

Excerpta quædam
EX
LUCIANI
SAMOSATENSIS
OPERIBUS.

Per N. KENT, A. M.

Coll. REGAL. Cantab. Socium,

In Usum TYRONUM.

Editio quarta prioribus auctior & emendatior.

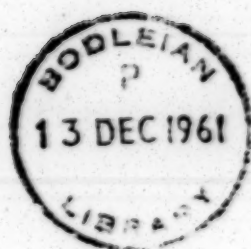

LONDINI:

Apud J. RIVINGTON, in Cœmeterio Paulino;
G. JOHNSTON, in Ludgate-street; B. LAW, in
Ave-Maria Lane; & M. RICHARDSON, in Pater-
Noster Row; Bibliopolas:

ETONÆ,
Apud Jos. & THOM. POTE, Bibliopolas.

M.DCC.LXIV.

PRÆFATIO.

CUM ex omnibus Luciani editionibus, in quas incidere mihi contigerat, nè unam quidam ad tyronum usus satis comparatam judicaverim, selectos quosdam Dialogos haud ita pridem ad examen revocavi, & mendis aliquâ ex parte sublatis, versione hîc illîc mutatâ, & Idiotismis bene multis præunte Vigero, Budæo, cæterisque expositis, publici juris feci quàm temerè quidem & perfunctoriè, maculæ non paucæ, quas undique fudit incuria, abundè testantur. Proinde id operam dedi, ut in lucem prodiret altera, aliquantò auctior & emendatior; in quâ, nè quid studiosæ Juventuti, quibus unicè hoc quicquid est opusculi destinatum est, moram injiceret, nonnulla, quæ deerant, supplentur; vitiosè exarata, corriguntur. Vale.

ΚΤΚΛΩΠΟΣ.

Κ Τ Κ Λ Ω Π Ο Σ .

Κ Α Ι

Π Ο Σ Ε Ι Δ Ω Ν Ο Σ .

Κ Τ Κ Λ Ω Ψ .

Ω Πάτερ, οἳ ἀπέγονθα ὑπὸ τῆς καλάρατος ξένου,
ὅς ² μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ
ἐπιχειρήσας. ΠΟ. ³ Τίς δὲ ὁ ταῦτα
τολμήσας, ὦ Πολύφημε; ΚΤ. Τὸ μὲν πρῶτον, Οὐτὶν
ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἔπει δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλγας,
Οδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. ΠΟ. Οἶδα ὃν λέγεις· ⁴ τὸν
Ἰθακήσιον· ⁵ ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει· ἀλλὰ πῶς ταῦτ'

¹ Ω Πάτερ] Polyphemum Neptuno & Eurṓpā Tityi filiā natum
fuisse autor est Apollonius. Homerus verò Neptuno & Thoosā.—
Vid. Od. α. Hic autem Dialog. ex Od. ι.

² Ος μεθύσας] Tyronem hic semel admonitum velim, Aorist.
activ. participia cum suis casibus verti solere, aut per ablativ. abso-
lut. particip. passivæ vocis, ut σκύμματα συμφορήσας, *disasteris conge-
stis*, aut per eundem casum cum nomine, quod ab eo pendet, ut εἰ
ἀράμενος ἔγωγε ἕξω ἕως κεφαλῆν, *te sublatum præcipitem dabo*, aut per eun-
dem modum & personam cum sequente verbo, additâ conjunctione
ἔσ', ut ἀλλ' ἀναστάντες καλεῖσθαι ἡδὴ, *sed consurgite jam* ἔσ' *me
damna*, (quod & in aliis temporibus obtinet) aut per plusquam
perfectum *possequam*, *ubi*, vel cum prefixo, uti hoc in loco. Vid.
Viger. de Græcæ dictionis Idiotismis.

³ Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, pro τίς δὲ ἴστω ὅς ἐτόλμησε ταῦτα
ποιεῖν;] Atticī enim participiis verborum loco utuntur, præfixo ar-
ticulo; participiis quippe necessarius est articulus, quoties in verba
resolvuntur.

⁴ Τὸν Ἰθακήσιον] Ulysssem ex urbe & patria Ithicā, Insulā in
mari Ionio ante Epirum, frequentibus scopulis asperā. Cognatus.

⁵ Εξ Ἰλίου, ἔσ' c.] Ilii enim, Phrygiæ urbis, militaverat. Res nota.

A

ἐπράξεν,

ἐπραξεν, ἔδὲ πᾶντι εὐθαρσῆς ὢν; ΚΥ. Καλέλαβον ἐν
 τῷ ἄνθρωπῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας, πολλὰς τινὰς,
 ἐπιβλεψούσας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις· ἵνα γὰρ ἐπέ-
 θηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, πέτρα δὲ ἐς μοι παρμεγέ-
 θης, καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσά, ἐναυσάμεν· ὃ ἔφερον δει-
 δρον ἀπὸ τῆς ὄρεος, ἐφάνησαν, ἀποκρύπτειν αὐτὰς πειρώ-
 μενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ εἰκὸς ἦν,
 καλέφαλον λησὰς ὄντας· ἐνλαῦθα ὁ πανουργότατος· ἐκεῖν·
 εἴτε Οὐτίς, εἴτε Οδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πειρὸν φάρμα-
 κόν τι ἐγχείας, ἐδὴ μὲν καὶ εὖσμον, ἵνα ἐπιβλεπόμενος δὲ,
 καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδόκει μοι περι-
 φέρεσθαι πειρῶν· καὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀνεστρέφει· καὶ
 ἔκ ἐτι ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἤμην· τέλος δὲ ἐς ὕπνον κα-
 τεσπάρσθην. ὃ δὲ, ἀποξύσας τὸν μοχλόν, καὶ πυρώσας
 γε προσέτι, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· καὶ ἅπ' ἐκείνῃ
 τυφλός· εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον. ΠΟ. Ὡς βαθὺν ἐκοι-
 μήθης, ὦ τέκνον, ὃς ἔκ ἐξέθροες· μελαχρὺ τυφλῶ-
ἐκδορεῖν

¹ Τῶν δὲ] Ellipsis pro eis vel πρὸς vel κατὰ τὸν.

² Ἀπ' ἐκείνου] Subaud. χρόνῳ.

³ Εἰμί σοι] Σοὶ & μοι quemadmodum apud Hebraeos, Latinos, & Gallos saepe παρακολουθεῖται. Vid. Viger. *redundant*.

⁴ Ὡς βαθὺν] Subaud. ὕπνον.

⁵ Ὡς τέκνον, ὃς, ἔκ·] In omni five generis five numeri Anomaliā habita est ratio πρὸς τὸ σημαζόμενον, non τὸ ῥητόν. Vid. Scot's Gramm.

⁶ Μεταχρὺ τυφλόμενος] Μεταχρὺ cum participio elegantur conjungitur eo in casu, quem sententia postulat, i. e. participium non ab adverbio μεταχρὺ, sed a verbo pendet, ut μεταχρὺ περιπατῶν τῷ ἐχθρῷ ἐνέτυχεν, inter ambulandum in hostem incidit, μεταχρὺ περιπατῶντι ἀπηντήσας ὁ ἐχθρὸς, inter ambulandum, vel interea dum ambulabat, ipsi hostis occurrit. Vid. Viger.

VARIÆ LECT.

¹ Γρ. Ἐπὶ γὰρ ἐπέθηκα, in antiq. Cod. Grævius. in vulgatis ἐπὶ δὲ ἐθηκα.

² Γρ. Ἐπιβλεπόμενος in eod. Cod. Græv. in vulgat. ἐπιβλεπτότατος. μεν.

μεν^Θ. ὁδ' οὖν Οδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; ἢ γὰρ, ἂν¹ εὖ οἶδ' ὅτι, ἐδυνήθη ἀποκινήσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας. ΚΤ. Ἀλλ' εἰς ἀφείλον, ὡς μάλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξ-
όντα καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν ἐθήρων, ταῖς χεῖρας εκ-
πέλασας, μόνῃ παρὲς τὰ πρόβατα εἰς τὴν νομὴν, ἐνείλα-
μεν^Θ τῷ κριῷ, ὅποσα ἐχρῆν πρᾶττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμῶ.
ΠΟ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις ὅτι γε² ἔλαθεν ὑπεξελθὼν
σε· ἀλλὰ τῆς ἄλλης γε Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι
ἐπ' αὐτόν. ΚΤ. Συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ
δὲ³ ἦροντο τῷ ἐπιβλεψού^Θ τὸ ὄνομα, καὶ ὡς ἔφην ὅτι
Οὔτις ἐστὶ, μελαγχολᾶν οἰηθέντες με, ὥχοντο ἀπιόντες,
ἔτω καλεσοφίσασθαι με ὁ καλάραι^Θ τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ
μάλισα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὄνειδιζαν ἐμοὶ τὴν συμφορὰν,
εἰδ' ὁ παῖς, φησὶν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεταί σε. ΠΟ. Θάρ-
σει, ὦ τέκνον· ἀμυνῆμαι γὰρ αὐτὸν ὡς μάθη, ὅτι εἰ καὶ

¹ Οὐ γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι, (Ἐ. c.) Οἶδα cum præcedente εὖ, & sequente ὅτι aut parenthesi includitur, ac tum verti debet, *sat scio*, (ὅτι enim redundat) quæ dictio apud Latinos eodem modo usurpatur; sequens enim verbum nec ab hac nec ab illâ ullatenus pendet: aut est Hyperbaton, i. e. verborum ordinis perturbatio; ac tum phrasis sic est ordinanda, εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι ἂν ἐδυνήθη, quo supposito, ὅτι ἐδυνήθη reddi debet per Infin. eodem modo, quo apud Latinos verbum quod sequitur *sat scio*, (si non parenthesi includatur) in infinit. ponitur. Vid. Viger. Sect. VIII.

² Ἐλαθεν ὑπεξελθὼν σε] Participium cum verbo λαμβάνω conjunctum per verbum explicari debet, λαμβάνω vero aut per adverbium *clam*, ut ἔλαθεν ὑπεκφυγὼν, *clam aufugit*, aut per nomen *imprudens*, ut ἔλαθεν εἰς μέσους ἐμπιστὼν τοὺς πολεμίους. *imprudens medios in hostes incidit*. quin & per particulam καὶ cum alio verbo conjunctum *clam* redditur, ut ἔλαθεν καὶ ἀπέκτειναν, *clam interfecerunt*. Vid. Viger.

³ Ὁχοντο ἀπιόντες] Participia quædam eleganter in oratione περι-
κυσιν. Ejusmodi sunt ἔχον, φέρον, ἀπιών, Ἐ. c. Hinc illud frequen-
tissimum ὥχοντο ἀπιών, quod ad verbum sonat, *abiit discedens*, i. e. discessit. satis enim esset ὥχοντο sine participio. Vid. Viger.

VARIÆ LECT.

¹ Γ. Εἰς τοῖς in duob. Cod.

A 2

πῆρωσιν

πῆρωςίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον, ¹ τὰ γοῦν τῶν πλεόντων, τὸ σῶζειν αὐτὰς καὶ ἀπολλύναι ἐπ' ἐμοὶ πρό-
σεσι. πλεῖ δὲ ἔτι.

Μ Ε Ν Ε Λ Α Ο Υ καὶ Π Ρ Ω Τ Ε Ω Σ.

Μ Ε Ν Ε Λ Α Ο Σ.

ΑΛΛΑ ὕδωρ μέν σε γίνεσθαι, ² ὦ Πρωτεῦ, ἔκ ἀπί-
θανον, ἐνάλιόν γε ὄντα· καὶ δένδρον ἔτι φορητόν· καὶ
ἐς λέοντα ³ ὁπότε ἀλλαγεῖς, ὅμως ἔδὲ τῆτο ἔξω πίσε-
ως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκῶν-
τα, τῆτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπισῶ. ΠΡΩ. Μὴ
θαυμάσης, ὦ Μενέλαε, γίνομαι γάρ. ΜΕ. Εἶδον καὶ
αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, (εἰρήσεται γὰρ πρὸς σέ) γοη-
τείαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τὰς ὀφθαλμὰς
ἐξαπαλᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτός ἔδεν τοιοῦτο γινόμενον.
ΠΡΩ. Καὶ τίς αὖν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν ἔτῳς ἐναργῶν γέ-
νοιτο; ἔκ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες ἐς ὅσα μελε-
ποίησα ἑμαυτὸν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς
εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσαμένη,
ἐπειδὴν πῦρ γένομαι, προσέειπαι μοι, ὦ γενναιοτάτῃ,
τὴν χεῖρα· εἴη γὰρ εἰ ὀρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ

¹ Τὰ γὰρ τῶν πλεόντων] Subaud. κατὰ. Quin & illud observa-
tum velim, quod ornatūs causā articulus neutrius generis, tam in
singul, quam in plurali numero, cum Genitivo singulari ponatur
loco nominis singularis, & cum Genitivo plurali loco nominis plu-
ralis ejus casus, cujus est articulus: ut, κατὰ τὰ τῶν πλεόντων idem
sonat, ac κατὰ τὰς πλείους. Vid. Scot's Gram.——quod si ad
Grammaticæ normam exigas, Ellipsis est, quam suppleas licet ad-
dendo πρᾶγματι.

² ὦ Πρωτεῦ] Proteus marinus Deus, de quo vid. Hom. Od. δ.
& Virgil. Georg. 4. v. 422.

³ Ὅποτε ἀλλαγεῖς] Supple, ut perfecta sit sententia, αἰ καὶ ἔτι χρόνον
ὁπότε, &c.

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. 5

καίειν τὸ τε μοι πρόσθεν. ΜΕ. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ
 πειρα, ὦ Πρωτέυ. ΠΡΩ. Σὺ δὲ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς
 ἔδὲ Πολύπην ἐωρακέναι πώποτε, ἔδ' ὃ πάσκει ὁ ἰχθύς
 ἔτ' εἶδεναι. ΜΕ. Ἀλλὰ τὸν μὲν Πολύπην εἶδον· ἃ
 πάσκει δὲ, ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σῶ. ΠΡΩ. Ὅποια
 ἂν πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφύς
 ἔχηται κατὰ τὰς πλεκίανας, ἐκείνη ὅμοιον ἀπεργάζεσθαι
 ἑαυτὸν, καὶ μετὰβάλλει τὴν χροάν, μιμνῆμεν τὴν πέ-
 τραν, ὥς ἂν λαβῇ τὰς ἀλιέας, μὴ διαλλάττων, μὴ δὲ
 φανερός ὢν διὰ τῆτο, ἀλλ' εἰκὼς τῷ λίθῳ. ΜΕ. Φα-
 σὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῶ παραδοξότερον, ὦ Πρω-
 τεῦ. ΠΡΩ. Οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ
 πρῆξαι, τοῖς σεαυτῶ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; ΜΕ. Ἰδὼν
 εἶδον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράσιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ
 ὕδωρ γίγνεσθαι.

* Οὐδ' ὁ πάσχῃ] Πάσχω interdum significat facio potius quàm patior, ut e contra apud Latinos facere interdum pati significat, ut *jacturam facere*. Sic ὁμοίον τι πάσχῃ, *perinde facit*. τί γὰρ αὖ ἐν πάθος τις; quid enim facias? Vid. Budæum.

² Τὰς πολυτάλαιας] De Polypi acetabulis & vario ingenio meminit Plin. lib. 9. c. 29 & 30. Cognat.

³ Τὸ δὲ σὸν] Subaud. πάθος vel πρᾶγμα.

* *Idem idem*] Hæc vocis geminatio Hebræis est solennis, & vim aliquam dictis adjicit, sed quam Gatakerus asserit non augere aut intendere semper, sed minuire quandoque atque elevare. Vid. Gat. Diff. de Nov. Test. Styl. Cap. IX.

VARIÆ LECT.

^a Γε. Apud Ald. & in Cod. Lud. Par. editio xav.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ καὶ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

ΕΥΓΕ, ὦ Δελφῖνες, ὅτι αἰεὶ ¹ φιλόανθρωποι ἔσε-
 κ' πάλαι μὲν τὸ τῆς ² Ἰνῆς παιδίον ³ ἐπὶ τῶν
 Ἰσθμῶν ἐκομίσαιε, ὑποδεξάμενοι ⁴ ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων
 μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν, κ' νῦν σὺ τὸν κιθαρωδὴν τῆτον
⁵ τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβών, ἐξενήξο ἐς Ταίναρον αὐτῇ

¹ Φιλόανθρωποι] Vid. Plin. 9. c. 8. Cogn.

² Ἰνῆς παιδίον] Melicertam, de quo Apollod. lib. 1 & 3. Athamas ob Junonis iram, quod Bacchum, Jovis Nothum, educandum in se susceperat, iis filiis, quos ex Inone sustulerat, orbatus fuit. Ipse enim furore percitus Learchum sagittâ interemit: Ino autem Melicertam secum ipsâ in mare dejecit. Vid. & Ov. Met. lib. 4. & sequent. Dialogum.

³ Ἐπὶ τὸν Ἰσθμῶν] Illum scilicet, quo Peloponnesus reliquæ Græciæ connectitur, inter sinum Corinthiacum & sinum Saronicum situm.

⁴ Ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων] In orâ inter Megara & Corinthum sitæ sunt Scironides petræ, teste Strabone, lib. IX. &, teste Solino, non procul a Piræeo in mare 6. m. p. porrectæ. Quod autem hoc in loco Scironides petras, in sequente Dialogo Cithæronem dicit Lucianus, Montem in Bæotiâ: quod primâ quidem facie jure meritò in dubium voces, utrum rectè se habeat necne; quod si propius species, benè sibi constare reperies. Cithæron enim Oneiis montibus interpositis cum Scironiis saxis connectitur; Strabo enim alibi de Oneiis montibus, *Oneii montes a Saxis Scironiis usque ad Bæotiam & Cithæronem protenduntur*. Constat igitur Lucianum hisce montibus, qui apud alios quidem diversis in locis diversis nominibus gaudent, non nisi unum nomen attribuere: dicit enim, καὶ ὅπως καλέσκει ἐς τὴν θάλασσαν: at Cithæron propriè dictus nusquam in mare porrigitur, ex alterâ enim parte initium habet Atticis ac Megaricis montibus contiguum, ex alterâ verò haud procul Thebis definit. Vid. Strab. Georg. lib. 9. Hæc autem saxa Scironia dicta sunt a Scirone, qui hanc montanam regionem latrociniis infestam habuit, & postquam eam interfecerat Theseus, ossa ejus, teste Ovidio, in saxa mutabantur. Vid. Ov. Met. lib. 7.

⁵ Τὸν ἐκ Μηθύμνης] Arionem Methymnæ, quæ urbs est Lesbi, natum.

σκευῆ, καὶ κιθάρα· ἔδὲ περιεΐδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυίων ἀπολλύμενον. ΔΕΛ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Πόσειδον, εἰ τὴς ἀνθρώπους εὖ ποιῶμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι. ΠΟ. Καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς² καίανανυμαχίας μετέβαλε, θεὸν κειρώσασθαι³ μόνον, ὥσπερ τὴς ἄλλης ὑπῆλθε. ὅπως γὰρ τὰ κατὰ τὸν Αῤίονα τέτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν; ΔΕΛ. Ὁ Περίανδρος⁴, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετέπεμπε αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ, πλεῖστας παρὰ τῆ τυράννης, ἐπεθύμησε πλεύσας οἴκαδε εἰς τὴν Μήθυμναν ἐπιδείξασθαι τὸν πλῆτον, καὶ ἐπιστὰς πορθμεῖς τινὸς κακέρων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄλων χρυσόν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένετο, ἐπιβλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ, (ἠκροῶμένη γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δεδοχθαι, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλαβούλα με, καὶ ἄσαιντα θρήνον τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα εἰσαλε, ῥίψαι ἐμαυτὸν· ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται· καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἦσε πάνυ λιγυρῶς, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανέμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτὸν, ἐξένη-

¹ Εἰ τοῦς] Εἰ post verba, quae affectum aliquem animi significant, ferè nunquam non pro ὅτι usurpatur. Viger.

² Καίανανυμαχίας] Non satis assequor quid velit Lucianus per το καίανανυμαχίας. Navale enim praelium nusquam reperio, ubi victi in Delphinos mutabantur. Fabula eorum, qui in Delphinos mutabantur, apud Apollodorum sic se habet: Βυδόμενος Διόνυσος ἀπὸ τῆς Ἰουαίας εἰς Νάξον διακομισθῆναι, Τυρρηνῶν ληστρικὴν ἑμεσθῆσαι τριήρη, οἱ δὲ, αὐτὸς ἐνθήμενος, Νάξον μὲν παρέτλιον· ἠπειροῦτο δὲ εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπὸ πολλοῦ χρόνου. ὁ οὖν τὸν μὲν ἰδὼν καὶ τὰς κόπας ἐποίησεν ἔφης· τὸ δὲ σκάφος ἔπλησε μισσοῦ, καὶ βῆς αὐλῶν· οἱ δὲ, ἐμμανεῖς γενόμενοι, κατὰ τῆς θαλάττης ἔφυγον, καὶ ἐγένοντο δελφίνες. lib. 3.

³ Περίανδρος] Corinthiorum rex, apud quem Arion in pretio fuit, Vid. Herod. Clio.

⁴ Ῥίψαι ἐμαυτὸν] Subaud. εἰς τὸ πῦρ.

ζάμην ἔχων εἰς Ταῖναρον. ΠΟ. Ἐπαινῶ¹ τῆς φιλό-
μυσίας· ἄξιον γάρ τὸν μισθὸν ἀποδεδωκας αὐτῷ² τῇ
ἀκροάσει.

Π Ο Σ Ε Ι Δ Ω Ν Ο Σ καὶ Ν Η Ρ Η Ι Δ Ω Ν.

Π Ο Σ Ε Ι Δ Ω Ν.

³ ΤΟ μὲν γενὸν τῷτο, ἐς ὃ ἡ παῖς καλῆνέχθη,
⁴ Ἑλλήσποντος⁵ ἀπ' αὐτῆς καλείσθω· τὸν δὲ
νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραλαβῶσαι, ⁵ τῇ Τρωάδι
προσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. ΝΗ.
Μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ
πελάγει τεθάψθω· ἐλεῶμεν γὰρ αὐτὴν, οἴκῃςα ὑπὸ τῆς
μητρυσίας πεπονθυῖαν. ΠΟ. Τῷτο μὲν, ὦ Ἀμφίρίτη,
ὦ Θέμις· ἔδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά περ κεῖσθαι ὑπὸ τῇ
ψάμμῳ αὐτῇ· ἀλλ' ὅπερ ἔφην, ἐν τῇ Τρωάδι ⁶ ἢ ἐν τῇ
Χερρόνήσῳ τεθάψεται· ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον⁷ ἢ μικρὸν
ἔσαι αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὴ πείσειται,

¹ Τῆς φιλόμυσίας] Elliptica est oratio, pro ἔπαινῳ σε ἕνεκα τῆς
φιλόμυσίας.

² Τῆς ἀκροάσεως] Idem quod τοῦ ἀκροαμένου. eodem modo ἡ δία pro
τὸ δίαμα usurpatur.

³ Τὸ μὲν γενὸν.] Subaud. πάλαι.

⁴ Ἑλλήσποντος] Fretum angustum inter Propontidem & mare
Ægeum, sic dict. ab Helle Athamantis Thebarum Regis & Nephe-
les filiâ, quæ una cum Phryxo satræ novercæ Inûs insidias metuens,
& consensu ariete aureo, quin pontum transvolare posset, nihil du-
bitans, decidit, eique nomen fecit. Vid. Apoll. lib. i. cap. ix.

⁵ Τῇ Τρωάδι] Troas regio Asiæ min. Hellesponto adjacens.

⁶ ἢ ἐν τῇ χερρόνήσῳ] Eâ scilicet, quæ a vicinâ continente Thracia
dicitur. vulg. deest ἢ, sed ex MS. reponi jubet Grævius.

V A R I Æ L E C T.

⁷ ἢ. Παραμύθιον ὃ μικρὸν in MS. Græv. in vulgatis τὸ μικρὸν deest.

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. 9

ἢ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τῆς Αθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέ-
λαγόν, ἀπ' ἅκρῃ τῆς Κιθαιρῶντος, καθόπερ καθήκει εἰς
τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀλκαλῆς.
ΝΗ. Ἄλλὰ καὶ κείνην σῶσαι δεήσει, ἡ χαρισάμεντος τῷ
Διονύσῳ ἡ τροφὸς γὰρ αὐτῆς καὶ τίτθη ἡ Ἰνώ. ΠΟ. Οὐκ
ἔχρην ἢ τῷ πονηρᾷ ἔσαν ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχα-
ρισεῖν, ὡς Ἀμφίρίτη, ἐκ ἄξιον. ΝΗ. Αὕτη δὲ ἄρα τί
παθῆναι κατέπεσεν ἀπὸ τῆς κριῖς, ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος
ἀσφαλῶς ὀχεῖται; ΠΟ. Εἰκότως. νεανίας γὰρ, καὶ δύ-
ναται ἀνέχεσθαι πρὸς τὴν φορὰν ἡ δὲ, ὑπὸ αἰθερίας, ἐπι-
βᾶσα ὀχήματι παραδόξως, καὶ ἀπιδῆσα εἰς βάθος ἀχα-
νές, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα ὁ συσχεθεῖσα, καὶ
ἰλιγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πλῆσεως, ἀκραίως

¹ Ἀλλὰ καὶ κείνην σῶσαι δεήσει χαρισάμεντος τῷ Διονύσῳ] Infinitivo in-
terdum eleganter Nominat. adjungitur; ideoque non erat cur Græ-
vius hunc locum suspectum haberet, & MS. qui χαρισαμένης præ se
tulit, lectionem vulgari anteferebat. Nam hujus loquendi generis
ferè nusquam non occurrunt exempla. Xenoph. enim β. Παιδ. —
ὁ δὲ Ἀσσύριος ὁ Βαβυλωνίᾳ τε ἔχων καὶ τὴν ἄλλην Ἀσσυρίαν ἐγὼ μὲν οἶμαι ἰππίας
μὲν ἄξιον ἢ μᾶλλον δυσμενῶν. & Hor. lib. 1. Ep. 7.

Vir bonus & sapiens dignis ait esse paratus.

Item Catull. lib. 1.

*Phaëlus ille, quem videtis hospites,
Ait fuisse navium celerissimus.*

² Τροφὸς γὰρ αὐτῆς] V. Apollod. lib. 3. c. 14.

³ Ἐχρην] Hoc in loco Imperfectum pro futuro usurpatur. Vid.
West. Gram. p. 302.

⁴ Οὕτως πονηρᾷ] Novercalem illius malitiam erga Phryxum & Hel-
len notat Grævius.

⁵ Τὸ σφοδρὸν] Nomina adjectiva neutrius generis accipiuntur
nonnunquam abstractorum loco, & more illorum admittunt geniti-
vum, ut τὸ σοφὸν τοῦ Πέτρου pro ἡ σοφία; τὸ σφοδρὸν pro ἡ σφοδρότης.
Vid. Scot's Gram.

VARIÆ LECT.

^a Γε. In eod. MS. χαρισαμένης; Scilicet ἡμᾶς, te nimirum Neptu-
num & nos Nereidas. Græv.

^b Γε. In eod. MS. συσχεθεῖσα, Græv. in Vulgat. σχιδεῖσα.

ἐγένετο

ἐγένετο τῶν κεράτων τῆ κριῦ, ¹ ὣν τέως ἐπέληπτο, καὶ
κατέπεσεν εἰς τὸ πέλας. ΝΗ. Οὐκὲν ἐχρῆν τὴν μη-
τέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν πιπλίσῃ; ΠΟ. Ἐχρῆν· ἀλλ'
ἡ Μαίρα πολλῶ τῆς Νεφέλης δυνάμει έρεα.

Ξ Α Ν Θ Ο Υ καὶ Θ Α Λ Α Σ Σ Η Σ.

Ξ Α Ν Θ Ο Σ.

Δ Ε Ξ Α Ι με, ὦ Θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα· κα-
τάσβεσον με τὰ τραύματά. ΘΑ. Τί τέτο, ὦ
² Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; ΞΑΝ. Ηφαιστος. ἀλλ'
ἀπηνθράκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. ΘΑ. Δι-
αίε' δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ; ΞΑΝ. Διὰ ³ τὸν υἱὸν τῆς
Θέτιδος. ⁴ Ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα τῆς Φρύγας ἐκέτευσα,
ὁ δ' ἐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέ-
φρατ' ἔμοι τὸν ῥῆν, ἐλέησας τῆς ἀθλίης, ἐπὶ ἡλθον, ἐπι-
κλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεῖς, ⁵ ἀπόσχοίλο τῶν ἀνδρῶν.
⁶ Ἐβλαῦθα ὁ Ηφαιστος. (⁶ ἔτυχε γὰρ πλησίον περὶ ὧν)
πάν ὅσον, οἶμαι πῦρ εἶχε, καὶ ⁷ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ

¹ Ὡς τέως ἐπέληπτο] Vulg. ἀπέληπτο. sed nativa locutio est ἐπι-
λαμβάνομαι τῶν κεράτων. ut in navigio, τῶν κροιάων ἐπιλαμβάνειν. Igitur hoc etiam loco scribe ἐπέληπτο. Hemsterhuis.

² Ὡς Ξάνθε] Xanthus fluv. Troadis.

Οἱ Ξάνθου καλίουσι θιοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.

³ Υἱὸν τῆς Θέτιδος] Achillem.

⁴ Ἐπεὶ γὰρ, &c.] Integre, ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα τῆς Φρύγας πάυσασθαι αὐτὸν ἐκέτευσα.

⁵ Ἀπόσχοίλο τῶν ἀνδρῶν] Subaud. χεῖρας vel ἰαυλὸν ἀπὸ.

⁶ Ἐτυχε γὰρ πλησίον περὶ ὧν] In omnibus vocibus, modis, & tempo-
ribus pro verbis utuntur Attici participiis, adjunctis his verbis,
τυγχάνω, εἰμι, ὑπάρχω, ut εὖ σιωπήσας ἔσθ' ἢ σιωπήσεις. Vid. Viger.
—quod si ὧν cum τυγχάνω vel ὑπάρχω conjungatur, Pleonasmus est, &
ὧν, redundat.

⁷ Ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ] In Ætnâ enim Vulcani officinam esse credide-
runt antiqui, ubi Jovi fulmina fabricaret. Vid. Nat. Com. lib. 11.

εἴποθι ἄλλοθι, φέρων, ἐπῆλθέ μοι·¹ καὶ ἑκάυσε μὲν ταῖς
 π/ελέας, καὶ μυρίκας, ὥπ/ησε δὲ καὶ τῆς κακοδαίμονας
 ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐλχέλυας. / Αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι
 ποιήσας,² μικρὴν δὲ ὅλον ξηρὸν εἰρῆσαι. Ὅρῳ δ' ἔν
 ὅπως διακέμαι ὑπὸ τῶν³ ἐγκαυμάτων; ΘΑ. Θολερὸς,
 ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰνός· τὸ αἷμα μὲν⁴ ἀπὸ τῶν
 νεκρῶν, ἡ θερμὴ δὲ, ὡς φῆς, ἀπὸ τοῦ πυρός. Καὶ εἰ-
 κότως, ὦ Ξάνθε, ὅς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὤρμησας, ἐκ αἰ-
 δεσθεὶς ὅτι Νηρηίδου υἱὸς ἦν. ΞΑΝ. Οὐκ ἔδει ἔν ἐλε-
 ῆσαι γείτονας ὄντας τῆς Φρύγας; ΘΑ. Τὸν Ἡφαιστον δὲ
 ἐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, καὶ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΖΕΥΣ.

ΠΑΥΣΑΣΘΕ, ὦ Ασκληπιέ, καὶ Ηράκλεις, ἐρί-
 ζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι· ἀπρεπῆ
 γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίῃ τῶν θεῶν.
ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τεῖναι τὸν φαρμακέα
 προκατακλίνεσθαι με; **ΑΣΚΛΗ.** Νὴ Δία· καὶ ἀμείνων
 γὰρ εἰμι. **ΗΡΑ.** Καὶ τί, ὦ ἐμβρόν/η/ε; ἡ διότι σε ὁ
 Ζεὺς ἐκεραύνωσεν,⁵ ἃ μὴ θέμις ποιῆναι, νῦν δὲ καὶ
 ἔλεον

¹ Καὶ ἑκάυσε, &c.] Ex Homero hausit, Il. φ'. v. 350. & 353.

Καίοντο πηλῆαι τε, καὶ ἱταί, ἡδὲ μυρίκαι·

Τείροντ' ἰχθυήεις τε καὶ ἰχθύες.

lege igitur μυρίκας non μυρίκας, uti in vulgatis. Grævius.

² Μικρὴν δὲ] Integre ὥς ἀπὸ μικρῆς πράγματι δὲν. δὲν enim dicitur
 id quod abest.

³ Ἐγκαυμάτων] Ἐγκαυμάτων enim (quod Vulgati Codices præ se fe-
 runt) ea nunquam est notio, quæ huic Luciani loco possit convenire.
 Scribe igitur ἰγκαυμάτων. Hemster. Vid. notam ejus in hanc vocem.

⁴ Ἀπὸ τῶν νεκρῶν] Subaud. ἰγνέο, ἰεπορεύο, aut aliud simile.

⁵ Ἀ μὴ θέμις ποιῆναι] Hypolito ab equis discripto vitam restituit
 Æsculapius.

ἔλεον αὖθις ἀθανασίας μερίληφας; ΑΣΚΛΗ. Ἐπιλέ-
 λησαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ηρακλῆς, ἔν τῇ Οἴτῃ κατὰ φλε-
 γεῖς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ; ΗΡΑ. Οὐκ ἔν ἴσα καὶ
 ὅμοια βεβίωσαι ἡμῖν, ὅς Διὸς μὲν υἱὸς εἰμι, τοσαῦτα δὲ
 πεπρόνηκα ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία κατὰ λωνίζομε-
 νῶ, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρόμενῶ; σὺ δὲ ῥιζόομε-
 εἶ, καὶ ἀγύρῃς νοσῶσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμῶ
 ἐπιθήσειν τῶν φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ ἄδεν ἐπιδεδειμέ-
 νῶ. ΑΣΚΛΗ. Εὖ λέγεις ὅτι σὺ τὰ ἐγκαύματα ἰα-
 σάμην, ὅτε πρῶτῃν ἀνῆλθες ἡμίφλεκῶ, ὑπ' ἀμφοῖν
 διεφθαρμένῶ τῷ σώματι, τῷ χιτῶνῶ, καὶ μετὰ τῆτο
 τῷ πυρός· ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἔτε ἐδύλευσα
 ὥς περ σὺ, ἔτε ἔζαινον ἔρια ἐν Λυδία, πορφυρίδα, ἐνδε-
 δικῶς, καὶ παιόμενῶ ὑπὸ τῆς Ομφάλης χρυσῶ σταν-
 δάλῶ.

Tum pater omnipotens, aliquem indignatus ab umbris

Mortalem infernis ad lumina surgere vita,

Ipse repertorem medicinae talis est artis

Fulmine Phæbigenam Stygias detrufit ad undas. Virg. Æn. 7.

¹ Εἰ τῇ Οἴτῃ] Oeta Mons Thessal. morte & sepulchro Herculis clarus. Vid. Apollod. lib. 2. cap. 6.

² Τὸ βίον] βίον eodem modo, quo vita apud Romanos, interdum significat ipsos homines. Lucret. I. 64.

Humana ante oculos sædē cum vita jaceret

In terris oppressa gravi sub religione.

sic etiam Phædrus.

— prudenti vitam consilio monet. Hemsterhuis.

³ Διεφθαρμένῶ τῷ σώματι] Subaud. in vel ἐπὶ. τὸ χιτῶνῶ verò ad vestem, quam ex Deianirā acceperat, hydræ veneno infectam, τὸ σπέρμα ad rogam, quem in Oetā conscenderat, respicit.

⁴ Εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο] Ἑλληνικῶς dicitur pro si καὶ μηδὲν ἄλλο ἐπιδιδύγμαί, vel, si καὶ κατὰ μηδὲν ἄλλο σὺ ἀμείνω εἰμί.

⁵ Ὑπὸ τῆς Ομφάλης] Omphale fuit Lydiæ regina, cui, sive oraculo jussus, sive amore captus, per triennium servivit Hercules. unde Ovid. in Epist. Deian. ad Herc.

Non pudet, Alcide, vittricem mille laborum,

Rafilibus calathis imposuisse manum?

Craf-

δαίω· ἀλλ' ἔδὲ μελαγχολήσας ἀπέκλεινα ¹ τὰ τέκνα,
 καὶ τὴν γυναῖκα. **ΗΡΑ.** Εἰ μὴ παύσῃ λαιδορῶμενός μοι,
 αὐτίκα μάλα εἰσὴ, ὥς ἔ' πολὺ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία·
 ἔπει' ἀραμενός σε ῥίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τῷ ἔρανῳ, ὥς
 μηδὲ ² τὸν Παιήονα ἰάσασθαί σε τὸ κρανίον συνῖριβέσθαι.
Ζ. Παύσασθε, φημί, καὶ μὴ ἐπιλαράττετε ἡμῖν τὴν ξυ-
 νησίαν, ἣ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τῷ συμποσίῳ.
 Καίτοι εὐνῶμον, ὦ Ηρακλῆς, προκατακλίνεσθαί σε τὸν
 Ἀσκληπιόν, ἅτε καὶ πρότερον ἀποθανόνθαι.

ΑΡΕΩΣ καὶ ΕΡΜΟΥ.

ΑΡΗΣ.

ΗΚΟΥΣΑΣ, ὦ Ερμῆ, οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ
 Ζεὺς, ὥς· ὑπεροπλικά, καὶ ἀπίθανα; ἣν ἐβελήσω,
 φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τῷ ἔρανῳ ³ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς
 δ' ἣν ἀποκρεμιάσθηντες καλῶσπᾶν βιάζεσθ' ἐμε, μάτην
 πονήσετε· ἔ' γὰρ δὴ κατελκύσετέ· εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι
 ἀνελκύσαι, ἔ' μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα, καὶ
 τὴν θάλασσαν συναρτήσας μέλωριῳ. Καὶ τ' ἄλλα ὅσα

*Crassaque robusto deducis pollica fila,
 Æquaque formosæ pensa rependis heræ.
 Diceris infelix scuticæ tremefactus habenis
 Ante pedes dominæ pertimuisse minas.*

Vid. & Nat. Com. lib. 7.

¹ Τὰ τέκνα] Deicoontem scilicet, Therinifachum, cæterosque quos
 ex Megarâ genuit. Vid. Natal. Com. lib. VII. τὴν γυναῖκα δὲ ipsam
 Megaram respicit. Vid. Eurip. Herc. Furens. Act. 4.

² Τὸν Παιήονα] Cave sis eundem cum Apolline putes. Scholia-
 stes enim in Homerum, Od. δ. v. 232. Παιήων· ἰατρός· Θῆων, ὅχ
 ὁ αὐτὸς τῷ Απόλλωνι· ἀλλὰ κεχωρισμένῳ παρὰ μέντοι τοῖς νεώτεροις ὁ αὐτὸς
 νομίζεται εἶναι· καὶ Ἡσίοδῳ δὲ μάρτυς ἐστὶ τῷ ἑτέρῳ εἶναι τὸν Παιήονα τῷ Απόλλωνι
 ὅτι, λέγων,

Εἰ μὴ Απόλλων Φοῖβος ὑπ' ἐκ θανάτου σωθήσῃ,
 Ἡ αὐτὸς Παίων, ὃς ἀπάντων φάρμακα οἶδεν.

³ Σειρὰν καθήσω] V. Hom. Il. δ. v. 18.

καὶ σὺ ἀκήκοας. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἐν ἀπάντων ἀμείνων, καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, ἢ ἂν ἀρνηθείην· ὁμῶς δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν, ὥς μὴ καὶ βαρύνειν αὐτὸν, καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν προσλάβωμεν, ἢ ἂν πείσειν. ΕΡ. Εὐφήμει, ὦ Ἀρες. Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. ΑΡ. Οἶε γὰρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἶπεν, ἢ καὶ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἐχεμύθειν ἠπιστάμην; ὁ γὰρ μάλιστ' ἀποδοῖ μοι ἀκρόνῃ μελαζὺ τῆς ἀπειλῆς, ἢ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. ¹ Μέννημαι γὰρ ἢ πρὸ πολλῶν, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπανασάντες, ἐπεβέβησαν ζυγῶσαι αὐτὸν λαβόντες, ² ὥς παντοῦ ἦν, δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας, καὶ εἰ μὴ γέ ἡ Θέτις καλεῖσθαι ἐκάλεσεν αὐτῶν σύμμακον Βριάρεων ἐκατόχαιρα ὄντα, καὶ ἐδέδετο ³ αὐτῶν κεραυνῶν, καὶ βροντῇ. Ταῦτα λογιζομένῳ ἐπεί μοι γελᾶν ἐπὶ τῇ καλλιρημοσύνῃ αὐτῶν. ΕΡ. Σιώπα· εὐφήμει. Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς ἔτε σοὶ λέγειν, ἔτε ἐμοὶ ἐκβεῖν τὰ τοιαῦτα.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ καὶ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Ω Πολύδευκες, ἐνέλλομαί σοι, ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθης, (⁴ σὸν γὰρ ἐστίν, οἶμαι, τὸ ἀναβῶ-
ναι

¹ Μέννημαι γὰρ, ἔ.ε.] Respicit ad Homeri locum Il. 4. v. 399. Grævius.

² Ὡς παντοῦ] Παντοῦ dicitur εἶναι, qui metu percussus varias induit formas, emoti & trepidantis animi indicia. Hemst.

³ Αὐτῶν κεραυνῶν] Subaud. σὺν. αὐτῶν enim & αὐτοῖς sine præpositione σὺν (quæ tamen subauditur) eleganter usurpantur. Vid. Vig.

⁴ Σὸν γὰρ ἐστίν, ἔ.ε.] Castor & Pollux erant Gemini. Hic Jovis ex Leda sub cygni formâ compressa, Ille Tyndarei Filius; nam quâ

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. 15

ναί αὐριον) ἦν πε ἰδης ¹ Μένιππον τὸν κύνα, εὐροις
 δ' αὖν αὐτὸν ² ἐν Κορίνθῳ καὶ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυ-
 κείῳ, τῶν ἐριζύλων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καὶ α-
 γελῶν, εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ³ ὅτι σοι, ὦ Μένιππε,
 κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἱκανῶς ⁴ τὰ ὑπὲρ, γῆς καὶ α-
 γεγέλασαι, ἥκειν ἐνθάδε πολλῶ πλείῳ ἐπιτελασό-
 μενον. Ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβάλλῃ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν,
⁵ καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐν-
 ταῦθα δὲ, καὶ παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν
 καὶ μάλιστ' ἐπειδὴν ὁρᾷς τὴς πλεσίμης, καὶ σαλράπας,
 καὶ τυράννης ἔτω ταπεινῆς, καὶ ἀσέμνης, ἐκ μόνης
 οἰμωγῆς διακινωσκομένης καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ αἰεν-
 νεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. Ταῦτα λέξε αὐτῷ καὶ
 προσέτι ἐμπλησάμενον τὴν πῆραν ἥκειν δέρμων τε
 πολλῶν, καὶ εἰ πε εὐροι ἐν τῇ τριόδῳ ⁶ Ἐκάτης δεῖπνον

quâ nocte Jupiter cum Ledâ, eâdem cum eâ rem habuit Tynda-
 reus: Hinc evenit at Castor & Clytemnestra, ex altero ovo prog-
 nati, mortales fuerint, Pollux verò & Helena ex altero, immorta-
 les. Verùm ubi obiit Castor, ferunt Pollucem a Jove impetrâsse,
 ut immortalitatem suam cum satre posset partire; unde alternatim
 mori dicuntur & reviviscere. Vid. Apoll. lib. 3. c. 9. & Virg. Æn. 6.

Si fratrem Pollux alternâ morte redemit,

Itque reditque viam toties—————

¹ Μένιππος] E Cynicis philosophis erat Menippus. Vid. Diog.
 Laert. lib. 6.

² Ἐν Κορίνθῳ, [ἔ. c.] Corinthus urbs Achaïæ ferè medio Isthmi
 Peloponnesiaci sita. Craneum erat Corinthi, Lyceum prope Athe-
 nas, Gymnasium.

³ Ὅτι σοι] Ὅτι redundat cum alicujus verba referuntur. Viger:

⁴ Τὰ ὑπὲρ γῆς] Subaud. υπεραγμένα.

⁵ Καὶ πολὺ τὸ] Subaud. ἐν λόγοις ἐστὶ, in ore hominum est, aut aliquid
 ejusmodi.

⁶ Ἐκάτης δεῖπνον] Quid significet Ἐκάτης δεῖπνον, ostendit Aristoph.
 in Pluto Glossographus; κατὰ δὲ νεμεσίαν οἱ πλάσιοι ἐπιμπνόν δεῖπνον ἐσπίρας,
 ὡς θυσίαν τῇ Ἐκάτῃ ἐν ταῖς τριόδοις οἱ δὲ πένητες (addo & Cynicos) ἤρχοντο
 πικνῶντες, καὶ ἡσθιον αὐτὰ, καὶ ἔλεγον ὅτι ἡ Ἐκάτη ἔφαγεν αὐτὰ. Vid. Brodxi
 Misc. lib. 1. c. xxiv.

κεῖμενον,

κείμενον, ¹ ἢ ὡν ἐκ καθαρσίης, ἢ τι τοιοῦτο. ΠΟ. Ἄλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὧ Διόφενες ὅπως δὲ εἶδῃς μάλισσα, ὁποῖός τις ἐστὶ τὴν ὄψιν; ΔΙ. Γέρων, φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπλάμενον, καὶ ταῖς ἐπιπύχαις τῶν ῥακίων ποικίλον γελαῖ δ' αἰεὶ, καὶ ² τὰ πολλὰ τῆς ἀλαζόνας τέτης φιλοσόφους ἐπισκώπτει. ΠΟ. Ῥάδιον εὐρεῖν ἀπὸ γε τῶτων. ΔΙ. Βῦλει καὶ πρὸς αὐτὰς ἐκείνας ἐνείλωμαι ³ τῆς φιλοσόφους; ΠΟ. Λέξε. Οὐ βαρὺ γὰρ ὑδὲ τῶτο. ΔΙ. ⁴ Τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγύα ληρῶσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζωσι, ⁴ καὶ κέραλα φύωσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιῶσι, καὶ τοιαῦτα

¹ Ἡ ὡν ἐκ καθαρσίης] Καθάρσιον Græcis expiatio quædam erat, quâ totas plerumque insules (ut de Dolo apud Herodotum & Thucydidem legimus) urbes, conciones, theatra, exercitum lustrabant, ad quam ritè peragendam apta erant admodum ova. Ovid. in Art.

*Et veniat quæ lustrat anus lectumque locumque,
Præferat & tremulâ sulphur & ova manu.*

— nisi se centum lustraverat ovis. Juv. Sat. 6.

cæterum si quis animalibus siue ovis ad expiationem usus esset, his vesci nefas existimabat, teste κατὰ τῆς ἱερῆς νόσου Hippocrate. Quam superstitionem Cynici parum curantes ea foras projecta helluari consueverant. Brod. Misc. lib. 1. c. xxv.

² Τὰ πολλὰ] Integre κατὰ τὰ πολλὰ ῥήματα.

³ Τὸ ὅλον] Pro ὡς τὸ ὅλον εἰπῶν.

⁴ Καὶ κέραλα, ἔσ.]. Per κέραλα, captiosos syllogismos ad hunc modum conflatos intelligit Lucianus, εἴ τι ἐκ ἀπίστων, τῶτο ἔχει, κέραλα δὲ ἐκ ἀπίστων, κέραλα ἄρα ἔχει. Crocodilus sophisma ex fabulâ hujusmodi nomen habet. Mulier quædam Ægyptia secus Nili ripas puerum errabundum a Crocodilo ablatum sensit, rogat ea Crocodilum, ut reddere filium dignetur. Crocodilus respondet, se redditurum, si verum diceret. Illa autem dixit, non mihi reddes. Conditio sanè inexplicabilis erat propterea quod hujus orationis veritas ex voluntate Crocodili penderet. Quintil. lib. 1. Ceratīnas & Crocodilinas appellat ambiguitates. Brodæus. lib. 11. Misc. c. 3.

ἀπορά

ἔπειτα ἔρωτᾷ διδάσκειν τὰς νέας. ΠΟ. Ἀλλ' ἐμέ
ἀμαθῆ καὶ ἀπαιδεύον εἶναι φήσῃσι, κατηγοροῦντα τῆς
σοφίας αὐτῶν. ΔΙ. Σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ
λέγε. ΠΟ. Καὶ ταῦτα, ὦ Διόφενες, ἀπαγγελά. ΔΙ. Τοῖς
πλυσίοις δὲ, ὦ φίλατον Πολυδεύκιον, ἀπαγγελλε ταῦ-
τα παρ' ἡμῶν· τί, ὦ μάταιοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε ;
τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτὰς, λογιζόμενοι τὰς τόκους, καὶ τά-
λαυλα ἐπὶ ταλάντοις συντιθέντες, ἕως χρηρ' ἓνα ὄβελον
ἔχοντας² ἥκειν μετ' ὀλίγον ; ΠΟ. Εἰρήσεται καὶ ταῦτα
πρὸς ἐκείνας. ΔΙ. Ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς
λέγε, Μεγίλλω τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ πα-
λαιῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν ἔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χα-
ροπαῖ ἢ μέλανα ὄμμαθα, ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τῇ προσώ-
πῳ ἔτι ἐστίν, ἢ νεῦρα εὐτονα, ἢ ὦμοι καρβεροί· ἀλλὰ
πάντα μία ἡμῖν κόνις, φασί, κρανία γυμνά τῇ κάλ-
λῃ. ΠΟ. Οὐ χαλεπὸν ἔδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τὰς
καλὰς καὶ ἰσχυράς. ΔΙ. Καὶ τοῖς πένησιν,³ ὦ Λάκων,

¹ Ἐρωτᾷ διδάσκειν τὰς νέας.] Vulg. τὸν νέον. Sed non video quā
possit ratione palato non insipienti placere hæc lectio : quid enim
διδάσκειν τὸν νέον ἔρωτᾷ ? Ut paucis complectar, legendum censeo
ἐπειτᾷ. Petrus Faber in Luciani marginē notārat τὰς νέας pro τὸν
νέον, quod acceptum refero humanitati doctissimi viri Du Soul ;
argutè profecto, neque id meæ conjecturæ anteponi indignabor.
Minus opportunè Menagius τὸν νέον. Sæpe noster irrigit futilibus
philosophorum syllogismis, quibus se invicem petebant : ut in
Gallo, ἐπίστε καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶναι μοι. Et in Fugit. Αἱ κοιλίαι καὶ
ἄποροι καὶ ἄτοποι ἀποκρίσεις, καὶ δυσέξοδοι καὶ λαβυρινθώδεις ἐρωτήσεις. Esc.
Hemsterhuis.—Vid. & Dial. inter Char. & Mercurium, ubi
hanc ob causam dolere fingitur philosophus, ὅτι μικρὴν ἔωθεν ἑξαπα-
τῶν τὰς νέας ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀργύριον λήψεται. Quibus causis adductus τὰς
νέας in textum inferui.

² ἥκειν μετ' ὀλίγον.] Ἑλληντικῶς dicitur pro ἥκειν εἰς ἄδην (οἶκον) μετ'
ὀλίγον χρόνον.

³ ὦ Λάκων.] Filius erat Λήδας τῆς Λακωνίης. Schol. cur autem
Diogenes paulo post τοῖς σοῖς Λακεδαιμονίοις dicat, hoc in causâ est,
quod Lacedæmonii Castorem & Pollucem pro Diis Patriis habue-
rint. Vid. Nat. Com. lib. 8.

(πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ αχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτιροῦντες τὴν ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμώζεν, διηγησάμεν^Θ τὴν ἐνταῦθα ἰστορίαν· καὶ ὅτι οὔσονται τὲς ἐκεῖ πλεσσίους ἔδεν ἀμείνους αὐτῶν. Καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς, ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμῷ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκκλεῦσθαι αὐτὲς. ΠΟ. Μηδὲν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· ἔγὰρ ἀνέξομαί γε αὐτὰς πρὸς τὲς ἄλλας ἔφησθα, ἀπαγγέλω. ΔΙ. Ἐάσω μὲν γάτους, ἐπεὶ σοι δοκεῖ· σὺ δὲ, οἷς προεῖπον, ἀπέδεικται παρ' ἐμῷ τὲς λόγους.

ΠΛΟΥΤΩΝ, ἢ κατὰ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΚΡΟΙΣΟΣ.

ΟΥ φέρομεν, ὦ Πλάτων, Μένιππον· τῆ¹ οὐκ τὸν κύνα παροικοῦν²· ὥς ἡ ἐκεῖνόν ποί καλῶς ἔχον, ἢ ἡμεῖς· μετοικήσωμεν εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛ. Τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὢν; ΚΡ. Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμώζομεν, καὶ ζένομεν, ἐκεῖνῶν μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὐτοσὶ τῷ χρυσίῳ, Σαρδανάπαλ^Θ δὲ τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελαῶ, καὶ ἐξονειδίζω, ἀνδράποδα, καὶ καθάρμα¹. ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων ἐπιγυράτ¹ ηἱμῶν τὰς οἰμογὰς. Καὶ ὅλως, λυπηρὸς ἐσὶ. ΠΛ. Τί ταῦτά φασιν, ὦ Μένιππε; ΜΕ. Ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. Μισῶ γὰρ αὐτὰς, ἀγεννεῖς καὶ ὀλεθρίνους ὄντας· οἷς ἐκ ἀπέχρησε βιώναι

¹ Του¹ον] Demonstrativis additur in contextu orationis i acutum ad vim significationis intendendam. Vid. Scot's Gram.

² Μετοικήσωμεν] Codicum bona pars μετοικήσωμεν prae se ferunt; mihi autem impensius placet μετοικήσομεν, quoniam haec vox istorum hominum arrogantiae melius convenit, implicans, quod etiam in Orco sese Reges, nec Plutone minores, crediderint.

κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηται καὶ περιέχον-
ται τῶν ἄνω. Χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτές. ΠΛ. Ἀλλ'
οὐ χρή λυπῆναι γὰρ οὐ μικρῶν σερύμενοι. ΜΕ. Καὶ
σὺ μωραίνεις, ὦ Πλάτων, ὁμόψυχος ὢν τοῖς τέτων σε-
ναγμοῖς; ΠΛ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθελήσαιμι γασιά-
ζειν ὑμᾶς. ΜΕ. Καὶ μὴν, ὦ κάκισοι Λυδῶν, καὶ Φρυ-
γῶν καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε ὡς οὐδὲ παυσο-
μένους μὲν· ἔνθα γὰρ ἂν ἦτε, ἀκολυθήσω ἀνιῶν, καὶ κα-
τάδων, καὶ καταγελῶν. ΚΡ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις; ΜΕ.
Οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυν-
εῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέρους ἀνδράσιν ἐντροφῶντες,
καὶ τῇ θανάτῳ τὸ παράπαν ἔμνημονεύοντες. Τοιγαρὶν
οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφρημένοι. ΚΡ. Πολλῶν
γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κλημάτων. ΜΙ. Ὅσα μὲν
ἐγὼ χρυσοῦ. Σαρ. Ὅσας δ' ἐγὼ τρυφῆς. ΜΕ. Εὐγε
οὕτω ποιεῖτε· οἰδύρεσθε μὲν ὑμεῖς· ἐγὼ δὲ, τὸ ΓΝΩΘΙ
ΣΑΥΤΟΝ πολλάκις συνείρων, ἐπάσσομαι ὑμῖν· πρέ-
ποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ, καὶ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

Μ Ε Ν Ι Π Π Ο Σ.

Σ Φ Ω μέντοι, ὦ Τροφώνιε καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ
ὄντες, ἐκ οἷο ὅπως ναῶν κατηζιώθητε, καὶ μάν-
τεις

¹ Ὡς ἔδὲ παυσμένη μὲν] Non absolutè poni, quod Vigero placet, sed à proposito e περὶ subanditā pendere videtur, ut ἔτω γινώσκετε περὶ μὲν ὡς ἔδὲ παυσομένη. Φήμη τις ἐξηθεῖν (περὶ) ἡμῶν ὡς αὐτίκα δὴ μάλα ἀκολυθησάντων τῶν τῶν πεναγίων σφατῶν.

² Ὡ Τροφώνιε καὶ Ἀμφίλοχε] Trophonius & Amphilochoi erant vates de primo Schol. ἔτι δ' ἐρωτῇ τοῦ παρ' Ἑλλήσι νομισθῆναι Θεοῦ, σπήλαιόν τι ζοφῶδες ὑπὸ τῶν, λιμῶν ἐκείσε διφθέρη καὶ τὴν ζοὴν ἀθλίως κατέστρεψε. Quod autem post mortem pro Deo habitus fuerit, & Lebadie Bæotie oppidi

τεις δοκεῖτε, καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι. ² AM. Τί ἔν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' αὐσίας ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; ME. Ἄλλ' ἔκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἑτεραίευσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προεῖπεν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις. TP. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὐτ' ἂν εἰδείη ὅτι αὐτῷ ἀποκριθεὶς ὑπὲρ αὐτῷ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμι, καὶ μαυλεύομαι, ἢ τις κατέλθοι παρ' ἐμέ. Σὺ δ' ἔοικας ἔκ ἐπιδεδημηκέναί Λεβαδεία τοπαράπαν· οὐ γὰρ ἠπίσεις σὺ τέτοις. ME. Τί φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβαδείαν γὰρ παρέλθω, ³ καὶ ἐσαλμένῃ ταῖς οὐσίαις, γελοίως, μάζαν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων, ἐσερπύσω τοῦ σομίου ταπεινῆ οὐλῇ ἐς τὸ σπήλαιον, ἔκ ἂν δυνάμην εἶδεναι ὅτι νεχρὸς εἰ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρων; ⁴ ἀλλὰ πρὸς τῆς μαυλικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. TP. Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεῶν σύνθετον. ME. Ὁ μήτε ἀνθρωπὸς ἐστίν, ὡς φῆς, μήτε

oppidi sub Jovis Trophonii nomine cultus, Vid. Pausan. in Bæoticis, & Strab. lib. ix.—De Amphilocho autem Amphiarai & Eriphyles Filio Vid. Pausaniam, qui in libro de Atticis rebus, *Amphilochoi in Atheniensium urbe ara est, ἔσ in Ciliciæ loco Mallo oraculum, μεὰ σέατε omnium verissimum.*

¹ Οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων] pro αἱ μάταιοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων.

² Ἀμφ. τί οὐ] In vulg. Τροφ. τί οὐν. Amphilochoi persona in quibusdam & editis & MSS. Codicibus à dialogi fronte deest: error exinde natus, quod Amphilocho in hoc toto Colloquio non invenirent: errorem jure dixi, quoniam Amphilocho pro Trophonio hic substituendus est, quod ex ipsius oratione satis liquet: cum enim in sequentibus suam divinitatem contra Menippum valide tutetur Trophonius, hic tamen stupidæ hominum opinionis res ista tribuitur; hoc à Trophonii prorsus alienum esse personam vides, quod commodè dixerit Amphilocho; hunc itaque repono. Hemsterhuis.

³ Καὶ ἐσαλμένῃ ἔσ.] Vid. Potter's Archæologiam Græcam.

⁴ Ἀλλὰ πρὸς τῆς μαυλικῆς] Subaud. τέχνης.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. 21

Θεός, καὶ συναμφοτέρων ἐστὶ. Νῦν οὖν πᾶς σε τὸ θεῶν
ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; ΤΡ. Χρᾶ, ὦ Μένιππε,
ἐν Βοιωτίᾳ. ΜΕ. Οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέ-
γεις· ὅτι μέντοι ὅλ' εἰ νεκρός, ἀκρίβως ὁρῶ.

ΕΡΜΟΥ καὶ ΧΑΡΩΝΟΣ.

ΕΡΜΗΣ.

ΛΟΓΙΣΩΜΕΘΑ, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅποσα
μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὐθις ἐρίζωμέν τι
περὶ αὐτῶν. ΧΑ. Λογισώμεθα, ὦ Ερμῇ ἀμεινον γάρ
ορίσαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέσερον. ΕΡ. Ἀγκυραν
ἐντεταμένῳ ἐκώμισα πέντε δραχμῶν. ΧΑ. Πολλῶν
λέγεις. ΕΡ. Νῆ τὸν Αἰδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ
τροπῳῆρα δύο ὀβολῶν. ΧΑ. Τίθει πέντε δραχμαῖς,
καὶ ὀβολῶν δύο. ΕΡ. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τῆς ἰσίδος πέντε
ὀβολῶν ἐγὼ κατέβαλον. ΧΑ. Καὶ τέτους προσίθει. ΕΡ.
Καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεωγότα,
καὶ ἥλας δέ, καὶ καλώδιον, ἀφ' οὗ τὴν ὑπέραν ἐποίη-
σας, δύο δραχμῶν ἀπαντα. ΧΑ. Εὐγέ ἀξία ταῦτα
ὠνήσα. ΕΡ. Ταῦτά ἐστιν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλα-
θεν ἐν τῷ λογισμῷ. Πότε δ' οὖν ταῦτ' ἀποδώσειν
φής; ΧΑ. Νῦν μὲν, ὦ Ερμῇ, ἀδύνατον· ἦν δὲ λοιμός
τις ἢ πόλεμος καὶ ἀπέμψη ἀθρόους τινας, ἐνέσαι τότε
ἀποκερδάναι ἐν τῷ πλήθει παραλογιζόμενον τὰ πορθ-
μία. ΕΡ. Νῦν οὖν ἐγὼ καθεδοῦμαι, τὰ κάκιστα εὐχό-
μεν γενέσθαι, ὥς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι. ΧΑ.
Οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ερμῇ. Νῦν δ' ὀλίγοι, ὥς ὁρᾶς, ἀφικ-

¹ Ἡμίτομον] Scilicet μέρος.

² Καὶ ἀκέστραν ὅτι.] Subaud. ὠνησάμην.

³ Ὑπέραν] Ὑπέρων est funis nauticus, quo antennarum cornua trans-
feruntur, seu tenduntur, seu laxantur.

νῦνται ἡμῖν εἰρήνη γάρ. ΕΡ. Ἀμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρὰβένοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα. Πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ ὧ Χάρων, οἷσθα οἷοι παρεγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἄπαντες, αἵματος ἀνάπλεω, καὶ τραυμασίαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἢ φαρμάκῳ τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανών, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδῆκώς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη ὠχροὶ γὰρ ἄπαντες, καὶ ἀγεννεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις· οἱ δὲ πλείοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκυσιν, ἐπιβλεύοντες ἀλλήλοις, ὡς εἰκάσι. ΧΑ. Πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐσι ταῦτα. ΕΡ. Οὐκοῦν καὶ ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἀμαρτάνειν, πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ. /

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ καὶ ΕΡΜΟΥ.

ΠΛΟΥΤΩΝ.

ΤΟΝ γέροντα οἷσθα, τὸν πάνυ γεῆρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ὧ παῖδες μὲν ἐκ εἰσίν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρώντες, πηνίακισμύριοι; ΕΡ. Ναί, τὸν Σικυώνιον φῆς· τί οὖν; ΠΛ. Ἐκεῖνον μὲν, ὧ Ερμῆ, ζῆν ἔασον, ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοις ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμέρησας ἄλλα τσαῦτα, εἰ γε οἷόν τε ἦν, καὶ ἐτι πλείω τοὺς δὲ γε κόλακας αὐτῷ, Χαρῖνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, καλίσπασον ἐφεξῆς ἄπαντας. ΕΡ. Ἀτοπὸν ἂν δόξαις τό ταιῦτον. ΠΛ. Οὐμεινον, ἀλλὰ δικαιοτάτον. ¹ Τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες εὐχόμενοι ἀποθανεῖν ἐκεῖνον, ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποιουῖναι, καὶ δὲν προσήκουσες; ὁ δὲ πάντων ἐς μικρότατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὁμῶς θεραπεύουσιν ² ἐν γε τῷ φανερώ· καὶ

¹ Τί παθόντες] Atticum dicendi genus pro simplice τί, ideoque quorsum redditur, verbatim quid passi, quo affecti incommodo.

² Εἰ τῷ φανερώ] Subaud. τόπον.

νοσῆναι, ἃ μὲν βελεύονται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ἔμως ὑπισχνῆναι, ἣν ραῖσιν καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. Διὰ ταῦτα, ὁ μὲν ἔσω ἀθάνα-
ται· οἱ δὲ προαπίτῳσαν αὐτῷ μάτην ἐπιχανόντες. ΕΡ.
Γελοῖα πείσονται, πανῆροι ὄντες. Πολλὰ καὶ κεῖν· εὖ
μάλα διαβυκολεῖ αὐτὸς, καὶ ἐπελπίζει καὶ ὅλως, αἰεὶ
θανόντι ἑοικῶς, ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νεῶν. Οἱ δὲ,
ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσιν διηρημένοι, βόσκονται, ζῶν μα-
καρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες. ΠΛ. Οὐκοῦν ὁ μὲν, ἀπο-
δυσάμεναι τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰόλεως, ἀνηβησάτω· οἱ
δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων τὸν ὄνειροποληθέντα πλῆτον
ἀπολιπόντες, ἡκέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.
ΕΡ. Ἀμέλησον, ὦ Πλῆτων· μελεεύσομαι γὰρ σοι ἤδη
αὐτοὺς καθ' ἓνα ἐξῆς. Ἐπ' αὐτῷ δὲ, οἶμαι, εἰσί. ΠΛ. Κα-
τάσπαι· ὁ δὲ παραπέμψει ἕκαστον, ἀντὶ γέροντα αὐτοῖς
προωθήσεως γενόμεναι.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ καὶ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

ΤΕΡΨΙΩΝ.

ΤΟΥΤΟ, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνά-
ναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐν-
νεήκοντα γέροντα Θούκριον ζῆν ἔτι; ΠΛ. Δικαιοτάτων
μὲν οὖν, ὦ Τερψίων, εἴ γε ὁ μὲν ζῇ, μηδὲνα εὐχό-
μεναι ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ δὲ παρὰ πάντας τὸν
χρόνον ἐπεβέβλευες αὐτῷ, περιμένων τὸν κλῆρον. ΤΕΡ.
Οὐ γὰρ ἐχρην γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ

¹ Ιολέως] Iphicli F., qui Herculi Hydram interficienti adfuit, fer-
roque candente cruorem cohibuit, ne alia ex eo capita suppullula-
rent. Hic cum ætate longe proventus fuerit, Herculis precibus ju-
ventuti restitutus est. Vid. Ov. Met. lib. 9.

πλάττω αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, παραχωρήσασθαι τοῖς νέοις; ΠΛ. Καὶνὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλάττει χρητάσθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν. Τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέταξεν. ΤΕΡ. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι¹ τῆς διαλάξεως² ἐχρῆν γὰρ τὸ πρῶτον ἐξῆς πῶς γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον, πρότερον, καὶ μετὰ τούτου, ὅσις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν· ἀνασρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς³ μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέργηρον, ὁδύνας τρεῖς ἔτι λοιποὺς ἐχρῆν, μόλις ὀρώμενος, οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα, κορυζῆς μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ τὰς ὀφθαλμοὺς μεσὸν ὄντα, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἐμψυχόν τινα τάφον ὑπὸ τῶν νέων καταγελώμενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίσους καὶ ἐρῶμενέσας⁴ νεανίσκας· ἄνω γὰρ πόλεμον τοῦτό γε ἢ τὸ τελευτᾶτον εἶδεναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξῃ τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνὶ ἐθεράπειον. Νῦν δὲ⁵ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βῆν πολλάκις ἐκφέρει. ΠΛ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνετώτερα γίνεσθαι, ἢ περ σοὶ δοκεῖ. Καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἀλλοτρίοις⁶ ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόνων⁷ εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς; τοιγαροῦν

¹ Τῆς διαλάξεως] Subaud. ἔτι καὶ.

² Ἄνω γὰρ πόλεμον] Proverb. quo praeposterè fieri quid significatur. Quin & Ellipsis est, quam hoc modo suppleas licet, τὸτό γε ἐστὶ τὸ τῆς παροιμίας, ἄνω πόλεμον χρῆσθαι αἰτιῶσαι.

³ Τὸ τῆς παροιμίας] Idem sonat quod ἡ παροιμία.

⁴ Εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτάς] Participium φέρων licet saepe ornatius causâ potius, quam significationis addatur, ut in illo Aeschinis, ἀπέσταν ἐαυτὸν φέρων, ubi planè redundat τὸ φέρων, significationem tamen aliquam non raro verbo addit, à quo pendet, uti hoc in loco. Vid. Viger.

VARIE LECT.

⁵ Γε. In MS. ἐπιχαίνετε. Græ. in vulgat. ἐπιχαίετε.

γέλωτα

¹ γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων καλορυτθόμενοι καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἡδισον γίνεσθαι. ² Ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνας ἀποθανεῖν εὐχέσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. Καὶνὴν γάρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν καὶ γερόντων ἐρώσεις καὶ μάλισα εἰ ἄτεκνοι εἶεν. Οἱ δὲ ἔντεκνοι, ὑμῖν ἀνέραςοι ³ καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐκ ἐρωμένων συνέυες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τοῦ ἐρώτος, ἢ καὶ τύχοσι παῖδας ἔχουσιν, μισεῖν αὐτοὺς πλάττουνται, ὥς καὶ αὐτοὶ ἐρασας ἔχωσιν. Εἴτα ἐν ταῖς διαθήκαις, ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δωροφορήσαντες· ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐς δίκαιον, κρατοῦσι πάντων· οἱ δὲ, ὑποπρίεσι τοὺς ὁδόντας, ⁴ ἀποσφυγέτες. ΤΕΡ. Ἀληθῆ ταῦτα φής. Ἐμοῦ γοῦν Θέκρητος πόσα κατέφαγεν, αἰὲ τεθνήξασθαι δοκῶν; καὶ ὅποτε ἐσίοιμι, ὑποσένων, καὶ μύχιόν τι καθάπερ ἐξ ὧν νεότης ἀτελής ὑποκρώζων; ὥς ἔλωτε ὅσον αὐτίκα

¹ Γέλωτα ὀφλισκάνετε] Ὀφλισκάνειν & καλαγινώσκω in propria significatione sunt ὀλιτοφά. Hoc enim cum genitivo personae & accusat. rei, est dignum aliquem statuere eā vel opinione, vel παρὰ, quæ accusativo exprimitur; ut, καλαγινώσκω σε πολλὴν ἀμαθίαν, dignum te judico qui admodum imperitus habere. Ὀφλισκάνειν autem significat cum accusandi casu, eā ipsā re παρὰ-ve dignum esse vel damnatum. Ita Chrysost. τοσούτῳ πλείω τὸν γέλωτα ὀφλισκάνουσι παρὰ ἡμῶν, verbat. tanto majorem risum à nobis debent, i. e. tanto digniores sunt, qui à nobis rideantur: sic πολλὴν ἀνοιαν ὀφλισκάνεις, verbat. multam stultitiam debes; i. e. dignus es qui stultissimus habere. Vid. Budæum.

² Ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἔσθε.] Subaud. μᾶλλον

³ Καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐκ ἐρωμένων] In vulgatis deest ἐκ; sed necesse est ut ἐκ vel μὴ addatur, quoniam modo dixerat τὰς ἐντίκτους ἀνέραςους. Vid. Not. Hemster. in hunc locum.

⁴ Ἀποσφυγέτες] Doloze ardent. Ludovicus Kusterus unius literulae detrimento rescribendum monet, ἀποσφυγέτες, emuncti. Sed facilius videtur emendatio, quam Amici Doctissimi, & in conjecturis, ut qui maximè, felicitis, humanitati acceptam refero; ἀποσφυγέτες scilicet; quæ vox primo in sensu idem sonat quod ἀποσφυγέτες. Ἀποσφύχω enim idem est quod ἀποκαθαίρω. Vid. Suid.

οἴομεν ἐπιβῆσιν αὐτὸν τῆς σοφῆς, ἔπεμπόν τε πολλὰ,
ὥς μὴ ὑπερβάλλοιτό με οἱ ἀνίερασαι τῇ μεγαλοδω-
ρεᾷ. Καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φρονίδων ἄγρυπνῳ ἐκείμην;
ἀριθμῶν ἕκαστα, καὶ διαλάττων. Ταῦτα γοῦν μοι καὶ τὰ
ἀποθανεῖν αἰτία γεγένηται, ἄγρυπνία, καὶ φρονίδες· ὁ δὲ,
τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καλῶν, ἐφείσκει θάπτομένῳ,
πρώην ἐπιγελῶν. ΠΛ. Εὖτε, ὦ Θεκρίτε, ζωῆς ἐπι-
μήκισον, πλεῶν ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καλῶν· μηδὲ
πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις ἢ προπέμψεις πάντας τῆς
κόλακας. ΤΕΡ. Τῆτο μὲν, ὦ Πλέτων, καὶ ἐμοὶ ἥδισον
ἦδη, εἰ καὶ Χαριάδης προσηνῆσαι Θεκρίτε. ΠΛ. Θάρρει,
ὦ Τερψίων· καὶ Φείδων γὰρ, καὶ Μέλανθ, καὶ ὅλως
ἅπαντες προελεύσονται αὐτῷ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φρονίσιν.
ΤΕΡ. Ἐπαινῶ ταῦτα. Ζωῆς ἐπιμήκισον, ὦ Θεκρίτε.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ καὶ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΗΣ.

ΣΥ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἔγω μὲν
γὰρ ἔτι, παράσιτος ὢν Δεινίᾳ, πλεον τῇ ἱκανῇ
ἐμφαγῶν ἀπεπνίην, οἶσθα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκουσί
μοι. ΚΑ. Παρῆν, ὦ Ζηνόφανες· Τὸ δ' ἐμὸν, πα-
ράδοξόν τι ἐγένετο. Οἶσθα γὰρ καὶ σύ περ Πτοιοδωρον τὸν
γέροντα. ΖΗ. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλέσιον, ὦ σε τὰ
πολλὰ ἡδεῖν συνόντα; ΚΑ. Ἐκεῖνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθερά-
πτευσον, ὡς ὑπισχνόμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξασθαι. Ἐπεὶ δὲ
τὸ πρῶτον ἐς μήκισον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ
γέρων

¹ Τὸ δ' ἐμὸν] Subauditur μέρος. Nam τὸ ἐμὸν μέρος non tantum pro
mea virili parte significat, sed interdum etiam, quod ad me pertinet.
Vid. Budæum.

² Ὑπισχνόμενος] Forte ὑπισχνόμενον. Hemsterhuis.

³ Ὑπὲρ τὸν Τιθωνόν] Tithonum Laomedontis F. longissimam vi-
tam ab Aurorâ, quæ eum in deliciis habuit, exorâsse fabulantur
Poetæ,

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. 27

γέρων ἐξῆ, ἐπίτομον τινὰ ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεῦρον. Πριάμεν γὰρ φάρμακον, ἀνέπειτα τὸν οἰνοχόον, ἐπει-
 δὲ τὰ χεῖρα ὁ Πτοιοδώρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπι-
 αικῶς, ζωροτερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἑτοιμον ἔχειν
 αὐτὸ, ἵνα ἐπιδοῦναι αὐτῷ· εἰ δὲ τῆτο ποιήσαι, ἐλεύθερον
 ἐπαμοσάμην ἀρήσειν αὐτόν. ΖΗ. Τί οὖν ἐβένετο; πάνυ
 γὰρ τοῦ παροχόου ἐρεῖν ἔοικας. ΚΑ. Ἐπεὶ τοίνυν λη-
 σαμένοι ἦκομεν, δύο ἤδη ὁ μεираκίσκος κύλικας ἐτοι-
 μως ἔχον, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ, τὴν ἔχουσιν τὸ φάρμα-
 κον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοὶ, σφαλεῖς ἢ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ
 μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακον ἐπέ-
 δωκεν. Εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκλά-
 δην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖον αὐτ' ἐκείνῃ νεκρός. Τί τῆτο
 γελάς, ὦ Ζηνόφανες; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἑταίρῳ ἀν-
 δρὶ ἐπιγελαῖν. ΖΗ. Ἀσεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέ-
 πονθας. Ὁ γέρων δὲ, τι πρὸς ταῦτα; ΚΑ. Πρῶτον
 μὲν ὑπὸ ἀραίχθῃ πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἶτα συνεῖς, οἶμαι,
 τὸ γεγενημένον, ἐγέλας καὶ αὐτὸς οἶά γε ὁ οἰνοχόος εἰργά-
 σαι. ΖΗ. Πλὴν ἀλλ' εἶδ' σε τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν
 τραπέσθαι· ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέ-
 σερον, εἰ καὶ ἐλίγω βραδύτερον ἦν.

Poetae, & cum aetates vixisset plurimas, decrescente quotidie ex senio corpore, tandem in cicadam abisse. Hor.

Longa Titbonum minuit senectus.

— *Titbonusque remotus in auras.*

¹ Ζωροτερον] Subaud. οἶνον, & lin. 11. post ἀφάρμακον subauditur ποτήριον.

² Τὴν ἐπίτομον] Subaud. ὁδόν, sic & post λεωφόρον subaudi ὁδόν.

³ ἦκε γὰρ ἂν σοι] Subaud. κλήρος.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ,

ΚΝΗΜΩΝΟΣ καὶ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

ΚΝΗΜΩΝ.

ΤΟΥΤΟ ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, ¹ Ο νεβρός τὸν λέοντα. ΔΑ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων; ΚΝ. Πυθάνη ὅ, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσι, καλαλέλοιπα, καλασοφισθεὶς ὁ ἀθλι, ἕς ἐβελόμην ἀνμάλισα ² σχεῖν τὰμὰ, παραλιπών. ΔΑ. Πῶς τῆτ' ἐγένετο; ΚΝ. Ερμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἀτεκνον ὄντα ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ κακεῖν, οὐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσίει. Ἔδοξε δὴ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καλαλέλοιπα τὰμὰ πάντα, ὡς κακεῖν ζελεύσειε, καὶ τὰ αὐτὰ πράξειε. ΔΑ. Τί ἔν δὴ ἐκεῖν; ΚΝ. Ὁ, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἐαυτοῦ διαθήκαις, ἔκ οἷδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέγουσ μοι ἐπιπεσόντος. Καὶ νῦν Ερμόλαος ἔχει τὰμὰ, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἀγκιστρὸν τῷ δελέασι συγκαλασπάσας. ΔΑ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν αἰλίεα. Ὡς σοφισμα καλὰ σαυτοῦ συντέθεικας. ΚΝ. Ἔσικα. Οἰμώζω τοιφαροῦν.

ΧΑΡΩΝΟΣ, καὶ ΕΡΜΟΥ, καὶ ΝΕΚΡΩΝ
ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

ΧΑΡΩΝ.

ΑΚΟΥΣΑΤΕ ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πράγματα.
Μικρὸν μὲν ³ ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον, καὶ

¹ Ο νεβρός τὸν λέοντα] Proverb. ἐπὶ τῶν μὴ προσηκότων. Bourd. inique vero subauditur, aut aliud simile.

² σχεῖν τὰμὰ] Subaud. χεῖμα.

VARIÆ LECT.

³ Γε. Ὑμῖν apud Ald. & in Cod. Salmurii & Amstelod. Editis.

ὑπέσασθρόν

ὑπόσταθρόν ἐστιν, καὶ διαρρεῖ τὰ πολλά· καὶ ἦν τραπὴν
 ἑπὶ θάτερα, οἰχήσεσθαι περιβραπέν· ὑμεῖς δὲ, τοσού-
 τοι ἅμα ἤκετε, πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος· ἦν οὖν μέγα
 τῶν ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕπερον μελανοήσετε· καὶ μά-
 λιστα ὅποσοι νεῖν ἔκ ἐπίστασθε. ΝΕ. Πῶς οὖν ποιήσαν-
 τες εὐπλοήσομεν; ΧΑ. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω γυμνοὺς ἐπι-
 βαίνειν χρή, τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἡϊόνος
 καλαλιπόντας· μόλις γάρ ἂν καὶ οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ
 πορθμεῖον. Σαί δὲ, ὦ Ερμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τῆς μηδέ-
 να παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ ψιλὸς ᾖ, καὶ τὰ ἐπι-
 πλα, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλὼν. Παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν
 ἐς ὧς, διαγίνωσκε αὐτὴς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαί-
 νειν ἀναγκάζων. ΕΡ. εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιήσωμεν. Οὐ-
 τοσὶ τίς ὁ πρῶτός ἐστι; ΜΕ. Μένιππος ἔωλε. Ἀλλ' ἰδοὺ
 ἡ πῆρα μοι, ὦ Ερμῆ, καὶ τὸ βάκτρον, ἐς τὴν λίμνην
 ἀπορρίψθων. Τὸν τρίβωνα δὲ ἔδ' ἐκόμισα, εὖ ποιῶν.
 ΕΡ. Ἐμβαινε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄρισε, καὶ τὴν προε-
 δρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην· ἐφ' ὑψηλῆς, ὡς ἐπι-
 σκοπῆς ἀπαντίας. Ὁ καλὸς δὲ ἔστω, τίς ἐστι; ΧΑ. Χαρ-
 μόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέρας· ἔστω τὸ φίλημα διὰ-
 λανθον ἦν. ΕΡ. Ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ

¹ Ἐπὶ θάτερα] Subaud. μέρη.

² Οἰχήσεσθαι περιβραπέν] Idem quod περιβραπείναι. Οἰχομαι enim cum participio conjunctum plerumque supervacaneum videtur; participium autem per verbum suum reddendum est, ejus modi, temporis, & personæ, cujus est verbum οἰχομαι.

³ Ἀπορρίψθων] Vel pro ἀπορρίψθῆτων (quæ est 2da perf. dual. Imp. ab aorist. primo ἀπορρίψθης) per Syncopen ponitur, vel per Sync. & Atticè pro ἀπορρίψθῆτωσαν in uno autem Codice Lugduni edito ἀπερρίψθων legitur, quæ est secunda persona dual. Imperat. a perfectio, ἀπερρίψμαι.

⁴ Οὐδ' ἐκόμισα εὖ ποιῶν] Pro εὖ ἐποίησα ἢ ἐκόμισας. Enallage apud Græcos haud insolens.

⁵ Ἐφ' ὑψηλῆς] Scilicet τύπῃ.

χειλή αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέσμα ὅλον. Ἐχει καλῶς· εὖ ζωνεῖ· εἴ· ἐπίσταινε ἤδη. ¹ Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα ἔτσσι, καὶ τὸ διάδημα, ὀβλοσυρὸς, τίς ἂν τυγχάνεις; ΛΑ. Λάμπιχ², ² Γελῶων τύρανν³. ΕΡ. Τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει; ΛΑ. Τί οὖν ἐχρῆν, ὦ Ερμῇ, γυμνὸν ἥκειν τύραννον ἄνδρα; ΕΡ. Τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὥς ἀπόθε ταῦτα. ΛΑ. Ἴδ' εἰ σοὶ ὁ πλεῖστ⁴ ἀπέρριπται. ΕΡ. Καὶ τὸν τύπον ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν· βαρῆσαι γὰρ τὸ πορθμεῖον συνεμπασούλα. ΛΑ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἑασὸν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεσρίδα. ΕΡ. Οὐδαμῶς. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑ. Εἴεν· τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὀράς. ΕΡ. Καὶ τὴν ἀμότηλα, καὶ τὴν ἀνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργήν, καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑ. Ἴδού σοι ψιλὸς εἰμι. ΕΡ. Ἐμδαίνει ἤδη. Σὺ δὲ ὁ παχύς, ὁ πολύσαρκ⁵, τίς εἶ; ΔΑ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής. ΕΡ. Ναὶ ἔοικας. Οἶδα γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών. ΔΑ. Ναὶ ὦ Ερμῇ· ἀλλὰ παράδεξάί με γυμνὸν οὔλα. ΕΡ. Οὐ γυμνόν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥς ἀπόδυθι αὐταῖς, ἐπεὶ καλαδύσεις τὸ σκάρ⁶, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερβείς μόνον. Ἀλλὰ καὶ τὸς σεφάνους τέττας ἀπόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα· ΔΑ. Ἴδού σοι γυμνός, ὡς ὀράς,

¹ Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα ἔτσσι ἔσσι.] Elliptica est oratio, pro ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτος ἀμπεχόμεν⁷ (scu περιβεβλημέν⁸) καὶ τὸ διάδημα ἔχων, ὁ βλοσυρὸς, τίς ἂν τυγχάνεις; ἔτσσι vero aut *heus tu* significat, aut imperfecta est sententia, & τίς ἐστὶ subauditur: superius enim paulò interrogaverat aliquem Mercurius, ὁ καλὸς δ' οὗτος τίς ἐστὶ; deinde, accepto responso, pergit, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα ἔσσι. (τίς ἐστὶ;) at sententiā nondum absolutā ad ipsum Lamprocinum conversus interrogat, τίς ἂν τυγχάνεις;

² Γελῶων] Geloi erant Siciliae populus. Vid. Diod. Sic. lib. XIII.

ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἴσοςάσι^α τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. ΕΡ. Οὕτως ἄμεινον ἄβερῃ εἶναι ὥς ἐμβαίνει καὶ σὺ δὲ τὸν πλεῖστον ἀποθέμεν^α, ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφήν, μηδὲ τὰ ἐνθάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματ^α καλᾶλιπε δὲ καὶ γεν^α, καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτε σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφάς^α μηδὲ ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχωσαν λέγε βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα. ΚΡ. Οὐχ ἐκὼν μὲν, ἀπορρίψω δέ. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι; ΕΡ. Βαβαί. Σὺ δὲ ὁ ἐνοπλ^α, τί βάλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τῆτο φέρεις; ΝΕΚ. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ερμῆ, καὶ ἠρίσευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. ΕΡ. Ἄφες ἐν γῇ τὸ τρόπαιον ἐν ἄδου γὰρ εἰρήνῃ, καὶ ἔδεν ὅπλων δεῆσαι. Ὁ σεμνὸς δὲ ἔτ^α ἀπὸ γε τοῦ σχήματ^α, καὶ βρενθυόμεν^α, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπὶ πρ^ακώς, ὁ ἐπὶ τῶν φρονιδῶν, τίς ἐστίν, ὁ τὸν βαθὺν πῶτον καθεύμεν^α; ΜΕ. Φιλόσοφος τις, ὦ Ερμῆ, μᾶλλον δέ, γοῆς, καὶ τεραλείας μεσός^α ὥς ἀπόδυσον καὶ τῆτον ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. ΕΡ. Καλὰ θε σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον εἶτα καὶ ταῦτ^α πάντα. Ὁ Ζεῦ, ὅσῃν μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζει, ὅσῃν δὲ αἰμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκονθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκας^α ἀλλὰ καὶ μαλαιοπονίαν μάλα πολλήν, καὶ λήρον ἐκ ὀλίγου, καὶ ὕβλιν, καὶ μικρολογίαν. Νῆ Δία, καὶ χρυσίον γε τέτι, καὶ ἡδυπάθειαν δέ, καὶ ἀναισχυνσίαν, καὶ ὀργήν, καὶ τρυφήν, καὶ μαλακίαν^α ἔλεληθε γὰρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. Καὶ τὸ ψεῦδ^α δὲ ἀπόθε, καὶ τὸν τύπον, καὶ τὸ οἶεσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων ὥς εἴ γε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποία πενήτηκούρη^α δέξαιτο ἂν σε; ΦΙΛ. Ἀπολιθεμαί τοίνυν

^α τὰ ἐνθάφια] Subaud. κοσμήματα.

αὐτὰ, ἐπεὶ περ ἔτῳ κελεύεις. ΜΕ. Ἀλλὰ καὶ τὸν πῶ-
 γωνα τῆτον ἀποθέσθω, ὦ Ερμῆ, βαρύν τε ὄντα, καὶ
 λάσιον, ὡς ὁρᾷς· πέντε μυνὼν τρίχες εἰσὶ τῆλάχισον.
 ΕΡ. Εὖ λέγεις. Ἀπόθε καὶ τῆτον. ΦΙΛ. Καὶ τίς ὁ
 ἀποκείρων ἔσαι; ΕΡ. Μένιππος¹ ἔτοσι λαβὼν πέλε-
 κυν² τῶν ναυπηγικῶν ἀποκίψει αὐτὸν, ἐπικόπῃ τῇ
 ἀναβάθρᾳ χρησάμενος³. ΜΕ. Οὐκ, ὦ Ερμῆ· ἀλλὰ
 πρίονά μοι ἀνάδ³. γελοιότερον γὰρ τοῦτο. ΕΡ. Ὁ
 πέλεκυς ἱκανός· εὐγέ· ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέ-
 φηνας, ἀποθέμενος³ αὐτῇ τὴν κινάβραν. ΜΕ. Βέλει
 μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων; ΕΡ. Μάλιστα· ὑπὲρ τὸ
 μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρκεν, ἔκ οἷδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνα-
 τείνων ἑαυτὸν. Τί τῆτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάθαρμα, καὶ
 πρὸς θάνατον ἀποδειλιάς; ἔμβηθι δ' ἔν. ΜΕ. Ἐν ἔτι
 τὸ βαρύτερον ὑπὸ μάλης ἔχει. ΕΡ. Τί, ὦ Μένιπ-
 πε; ΜΕ. Κολακείαν, ὦ Ερμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρη-
 σιμεύσασαν αὐτῷ. ΦΙΛ. Οὐκοῦν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε,
 ἀπόθε τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον,
 καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλῳα. Μόν³ γοῦν τῶν ἄλ-
 λων γελᾷς; ΕΡ. Μηδαμῶς. Ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κῆφα
 γὰρ καὶ πάνυ εὐφορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν καλῶς πλεον
 χρήσιμα· καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθε τῶν ῥημάτων τὴν το-
 σαύτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρι-
 σώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τὰλλα
 βάρη τῶν λόγων. ΡΗ. Ἦν' ἰδοῦ, ἀπολίθεμαι. ΕΡ. Εὖ
 ἔχει. Ὡς λυέ³ τὰ ἀπότεια· τὴν ἀποβάθραν ἀνελώ-
 μεθα· τὸ ἀγκύριον ἀνεσπάθω· πέτασον τὸ ἰσίον· εὐθυνε,
 ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν. Τί οἰμώζεις,

¹ Τῶν ναυπηγικῶν] Subaud. ἐκ vel ἀπό.

² Ἐπικόπῃ] Sic vocat truncum, super quo aliquid diffecatur.
 Bourdel.

³ Τὰ ἀπότεια] Subaud. σχοῖα.

ὦ μάταιοι, καὶ μάλις αὐτὸς φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πῶλωνα δεδηωμένος; ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ Ερμῆ, ἀθάνατον ὦμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. ΜΕ. Ψεύδεται· ἄλλα γὰρ εἴκει λυπεῖν αὐτόν. ΕΡ. Τὰ ποῖα; ΜΕ. Ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυέλῃ δειπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιών, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατειλήσας, περιέεισιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιλυπεῖα· καὶ ἔωθεν ἐξαπατῶν τὰς νέας ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, ἀρτύριον λήψεται. Ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. Σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ἐκ ἄχθῃ ἀποθανών; ΜΕ. Πῶς, ὅς ἐσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέσαντο· μηδενός; ἀλλὰ μελαζὺ λόγων, ἐκκραυγὴ τις αἰκούεται ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοῶντων; ΕΡ. Ναὶ ὦ Μένιππε· ἐκ ἀφ' ἐνός γε χώρου· ἀλλ' οἱ μὲν, ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες, ἄσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ· καὶ ἡ γυνὴ αὐτῆς συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν· καὶ τὰ παῖδιά νεοτὰ ὄντα, ὁμοίως κακεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινεῖσιν ἐν Σικυῶνι, ἐπιλαφίης λόγους διεξιόντα ἐπὶ Κράτῳ τῷ τέτῳ· καὶ νῆ Δία γε ἡ Δαμασίη μήτηρ κωκύεσθαι ἐξάρχει τῆ θρήνης. Σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ. Ζεὺς δὲ ἑδεῖς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσθαι μόνος. ΜΕ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' αἰκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων οἰκτιρῶν ἐπ' ἐμοί, καὶ τῶν κοράκιων τυπτομένων τοῖς πτεροῖς, ὅπότε ἂν συνελθόντες θάπτωσί με. ΕΡ. Γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε. Ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλευκάμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον, εὐθεῖαν ἐκεῖνην προϊόντες, ἐγὼ δὲ, καὶ ὁ πορθμεύς, ἄλλως μελεωσόμεθα. ΜΕ. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ερμῆ. Προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. Τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; δικασθῆναι δεήσει·

* Εὐθεῖαν ἐκεῖνην] Subaud. ὅθον.

καὶ τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχούς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. Δείχθήσεται δὲ ὁ ἐκάστου βίος.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ καὶ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΚΡΑΤΗΣ.

ΜΟΙΡΙΧΟΝ τὸν Πλούσιον ἐγίνωσκες, ὦ Διό-
γενης, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν
τὰς πολλὰς οὐκιάδας ἔχοντα, ὃ ἀνεψιὸς Αριστεύου,
πλῆσιος καὶ αὐτὸς ὢν, ¹ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ἐπι-
λέγειν, ² Ἡ μὲν ἀνάειρ, ἢ ἐγὼ ζε. ΔΙ. Τίνος ἔνεκα, ὦ
Κράτης, ἐθεράπευον ἀλλήλους; ΚΡ. Τῷ κλήρου ἔνε-
κα ἐκάτερος, ἡλικιωῖται ὄντες. Καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ
φανερὸν ἐτίθεντο. Αριστεύου μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προα-
ποθάνοι, δεσπότην ἀφίεις τῶν ἐαυτοῦ πάντων, Μοίρι-
χον δὲ ὁ Αριστεύου, εἰ προαπέλθοι αὐτῷ ταῦτα μὲν
ἐγέγραπτο· οἱ δὲ ἐθεράπευον ἀλλήλους, ὑπερβαλλόμενοι
τῇ κολακείᾳ. ³ Καὶ οἱ μάντις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἄσρων τεκ-
μαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὀνειράτων, ⁴ ὥστε
Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν
⁵ Αριστεύου παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίχου καὶ τὰ

¹ Τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο] Supple ἔημα.

² Ἡ μὲν ἀνάειρ, ἢ ἐγὼ σι] Sunt Adjacis verba ad Ulyssēm colluctan-
tem. Il. ψ. v. 724. Græv.

³ Καὶ οἱ μάντις] Subaud. εἰ μόνον.

⁴ ὥστε Χαλδαίων παῖδες] Periphrastica locutio, pro Χαλδαίοι. Chal-
dæi autem mirum in modum Astrologiæ dediti erant, unde omnes
Genethliaci Chaldæi dicti. Vid. Diod. Sic. lib. 2. & Juv. Sat. 6.

*Chaldeis sed major erit fiducia, quicquid
Dixerit Astrologus, credent à fonte relatum
Ammonis.*

VARIÆ LECT.

⁵ Γε. In MS. Αριστεύου teste Grævio, in editis Αριστεύου.

ταλαιά,

τάλαντα, ποτὲ μὲν ἐπὶ τῷτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκείνον ἔρρεπε.
 ΔΙ. Τί ἔν περας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκούσαι γὰρ αἷσιον.
 ΚΡ. Ἀμφω τεθνήσιν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας· οἱ δὲ κληροὶ ἐς
 Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιῆλθον, ἀμφω ζυγίενεῖς ὄν-
 τας, ἔδὲ πώποτε προμανήευσμένους ἔτω γενέσθαι ταῦτα.
 Διαπλέοντες γὰρ ¹ ἀπὸ Σικυῶν² ἐς Κίρραν, κατὰ μέ-
 στον τὸν πόρον ³ πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ Ιάπυτι, ἀνε-
 τράπησαν. ΔΙ. Εὖ ἐποίησαν· ἡμεῖς δὲ, ὅποτε ἐν τῷ βίῳ
 ἤμεν, ἔδὲν τοιῷτον ἐνενοῶμεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε πώ-
 ποτε εὐξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαι-
 μι τῆς βακληρίας αὐτῶ (εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ
 κολίνης ποιησάμενον⁴) ἔτε οἶμαι ζῆ, ὦ Κράτης, ἐπεθύ-
 μεις κληρονομεῖν ἀποθανόντι⁵ ἐμῶ τὰ κλήματα, καὶ τὸν
 πῖθον, καὶ τὴν πῆραν, ⁶ χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσιν. ΚΡ.
 Οὐδὲν γὰρ μοι τῶτων ἔδει, ἀλλ' ἔδὲ Ζοῖ, ὦ Διόφρονες· ἃ
 γὰρ ἔχρην, ⁷ Ζυ τε Ἀντισθένης ἐκληρόνομησας, καὶ ἐγὼ
 Ζε, πολλῶ μείζω, καὶ ζεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς.
 ΔΙ. Τίνα ταῦτα φῆς; ΚΡ. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν,
 παρρησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙ. Νὴ Δία μέμνημαι, τῷτον
 διαδεξάμενον⁸ τὸν πλῆτον παρ' Ἀντισθένης, καὶ Ζοῖ
 ἔτι πλείω καλαδιπῶν. ΚΡ. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλειν
 τῶν τοιῶτων κλημάτων, καὶ ἔδεις ἐθεράπευεν ἡμᾶς,
 κληρονομήσειν προσδοκῶν· ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες

¹ Ἀπὸ Σικυῶν² ἐς Κίρραν] Sicyon urbs Peloponnesi, Cirrha Phocidis oppidum.

² Ἰδαίῳ τῷ Ιάπυτι.] Ventus ille ex Apulicæ finibus proficiscitur, adversus Eurum flat. Vid. Gell. lib. 2. cap. 22. ex Peloponneso igitur in Phocida solventes obliquo flatu excipiat necesse est.

³ Χοίνικας] Χοῖνιξ Attica mensura pro aridis, maximè cibo diurno, cujus capacitas est sesquiseptarius. Cogn.

⁴ Ζυ τε Ἀντισθένης, ἔσ.] Antisthenes fuit princeps Cynicæ sectæ, præceptor Diogenis, cujus discipulus erat Crates. Vid. Voss. de Sectis Philosophorum. cap. xvii.

ἔλεπον. ΔΙ. Εἰκότως, ἔ γάρ εἶχον ἔνθα δέξαιτο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερρύηκότες, ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ ζαθρὰ τῶν βαλαντίων, ὥς εἰ ποῖε καὶ ἑμβάλλοι τις ἐς αὐτὰς ἢ ροφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπεν εὐθὺς, καὶ διέρρει, τὸ πυθμένον σέγειν ἔδυναμένον· οἷον τι πάσχεσιν¹ αἱ τῷ Δαναῷ αὐται παρθέναι ἐς τὸν τελευτημένον πύθον ἐπανέλθαι. Τὸ δὲ χρυσίον ὁδοῦσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. ΚΡ. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔχομεν καὶ λαῦθα τὸν πλεον²· οἱ δὲ ὅλοτον² ἤξεσι κομίζοντες, καὶ τῆτον ἄχρι τῷ πορθμέως.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ,
καὶ ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

ΕΜΕ δεῖ προκεκρίσθαι ζε, ὦ Λίβυ· ἀμείνων γάρ εἰμι. ΑΝ. Οὐμενουν, ἀλλ' ἐμέ. ΑΛ. Οὐκὲν ὁ Μίνως δικασάτω. ΜΙ. Τίνες δ' ἐσέ; ΑΛ. Οὐτὸ μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ, Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππευ. ΜΙ. Νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφοτέροι. Ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις; ΑΛ. Περὶ προεδρίας· φησὶ γὰρ ἔτι ἀμείνων γενέσθαι στρατηγὸς ἐμῷ· ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, ἔχῃ τῆτου μόνου, ἀλλὰ πάν-

¹ Αἱ τοῦ Δαναῶ, ἔ. c.] De his vid. Hor. Carm. lib. 3. Od. xi.

*Audiat Lyde scelus atque notas
Virginum pœnas, & inane Lymphæ
Dolium fundo percuntis imo, &c.*

² ἤξεσι κομίζοντες] Hæc cum particip. conjunctum sæpe sæpius redundat; participium autem per verbum suum reddendum est, ejus modi, temporis, & personæ cujus est verbum ἤκω. Ut ἤκω φέρων pro φέρων affert ἤξεσι κομίζοντες pro κομίσασσι afferent.

των χεδὸν τῶν πρὸ ἐμῆ φημὶ διενεγκεῖν¹ τὰ πολέ-
μια. ΜΙ. Οὐκοῦν ἐν μέρει ἐκάτερον εἰπάτω. Σὺ δὲ
πρῶτον, ² ὦ Λίβυ, λέγε. ΑΝ. Ἐν μὲν τῷτο, ὦ Μί-
νως, ὠνάμην, ὅτι ἐνλαῦθα καὶ τὴν Ελλάδα φωνὴν
ἐξέμαθον· ὥς ἐδὲ ταύτῃ πλεον ἔτ³ ἐνέγκαιτό με.
Φημὶ δὲ τῆς μάλισα ἐπαίνε αἰτίας εἶναι, ὅσοι τὸ
μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως⁴ ἐπὶ μέγα προεχώρησαν,
δι' αὐτῶν δυνάμιν τε περιβαλλόμενοι, καὶ αἰῶνι δόξαν-
τες ἀρχῆς. Ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας⁵ ἐς τὴν
Ιβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχ⁶ ὦν⁷ τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων
ἡξιώθην, ἄριστον κριθεῖς⁸ καὶ τοὺς γε⁹ Κελτίβηρας εἶλον,
καὶ¹⁰ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν Εσπερίων· καὶ¹¹ τὰ με-
γάλα ὄρη ὑπερβὰς, ¹² τὰ περὶ τὸν Ηριδανὸν¹³ ἀπαντα
κατέδραμον· καὶ ἀναστάς ἐποίησα τσαυτάς πόλεις¹⁴
καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην· καὶ μέχρι τῶν
προασειῶν τῆς πρὸς ἡμᾶς πόλεως ἦλθον· καὶ τασούτους
ἀπέκλεινα μιᾷς ἡμέρας, ὥς τὰς δακτυλίας αὐτῶν

¹ Τὰ πολέμια] Subaud. πράγματα & κατὰ.

² Ἐπὶ μέγα] Subaud. χώριον.

³ Ἐς τὴν Ἰβηρίαν] V. Liv. lib. xxi. c. v.

⁴ Τῷ ἀδελφῷ] Asdrubale, Amilcaris genero, sub quo Imperatore triennio meruit. Liv. Lib. xxi. c. iv.

⁵ Κελτίβηρας] Ad Iberum Hisp. fluv. populos. Cogn.

⁶ Γαλατῶν] Galliae Transalpinæ incolæ erant : quæ enim Romanis Gallia, Græcis Γαλατία appellatur, & ἰσπερία Γαλατία, ut à Galatiâ Asiaticâ (cujus incolæ hujus ἄποικοι) distinguatur.

⁷ Τὰ μεγάλα ὄρη] Alpes. Vid. Liv. lib. xxi, xxii, xxiii, ubi omnia videre est quæ sequuntur.

⁸ Περὶ τὸν Ηριδανὸν ἀπαντα] Elliptica est oratio, pro ἀπαντα τὰ χώρια τὰ περὶ τὸν Ηριδανὸν ὄντα.

VARIÆ LECT.

² Γε. Ω Λίβυ in Cod. Lut. Par. edit. in plerisque δ Λίβυς.

¹³ Γρ. Απαντα κατέδραμον in Cod. Lugdun. edito; in cæteris ἀπαντας.

μεδίμνοις ἀπομέρῃται, καὶ τοὺς πόλιας γεφυρῶσαι νεκροῖς. Καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, ¹ οὔτε Ἀρμενῶν υἱὸς ὀνομαζόμενος, ἕτε Θεὸς εἶναι προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, Σραβηλοῖς τε τοῖς συνέωλάτοις ἀνιέζεσθαι, καὶ Σραβιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις Συμπλεκόμενος· καὶ Μήδους καὶ Ἀρμενίους καταγωνιζόμενος ὑποφύγουσας, πρὶν διώκειν τινά, καὶ τῷ τολμήσαντι παραδιδόντας εὐθὺ τὴν νίκην. Ἀλέξανδρος δὲ, παρρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν, ἠύξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ· ἐπεὶ δ' ἔν ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν ὀλεθρον ἐκείνου Δαρεῖον ² ἐν Ἰσσοῦ τε καὶ Ἀρβήλοις ἐκράτησεν, ἀποσὰς τῶν παρρώων, προσκυνεῖσθαι ἤξικ, ³ καὶ δίκαιαν τὴν Μηδικὴν μελεδιήτησεν ἑαυτόν· καὶ ἐμιαυφώνει ἐν τοῖς Συμποσίοις ⁴ τὰς φίλας, καὶ Συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ. / Ἐγὼ δὲ ἤρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος· καὶ ⁵ ἐπειδὴ μελεπέμπελο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ σόλῳ ἐπιπλευσάντων τῆς Διδύης, ταχέως ὑπήκυσσα, καὶ ἰδιώτην ἑμαυτὸν παρέσχον· καὶ καταδικασθεὶς ἤνεκα εὐνωμένως τὸ πρᾶγμα. Καὶ ταῦτ' ἔπραξα, βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαιδεύς· παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, ⁶ καὶ ἕτε Ὀμηρον, ὥσπερ ἕτε, ῥαψωδῶν· ⁷ ἕτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ Σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνη δὲ τῇ φύσει αἰσθητῇ χρησάμε-

¹ Οὔτε Ἀρμενῶν, Ἑ.ε.] Hæc omnia Alexander. Vid. Just. lib. xi.

² Ἐν Ἰσσοῦ, Ἑ.ε.] Iffus urbs Ciliciæ (ubi Alex. Darium vicit, ideaque Nicopolis ab eo dicta est) Arbela Persiæ civitas. Vid. Diod. Sic. lib. xvii.

³ Δίκαιαν τὴν Μηδικήν, Ἑ.ε.] Vid. Diod. Sic. lib. xii. Liv. l. ix.

⁴ Τὰς φίλας] Cliti eadem tangit.

⁵ Ἐπειδὴ μελεπέμπελο] V. Liv. lib. 30. cap. xx.

⁶ Καὶ οὔτε Ὀμηρον] Ἐφ' οἷσι Ἀλέξανδρος μέγα ἐπὶ τῷ ἀπὸ γόμας προσφύσει τὴν Διᾶδα. Schol.

⁷ Οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέλει, Ἑ.ε.] Aristotele præceptore per quinquennium Alexander usus est. Vid. Just. lib. xvi.

ν^ο. Ταῦτά ἐσιν, ἃ ἔγω̃ Αλεξάνδρῳ ἀμείνων φημὶ εἶναι· εἰ δ' ἔσι καλλίων ἕτοσι, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα ζεμνά· οὐμὴν διὰ τῆς ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίῃ καὶ στρατηγικῇ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλεον ἤπερ τῇ τύχῃ κεχρημένῃ. ΜΙ. Ὁ μὲν εἶρηκεν οὐκ ἀγεννῇ τὸν λόγον, οὐδ' ὡς Λίβυν εἰκὸς ἦν ὑπὲρ αὐτῆς. Σὺ δὲ, ὦ Αλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῆς; ΑΛ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἀνδρα οὕτω θρασύν· ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη διδάσκει ζε, οἷ^ο μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷ^ο δὲ ἕτ^ο ληστῆς ἐγένετο. Ὅμως δὲ ὄρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτῆς διήνεκα· ὅς ν^ε ὦν ἔτι, παρελθὼν ἐπὶ τὰ πρᾶγματα, καὶ τὴν ἄρχὴν τελαραγμένην κατέσχον, καὶ τὰς φονέας τῆ πατρὸς μετήλθον, κατὰφοβήσας τὴν Ελλάδα³ τῇ Θεβαίων ἀπωλείᾳ· στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειρολονηθεὶς, ἐκ ἡζύωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων, αἰσάπῃ ἀρχεῖν ὀπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν· ἀλλὰ πάσαν ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἠΐσάμεν^ο εἰ μὴ ἀπάντων κρατῆσαιμι, ὀλίγους αἰῶν, ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τε Ἐρανικῇ ἐκράτησα μεγάλη μάχη· καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν αἰεὶ χειρέμεν^ο, ἤλθον, ἐπὶ Ἰσσόν, ἔνθα Δαρεῖ^ο ὑπέμεινε, μυριάδας πολλὰς στρατοῦ αἰῶν. Καὶ τὸ ἀπὸ τῆς, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴσε ὅσας ὑμῖν νεκρῶς ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψα. Φησὶ γὰρ ὁ πορθμεὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ κράτ^ο, ἀλλὰ σχεδίας διαπηζαμένους τὰς πολλὰς αὐτῶν

¹ Οὐδ' ὡς Λίβυν, ἔς.] Ut qui Barbarus fuerit.

² Ἀρχὴν τελαραγμένην] Vid. Q. Curt. lib. 2.

³ Τῇ Θεβαίων ἀπωλείᾳ] Vid. Diod. Sic. lib. xvii, ubi videre est omnia quæ sequuntur.

⁴ Ἐρανικῇ] Bithyniæ fluvio.

διαπλεῦσαι. Καὶ ταῦτα δὲ ἔπραττον, αὐτῷ προκιν-
δυνεύων, καὶ τὴν ῥώσκεισθαι ἀξιά. Καὶ ἵνα σοὶ μὴ τὰ
ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγῆσομαι, ἀλλὰ καὶ
μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον καὶ τὸν Ωκεανὸν ὅρον ἐποίησά-
μην τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον, καὶ
Ἰ Πῶρον ἐχειρῶσάμην· καὶ Σκύθας δὲ ἐκ εὐκαλαφρονή-
της ἀνδρας, ὑπερβαῖς τὸν Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλη
ἵππομαχίᾳ· καὶ τῆς φίλης εὖ ἐποίησα, καὶ τῆς ἐχ-
θροῦς ἡμιυνάμην. Εἰ δὲ καὶ Θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις,
συγγίνωστοι ἐκεῖνοι, παρὰ τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων
καὶ τοιοῦτόν τι πεισεύσαντες περὶ ἐμῆ. Τὸ δ' οὖν τελευ-
ταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον· ἕτος δὲ ἐν φυγῇ
ὢν ἰ παρὰ Προυσίᾳ τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἀξίον ἦν
πανουργότατον καὶ ὁμότατον ὄντα· ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε
τῶν Ἰταλῶν, ἐγὼ λέγειν· ὅτι οὐκ ἰσχύει, ἀλλὰ πο-
νηρία, καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοις ἰ νόμιμον δὲ, ἢ προ-
φανές, ἔδεν. Ἐπεὶ δὲ μοι ὠνειδίσε τὴν τρυφήν, ἐκλε-
λῆσθαι μοι δοκεῖ οἷα ἐποίει ἰ ἐν Καπύῃ, ἰ ἐταίραις
συνῶν, καὶ τῆς τοῦ πολέμου καιρὸς ὁ θαυμάσιος κα-
θηδουπαθῶν. Ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ ἐσπέρια δόξας,
ἐπὶ τὴν ἐγὼ μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα, Ἰτα-
λίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ ἰ τὰ μέχρι Γα-

¹ Πῶρον] Indiæ regem.

² Παρὰ Προυσίᾳ] Bithyniæ regi, ad quem Annib. à Romanis victus se receperat; cæterum postea à Romanis postulatus, & Prusiæ fidem suspectam habens, hausto, quod inclusum annulo gestabat, veneno se confecit. Vid. Liv. lib. 39. c. 51.

³ Νόμιμον δὲ. ἔσ. c.] Subaud. ἐποίησε.

⁴ Ἐν Καπύῃ] Vid. Liv. lib. 23. c. 17.

⁵ Τὰ μέχρι Γαδύρων] Subaud. χώρα & ἐκτάματα.

VARIE LECT.

⁶ Γρ. ἰταίραις συνῶν In MS. Gr. in editis ἰταίραις.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. 41

δείρων ὑπαγόμενῳ; ἀλλ' οὐκ ἀξιομαχα ἔδοξε μοι
ἐκεῖνα, ὑποπλήσσουσα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα.
Εἶρηκα· σὺ δὲ, ὦ Μίνως, δικάζε' ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολ-
λῶν καὶ ταῦτα. ΣΚ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμῇ
ἀκέσῃ. ΜΙ. Τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτισε, ἢ πόθεν ὦν ἐρεῖς;
ΣΚ. ¹ Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγός, ² ὁ καθελὼν Καρ-
χηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. ΜΙ.
Τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς; ΣΚ. Ἀλέξανδρου μὲν ἡτῶν εἴ-
ναι, τοῦ δ' Ἀννίβα ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτόν,
³ καὶ φυγεῖν καλαναγκάσας ἀτίμως· πῶς ἔν ἐκ ἀναί-
σχυντος ἔτος, ὥς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶται, ὃ ἔδδ
Σκηπίων ἐγὼ, ὁ νενικηκώς αὐτόν, παραβάλλεσθαι
ἀξιῶ; ΜΙ. Νῆ Δ' εὐγνώμονα φῆς, ὦ Σκηπίων. Ὡς
πρῶτῳ μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρῳ· μετ' αὐτόν δὲ,
σὺ εἶτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, ἔδδ ἔτος εὐκατα-
φρόνητος ὦν. /

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ καὶ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

ΤΙ τῆτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας ὥσπερ
ἡμεῖς ἄπαντες; ΑΛ. Ὅρας, Διόγενες· καὶ παρὰ-

¹ Σκηπίων Ἰταλιώτης] Scipio Africanus major.

² Ὁ καθελὼν Καρχηδόνα] Καθελὼν hic significat, *vici, expugnare*,
non *delevi*, quod volunt Interpretes. Scipio enim de quo nunc
agitur, Carthaginem tantum expugnavit. Vid. Liv. 26. delevit
Africanus junior. Vid. L. Ep. lib. 51. African. autem juniorem hic
non intelligi ex eo patet, quod inferius paulo se victum Anniba-
lem in fugam dedisse asserat. Annibal enim occidit ann. Romæ
conditæ 567. Vid. Liv. lib. 39. at tunc temporis Scip. Afric. ju-
nior erat infans; natus enim erat anno U. C. 565. Vid. Liv.
lib. 44. cap. 44.

³ Καὶ φυγεῖν, ἔκ. Vid. Liv. lib. 30. c. 35. quinetiam in capite
trigesimo septimo ejusdem libri dicit, sunt qui Annibalem ex acie
ad mare pervenisse, inde præparatâ nave ad regem Antiochum ex-
templo profectum tradant; postulantique ante omnia Scipioni, ut
Annibal sibi traderetur, responsum esse, Annibalem in Africâ non esse.

δοξου δέ, εἰ ἀνθρώπου ὧν ἀπέθανον. ΔΙ. ¹ Οὐκοῦν ὁ
 Ἀμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτὸν σε εἶναι υἱόν· σὺ δὲ
 Φιλίππου ἄρα ἦσθα; ΑΛ. Φιλίππου δηλαδὴ· οὐ γὰρ
 αὐτὸν ἐτεθνήκειν Ἀμμωνος ὧν. ΔΙ. Καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς
 Οὐμυμπιάδος ὅμοια ἐλέσθης, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ,
 καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· εἴτα οὕτω σε τεχθῆναι· τὸν
 δὲ Φίλιππον ἐξηπαλῆσθαι, οἰόμενον πατέρα σε εἶναι·
 ΑΛ. Καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σύ· νῦν δὲ ὁρῶ ὅτι
 ἔδεν υἱὲς ἔτε ἡ μήτηρ, ἔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προ-
 φῆται ἔλεγον. ΔΙ. Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν οὐκ ἄχρη-
 σὸν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο·
 πολλοὶ γὰρ ὑπέπλησσαν Θεὸν εἶναί σε νομίζοντες· ἀ-
 τὰρ εἶπέ μοι, τίνι τὴν τοσαύτην ἀρχὴν καλαλέοιπας;
 ΑΛ. Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενης. Οὐ γὰρ ἔφθασα ἐπισκεῖ-
 ψαί τι περὶ αὐτῆς ἢ τῆτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων ²
 Περδίκκα τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. Πλὴν ἀλλὰ τί γε-
 λᾶς, ὦ Διόγενης; ΔΙ. ³ Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην
 οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλάς, ἅρτί σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν
 κολακεύοντες, καὶ πρὸς αὐτὴν αἰρούμενοι, καὶ σραληγὸν ἐπὶ
 τὰς βαρβάρους, ἔνιοι δὲ ⁴ καὶ τοῖς δώδεκα Θεοῖς πρὸς

¹ Οὐκοῦν ὁ Ἀμμων, ἔσθ.] *Olympias mater Alex. Viro suo Philippo confessa fuerat se Alexand. non ex eo, sed ex serpente ingentis magnitudinis concepiſſe. Quā ex causā Olympiadem, velut stupri compertam, repudio dimiſit. Alexander igitur cupiens originem divinitatis acquirere, simul ἔ matrem infamiā liberare, ad Jovem Hammonem pergit, ἔ per præmiſſos ſubornat antiſtites, quid ſibi reſponderi velit. Ingredientem templum ſtatim antiſtites ut Hammonis filium ſalutant. Juſtin. lib. XI. c. 11.*

² Περδίκκα] Vid. Diod. Sic. lib. 19.

³ Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην] Ellipſis eſt, quā ſic ſupple, τί γὰρ ἄλλο ἐγέλαſα, ἢ ὅτι ἀνεμνήσθην.

⁴ Καὶ τοῖς δώδεκα Θεοῖς] Diis majorum Gentium, quos huic diſti-cho inferuit Ennius:

Juno, Veſta, Minerva, Ceres, Diana, Venus, Mars, Mercurius, Jovis, Neptunus, Vulcanus, Apollo.

θένης,

θέντες, καὶ νεῶς οἰκοδομούμενοι, καὶ θύοντες ὡς δράκοντες¹.
 υἱῶ; ἀλλ' εἶπέ μοι, πᾶς σε οἱ Μακεδόνες ἔθαιψαν; ΑΛ.
 Ἔτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι, τρίτην ταύτην ἡμέραν ὑπι-
 σχρεῖται δὲ Πτολεμαῖος² ὁ ὑπασπιστής, ἣν πόρε ἀγάγη
 σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων³ τῶν ἐν ποσίν, ἔς Αἴγυπτον
 ἀπαγαγὼν με, θάψει ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἰς τῶν Αἰγυπ-
 τίων θεῶν. ΔΙ. Μὴ γελάσω, ὦ Αλέξανδρε, ὁρῶν ἐν
 αἰδῇ ἐτι σε μωραίνουσα, καὶ ἐλπίζουσα⁴ Ἀνναβιν, ἢ Οσίριν
 γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ θεϊότατε, μὴ
 ἐλπίσης. Οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἀπαξ δι-
 απλευσάτων τὴν λίμνην, καὶ⁵ ἔς τὸν εἶσω τοῦ σομίε
 παρελθόντων· ἔγὰρ ἀμελής ὁ Αἰακός· ἔδδ' ὁ Κέρβερος
 εὐκαλαφρόνητος. Ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἀν μάθοιμι παρὰ σέ,
 πῶς φέρεις ὅπότ' ἀν ἐννοήσης ὅσῃν εὐδαμονίαν ὑπὲρ
 γῆς ἀπολιπὼν ἀφίξαι, σωμαλοφύλακας, καὶ ὑπασπι-
 στάς, καὶ σαλράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσ-
 κυνοῦντα, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα
 θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐ-
 λαύνουσα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν,
 πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον· οὐ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ
 τὴν μνήμην ἰούσα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; οὐδὲ ταῦ-
 τά σε ὁ σοφὸς Αἰριόγελος ἐπαίδευσεν μὴ οἶεσθαι βέ-
 βαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης; ΑΛ. Σοφὸς, ἀπάντων
 ἐκεῖνος⁶ κολάκων ἐπιτριπτότατος⁷ ὢν; ἐμὲ μόνον ἔα-
 σον τὰ Αἰριόγελος εἰδέναι, ὅσα μὲν ἤτησε παρ' ἐμοῦ,
 οἷα δὲ ἐπέσελλεν· ὡς δὲ κατεχρητό με τῇ περὶ παι-
 δεῖαν φιλοσιμίᾳ, θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν, ἄρτι μὲν ἐς

¹ Τῶν ἐν ποσίν] Periphrastica locutio pro τῶν παρόντων.

² Ες Αἴγυπτον] Vid. Diod. Sic. lib. 18.

³ Ἀνναβιν ἢ Οσίριν] Duos apud Aegyptios Deos, quorum alter canis formâ, alter bovis colebatur. V. Diod. Sic. lib. 1.

⁴ Ες τὸν εἶσω] Sub. τόπων.

τὸ κάλλος, ὡς καὶ τὸτο μέρος. ὃν ἰ ταῖα θῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλεόν· καὶ γὰρ αὐ καὶ τῷτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοίῃ καὶ αὐτὸς λαμβάνων γόης, ὡς Διόφενες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης· πλὴν ἀλλὰ τὸτο γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγίστοις αἰσθοῖς, ἃ κατ' ἡμετέραν μικρῶν γε ἔμπροσθεν. ΔΙ. Ἀλλ' οἶσθα ὃ δρᾷσεις; ἄκ. γὰρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνλαυθὰ γε ἐλλέβορος ἔ φύεται, σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμεν· πῶς, καὶ αὐτὸς πῶς, καὶ πολλαῖς οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Αριστεύελες ἀγαθοῖς ἀνιόμεν. Καὶ γὰρ καὶ ἰ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὄρω, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλὰς ἐπὶ σε ὀρμῶντας, ὡς διασπᾶσαιντο, καὶ ἀμύναιντό σε ἰ ὡς ἔδρασας αὐτῆς. Ὡς τὴν ἑτέραν σύ ταύτην βάδιζε· καὶ πῶς πολλαῖς, ὡς ἔφην.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ καὶ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

ΝΥΝ μὲν, ὡς Αλέξανδρε, ἐκ ἂν ἔξαρν· γένοιτο μὴ ἐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι· ἔ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἀμμωνός γε ὢν. ΑΛ. Οὐδ' αὐτὸς ἡγνόων, ὡς πᾶτες, ὡς Φιλίππου τῷ Ἀμύντι υἱὸς εἶμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα αἰόμεν· εἶναι. ΦΙ. Πῶς λέγεις; χρήσιμον ἔδοκει σοι τὸ παρέχειν σεαυ-

¹ Ταῖα θῦ] Nota Emphasis articuli τοῦ ἀγαθὸν signif. bonum, τὸ ἀγαθὸν summum bonum.

² Κλεῖτον καὶ Καλλισθένη] Clitum interfecit Alex. quod Philippi memoriam tueretur, & patrem plus quam filium laudaret; Calisthenem vero, quod illum pro Deo habere recusaverit. Vid. Just. lib. xii.

³ Ὡς ἔδρασας αὐτούς] Ellip. pro ὑπὲρ ἐκείνων ὡς ἔδρασας αὐτῆς.

χρῆσθαι τὸν quod ad conversationem animi pertinet.
καταθέσθαι quod ad ictum corporis

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. 45

τὸν ἐξαπαληθησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν; ΑΛ. Οὐ τῷ-
το· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατέπλατυσαν με, καὶ ἔδεις ἔτι
ἀνθίστασθαι, οἴομενοι Θεῷ μάχεσθαι· ὥς ῥᾶον ἐκράτην
αὐτῶν· ΦΙ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν,
ὅς δειλοῖς αἰεὶ ^{α. 1.}ζυνηνέχθης, τοξάρια, καὶ πελάρια,
¹ καὶ γέροα οἰσύναια προβεβλημένοις; ² Ἑλλήνων κρα-
τεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν, καὶ Φωκέων, καὶ Ἀθηναίων, καὶ
τὸ Ἀρκαδίων ³ ὀπλίτικόν, καὶ τὴν ⁴ Θετταλικὴν ἵππον, καὶ
τῆς Ἠλείων ἀκοντισίας, καὶ τὸ Μαυρινέων πελῆσικόν, ἢ
Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριεὺς, ἢ καὶ Παίονας χειρώσασθαι, ταῦτα
μεγάλα. / Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυ-
σοφόρων ἀνθρώπων, καὶ ἄβρων, ἐκ οἷσθα ὡς πρὸ σοῦ
μύριοι ⁴ μέγα Κλεάρχου ἀνελθόντες ἐκράτησαν, ἔδ' εἰς
χειρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ, πρὶν ἢ
τόξευμα ἐξανεῖσθαι, φυγόντων; ΑΛ. Ἄλλ' οἱ Σκύθαι
γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες, ἐκ εὐκλαφρόνηόν
τι ἔργον· ⁵ καὶ ὅμως ἐδιασέσας αὐτὰς, ἔδ' ἐπιδόσεις
ὠνέμεν· τὰς νίκας, ἐκράτην αὐτῶν· ἔδ' ἐπιώρκησα
πώπολε, ἢ ὑποσχόμεν· ἐψευσάμην, ἢ ἄπισον ἔπρα-
ξά τι τοῦ νικᾶν· ἔνεκα· καὶ τῆς Ἑλληνικῆς δὲ, τῆς μὲν

¹ Καὶ γέροα] Περσικὰ μὲν ἐστὶν ὅπλα κυρίως τὰ γέροα. Καταχρηστικῶς δὲ
καὶ ἅπαν τὸ σκέπασμα, εἴτε δερματίνον, εἴτε καὶ ἄλλης τινὸς ὕλης γέρον ἀλέγειο.
Schol.

² Ἑλλήνων] Quæ de Philippo sequuntur, videre est in Diod. Sic.
lib. xvii.

³ Ὀπλίτικόν] post ὀπλίτικόν & πελῆσικόν subauditur πλῆθος vel γρά-
τισμα.

⁴ Μέγα Κλεάρχου] Vid. Diod. Sic. lib. 14. & Περσέφ. Κύρου ἀναβ.
lib. i.

⁵ Καὶ ὅμως, ἔρ.] Tangit patris cauponium, de quo Demosth. &
alii Bourdel.

VARIÆ LECT.

² Γε. Θετταλικὴν ἵππον In MS. Grav. in vulgat. Θετταλὴν ἵππον.

ἀναίμακτον

ἀναιμῶς παρέλαβον, ¹ Θηβαίως δὲ ἴσως ἀκύνεις ὅπως
μετῆλθον. ΦΙ. Οἶδα ταῦτα πάντῃ· Κλεῖτος γὰρ ἀπηγ-
γειλέ μοι, ὅν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μελαζὺ δειπ-
νῆναι ἐφόνευσας, ὅτι ² μετὰ πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαι-
νέσαι ἐτόλμησε· σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα
καταβαλὼν, κἀνδυν, ὥς φασι, μελενέδους, καὶ τιάραν
ὀρθὴν ἐπέθε, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ'
ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἡζέως· καὶ τὸ πάντων γελοιότατον,
ἐμιμῆ ³ τὰ τῶν νενικημένων· ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα
ἐπραξας, ⁴ λέγεις συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἀν-

¹ Θηβαίως δὲ] Thebanis Alexander bellum ideo intulit, quod cum aliis Græciæ civitatibus ab eo Persicum bellum aggressuro defecerant, nec postea precibus nec deprecatione usi sunt: itaque vixti gravissima quæque supplicia miserrimæ captivitatis experti sunt. Just. lib. 11. Vid. & Diod. Sic. lib. 17.

² Μετὰ πρὸς τὰς σὰς πράξεις] Hoc modo dixisse Ciceronem observat Gronovius, Isocrates majore mihi ingenio videtur, quam ut cum orationibus Lysiae compararetur; & Justinum, Lydorum reges fuere variis casibus memorabiles; nullus tamen fortunæ Candauli comparandus.

³ Τὰ τῶν νενικημένων] Subaud. ἔθνη.

⁴ Λέγουσι συγκατακλείων, ἔσ·] Ad Lysimachum Agathoclis F. respicit, qui virtutis & philosophiæ palmam inter cæteros tulit. Ad hunc autem modum se habet historia: Alex. Callisthenem philosophum, quod eum adorare recusaverat, abscissis auribus, naso, labiisque deforme ac miserandum spectaculum reddidit, & cum cane in caveā clausum ad metum cæterorum circumtulit: tunc Lysimachus (audire Callisthenem, & præcepta ab eo virtutis accipere solitus) misertus tanti viri, venenum ei in remedia calamitatum dedit. Quod tam ægre tulit Alexander, ut eum leoni ferocissimo objici juberet. Justin. lib. XV. ubi & plura: γάμους δὲ τοιοῦτους respicit ad captivas mulieres ab eo in matrimoniam receptas; Justinus enim de Statirâ in matrimonium recepta loquens, vocat crimen regis; Arrianus autem in 4 lib. de Alexand. Expedit. de Rhoxane Oxyartis filiâ loquens, scribit, Alexandrum ejus amore captum, nihilominus tamen contumeliam, utpote captivæ, inferre noluisse, matrimonio autem dedignatum non fuisse. Quod quidem Alexandri factum laudè potius quam reprehensione dignum censuerim. Vid. Epit. Arriani de Alex. Expedit. Diodoro Siculo annexam.

δρας,

δρας, καὶ γάμους τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαισίωνα
 ὑπεραγαπῶν· ἐν ἐπήνεσα μόνον ἀκῆσας, ὅτι ἀπέσχε
¹ τῆς τοῦ Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὐσης, καὶ τῆς μητρὸς
 αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθη· βασιλικά γὰρ
 ταῦτα. ΑΛ. Τὸ φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, ἐκ ἐπαι-
 νεῖς, καὶ τὸ ² ἐν Οἰξυδράκαις πρῶτον καθάλασθαι· εἰς
 τὸ ἐνὸς τοῦ τείχεος, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα;
 ΦΙ. Οὐκ ἐπαινῶ τῆτο, ὦ Αλέξανδρε· οὐχ ὅτι μὴ καλὸν
 εἶναι οἶμαι καὶ τιμρώσκεσθαι πῶς τὸν βασιλέα, καὶ
 προκινδυνεύειν τοῦ στρατῷ, ἀλλ' ὅτι σοὶ τοῖστο ἤκιστα
 συνέφερε. Θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἰ πῶς τρωθείης,
 καὶ βλέποίεν σε φοράδην τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον,
 αἵματι ρέομενον, οἰμώζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι, ταῦτα
 γέλως ἦν τοῖς ὄρωσι· καὶ ὁ Αμμων γόης, καὶ ψευδόμαν-
 τικὴ ἡλέγχῃσθαι· καὶ οἱ προφῆται, κόλακες. ³ Ἡ τίς ἐκ αὐ-
 τῶν ἐγέλασεν ὄρων τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψευχοῦντα, δεό-
 μενον τῶν ἱατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ ὁπότε ἤδη τέθνη-
 κας, οὐκ οἶε πολλὰς εἶναι τὰς τὴν προσποίησιν ἐκ-
 εῖνῃν ἐπικερδομένης, ὄρωντας τὸν νεκρὸν τῷ Θεῷ ἐκλά-
 δην κείμενον, μυδῶντα ἤδη, καὶ ἐξωδηκότα, κατὰ νόμον
 σωμάτων ἀπάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χρήσιμον ὃ
 ἔφης, Αλέξανδρε, τὸ διὰ τῆτο κρατεῖν ῥαδίως, πολὺ
 σε τῆς δόξης ἀφηρεῖτο τῶν κατὰ νόμον. Πᾶν γὰρ
 ἔδοκει ἐνδεές, ὑπὸ Θεῷ γίνεσθαι δοκοῦν. ΑΛ. Οὐ ταῦ-
 τα φρονέσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ
 καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τιθέασί με· καίτοι τὴν ⁴ Ἀργεῖν

¹ Τῆς τοῦ Δαρείου, ἔσθ.] Vid. Diod. Sic. lib. 17.

² Εἰς Οἰξυδράκαις] India gens erant Oxydracæ. Vid. Diod. Sic. lib. 16.

³ Εἰς τὸ, ἔσθ.] Subaud. Χάριον.

⁴ Ἀργεῖν] Petra apud Indos miræ asperitatis ἔσθ' altitudinis, Just. lib. 12. Vid. & Diod. Sic. lib. 17.

ἐκείνην, ἔθ' ἑτέρω ἐκείνων λαβούσῃ, ἐγὼ μόνῃ ἐχει-
ρωσάμην. ΦΙ. Ὅρας ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμμωνῷ λέ-
γεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν,
καὶ ἔκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, ἔδε τὸν τύφον ἀπομαθῇ-
σῃ, καὶ γνῶσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῆς ἤδη νεκρὸς ὢν;

ΑΧΙΛΛΕΩΣ καὶ ΑΝΤΙΑΟΧΟΥ.

ΑΝΤΙΑΟΧΟΣ.

ΟΙΑ πρώην, Αχιλλεῦ, πρὸς τὸν Οδυσσέα σοι
εἶρηται περὶ τοῦ θανάτου ὡς ἀγεννῇ καὶ ἀνάξια
τοῖν διδασκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε, καὶ Φοίνικῃ.
ἠκροώμην γὰρ ὁπότε ἔφης βούλεσθαι ἑπάρχεσθαι ὦν, θη-
τεῦειν παρὰ τῶν ἀκλήρων, ὦ μὴ βίολῃ πολὺς εἴη, μᾶλ-
λον, ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. Ταῦτα μὲν ἔν,
ἀγεννῇ τινα φρύα, δειλὸν, καὶ πέρα τῆ καλῶς ἔχον-
τῃ φιλόζων ἴσως ἔχρην λέγειν τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν,
τὸν φιλοκονδυνότατον ἡρώων ἀπάντων, ταπεινὰ ἔτω
περὶ αὐτῆ διανοεῖσθαι, πολλὴ αἰσχύνῃ, καὶ ἐναυλιότης
πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ² ὃς, ἐξὸν ἀ-

¹ Ἐπάρχος ὅν] Homeri locum respicit,
Βυλοῖμην κ' ἐπάρχος ἰὼν θητεῦμαι ἄλλω
Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρων, ὦ μὴ βίολῃ πολὺς εἴη,
Ἡ πάντων νικῆσσι καλαφθιμένοιισιν ἀνάσσειν.

Od. x. v. 488.

² Ὁς, ἐξὸν] Sunt qui non quartum modo, sed & primum &
sextum casum genitivi loco absolutè usurpari existiment, ut ἀν-
ξαίης τῷ σώματι πῶς ὡς ἄλλω γίνεσθαι τὸ πῶς, *apertis meatibus corporis,*
rursus fit ignis. Arist. Οἷς γινόμενοις πῶς ἔκ αἰσχύνης μέγα φρονέεις; *quibus*
factis, quomodo non merito de te magnificè sentias? Isoc. sic & ἀκροῖς,
audito, προσελαβένον, mandato, ἐξὸν, cum liceret, δέον, cum oporteat, &c.
sed melius, ut opinor, quibus hæc & similia ὑλειπτικῶς poni viden-
tur, & hoc modo supplenda; ὅταν ἀνείξαις ᾖσιν, &c. σὺν οἷς γινόμε-
νοις, &c. μετὰ τὸ ἀκροῖς πρᾶγμα, μετὰ τὸ προσελαβένον πρᾶγμα, sic &
μετὰ τὸ ἐξὸν πρᾶγμα, μετὰ τὸ δέον πρᾶγμα. *Mela enim in postquam cum*
verbo satis commodè resolvi potest.

λεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι * πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν
προεῖλε τὸν μετὰ τῆς αἰαθῆς δόξης θάνατον. ΑΧ. ὦ
παῖ Νέστωρ, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρ' ἔτι τῶν ἐν-
ταῦθα ὦν, τὸ βέλιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν αἰνοῶν, τὸ
δύσηνον ἐκεῖνο δοξάριον προερίμων τῆ βίᾳ· νῦν δὲ συνίη-
μι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οἱ
ἀνὼ ραιψωδήσουσι. Μετὰ νεκρῶν δὲ, ὁμοιμία. Καὶ ἔτε
τὸ κάλλ' ἐκεῖνο, ὦ Αντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς πάρεσιν·
ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζῶν ὁμοιοι, καὶ
κατ' ἕδρην ἀλλήλων διαφέρουτες, καὶ ἔτε οἱ τῶν Τρώων
νεκροὶ δεδίασί με, ἔτε οἱ τῶν Αἰχαιῶν θεραιπύεσσιν· ἰση-
γορία δὲ ἀκριβής, καὶ νεκρὸς ὁμοῖο, ἢ μὲν κακός, ἢ δὲ
καὶ ἐσθλός· ταῦτα με ἀνιά, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θηλεύω
ζῶν. AN. Ὅμως τί ἔν' ἂν τις πάθοι, ὦ Αχιλλεῦ;
ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαν-
τας. Ὡς ἐκὼν ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιάσθαι
τοῖς διαλελυμένοις. Ἄλλως τε ὁρᾷς τῶν ἐταίρων ὅσοι
περὶ σέ εἰσμεν οἷδε; μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Οδυσσεὺς ἀφίξε-
ται πάντως. Φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τῆ
πράξεως, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. Ὅρᾷς
τὸν Ηρακλέα καὶ τὸν Μελέαγρον καὶ ἄλλους θαυμαστὰς
ἀνδρας, οἱ καὶ ἂν οἶμαι δεξαμένο ἀνελθεῖν, εἰ τις αὐτὸς
ἀναπέμψῃε θηλεύσουσας ἀκλήροισι καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν;
ΑΧ. Ἐταιρική μὲν ἡ παραινέσις. Ἐμὲ δὲ καὶ οἷδ' ὅπως ἡ
μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιά· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκα-
στον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταῦτη χεῖρας ἐς, καθ' ἡτυχί-
αν αὐτὸ πάσχοιτες. AN. Οὐκ. Ἀλλ' ἀμείνεις, ὦ Αχιλ-
λεῦ. Τὸ γὰρ ἀνωφελές τῆ λείπειν ὁρῶμεν. Σιωπᾶν γὰρ,
καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι * δεδοῖαι ἡμῖν, μὴ καὶ γέλῳ
ὀφλωμεν ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι.

* Πολυχρόνιον βασιλεύειν. Vid. Hom. Il. i. v. 410.

* Γε. Δίδου in MS. Grævius.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ καὶ ΤΑΝΤΑΛΟΥ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

ΤΙ κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τι σεαυτὸν ὀδύρῃ, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐσῶς; ΤΑΝ. Ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τῶ δῖψους. ΜΕ. Οὕτως ἀργὸς εἶ, ὥς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀρυσάμεναι κοιλῇ τῇ χειρὶ; ΤΑΝ. Οὐδὲν ὄφελαι, εἰ ἐπικύψαιμι· φεύγει γάρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὴν προσιούλα αἰσθηταί με. Ἦν δὲ ποτὲ καὶ ἀρύσσωμαι, καὶ προσενέικω τῷ σώματι, ἢ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ κεῖλαι, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρρύνειν, ἕκ οἷδ' ὅπως αὐθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χειρὰ μου. ΜΕ. Τεράσιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ καὶ δεῖ τοῦ πιεῖν; ἢ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδία περ τέθαπται, ὅπερ καὶ πεινῆν, καὶ διψῆν ἐδύνατο. Σὺ δὲ ἡ ψυχὴ, πῶς ἂν ἔτι ἡ διψῶς, ἢ πίνεις; ΤΑΝ. Τῷτ' αὐτὸ ἡ κόλασίς ἐστι, τὸ διψῆν με τὴν ψυχὴν ὥς σῶμα οὔσαν. ΜΕ. Ἀλλὰ τῷτο μὲν οὕτω πισεύσομεν, ἐπεὶ φῆς τῷ δῖψει κολάζεσθαι. Τί δ' ἔν σοι τὸ δεινὸν εἶναι; ἢ δέδιας μὴ ἐνδεία τοῦ ποτὲ ἀποθάνης; ἔχ' ὅρῳ γὰρ ἄλλον μετὰ τῷτον ἄδην, ἢ θάνατον ἐνθεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. ΤΑΝ. Ὅρθως μὲν λέγεις. Καὶ τῷτο δ' ἔν μέραι τῆς κατὰδίκης, τὸ ἐπιθυ-

¹ Οὐ φθάνω βρέξας] Φθάνω precedente negatione ἢ, & sequente καὶ in alio membro, significat idem quod ἄμα καὶ in diversis membris, i. e. ut primum, continuo, ut ἐκ ἔφθη ἔλθων, καὶ τὴν φιλοσημίαν ἐνεδείξατο, idem est, quod ἄμα ἔλθω, καὶ τὴν φιλοσημίαν ἐνεδείξατο, ut primum venit, continuo honoris cupiditatem ostendit. Vid. Viger.

² Ὡς σῶμα οὔσαν] Particip. cum ὥς conjunctum vicem optativi aut subjunct. praestat, ut ὥς σῶμα οὔσαν idem sonat, quod ὥς ἂν σῶμα εἴη. Vid. Viger.

μεῖν πεινῶν, μηδὲν δεόμενον. ΜΕ. Ληρεῖς, ὦ Τάνηλαε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποιοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτεια γε ἐλλέβορον ἢ Δία· ὅσις τὸ ναυλίων τοῖς ὑπὸ λυτλάνων κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας, καὶ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένον. ΤΑΝ. Οὐδὲ τὸν ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναινόμηναι πεινῶν· γένοιτό μοι μόνον. ΜΕ. Θάρρει, ὦ Τάνηλαε, ὡς ἔτε σὺ ἔτε ἄλλῳ πείσαι τῶν νεκρῶν. Ἀδύνατον γάρ· καίτοι καὶ πάντες, ὥστερ σὺ, ἐκ καλαδίκης διψῶσι, τὰ ὕδαλῳ αὐτὰς ἔχοντες ὑπομένοντες.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΙΑΚΟΥ, ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ,
ΕΜΠΕΔΟΚΛΟΥΣ, καὶ ΣΩΚΡΑΤΟΥ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

ΠΡΟΣ τοῦ Πλάτωνος, ὦ Αἰακέ, περιήγησαί μοι τὰ ἐν αἵδου πάντα. Αἰ. Οὐ ράδιον, ὦ Μένιππε, ἀπαντα· ὅσα μέντοι κεφαλαιώδη, μάθανε. Οὐτοσί μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν οἶσθαι καὶ τὸν πορθμέα τῆτον, ὅς σε διεπέρασε, καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἐώρακας ἐσιών. ΜΕ. Οἶδα ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πυλωρεῖς καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τοὺς Ἑρηνῆς τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τὰς πάλαι δεῖξάν, καὶ μάλιστα τοὺς ἐπισήμους αὐτῶν. Αἰ. Οὐτῷ μὲν Ἀγαμέμνων ἔτῳ δ' Ἀχιλλεύς· ἔτῳ δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον· ἔπειτα Ὀδυσσεύς· εἴτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων. ΜΕ. Βαβαί. Ὁμηρε, οἷά σοι τῶν ῥαψωδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἀγνοῶσα, καὶ ἀμορφα,

¹ Ως ἀληθῶς] Ως redundat.

² Ως οὕτως] Ως interdum idem est, quod ἐπεὶ, καὶ γὰρ quoniam, etc. Vid. Devarium de Græcæ Linguae particulis.

κόνις πάνια, καὶ λῆρ^α πολὺς·¹ ἀμεινναὶ ὡς ἀλη-
θῶς κάρηνα. Οὐτ^α δὲ, ὦ Αἰακὲ, τίς ἐσι; Αἰ. Κῦρός
ἐσιν. Οὐτ^α δὲ Κροῖσ^α· καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπα-
λ^α· ὁ δ' ὑπὲρ τούτων, Μίδας· ἐκεῖν^α δὲ Ξέρξης. ΜΕ.
Εἴτα σέ, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλλὰς ἔφριτε·² Ζευδυνῆα
μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὁρῶν πλεῖν ἐπιθυ-
μῆναι; οἷ^α δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐσι; τὸν Σαρδανάπαλον δὲ,
ὦ Αἰακὲ, παλάζαι μοι κατὰ κόρρης ἐπίτρεψον. Αἰ.
Μηδαιμῶς. Διαθρύψεις γὰρ αὐτὲ τὸ κρανίον γυναικεῖον
όν. ΜΕ. Οὐκὲν ἀλλὰ προσπύζομαί γε πάντως ἀν-
δρογύνῃ ὄντι. Αἰ. Βῦλε σοὶ ἐπιδείξω καὶ τὰς σοφάς;
ΜΕ. Νὴ Δία γε. Αἰ. Πρῶτ^α ἔτος σοι ὁ Πυθαγόρας
ἐσί. ΜΕ. Χαῖρε,³ ὦ Εὐφορβε, ἡ Ἀπολλων,⁴ ἡ ὅ,
τι ἂν ἐθέλης. ΠΥ. Νὴ, καὶ συ γε, ὦ Μένιππε. ΜΕ. Οὐκ
ἔτι χρυσὸς ὁ μηρός ἐσί σοι; ΠΥ. Οὐ γάρ· ἀλλὰ φέρε
ἴδω

¹ Αμεινναί, Ἑρ.] Ad Hom. locum respexit, Od. κ'. v. 251.
Πολλὰ δὲ γυνᾶσθαι κενὴν ἀμεινὰ κάρηνα. Græv.

² Ζευδυνῆα μὲν τὸν, Ἑρ.] Vid. Herod. lib. 7. & Juv. Sat. X.

*Ille tamen qualis rediit Salamine relictā,
In Corum atque Eurum solitus sævire flagellis
Barbarus, Folio nunquam hoc in carcere passos,
Ipsū compedibus qui vinxerat Ennosigæum?*

³ ὦ Εὐφορβε, Ἑρ.] Allusum est ad Pythagoræ dogma περὶ τῆς με-
ταμυχωσίως. Pythagoras enim dixit se primo fuisse Æthalidem,
deinde Euphorbum, postea Hermotimum, quarto Pyrrhum, Delium
piscatorem, postremo Pythagoram. Cur autem & Apollinem dicat
Menippus, hoc in causâ est, scilicet quod discipuli ejus propter
formam venustissimam pro Apolline illum habuerint. Vid. Diog.
Laert. lib. 8. & Ælian. qui in Var. Hist. lib. 11, Αἰσώλης λέγει ἐπὶ
τῶν Κρητιῶν τὸν Πυθαγόρον Ἀπόλλωνα ὑπερβόρειον προσωγορεύεσθαι.

⁴ ἡ ὅ, τι ἂν ἐθέλης] Intègrè, καθ' ὅ, τι ἂν ἐθέλης ὄνομα καλεῖσθαι.

⁵ Χρυσὸς ὁ μηρός] De aureo femore Pythagoræ meminit Lu-
cia in alio Dialogo, cui titulus *Vitarum Auctio*; Iamblichus in
vit. ythag. c. 28; nec non & Diog. Laert. λέγει δὲ αὐτοῦ αὐτὸ
γυμνασίου

ἴδω εἴ τι σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει. ΜΕ. Κυάμους, ὦ γαθέ· ¹ ὥς ἐ τὸτό σοι ἐδώδιμον. ΠΥ. Δὸς μόνον· ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα· ἔμαθον γάρ, ² ὥς ἔδεν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκῆων ἐνθάδε. ΑΙ. Οὐτῷ δὲ Σόλων ὁ Εξηκεσίδης, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνῳ· καὶ παρ' αὐτῶς Πιπτακὸς, καὶ οἱ ἄλλοι· ³ ἐπ' αὐτῶν δὲ πάντες εἰσὶν, ὥς ὁρᾷς. ΜΕ. Ἄλυποι ἔσσι, ὦ Αἰακὲ, μονοὶ, καὶ φαιδροὶ τῶν ἄλλων. Ὁ δὲ σποδῶ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρῃ, ὁ ταῖς φλυκταίναις ὅλῳ ἐξηνθηκώς, τίς ἐστίν; ΑΙ. ⁴ Εμπεδόκλης, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθ' ἀπὸ τῆς Αἵτουης παρών. ΜΕ. Ὡ χαλκόπε βέλῃς, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τῶς κραιῖνρας ἐνέβαλες; ΕΜ. Μελαγχολία τίς, ὦ Μένιππε. ΜΕ. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφῳ, καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐ-

γυμνωθέντ' τὸν μηδὲν ὀφθῆναι χερσίν. Porphyrius ait id eum ostendisse Abaridi Sacerdoti Apollinis, ante opinanti ipsum esse Apollinem, ut, eo viso, pro certo haberet. Leeds.

¹ Ὡς οὐ τοῦτο, [ἔσσι] E Pythagoræ præceptis erat Ἀπέχεσθε κυάμων. De quo Menagius in observat. in lib. 8. Diog. Laëti, *Multe, inquit, causæ afferuntur, propter quas Pythagoras fabis abstinentiū decreverat; de quibus videndus Lilius Gregorius Giraldu in Syntagmate de Pythagoricis Symbolis. Quod vero tot causæ huiusce prohibitionis afferantur, id ipsum argumento est veram ignorari. Nec mirum; cum hoc præceptum abditum occultumque profanis esse voluerit Pythagoras: adeo ut Timycha Pythagorica, cum eam Dionysius cogeret id mysterium revelare, ipsa arcanum ne proderet, mordicus sibi linguam præcidens, in faciem Tyranni exspuisse dicatur. Rem narrat Iamblich. in Vit. Pythag., & Olympiodorus ad Platonis Phædonem.*

² Ὡς ἔδεν, [ἔσσι] Alludit ad hunc versum,

Ἰσον τοι κυάμους τρώσειν κεφαλὰς τε τοκῆων.

i. e. æquè malum est edere fabas ac parentum capita. Ἐχεσι subauditur.

³ Ἐπ' αὐτῶν δὲ πάντες] Septem Græciæ Sapientes.

⁴ Εμπεδόκλης] Philosophus & Poeta Agrigentinus, de quo Horatius ad Pisones,

— Deus immortalis haberi
Dum cupit Empedocles, ardentem frigidus Æt'nam
Insiluit.

ταῖς κρηπίσιν ἐκ ἄξιον ὄντα, πλὴν ἄλλ' ἔδεν σε τὸ
 σόφισμα ὤνησεν· ἐφωράθη γὰρ τεθνεώς. Ὁ Σωκρά-
 τής δέ, ὦ Αἰακὲ, πῶς ποτε ἄρά ἐσι; Αἱ. Μετὰ Νέ-
 σορ^Θ καὶ Παλαμήδης ἐκεῖν^Θ ληρεῖ τὰ πολλά. ΜΕ.
 Οὐκ ἐβλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἶπε ἐνθάδε ἐσίν. Αἱ. Ὅρας
 τὸν φαλακρόν; ΜΕ. Ἀπαντες φαλακροὶ εἰσιν ὥς πάν-
 των ἂν εἴη τὸτο τὸ γνῶρισμα. Αἱ. Τὸν σιμὸν λέγω.
 ΜΕ. Καὶ τῶν ὁμοίων σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. ΣΩ. Ἐμὲ
 ζητεῖς, ὦ Μένιππε; ΜΕ. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες.
 ΣΩ. Τί τὰ ἐν Αθήναις; ΜΕ. Πολλοὶ τῶν νέων φιλο-
 σοφεῖν λέγουσι· καὶ τὰ γε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βα-
 δίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί·
 τὰ δ' ἄλλα ἐώρακας, οἶμαι, οἷ^Θ ἦκε παρὰ σοὶ Ἀ-
 ρίστιππ^Θ, καὶ ² Πλάτων αὐτός· ὁ μὲν ἀποπνέων μύρα,
 ὁ δὲ τῶς ἐν Σικελίᾳ τυράννης θεραπεύειν ἐκμαθών.
 ΣΩ. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονέουσιν; ΜΕ. Εὐδαίμων, ὦ
 Σώκρατες, ἀνθρώπ^Θ εἰ τὰ γε τοιαῦτα πάντες ἔν σε
 θαυμάσιον οἶονταί· ἀνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνω-
 κέναι ταῦτα (δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθὲς λέγειν) ³ ἔδεν
 εἰδότες. ΣΩ. Καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτὰς· οἱ
 δὲ εἰρωνεῖαν ὥντο τὸ πρῶτον εἶναι. ΜΕ. Τίνες δὲ ἔτοί-
 εἰσιν οἱ περὶ σέ; ΣΩ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρ^Θ,

¹ Ἀρίστιππ^Θ] Aristippus erat Cyrenaicus, Socratis auditor: sed de voluptate cum Epicuro sensit. Hunc Diogenes, quod Dionysio aliis-
 que ventris gratiā adularetur, Regium Canem appellavit. V. D.
 Laertium in Vit. Aristippi.

² Πλάτων] Plato erat sectæ Academicæ princeps. De cuius luxu-
 riā vid. Theodoret. *Ἐκπεπν. β.* Grævius. Quin & Athenæus, lib.
 11. *Deipnos.* — Εὐσιπ^Θ· ὁ Καμαδοποιὸς ἐν ναυίᾳ Πλάτωνα τε
 αὐτὸν καὶ τῶν γνωρίμων τινα πικραίνεσθαι, ὡς καὶ ἐπ' ἀρβύρῃ σκυφανθείας, ἐμ-
 φαίνον, ὅτι καὶ πολυτέλως ἡσκήσει, καὶ ὅτι τῆς εὐμορφίας τῶν καθ' ἡμᾶς ἀσέλγων
 πλεονεχία πρόνοιαν ἐποιεῖτο.

³ Οὐδε εἰδότες] Alludit ad id quod fertur Socratem dixisse, ipsum
 se nihil scire id unum scire.

καὶ ὁ τῷ Κλεινίᾳ. ΜΕ. Εὖτε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ
ταῦθα μέτει τὴν σαυτῆ τέχνην, καὶ ἐκ ὀλιγορείς τῶν κα-
λῶν. ΣΩ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλη-
σίον ἡμῶν καλᾷκεῖσο, εἰ δοκεῖ. ΜΕ. Μὰ Δί', ἐπὶ
τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰ-
κήσων αὐτῶν· εἰκα γοῦν ἐκ ὀλίγα γελάσσεσθαι, οἰ-
μωζόντων ἀκύν. Αἰ. Καγὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις
ἡμῶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγών. Τὰ πολλὰ δ' ἐσαυθὺς
ᾄψει, ὦ Μένιππε. ΜΕ. Ἀπιθί· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανά,
ὦ Αἰακέ.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ καὶ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Ω ΚΕΡΒΕΡΕ, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι, κύων καὶ
αὐτὸς ἂν, εἶπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷόν ἦν
ὁ Σωκράτης, ὁπότε καλεῖται πρὸς ὑμᾶς. Εἰκὸς δέ σε Θεὸν
οὔλα, μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγ-
γεσθαι, ὁπότε ἐθέλοις. ΚΕΡ. Πόρρωθεν μὲν, ὦ Μένιπ-
πε, πανάπασιν ἐδόκει ἀτρέπῳ προσώπῳ προσιέναι,
καὶ ἐπ' αὐτῷ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν, καὶ τῷτ' ἐμφῆναι
τοῖς ἔξω τοῦ σομῆς ἐσῶσιν ἐθέλων· ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν
εἰς τὸ χάσμα¹, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καγὼ ἔτι δια-
μέλλοντα αὐτὸν² δακνὼν τῷ κωνεῖῳ, κατέσπασα τοῦ
ποδοῦ, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἐαυτοῦ παιδία
ωδύρετο, καὶ παντοῖα ἐγένετο. ΜΕ. Οὐκ ἔν σοφιστῆς ὁ
ἀνθρωπῆς ἦν, καὶ ἐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τῆ πράγματι;
ΚΕΡ. Οὐκ. Ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶρα, κατε-

¹ Ο τοῦ Κλεινίᾳ] Alcibiades.

² Δακνὼν τῷ κωνεῖῳ] Ad mortis genus, quam ex sententiâ ab Athe-
nienſibus latâ tulit Socrates, alludit. Vid. Plat. Phæd.

Θρασύνειο, ὡς δῆθεν ἐκ αἰκῶν πεισόμενοι, ὃ πάντως
 ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσονται οἱ Θεαταί. Καὶ ὅλως,
 περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἶπεν ἂν ἔχοιμι, ἕως τῆς
 σομίας τολμηροὶ καὶ ἀνδρείοι. ¹ τὰ δ' ἐνδοθεν, ἔλεγχον
 ἀκριβής. ΜΕ. Ἐγὼ δὲ πῶς σοι καλεηλυθέναι ἔδοξα;
 ΚΕΡ. Μόνον, ὦ Μένιππε, ἀξίως τῆς γένους, καὶ Διο-
 γένους πρὸς σὺν ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐστήειε, μηδ'
 αἰσχύμενοι, ἀλλ' ἐθελύσαιοι, γελῶντες, οἰμώζειν παρα-
 γείλαντες ἅπασιν.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΜΕΝΙΠΠΟΥ, καὶ ΕΡΜΟΥ.

Χ Α Ρ Ω Ν.

ΑΠΟΔΟΣ, ὦ καλάραιε, τὰ πορθμῖα. ΜΕ.
 Βόα, ² εἰ τῆτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων. ΧΑ. Ἀπό-
 δον, φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην, ΜΕ. Οὐκ ἂν
 λάβοις παρὰ τῆς μὴ ἔχουσι. ΧΑ. Ἐστὶ δέ τις ὁβολὸν
 μὴ ἔχων; ΜΕ. Εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, ἐκ οἷδα· ἐγὼ
 δὲ, ἐκ ἔχω. ΧΑ. Καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ τὸν Πλάτωνα,
 ὦ μικρὲ, ἦν μὴ ἀποδῶς. ΜΕ. Καὶ γὰρ τῷ ζύλῳ σὺ
 παλάξας διαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑ. Μάτην ἔν ἔση
 πεπλευκῶς τοσούτον πλῆν. ΜΕ. Ὁ Ερμῆς ὑπὲρ ἐμῶν
 σοι ἀποδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι. ΕΡ. Νῆ Δία ὀναί-
 μην, ³ εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκλίνειν τῶν νεκρῶν. ΧΑ.

¹ Τὰ δ' ἐνδοθεν] Ellipsis est, quam vel hoc modo supple, —
 τὰ δ' ἐνδοθεν γενομένα ἐλεγχός ἐστιν ἀκριβής οἷός ἐστιν, quae vero intus ab
 ipsis fiunt, accurata sunt indicia, quales sint; vel (quod malle videtur
 Hemsterhuis) καὶ αὖτε τὰ χρώα τὰ ἐνδοθεν οἷα, ἐλεγχός ἐστιν ἀκριβής τῶ δέος
 αὐτῶν, reddit enim, Porro intus cum sunt argumentum (adest) accura-
 tum (formidinis eorum & trepidantis animi.)

² Εἰ τῆτό σοι ἥδιον] Subaud. ἢ σιγαῶν.

³ Εἰ μέλλω ὑπερεκλίνειν] Si futurum est ut solvam, vel si solvere
 debeam; μέλλω enim interdum significat debeo. Vid. Budæi Comm.
 Ling. Græcæ.

Οὐκ ἀποσησομαι σε. ΜΕ. Τάττωγε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον, παράμενε· πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; ΧΑ. Σὺ δ' ἔκ ἡδεις ὡς κομίζειν δεον; ΜΕ. Ἦδειν μὲν, ἔκ εἶχον δέ. Τί ἔν; ἐχρῆν διὰ τῆτο μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑ. Μόν^α ἔν αὐχῆσεις προῖκα πεπλευκέναι; ΜΕ. Οὐ προῖκα, ὦ βέλγισε· καὶ γὰρ ἠύλησα, καὶ τῆς κώπης ἐπελαβόμην, καὶ ἔκ ἐκλαιον μόν^α τῶν ἄλλων ἐπιβαλῶν. ΧΑ. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ πορθμεία· τὸν ὀβολὸν ἀποδεναί σε δεῖ· ἔ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι. ΜΕ. Οὐκἔν ἀπάγαγέ με αὐθις εἰς τὸν βίον, ΧΑ. Χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τῆτω παρὰ τῇ Αἰακῇ προσλάβω. ΜΕ. Μὴ ἐνόχλει ἔν. ΧΑ. Δεῖξον τί ἐν τῇ πῆρᾳ ἔχεις. ΜΕ. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Εκάτης τὸ δεῖπνον. ΧΑ. Πόθεν τῆτον ἡμῖν, ὦ Ερμῆ, τὸν κύνα ἤλατες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλῆν, τῶν ἐπιβαλῶν ἀπάντων καλαγγελῶν, καὶ ἐπισκώπων, καὶ μόν^α ἄδων, οἰμοζούων ἐκεῖνων. ΕΡ. Ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὅποιον ἄνδρα διεπόρθμευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, ἢ καδενὸς αὐτῷ μέλει. Οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος. ΧΑ. ² Καὶ μὴν ἂν σε λάβω πόρ^ε; ΜΕ. Ἄν λάβῃς; ὦ βέλγισε· δὲ δὲ ἔκ ἂν λάβοις.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ καὶ ΜΑΤΣΩΛΟΥ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Ω Καρ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν πορῶμασθαι ἀξιοῖς; ΜΑΤ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασι-

¹ Καδενὸς αὐτὸ μέλει] Pro καὶ περὶ ὕδενος, &c.

² Καὶ μὴν ἂν σε λάβω πόρ^ε] Hic aliquid, quod pro suâ cuique sententiâ licet adjicere, eleganter supprimitur; hæc enim suppressio, quam ἀποσιώπησιν vocant, terrori incutiendo non parùm inservit: ut in illo Virg. Æn. 1.

Quos ego—sed motos præstat componere fluctus.

λεία μὲν, ¹ ὧ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπά-
σης, ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων· καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπηγά-
γόμεν, καὶ ἄχρι Μιλήτης ἐπέβην, ² τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας
καταστροφόμενος· καὶ καλὸς ἦν, καὶ μέγας, καὶ ἐν πο-
λέμοις καρπερός· ³ τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Αλικαρνασσῶ
⁴ μνήμα παμμέγεθες ἔγω ἐπικείμενον, ⁵ ἡλικὸν ἔκ
ἄλλου νεκρός, ἀλλ' ἔδὲ ἔτιος ἐς κάλλος ἐξήσκημένον,
ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ακριβέστατον εἰκασμένων λίθου
τῷ καλλίστου· οἷον καὶ νεῶν εὖρη τις ἂν ῥαδίως. Οὐ δο-
κῶ σοι δικαίως ἐπὶ τέτοις μέγα φρονεῖν; ΔΙ. Ἐπὶ τῇ
Βασιλείᾳ φῆς, καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ θάρρει τῷ τάφῳ;
ΜΑΤ. Νῆ Δι' ἐπὶ τέτοις. ΔΙ. Ἀλλ' ὦ καλὲ Μαύ-
σωλε, ἔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, ἔτε ἡ μορφὴ πάρεςιν·
εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, καὶ
ἔχω εἰπεῖν τίνος ἕνεκα τὸ σὺν κρανίου προσημνηθεῖν αὐ-
τῷ ἐμῷ· φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά· καὶ τὰς ὁδόν-
τας ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἀφηρή-
μεθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσεσιμώμεθα. Ὁ δὲ τάφος, καὶ
οἱ πολυέλεες ἐκεῖνοι λίθοι, Αλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως ὅ
εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοσημεῖσθαι πρὸς τὰς ξένους, ὡς
δή τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστὶ. Σὺ δὲ, ὦ βέλγισε,
καὶ ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τῷτο φῆς,
ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις
πιεζόμενος. ΜΑΤ. Ἀνόνῃα ἔν μοι ἐκεῖνα πάντα;

¹ Ω Σινωπεῦ] Sinopenfis dicitur Diogenes, à Sinope, urbe ma-
ritimâ Paphlagoniæ, ubi natus erat.

² Τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας] Subaud. μέγ.

³ Τὸ δὲ μέγιστον.] Τὸ pro ὁ sumitur, & vox ἰσὶ subauditur.

⁴ Μνήμα παμμέγεθες] De quo. Aul. Gell. lib. 10. & passim
Poetæ.

⁵ Ηλικόν] Intègrè, τηλικόν, ἡλικόν.

⁶ Εἶεν ἐπιδείκνυσθαι] Verbum εἶμι aliis infin. modi verbis additum,
five absolutè & per se, five subauditâ voce δυνατός vel οἶος eleganter
pro δύναμαι usurpatur.

καὶ ἰσότημῳ ἔσαι Μαύσωλῳ καὶ Διογένει; ΔΙ. Οὐκ ἰσότημῳ, ὦ γενναϊότατε· ἔ γάρ. Μαύσωλῳ μὲν γὰρ οἰμῶξέσθαι, μεμνημένῳ τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾔδει· Διογένει δὲ καταγελᾶσθαι αὐτῷ. Καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Αλικαρνασσῶ ἔρει ἑαυτῷ ὑπὸ Ἀρβημισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, τῷ μὲν σώματι εἰ καὶ τινα τάφον ἔχει, ἔκ οἷδεν· ἔδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τέτου. Λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτῷ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίου βεβιωκῶς, ὑψηλότερον, ὦ Καρῶν ἀνδραποδέσασθε, τῷ σὺ μνήματι, καὶ ἐν βεβαιότῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ, καὶ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

Ν Ι Ρ Ε Υ Σ.

ΙΔΟΥ δὴ Μένιππος ἔτοσὶ δικάσει, πότερῳ εὐμορφότερός ἐστιν. Εἰπέ, ὦ Μένιππε, ἔ καλλίων σοι δοκῶ; ΜΕ. Τίνες δὲ καὶ ἔσε; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τῷτο εἶδέναι. ΝΙ. Νιρεὺς καὶ Θερσίτης. ΜΕ. Πότερῳ ὁ Νιρεὺς, καὶ πότερῳ ἔν ὁ Θερσίτης; ἔδεπω γὰρ τῷτο δῆλον. ΘΕΡ. Ἐν μὲν ἤδη τῷτο ἔχω, ὅτι ὁμοίός ἐμί σοι, καὶ ἔδεν τηλικῶτον διαφέρεις, ἡλίκον σε Ομηρῳ ἔκειν ὁ τυφλὸς ἐπῆνεσεν, ἁπάντων εὐμορφότατον προσειπὼν· ἀλλ' ὁ φοβὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνός, ἔδεν χείρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ. Ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὅν τινα καὶ εὐμορφότερον ἡγῇ. ΝΙ. Ἐμέ γε τὸν Αἰλαΐας καὶ Χάροπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἰλίου

¹ Ἀπάντων εὐμορφότατον] Vid. II. β. v. 672.

VARIÆ LECT.

² Γε. Ὅρα σὺ δὲ in MS. Græv. in vulg. ὦρα δὲ σοι.

ἔλθον.

ἦλθον. ΜΕ. Ἀλλ' ἔχῃ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλ-
 λισθῆναι ἦλθες, ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσα ὅμοια τὸ δὲ κρανίον
 ταύτῃ μόνον ἄρα διακρίνῃ ἀπὸ τῆς Θερσίτε κρανίᾳ,
 ὅτι εὐθύπλον τὸ σόν· ἀλαπαδὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ ἐκ ἀν-
 δρωῶδες ἔχεις. ΝΙ. Καὶ μὲν ἔρε Ομηρον, ὅποιός ἦν,
 ὅποτε συνεστράτευον τοῖς Λαχαιοῖς. ΜΕ. Οὐεῖρά μοι
 λέγεις. Ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ, οἱ
 τότε ἴσασιν. ΝΙ. Οὐκὲν ἐγὼ ἐνλαῦθα εὐμορφότερός
 εἰμι, ὦ Μένιππε; ΜΕ. Οὔτε σὺ, ἔτε ἄλλος εὐμορ-
 φός· ἰσοτιμία γὰρ ἐν ἅδῃ, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ.
 Ἐμοὶ μὲν καὶ τῷτο ἱκανόν.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ καὶ ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

ἮΚΟΥΣΑ, ὦ Χείρων, ὡς Θεὸς ὢν ἐπιθυμή-
 σειας ἀποθανεῖν. ΧΕΙ. Ἀληθῆ ταῦτ' ἠκυσας,
 ὦ Μένιππε· καὶ τέθνηκα, ὡς ὄρας, ἀθανάτω εἶναι δυνά-
 μενός. ΜΕ. Τίς δέ σε ἔρωσ τῆς θανάτου ἔσχεν, ἀνερά-
 σς τοῖς πολλοῖς χρήμασι; ΧΕΙ. Ἐρῶ πρὸς σε ἐκ
 ἀσύνητον ὄντα. Οὐκ ἦν ἐτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασί-
 ας. ΜΕ. Οὐχ ἡδὺ ἦν ζῶντα ὄραν τὸ φῶς; ΧΕΙ.
 Οὐκ, ὦ Μένιππε. Τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγωγε ποικίλον τί καὶ
 ἔχ' ἀπλὴν ἡγῆμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπο-
 λαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτός, τροφῆς· αἱ ὥραι
 δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γινόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἑκάστων,
 ὥσπερ ἀκολουθῆντα θάτερον θατέρω· ἐνεπλήσθην γὰρ

¹ Ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, ἔρε.] Elliptica oratio, pro ἐγὼ δὲ ἴσθμι ἂν βλέπω,
 καὶ ἂν νῦν ἔχεις· οἱ δὲ τότε ζῶντες (vel ὄντες) ἴσασιν ἐκεῖνα.

² Ἦκυσας, ὦ Χείρων.] Chiron est Deus mortuus. V. Apollod. lib. 2.
 Grævius.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. 61

αὐτῶν. Οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ
μελασχεῖν ὅλως, τὸ τερπνὸν ἦν. ME. Εὖ λέγεις, ὦ
Χείρων. Τὰ ἐν αἵματι δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' ὧν προελό-
μεν αὐτὰ ἤκεις; ΧΕΙ. Οὐκ αἰδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ
γὰρ ἰσομμία πάνυ δημοικόν, καὶ τὸ πρᾶγμα ἔδεν
ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ. Ἀλλως
τε, ἔδδ' διψῆν ὥσπερ ἄνω, ἔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνε-
πιδεεῖς τέττων ἀπαύγων ἐσμέν. ME. Ὅρα, ὦ Χείρων,
μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περι-
στῇ. ΧΕΙ. Πῶς τῆτο φῆς; ME. Ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ
βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταῦτόν ἐγένετό σοι προσκορὲς,
καὶ ἐνλαῦθα ὅμοια ὄντα, προσκορῇ ὁμοίως ἂν γένοιτο,
καὶ δεήσει μελαβολὴν γε ζηεῖν τινα καὶ ἐνλεῦθεν ἐς ἄλ-
λον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον. ΧΕΙ. Τί ἔν' ἂν πάθοι-
τις, ὦ Μένιππε; ME. Ὅπερ οἶμαι, καὶ φασὶ, συνέλόν
ὄντα ἀρέσκεσθαι, καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν
αὐτῶν ἀφέρητον οἶεσθαι.

¹ Εἰ τῷ μελασχεῖν ὅλως] Τῷ μελασχεῖν sensum affixerunt Interpretes, quem ex iis, quos vidi Lexicographos, ne unus quidem agnoscit, reddunt enim, Voluptas non in eo est sita, si semper iisdem frui, sed si omnino permutes. Interpretationem quidem non longè ab hac alienam orationis series postulat, sed unde hunc sensum ex τοῦ μελασχεῖν elicere, prorsus me latet; μελέχω enim semper ferè significat *participo*, nunquam, quod sciam, *permuto*. Quà de causâ Hemsterhuis etiam in hunc locum———considerari fas est, si vulgatâ lectione præstet, in τῷ μελαλλάειν. Quod quidem arbitror: verbum enim illud in vetustis codicibus sic scribi solitum μελάλλειν facilè degeneravit in μελασχεῖν. Sed huic loco forsan melius consultum foret, si (quod mecum communicavit Vir Doctissimus) ὅλως pro ὅλως substitueretur. ———Voluptas in eo non est sita, quod eodem semper fruaris, sed quod res omnes participes. Cui interpretationi τοῦ ὅλως astipulantur Lexicographi; Stephanus enim de hac voce———Duo-
bus modis ὅλον aliquid dicitur vel respectu partium, & tunc commodius interpretabimur *Totum*, *Integrum*; vel respectu Specierum, & tunc reddemus vel *Totum*, vel *Universum*.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ,

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, καὶ ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ, καὶ
ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

ΑΝΤΙΣΘΕΝΕΣ, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγομεν· ὥς τί ἐκ ἄπιμεν¹· εὐθὺ τῆς καθόδου περιπαλή-
σοντες, ὁψόμενοι τὰς καλιόνας οἷοί τινές εἰσι, καὶ τί ἔ-
κας² αὐτῶν ποιεῖ; ΑΝ. Ἀπίωμεν, ὦ Διόφενες. Καὶ
γὰρ ἂν τὸ θέαμα ἡδὺ γένοιτο, τὰς μὲν διακρύουνας
αὐτῶν ὄραν, τὰς δὲ ἱκετεύουνας ἀφεθῆναι· ἐνίης δὲ μόλις
καλιόνας, καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦν³ τῶν Ερμῶν, ὅμως
ἀντιβαίνουνας, καὶ ὑπὲρ ἀντιρείδουνας, ἔδεν δέον. ΚΡΑ.
Ἐγὼ γοῦν καὶ διηγήσομαι ὑμῖν, ἃ εἶδον ὅποτε καλῆεν
κατὰ τὴν ἑδόν. ΔΙ. Διῆγῃσαι, ὦ Κράτης. Ἔοικας γὰρ
τινα παγγέλοια εἶρεῖν. ΚΡΑ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ
συγκαλέβαινον ἡμῖν, ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίστημοι, Ἰσμενό-
δαρος τε ὁ πλέσι⁴, ὁ ἡμέτερος⁵, καὶ Αρσάκης ὁ Μη-
δίας ὑπαρχ⁶, καὶ Οροίτης ὁ Ἀρμένιος⁷, Ὁ μὲν ἔν
Ἰσμηνοδώρ⁸, ἐπεφάνευτο γὰρ ὑπὸ λησῶν παρὰ τὸν
Χιθαιρῶνα, εἰς Ἐλευσῖνα, οἶμαι, βαδίζων, ἔξενέ τε, καὶ
τὸ τραῦμα ἐν ταῖς χερσὶν εἶχε· καὶ τὰ παῖδια τὰ
νεοῖνα, ἃ καλελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμεμ-
φέτο τῆς τόλμης· ὅς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ
περὶ τὰς Ἐλευθερὰς χωρία πανέρημα ὄντα ὑπὸ τῶν
πολέμων διοδεύων, δύο μόνους οἰκέτας ἐπῆγε⁹· καὶ ταῦ-
τα, φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία τέτταρα μεθ'
ἑαυτῶν ἔχων. Ὁ δὲ Αρσάκης, γεραίος γὰρ ἦδη, καὶ νῦν
Δι' ἐκ ἄσεμνον¹⁰ τὴν ὄψιν¹¹· εἰς τὸ βαρβαρικόν, ἤχθετο,

¹ Εὐθὺ τῆς καθόδου] Subaud. εἰς χωρίον vel τόπον.² Ἐκ τὸ βαρβαρικόν] Subaud. ἔθετο.

καὶ ἡγανάκτει περὶ βαδίζων, καὶ ἡξίει τὸν ἵππον αὐτῷ
 προσάχθῃναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνέβηθήκει,
 μιᾷ πληγῇ ἀμφοτέρω διαπάρεντες ὑπὸ Θρακὸς τινὸς
 πελῆαςου, ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππα-
 δόκην συμπλοκῇ· ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς
 διηγεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων πρὸς πεζορμήσας ὑποσὰς
 δὲ ὁ Θραξ, τῇ πέλῃ μὲν ὑποῦς, ἀποσεῖσαι τὸν
 Ἀρσάκα κονίον· ἔτι δὲ ὑποθεῖς τὴν σάρισσαν αὐτόν
 τε διαπεῖρει, καὶ τὸν ἵππον. ΑΝ. Πῶς οἶόν τε, ὦ Κρά-
 τῃς, μιᾷ πληγῇ τῷτο γενέσθαι; ΚΡΑ. Ῥᾶσα, ὦ Ἀντί-
 σθενες.² Ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν, εἰκοσάπηχύν τινα κον-
 τὸν προβεβλημένον· ὁ Θραξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλῃ ἀ-
 πεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρήλθεν αὐτόν ἡ
 αἰκωκὴ, ἐς γόνυ οὐκλάσας δέχεσθαι τὴν σάρισσιν τὴν ἐπέ-
 λασιν, καὶ τήρῳσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ ζέρον, ὑπὸ
 θυμῷ καὶ σφοδρότητι· εἰς αὐτὸν διαπεῖραυλα. Διελαύ-
 νεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βελῶνα διαμπαῖς ἄχρις
 ὑπὸ τὴν πυγὴν. Ὅρας οἶόν τι ἐγένετο; ἔτι τῷ ἀνδρὶ,
 ἀλλὰ τῷ ἵππῳ μᾶλλον τὸ ἔργον· ἡγανάκτει δὲ ὅμως
 ὁμοτίμως ὦν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡξίει ἵππευς καλεῖ-
 ναι. Ὁ δὲ γε Οροΐτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τῷ
 πόδε, καὶ ἔτι ἐσάναι χαμαὶ, ἔχῃ ὅπως βαδίζειν ἐδύ-
 νατο.³ Πάσχει δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μηδοὶ πάντες, ἐπὶ
 ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπι-
 βαίνοντες, ἀκροποδῇ μόνις βαδίζουσιν. Ὡς ἐπεὶ κα-
 ταβαλὼν εἰς αὐτὸν ἔκειτο, καὶ ἔδεμια μηχανῇ ἀνίστασθαι
 ἠθέλεν, ὁ βέλεις Ἐρμῆς ἀράμεν αὐτόν, ἐκόμι-

¹ Ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ] Armenia maj. fluv. — sed nescio prorsus,
 unde hæc Lucianus hauserit.

² Ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν] Ελαύνειν, cum compositis pro ἵππον vel ἄρμα
 ἱλαύνειν sæpe sæpius usurpatur.

³ Πάσχει δ' αὐτὸ, ἔ.ε.] Medorum mollitiem tangit.

σεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων. ΑΝ.
 Καὶ γὰρ δὲ, ὅτε κατήειν, εἴδ' ἀνέμιζα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλ-
 λοις, ἀλλ' ἀφείς οἰμώζοντας αὐτὰς, προσδραμὼν ἐπὶ
 τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὡς ἂν ἐπίη-
 δεῖώς πλεύσαιμι· παρὰ τὸν πλῆν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν
 τε, καὶ ἐναυτίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἑτερπύομην ἐν αὐτοῖς.
 ΔΙ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀνίσθηνες, τοιούτων ἐτύχετε
 ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστής, ὁ ἐκ
 Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαρναῖν, ξεναγὸς ὢν, καὶ
 Δάμις ὁ πλῆσις· ἐκ Κορίνθου, συγκατήεσαν· ὁ μὲν
 Δάμις ὑπὸ τῆ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ἀποθανών· ὁ
 δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίης τῆς ἐταίρας, ἀποσφά-
 ξας ἐαυτὸν· ὁ δὲ Βλεψίας λιμῶ ἄθλιος ἐλέγετο ἀ-
 πεσκληκέναι· καὶ ἐδήλυν, ὡχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπ-
 τὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος· ἐγὼ δὲ, καίπερ
 εἰδώς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀποθάνοι· εἴτα τῷ μὲν Δά-
 μιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱόν, καὶ ἄδικα μὲν οἱ ἐπάθες, ἔφην,
 ὑπ' αὐτῆς, ὅς τάλαυθα ἔχων ὁμῶς χίλια, καὶ τρυφῶν αὐ-
 τὸς ἐννενηκονταέτης ὢν, ὀκτωκαίδεκάετει νεανίσκῳ τέτ-
 ταρας ὀβολὸς παρεῖχες. Σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρναῖν, ἔξενε
 γὰρ κακεῖνος, καὶ κατήρατο τῇ Μυρτίῳ, τί αἰτία τὸν
 ἔρωτα, σαυτὸν δὲ εἴ; ὅς τῃς μὲν πολεμίας εἴδ' ὡ-
 πόλε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἠγωνίζετο πρὸ τῶν
 ἄλλων· ὑπὸ δὲ τῆ τυχόντος παιδισκαρίκῃ, καὶ δακρύων
 ἐπιπλάσων, καὶ ξεναγμῶν, ἐάλως ὁ γενναῖος. Ὁ μὲν
 γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἐαυτῷ· κατήγόρει φθάσας πολ-
 λὴν τὴν ἄνοιαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν
 προσήκεσι κληρονόμοις, εἰς αἰεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος.

¹ Κατήγορι φθάσας] Participium τοῦ φθάνω cum verbo conjunctum, & signific. suam occupandi retinens, reddendum est p. adv. prius, vel nomen prior, ut hic, ἐαυτῷ κατήγορει φθάσας, prior sese accusavit. Vid. Vig.

νομίζων. Πλὴν ἔμοιγε ὃ τὴν τυχεῖσαν τερπολὴν^α πα-
 ρέσχον τότε γένοιτο. Ἀλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ σόμῳ ἐσμέν.
 Αποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τὰς ἀφικνε-
 μένους. Βαβαί. Πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακ-
 ρύουτες, πλὴν τῶν νεογνῶν τέτων, καὶ νηπίων. Ἀλλὰ καὶ
 οἱ πάντες γεληρακότες οὐδύρουται· τί τέτο; ἄρα τὸ φίλ-
 τρον αὐτὰς ἔχει τῆ βίης; τέτον ἔν τὸν ὑπέργηρων ἔρεσ-
 θαι βέλομαι. Τί δακρύεις τηλικῶτα ἀποθανῶν; τί
 ἀγανακτεῖς, ὦ βέλγισε, καὶ ταῦτα, γέρων ἀφιδμένῳ;
 ἦπε βασιλεὺς ἦσθα; ΠΤΩ. Οὐδαμῶς. ΔΙ. Ἀλλὰ
 σαλράπης; ΠΤΩ. Οὐδὲ τέτο. ΔΙ. Ἄρα ἔν ἐπλᾶτεις,
 εἴτα ἀνιᾷ σε τὸ πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι;
 ΠΤΩ. Οὐδὲν τοιῦτον. Ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ
 ἐννευήκουσα· βίον δὲ ἀπορον ἀπὸ καλάμης καὶ ὁρμιάς εἶχον,
 ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἀτεκνὸς τε, καὶ προσέτι χωλὸς,
 καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. ΔΙ. Εἴτα τοιῦτῳ ὢν ζῆν ἠθελες,
 ΠΤΩ. Ναί. Ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς· καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν
 καὶ φευκτέον. ΔΙ. Παραπαίεις, ὦ γέρων, καὶ μεираκιεύῃ
 πρὸς τὸ χρεῶν· καὶ ταῦτα, ἡλικιώτης ὢν τῆ πορθ-
 μέως. Τί ἔν ἂν τίς^β ἔτι λέγει περὶ τῶν νέων, ὅποτε οἱ
 τηλικῶτοι φιλόζωοί εἰσιν; ἔς ἐχρῆν διώκειν τὸν θάνα-
 τον, ὡς τῶν ἐν τῷ γήρα κακῶν φάρμακον· ἀλλ' ἀπίω-
 μεν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπιδῇαι ὡς ἀπόδρασιν βελεύοντα,
 ὁρῶν περὶ τὸ σόμιον εἰλημένους.

ΕΙΛΕΝ
 VARIAE LECT.

^α Γρ. Παρέσχον τότε in Cod. Amstel. edit. in cæteris παρέσχον-
 τό τε.

^β Deest ἔν in Cod. Amst. & Salm. editis.

ΑΙΑΝΤΟΣ καὶ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΕΙ σὺ μανεῖς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, ¹ ἐμέλ-
λησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἄπαντας, τί αἰτία τὸν Οδυσ-
σεύα; ² καὶ πρῶτον ἔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὅποτε
ἦκε μανλευσόμενος, ἔτε προσειπεῖν ἡζήσας ἄνδρα
συσραβιώτην, καὶ ἐταῖρον· ἀλλ' ὑπεροπλικῶς ³ μεγάλα
βαίνων παρήλθες. Αἲ. Εἰκότως, ὦ Αγαμέμνον. Αὐτὸς
γάρ μοι τῆς μανίας αἴτιος ἦν καλέσῃ, μόνος ἀνέξελεσ-
θεῖς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. ΑΓΑ. Ἡζῆς δὲ ἀνανταγώνι-
σος εἶναι, καὶ ἀκονίῃ κρατεῖν ἀπάντων; Αἲ. Ναί, τάτε
τοιαῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, τὰ ⁴ ἀνε-
ψις γε ἔστα· καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ὄντες
ἀπείπασθε τὸν ἄγωνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθ-
λων· ὃ δὲ Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυν-
εύοντα κατὰ κεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἡζῆς
εἶναι, καὶ ἐπιηδειότερος ἔχειν τὰ ὅπλα. ΑΓΑ. Αἰτίω

¹ Vulg. Εμίλησας] Sed in MS. legitur ἐμέλλησας, teste Grævio;
& φονεύειν subaudiendum est: post μέλλω enim infinitivus verbi præ-
cedentis non raro reticetur.——Ingeniosa quidem est Grævii
conjectura, ἐμίλησας sc. membratim concidisti, sed cum eâ nihil opus sit,
MS. Lectionem retinui.

² Καὶ πρῶτον, ἔτc.] Respicit ad Hom. Od. λ'. v. 526 & 543. Si-
cut & quæ inferius de Theti arma in medium ponente narrat Aga-
memnon, ex eodem loco petita sunt, v. 545. Quod addit postea
de Trojanis sententiam ferentibus, & quæ respondet Ajax, novæ
quæ me damnârit, intelligenda sunt ex versu sequente Homeri,

Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Πάλλας Αθήνη. Græv.

³ Μεγάλα βαίνων] Subaud. βαδίσματα.

⁴ Ἀνεψίς γε ὄστα] V. Ov. Met. lib. XIII. v. 31.

Frater erat, Fraterna peto——

Patruelis scilicet frater, nam Peleus & Telamon fratres fuerunt;
patruelles autem fratres dicuntur, qui è fratribus nati sunt.

τοῖς ἀρῶν,

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. 67

τοιγαρὲν, ὦ γενναίε, τὴν Θέτιν, ἣ, δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων παραδίδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρεσα ἐς τὸ κοινὸν καλέθετο αὐτά. Αἰ. Οὐκ. Ἀλλὰ τὸν Οδυσσεά, ὃς ἀντεπόιετόν μόνον. ΑΓΑ. Συγγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀρέχθη δόξης ἡδίστη πρᾶγμα, ὑπὲρ ἧς καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σε, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικασαῖς. Αἰ. Οἶδα ἐγὼ ἥτις με κατεδίκασεν ἄλλ' ἢ Θέμις λέγειν τι περὶ τῶν Θεῶν. Τὸν γὰρ Οδυσσεά μὴ ἔχι μισεῖν ἔκ ἀνδραίμην, ὦ Αγάμεμνον, ἐδ' εἰ αὐτῇ μοι Αθηνᾶ τέτο ἐπιτάττοι.

ΜΙΝΩΟΣ καὶ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

ΜΙΝΩΣ.

Ο ΜΕΝ ληστὴς ἔτ' Σώστρατον ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβέλησθαι· ὃ δ' ἱερόσυλον ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπασθήτω· ὃ δὲ τύραννον, ὦ Ερμῆ, παρὰ τὸν Τηυὸν ἀπολαθεῖς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κείρεσθαι καὶ αὐτὸς τὸ ἥπαρ ὑμεῖς δὲ οἱ ἄλαιοι, ἀπίε κατὰ τάχος ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήσους καλοῖκεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον. ΣΩ. Ἄκουσον, ὦ Μίνως, εἰ σοι δίκαια δόξω λέγειν. ΜΙ. Νῦν ἀκούσω αὖθις; εἰ γὰρ ἐξελέλεγχαι, ὦ Σώστρατε, πονηρὸς ὢν, καὶ τοσούτους ἀπεκλονῶς; ΣΩ. Ἐλήλεμαι μὲν ἄλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολασθήσομαι. ΜΙ. Καὶ πάνυ, εἴ γε ἀπολίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον. ΣΩ. Ὅμως ἀποκρίναί μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαι σε. ΜΙ. Λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τῆς ἄλλης διακρίνωμεν ἡδῆ. ΣΩ. Ὅποσα ἔπραττον

¹ Τῇ ἀξίαν] Subauditur δικήν.

ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἐκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωσό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας; ΜΙ. Ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή. ΣΩ. Οὐκ ἔν κ' οἱ χρηστοὶ ἄπαντες, κ' οἱ πονηροὶ δοκῶντες ἡμεῖς, ἐκείνη ὑπηρεῖντες, ταῦτα δρῶμεν; ΜΙ. Ναί, τῇ Κλωθῇ, ἢ ἐκάσῳ ἐπέταξε γεννηθῆναι τὰ πρακτέα. ΣΩ. Εἰ ἔν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλῃ φονεύσειεν τίνα, καὶ δυνάμεναι ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενῳ, οἷον, δῆμιον, ἢ δορυφόρον, ὁ μὲν δικαστὴν πεισθεὶς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ τὴν φόνον; ΜΙ. Δήλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τυράννον· ἐπεὶ καὶ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τῷτο ὄργανον ὃν πρὸς τὸν θυμὸν τῷ πρῶτως παρασχόντι τὴν αἰτίαν. ΣΩ. Εὖγε, ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ἐπιδεικνύει τῷ παραδείγματι· ἢν δέ τις, ἀποστείλαντι τῷ δεσπότη, ἢ καὶ αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἀργυρὸν κομίζων, τίνι τὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγραφίην; ΜΙ. Τὸν πέμψαντα, ὦ Σώστρα· διάκονον γὰρ ὁ κομίσας ἦν. ΣΩ. Οὐκ ἔν ὅρας πῶς ἄδικα ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρετάς γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὴ προσέταττε, καὶ τέτλες τιμῶν τὰς διακονησαμένους ἀλλοτρίοις ἁβαστοῖς; καὶ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἂν, ὡς ἀντιλέγειν δυνάσῃ ἦν τοῖς μὲν πάσης ἀνάγκης προσελαβμένοις. ΜΙ. ὦ Σώστρα, πολλὰ ἴδοις ἂν ἄλλα καὶ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξελάζοις. Πλὴν ἀλλὰ συ τῷτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωλήσεως, διότι καὶ ληστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστὴς τις εἶναι δοκεῖς. Ἀπόλυσον αὐτὸν, ὦ Ερμῆ, καὶ μηκέτι κολάζεσθω. Ὅρα δὲ μὴ καὶ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἐρωτᾷν τὰ ὅμοια διδάξης.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΝΕΚΤΟΜΑΝΤΙΑ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Ω Χαῖρε μέλαθρον, πρόπυλά θ' ἐσίας ἐμῆς·
ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον, ἐς φάσμα μολών. Φι-
λωνίδης. Οὐ Μένιππος ἔτός ἐστιν ὁ κύων; ἔμενου
ἄλλοι, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππου ὄλκας. Τέ
δ' αὐτῷ βέλεαι τὸ ἀλλόκοτον τῆ σχήματι, πῖλον,
καὶ λύρα, καὶ λεοντή; προσίεον δὲ ὅμως αὐτῷ. Χαῖρε,
ὦ Μένιππε. Καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξει; πολὺν γὰρ χρό-
νον ἔπεφυκας ἐν τῇ πόλει. ΜΕ. Ἦκω νεκρῶν κευ-
θμῶνα καὶ σκότῃ πύλας λιπών, ἵν' αἰδῆς χωρὶς ὤκι-
σαι θεῶν. ΦΙΛΩ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡ-
μᾶς ἀποθανών· κατ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν; ΜΕ.
Οὐκ' ἀλλ' ἔτ' ἐμπνουν αἰδῆς μ' ἐδέξατο. ΦΙΛΩ.
Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς κακῆς καὶ παραδόξου ταύτης
ἀποδημίας; ΜΕ. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τῆ
νῦν πλέον. ΦΙΛΩ. Παῦσαι, μακάριε, τραγωδῶν,
καὶ λέγε ἔτῳσί πως ἀπλῶς καλαῖας ἀπὸ τῶν ἱαμ-
βείων. Τίς ἡ σολή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδεῖσεν;
ἄλλως γὰρ ἔχ' ἡδεῖά τις, ἔδ' ἀσπάσιον ἢ ὁδός. ΜΕ.

¹ Ω Χαῖρε, ἔσ.] Vid. Eurip. Herc. Furens. v. 523.

² Πῖλον.] Male reddunt Interpretes *clava*, cum significet *pileus*, qui nihilo deterius Ulyssii proprius erat, quam Orpheo *lyra*, aut *leonis exuviae* Herculi. Causam vero, cur se hisce Menippus induerit, inferius videre est.

³ Ἦκω νεκρῶν.] V. Eur. Hec. v. 1.

⁴ Νεότης, ἔσ.] In vulgatis legitur, Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τῆ νῦν πλέον. Sed ex MS. leg.^o Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τῆ νῦν πλέον. Grævius.

Ἦ φιλότης, χρειώ με καλῆσάσιν εἰς αἶδαο, ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίε Τειρεσίαιο. ΦΙΛΩ. Ὁυτῷ, ἀλλ' ἢ παραπαίεις· ἔ γάρ ἂν ἔτως ἐμμέτρως ἐρραψώδεις πρὸς ἄνδρας φίλος. ΜΕ. Μὴ θαυμάσης, ὦ ἐταῖρε· νεώσι γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ομήρῳ συγγενόμενῳ, ἔκ οἱδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόμαλ' αἰ μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ σῶμα ἔρχεται. Ἀλλ' εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιῶσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛΩ. Καινὸν ἔδεν, ἄλλ' οἷα καὶ πρὸ τῆς ἀρπάξεσιν, ἐπι-ορκῶσι, τοκοβλυφῶσιν, ὁβολοσαλῶσιν. ΜΕ. Ἀθλοῖ, καὶ κακοδαίμονες. Οὐ γὰρ ἴσασιν οἷα ἐναγχῶ πεκύρωσαι παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κέχειρολόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλεσίων, ἢ μὰ τὸν Κέρβερον, ὅδεμία μηχανὴ τῆς διαφυγῆς αὐτῆς. ΦΙΛΩ. Τί φῆς; δεδοκλαί τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε; ΜΕ. Νὴ Δία καὶ πολλὰ. Ἀλλ' ἔθέμις ἐκφύρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, ἔδδ' ἐπὶ τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς γράψῃ γράφην ἀσεβείας ἐπὶ τῇ Ραδαμάνθυ. ΦΙΛΩ. Μηδ' αὖτως, ὦ Μενίππε, πρὸς τῷ Διὶ, μὴ φθονήσης τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρὶ· πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐρεῖς, τὰ τ' ἄλλα καὶ πρὸς μεμνημένον. ΜΕ.

¹ Ὡ φιλότης] Vid. Hom. Od. λ'. v. 163. Quin & notetur hanc vocem φιλότης ἀπὸ τῆς προσφιλίας usurpari. Vid. Hesych.

² Οὐτῷ, ἀλλ' ἢ] Integre forsan, ἔχ' ἔτιον ποιῶς, ἀλλ' ἢ παραπαίεις.

³ Ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τῆς] 'Integrè, ἀλλὰ τοῖα ποιῶσιν, οἷα καὶ πρὸ τῆς χρόνης.

⁴ Οὐδεμία μηχανή] Significat, fieri non potest, vel causæ nihil est. v. g. quod Latinus diceret, nunquam efficies, vel fieri non potest, ut hoc in argumento acquiescam, Græcus ita redderet, ὅδεμία μηχανὴ τό μ' ἐπὶ τῷδε ἀτρεμεῖν ἐνθυμήματα. Vigerus.

⁵ Πρὸς μεμνημένον] Eleusiniis scilicet sacris, quæ in honorem Cereris agebantur, eâ solennitate, ut teste Athenæo κατ' ἐξοχὴν Μυστήρια dicerentur. In his sacris usque adeo cautum fuit, ne in vulgus

ΜΕ. Χαλεπὸν μὲν ἐπιάτεις τ' ἐπίταγμα, καὶ ἔ
πάντη ἀσφαλές· πλὴν ἀλλὰ σὺ γε ἕνεκα τολμηέ-
ον. Ἐδόξε δὴ τὰς πλεσίους τέττας, καὶ πολυχρημάτας,
τὸ χρυσίου καλᾷ κλείσον ὥσπερ τὴν Δανάην φυλάτ-
τουσας. ΦΙΛΩ. Μὴ πρότερον εἴπης, ὦ γὰρ, τὰ
δεδομένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλισ' ἂν ἡδεως
ἀκῶσαιμί σε· ἥτις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς
δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμὼν· εἴθ' ἐξῆς ἃ τε εἶδες, ἃ τε
ἤκουσας παρ' αὐτοῖς· εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον οὐτά σε,
μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν. ΜΕ.
ὑπερβητέον καὶ ταῦτά σοι. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις,
ὅποτε φίλῳ ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι διέμει-
πὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν ὠρμήθη πρὸς τὴν
καλᾷ βασιν. Ἐγὼ γὰρ ἄχρι μὲν ἐν παισίμην ἦν, ἀκῶων
Ομήρου καὶ Ησιόδου πολέμους καὶ σάσεις διηγυμένων,
καὶ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἡδὴ τῶν θεῶν, ἔτι
δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ δί-
κας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάν-
τα ταῦτα ἡγούμενη εἶναι καλὰ, καὶ ἔπαρέργως ἐκί-
νέμην πρὸς αὐτά. Ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἡρ-
ξάμην, πάλιν αὖ ἐνλαῦθα ἤκουον τῶν νόμων, τὰναντία
τοῖς ποιητοῖς κελεύουσι, μήτε μοιχεύειν, μήτε σασι-
άζειν, μήτε ἀρπάζειν. Ἐν μέγαλῃ ἔν καθεῖςθήκειν ἀμ-
φιβολία, καὶ εἰδὼς ὅ, τι χρῆσαιμην ἐμαυτῷ. Οὔτε γὰρ

vulgus emanarent Mystéria, ut hâc in parte religionem violare sum-
mi criminis loco duceretur; unde illud Horatii lib. 3. Od. 2.

vetabo, qui Cereris sacrum

Vulgârit arcana, sub iisdem

Sit trabibus, fragilemque mecum

Solvat phaselum.

¹ Πατέρων ἐξελάσεις καὶ ἀδελφῶν γάμους] Hoc ad Jovem & Junonem
respicit, illud ad Jovem & Saturnum.

² Εἰς ἄνδρας τελεῖν] Pro τελεῖσθαι, i. e. τάττεσθαι, ἐγχεῖσθαι. Vid.
Viger.

τὴς Θεῆς ἂν πόλε ἡγάμην μοιχεῦσαι καὶ σασιάσαι
 πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τέτων ἐγίνωσ-
 κον· ἔτ' ἂν τὴς νομοθέτας τὰναντία τέτοις παραι-
 νεῖν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον. Ἐπεὶ δὲ διηπόρην,
 ἔδοξέ μοι ἐλθόντα παρὰ τὴς καλεμένης τῆτης φι-
 λосоφης, ἐχειρίσαι τε ἑμαυτὸν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν
 ἵ χρεῖσθαι μοι ὅ, τι βέλαινο, καὶ τινα ὁδὸν ἀπλήν καὶ
 βεβαίαν ὑποδείξαι τῇ βίῃ. Ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν
 προσῆειν αὐτοῖς· ἐλεληθεῖν δ' ἑμαυτὸν ἐς αὐτό, φασι,
 τὸ πῦρ ἐκ τῆ καπνῆ βιαζόμενον· παρὰ γὰρ δὴ
 τέτοις μάλιχα εὗρισκον ἐπισκοπῶν τὴν αἴνοιαν, καὶ
 τὴν ἀπορίαν πλείονα· ὥς μοι τάχις χρυσὲν ἀπε-
 δείξαν ἔτοι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον. ^{πυριεκαί} Ἀμελεῖ ὁ μὲν αὐ-
 τῶν παρήνει τὸ πᾶν ἡδεσθαι, καὶ μόνον τῆτο ἑκ παν-
 τὸς μελιέναι· τῆτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαιμον· ὁ δὲ τις ἑμ-
 παλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα
 καλανάγκάζειν, ρυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυ-
 σαρεσέντα, καὶ λαιδορέμενον, συνεχὲς ἐπιρραψιδῶν τὰ

¹ Χρησθῆναι μοι ὅ, τι] Integre, πρὸς ὅ, τι.

² Ο μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἡδεσθαι] Epicureus scilicet, aut Cyrenaicus; utraque enim Secta ἡδονικὴ dicebatur. V. Voss. de Phil. Sect. c. 1x

³ Ἐκ παντός] Subaud. πάντων.

⁴ Ο δὲ τις ἑμπαλιν] Hoc ad Cynicos videtur respicere; Laertius enim libro 6. de Diogene ———— Θέρος μὲν ἐπὶ ψάμμῃ ξειῆς ἐκλυνοῖτο, χειμῶν δὲ ἀνδράνας χειρονομίαις περιλάμβανε, παλαιχόθεν ἐκὺδον συνασκῶν. Δεινὸς τε ἦν καλαιοθαρεῖσθαι τῶν ἀλλων. Vid. & Segm. 70. ejusdem libri Quod autem ad virtutem attinet, de illa Cynici cum Stoicis idem senserunt. Laertius enim in Segm. 104. ejusdem libri de Cynicis loquens ———— Ἀρίσκει αὐτοῖς καὶ τέλει εἶναι τὸ κατ' ἀρετὴν ζῆν ὁμοίως καὶ τοῖς Στωϊκοῖς. Et inferius paulo ———— τὸν κυνισμόν εἰρήκασιν σύντομον ἐπ' ἀρετῆς ὁδόν.

πάνδημα ἐκεῖνα ¹ τῇ Ησιόδῳ περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρῶτα, καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ² Ἀλλ' Ⓞ καταφρονεῖν χρημάτων παρακελεύετο, καὶ ἀδιάφορον οἰεσθαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν. ³ ὁ δὲ τις αὖ πάλιν, ἀβασθὸν εἶναι καὶ τὸν πλεῖστον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. Περὶ μὲν γὰρ τῇ κόσμῳ τί χρὴ καὶ λέγειν; ἔς ⁴ γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ τοιούτων τινα ὄχλον ὀνομάτων ὀσημέραι παρ' αὐτῶν ⁵ ἤκον ἐναντίων· καὶ τὸ παντῶν δεινῶν ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωμάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πιθανῆς λόγους ἐπορίζετο, ὥς μῆτε τῷ Θερμόν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγουμι, μῆτε τῷ ψυχρόν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδὸτα σαφῶς, ὥς ἔκ' ἂν ποτε Θερμόν τι εἴη καὶ ψυχρόν ἐν τ' αὐτῷ χρόνῳ. Ἀτεχνῶς ἔν' ἐπασχον τοῖς

¹ Τῇ Ησιόδῳ περὶ τῆς ἀρετῆς, ἔς.

Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα Θεοὶ προπάροικον ἔθηκαν
Αθάνατος, μακρὸς δὲ καὶ ἄρθ' οἶμ' ἐπ' αὐτὴν
Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἔπην δ' εἰς ἄκρον ἰκλήσας,
Ρηϊδίη δ' ἠπειλά πένε, χαλεπή περ ἔσσα.

² Ἀλλ' Ⓞ καταφρονεῖν] Stoicus. Voßius enim de Stoicâ sectâ—
*Nec mirum si secta hæc sic placuerit gravissimis quibusque, cum nulla
magis animum formet ad contemptum rerum humanarum, et patientiam in
adversis.*

³ Ὁ δὲ τις αὖ πάλιν, ἔς.] Peripateticus. Aristoteles enim lib. i. *Ethic* in bonis divitias numerat,——— *μενημεμένων δὲ τῶν ἀγαθῶν, τριχῇ, καὶ τῶν μὲν ἐκτὸς καὶ μόνων, τῶν δὲ περὶ ψυχὴν καὶ σῶμα, ἔς.* Vid. & *Dial. inter Diog. & Alexandrum.*

⁴ Ὁς γε ἰδέας] Ad Platonicos respicit; de quorum ideis vid. *Plat. de rep. lib. 6.* Quin & Platonicὸς ἀσώματα, mentem scilicet & spiritum, contra Epicureos statuērunt: quanquam hoc in loco ad Stoicos per ἀσώματα foris alludatur, qui *Spacium, Tempus, ἀσώματα* dixerunt. Vid. *Diog. Laert. lib. vii.* per ἀτόμους vero & κενὰ perstringit Epicurum. Vid. *Diog. Laert. lib. x.*

⁵ ἤκον ἐναντίων] Apud Aldi Editionem legitur ἀκούων ἐναντίων. Unde Doctissimi Amici in mentem à Luciani manu fuisse ἀκούων ἐναντίων, *audiens naufragam.* Palmaria fanè Conjectura! & quæ omnibus, qui tantillum elegantiae sapiant, quin non parùm arriserit, nullus dubito.

νυσάζουσι τῷτοις ὅμοιον, ἄρτι μὲν ἐπινεύων, ἄρτι δὲ ἀ-
 νανεύων ἔμπαλιν· ἐτι δὲ πολλῶ τῷτο ἐκείνων ἀτοπώ-
 τερον· τῆς γὰρ αὐτῆς τέτης εὕρισκον ἐπιηρώων ἐν-
 αὐλιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιηδεύοντας. Τῆς γὰρ
 καλὰφρονεῖν παραινῦντας χρημάτων, εἰρῶν ἀπρίξ ἐχο-
 μένης αὐτῶν, καὶ περὶ τόκων διαφορομένους, καὶ ἐπὶ
 μισθῶ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τέτων ὑπομέ-
 νοντας· τῆς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ἕνεκα
 πάντα ἐπιηδεύοντας· ἡδονῆς τε αὖ σχεδὸν ἀπαντας
 καλὴγορεύοντας, ἰδίᾳ δὲ, μόνῃ ταύτῃ ^{προσηρημένους} προσηρημένους.
 Σφαλεῖς ἔν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος, ἐτι μᾶλλον ἐδυσ-
 χέραινον· ἡρέμα παραμυθέμενοι· ἑμαυτὸν, ὅτι μετὰ
 πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοη-
 μένων, ἀνότηός τέ εἰμι, καὶ τὰληθές ἐτι ἀγνοῶν περι-
 ἔρχομαι. Καί μοι πότῃ διαγρυπνῶντι τέτων ἕνεκα
 ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τινος τῶν μάτων
 τῶν Ἱ Ζωροάστρε μαθητῶν καὶ διάδοχων. Ἦκεον δ' αὐ-
 τῆς ἐπῳδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίξεν τε τῆς ἀδ-
 τᾶς πύλας, καὶ καλᾶειν ὃν ἂν βέλωνται ἀτφαλῶς, καὶ
 ὑπίσω αὐθις ἀναπέμπειν. Ἄριστον ἔν ἡγέμην εἶναι
 παρὰ τινος τέτων διαπραξάμενον τὴν καλᾶσιν,
 ἐλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιωτίον, μαθεῖν παρ'
 αὐτοῦ, ἅτε μάντεως καὶ σοφῆς, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίος,
 καὶ ὃν τις ἐλοιπὸ εὖ φρονῶν. Καὶ δὴ ἀναπηδήσας ὡς

Ἱ Ζωροάστρε] In fragmentis Beroffi Chaldaei legitur, Zoroastrem
 Persam fuisse Cham Noë F. hujus meminerunt Plato, Plut. & alii.
 Cognatus.

Ἱ Ως εἶχον τάχους] Hic observatum velim elegantem τῷ ἔχω usum
 cum gen. casu & adverbis ὡς, ὅπως, εὖ, ὅτε. ut ὅπως ἔχω τῆς γνώμης,
 ejus sententiæ sum, ὡς ἔκαρτος· ἰτοιμότητι· ἢ βελήσειος ἰσχυι, ut quisque para-
 tus aut animatus fuerit, εὖ ἔχει τῆς εὐμης, robore valere. Vid. Viger.
 — Sed in his omnibus verbum ἔλκιντο poni videtur, ut εὖ
 ἔχει τῆς εὐμης pro ἔκκα τῆς εὐμης, bene se habet quod ad robur attinet,
 ὅπως ἔχω ἔκκα τῆς γνώμης, ita sum affectus quod ad sententiam attinet.

εἶχον τάχως, ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶν. / Ἐλθὼν δὲ, συ-
γίνομαι τινι τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ θεσπεσίῳ
τὴν τεχνὴν, πολὺ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα
σεμνὸν καθειμένῳ· τὲνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζά-
νης· δεηθεὶς δὲ καὶ καθηκεύσας, μόλις ἔτυχον παρ'
αὐτῷ, ἐφ' ὅτῳ βέλοιο μισθῷ, καθηγήσασθαι μοι
τῆς οἰᾶς. Παραλαβὼν δὲ με ὁ ἀνὴρ, ἡρώτα μὲν
ἡμέρας ἐννέα καὶ εἴκοσιν ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρξάμεν·
ἔλκε, καλὰ γὰρ ἐπὶ τὸν Εὐφράτην, ἔωθεν πρὸς ἀνα-
τέλλουσα τὸν ἥλιον, ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς
ἡ σφόδρα καλὴ κεν. Ὡς περ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς
αἰῶσι κηρύκων, ἐπίτροχόν· τι καὶ ἄσαφες ἐφθέγγετο.
Πλὴν ἀλλ' ἐώκει γέ τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. Με-
τὰ γὰρ τὴν ἐπὶ τὴν τρεῖς ἂν με πρὸς τὸ πρόσωπον
ἐποπλίσας, ἐπανήει πάλιν, ὕδνα τῶν ἀπανώντων
προσβλέπων. Καὶ σίτια μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, πο-
τὸν δὲ γάλα, καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ τῷ ἑοικέντι· Χοάσπερ ὕδωρ
εὐνὴ δὲ ὑπαίθρι· ἐπὶ τῆς πόας. Ἐπὶ δὲ ἄλλῃ εἶχε
τῆς προδιαλήσεως, περὶ μέσας νύκτας ἐπὶ τὸν Τί-
γρηνα ποταμὸν ἀγαγὼν, ἐκάθηρέ τε με, καὶ ἀπέ-
μαξε, καὶ περιήλυσεν δαδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλ-

¹ Πρῶτα μὲν, [ἔσ.] De hisce ritibus vid. Hom. Od. κ'. & λ'. & Apollon. Argon. lib. 111.

² Χοάσπερ] Medorum fluv. cujus aqua ea est dulcedine, ut, Teste Herodoto, Persarum Rex non aliam biberet. — τῷ μόνου πί-
νυ βασιλεὺς, καὶ ἄλλοι ὕδνα πίναμι. Lib. 1. Vid. & Tio. lib. 4.

*Nec quā Nilus vel regia lympha Choaſpis
Profluit.*

³ Τίγρηνα] Afiz fluvium.

VARIE LECT.

⁴ Γε. In Cod. Lut. Par. edito εὐν ἄσφαλις, & apud Ald. ἄσφαλις.

λοις

λοις πλείοσιν· ἅμα καὶ τὴν ἐπώδην ἐκείνην ὑπο-
τονθορύσας· εἶτα ὅλον με καίμαλεύσας, καὶ περιελ-
θὼν, ἵνα μὴ βλαττοίμην ὑπὸ τῶν φαντασμάτων,
ἀπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. Καὶ
¹ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλὴν εἶχομεν. Αὐτὸς μὲν ἔν μα-
γικὴν τιν' ἔδυσολην, τὰ πολλὰ εἰκοῦναι τῇ Μηδικῇ. Ἐμέ
δὲ τῆτοις φέρων ἐνεσκεύασε τῷ πύλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ
προσέτι τῇ λύρᾳ. Καὶ παρεκελεύσατο, ἥν τις ἔρηλαί
με τέννομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ηρακλέα δὲ,
ἢ Οδυσσεά, ἢ Ορφέα. ΦΙΛΩ. Ὡς δὴ τί τῆτο, ὦ
Μένιππε; ἔ γάρ συνίημι τὴν αἰτίαν ἔτε τῆ σχήματι,
ἔτε τῶν ὀνομάτων. ΜΕ. Καὶ μὴν πρόδηλόν γε τῆτο,
καὶ ἔ πανέλῳς ἀπόρρητον· ἐπεὶ γὰρ ἔτοι προὐ ἡμῶν
ζῶντες ἐς αὐτὰ κατεληλύθεσαν, ἡγεῖτο εἰ με ἀπεικά-
σειεν αὐτοῖς, ῥαδίως ἂν τὴν τῆ Αἰακῆ φρενὴν δια-
λαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνηθέσερον, τρα-
γικῶς μάλα παραπεμπόμενον ὑπὸ τῆ σχήματι.
Ἦδη δ' ἔν ὑπέφαινεν ἡμέρα, καὶ κατελθόντες ἐπὶ τὸν
πόταμον, περὶ ² ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα. Παρασκευά-
σο δ' αὐτῷ καὶ σκάφῳ, καὶ ἱερεΐᾳ, καὶ μελίκρατα, καὶ
ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν τελειὴν χρήσιμα. Ἐμβαλόμε-
νοι ἔν ἀπῶντα τὰ παρεσκευασμένα, ἔτω δὴ καὶ αὐτοῖ
³ βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες· καὶ
μέχρι μὲν τινος ὑπερφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα
ὅ εἰς ἐπλεύσαμεν ἐς τὸ ἔλθαι, καὶ ⁴ τὴν λίμνην, ἐς
ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. Περαιωθέντες δὲ καὶ ταύ-
την, ἀφικνέμεθα ἐς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ

¹ Τὸ λοιπὸν] Subaud. τῆς τοῦτο μέρους.

² Ἀναγωγὴν] Ἡ τῶν νεῶν ἐκπλες ἀναγωγὴ λέγεται. Schol.

³ Βαίνομεν ἀχνύμενοι] V. Hom. Od. λ. v. 5. ubi videre est & ea quae sequuntur.

⁴ Τὴν λίμνην, ἔσ.] Persicum sinum. Vid. Dionys. Περιγ. v. 981.

ἀνῆλιν· ἐς ὃ ἀποδάντες, ἤειτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης, βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάζαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν. Ὁ δὲ μάγῳ ἐν τοσούτῳ δαῖδα καιομένην ἔχων, ἐκ ἑτ' ἡρεμαία τῇ φωνῇ, παμμέγεθες δὲ ὡς οἶός τε ἦν ἀνακραγὼν, δαίμονας τε ὁμῶς πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινᾶς, καὶ Ερινυῶς, καὶ νυχίαν Ἐκάτην, καὶ ἑπαινήν Περσεφόνειαν, παραμεινὺς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα, καὶ πολυσύλλαβα. Εὐθύς ἔν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπώδης τῷ δαφῳ ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τῷ Κέρβερε πορρώθεν ἠκέστο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκατήφες ἦν, καὶ σκυθρωπὸν ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἀναξ ἐνέρων Αἰδωνεύς. Καλεφαίνειτο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τῷ Πλάτῳ τὰ βασίλεια. Καλελθόντες δ' ὅμως διὰ τῷ χάσματος, τὸν μὲν Ραδάμανθυς εὗρομεν τεθνεῶτα μικρῷ δεῖν ὑπὸ τῷ δέκῃ· ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκῃσεν μέντοι, καὶ παρεκίνησε. Ταχὺ δὲ με κρέσαντο τὴν λύραν, παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τῷ μέλῃ. Ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικρῷ μὲν ἔδ' ἐπεραιώθημεν. Ἦν γὰρ ἤδη πλῆρες τὸ πορθμεῖον, καὶ τῷ γὰρ αἰνὰ πλεων. Τραυμαῖαι δὲ πάντες ἐπέπλεον· ὅμῃ μὲν τὸ σκέλῳ, ὁ δὲ

¹ Καὶ ἑπαινήν] Pro αἰπαινήν (quod vulgati Codices præ se ferunt) lege ἑπαινήν, ut ostendi in lectionibus Hesiodicis. Grævius.

² Ἐδδισιν, ἔς·.] Vid. Hom. Il. ὁ. v. 61.

³ Τὰ βασίλεια] Subaud. οἰκήματα.

⁴ Τὴν λύραν] Allusum est ad Orpheum, de quo Horat. carm. lib. III.

Cessit immanis tibi blandienti

Janitor aulae

Cerberus, &c. & Virg. Georg. 4.

———*tenuitque inbians tria Cerberus ora.*

⁵ Μικρῷ μὲν, ἔς·.] Μικρῷ vel ὀλίγῳ pro ὡς ἀπὸ μικρῷ vel ὀλίγῳ πρᾶγματῳ διῷ usurpatur. Vid. Viger.

τὴν κεφαλὴν, ὃ δὲ ἄλλό τι συνελθιμμένῳ· ἐμοὶ δο-
κεῖν ἐκ τινῶ πολέμῳ παρόντες. Ὅμως δ' ἔν ὃ βέλ-
τις· Χάρων ὡς εἶδε ἡ τὴν λεοντῆν, οἶθηίς με τὸν Ηρα-
κλέα εἶναι, ἐσεδέξατό με, καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενῳ,
καὶ ἀποθᾶσι διεσήμεναι τὴν ἀτραπὸν. Ἐπεὶ δὲ ἡμεν ἐν τῷ
σκότῳ, προήει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἰπόμεν δ' ἐγὼ
καλόπιν ἐχόμενῳ αὐτῷ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον
ἀφικνέμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ καὶ ἀφύλῳ· ἔνθα δὲ περι-
επέτο ἡμᾶς τέρριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. ² Κατ'
ὀλίγον δὲ προΐόντες, παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τῷ Μίνῳ
δικαστήριον. Ἐτύλχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνῳ τινὸς ὑψηλῆς
καθήμενῳ. Παρεῖς ἡκείσιν δὲ αὐτῷ Ποιναί, καὶ Ἀλάστο-
ρες, καὶ Εριννύες· ἐτέρωθεν δὲ προσήλθο ἄλλοι πολλοὶ τινες ἐφε-
ξῆς ἀλύσει μακρὰ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοί,
καὶ πορνοδοσκοί, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται,
καὶ τοιῶντα ὅμιλῳ τῶν πάντων κακῶν ἐν τῷ βίῳ.
Χωρὶς δὲ, ὅ τε πλῆσιοι, καὶ τροχόγλυφοι, προσήεσαν,
ὠχροί, καὶ προγάστορες, καὶ ποδαγροί, ³ κλοιὸν ἕκαστος
αὐτῶν καὶ κόρακα διάλαλλον ἐπικείμενῳ· ἐφεσώτες
ἔν ἡμεῖς, ἐρωμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἡκόμεν τῶν
ἀπολογιζμένων. Καὶ ἡρώων δὲ αὐτῶν καινοὶ τινες καὶ
παραδόχοι ῥήτορες. ΦΙΛΩ. Τίνες ἔτοι πρὸς Διός;
μὴ γὰρ ὀκνήσης καὶ τῷτο εἰπεῖν. ΜΕ. Οἶσθαι πε ταυ-
τασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀπολελυμένας σκιάς ἀπὸ τῶν
σωμάτων; ΦΙΛΩ. Πάνυ μὲν ἔν. ΜΕ. Αὐταί τοίνυν,
ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, καλεῖσθαι σὶ τε, καὶ καλαμαρτυ-
ρῆσι, καὶ διελέχασσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν
βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιοπίστοι δοκῶσιν, ἅτε αἰεὶ
συνῆσαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων· ὁ

¹ Τὴν λεοντῆν] Subaud. δόραν.

² Κατ' ὀλίγον δὲ] Subaudit. διάστημα.

³ Κλοιὸν] Subauditur. καλέ.

δ' ἔν Μίνως ^{σχ}ἐπεμελῶς ἐξελάζων ἀπεπεμπευ ἕκασον
 ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χώρον, δίκην ὑφ' ἐξούῃα κατ' ἀξίαν
 τῶν τελολημένων. Καὶ μάλιστα ἐκείνων ἡπ' ἐλο, τῶν
 ἐπὶ πλάτοις τε καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονυχὶ καὶ
 προσκυνεῖσθαι περιμένῃων, τὴν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλα-
 ζονεῖαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυσαττόμενοι· καὶ
 ὅτι μὴ ἐμέμνητο θνητοὶ τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν
 αἰσθῶν τετυχηκότες. Οἱ δὲ ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ
 ἐκεῖνα πᾶντα, πλῆγας λέγω, καὶ γένη, καὶ δυνασεῖας,
 γυμνοὶ κάτω νενευκότες, παρεισθήκεισαν, ὥσπερ τινα
 ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν.
 Ὡς ἐῴωτε ταῦθ' ὁρῶν ὑπερέχαιρον. Καὶ εἰ τινα γνωρί-
 σαιμι αὐτῶν, προσίων ἂν ἡσυχῇ πως, ὑπεμίμνησκον
 οἷος ἦν παρὰ τὸν βίον, καὶ ἡλίκον ἐφύσα τότε, ἥνικα
 πολλοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τῶν πυλώνων παρεισθήκεισαν, τὴν
 πρόοδον αὐτῆ περιμένοντες, ὠθέμενοί τε, καὶ ἀποκλει-
 ὄμενοι πρὸς τῶν οἰκείων. Ὁ δὲ μόλις ἂν πόσε ἀναλείλας
 αὐτοῖς πορφυρῆς τις, ἢ περὶ χρυσῶ, ἢ διαποίκιλῶ,
 εὐδαιμόνας ὥλω καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τῆς προσει-
 πόντας, ἦν τὸ σῆθῶ, ἢ τὴν δεξιὰν προείνων δοίη καλα-
 φιλεῖν. Ἐκεῖνοι μὲν ἔν ἡνιωτῶ ἀκρόντες. Τῷ δὲ Μίνω
 μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· τὸν γάρ τοι Σι-
 κελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίῳνος
 κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σοᾶς καλαμαρῖυρθέντα,
 παρελθὼν Ἀρίσιππῶ ὁ Κυρηναῖῶ (ἄλγεσι δ' αὐτὸν
 ἐν τιμῇ, καὶ δύνασθαι μέλισον ἐν τοῖς κάτω) μικρῶ
 δεῖν τῇ Χιμαίρᾳ προσδεθέντα παρέλυσεν τῆς καλαδίκης,
 λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον
 γενέσθαι δεξιόν. Ἀποσάντες δὲ ὅμως τῶ δικαστηρίῳ,
 πρὸς τὸ κολασήριον ἀφικνέμεθα. Ἐνθα δὴ, ὦ φίλε,

* Αποσάντες δὲ ὅμως] forsan ἡμεῖς.

πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκῆσαι τε, καὶ ἰδεῖν· μαζίσιν
 τε γὰρ ὁμῶς ψόφος ἠκέτο, καὶ οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τῷ πυ-
 ρὸς ὀπλωμένων, καὶ σρέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί·
 καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπάραττε, καὶ ὁ Κέρβερος[Ⓞ] ἐδάρδαπτε.
 Ἐκολάζου[Ⓞ]ο τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δῆλοι, σαλρά-
 παι, πένηες, πλῆστοι, πτωχοί· καὶ μέμελε πάσι τῶν
 τέτολμημένων. Ἐνίης δὲ αὐτῶν καὶ ἐνωρίσαμεν ἰδόντες,
 ὅποσοι ἦσαν τῶν ἐναλχ[Ⓞ] τελευτηκότων. Οἱ δὲ ἐνεκα-
 λύπῳ[Ⓞ]ο, καὶ ἀπεσρέφον[Ⓞ]ο· εἰ δὲ καὶ προσβλέποιεν,
 μάλα δαλοπρεπές τε, καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦτα, πῶς
 οἶε, βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπλαι παρὰ τὸν βίον; τοῖς
 μέντοι πένησιν¹ ἡμίελεια τῶν κακῶν ἐδέδο[Ⓞ]ο· καὶ
 ἀναπαυόμενοι πάλιν ἐκολάζου[Ⓞ]ο. Καὶ μὴν καὶ κεῖνα
 εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν Ἰζίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν
 Φρύγα Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενη Τίτου[Ⓞ]
 Ἡράκλει[Ⓞ]ος[Ⓞ]. Ἐκεῖνο γὰρ² τόπον ἐπέχων ἄλγος. Δι-
 ελθόντες δὲ καὶ τῆς, εἰς τὸ πεδῖον ἐσβάλλομεν, τὸ
 Ἀχερεσίον· εὐρίσκομέν τε αὐτόθι τῆς ἡμιθέας τε, καὶ
 τὰς ἡρώϊνας, καὶ τὸν ἄλλον ὄμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ
 ἔθνη καὶ φυλὰ διαίωμένους. Τῆς μὲν, παλαιῆς τινας,
 καὶ εὐρωϊῶνας, καὶ, ὥς φησιν Ὀμηρος, ἀμνηνῆς· τῆς δὲ,
 νεαλῆς καὶ συνεσηκότας· καὶ μάλιστα τῆς Αἰγυπλίῳ
 αὐτῆς, διὰ τὸ πολυαρκὲς³ τῆς ταριχείας. Τὸ μέντοι
 διαγινώσκειν ἕκαστον, ἢ πάνυ τι ἦν ῥαδίον· ἀπάντες

¹ Ἡμιτέλεια τῶν κακῶν] Τὸ ἥμισυ τῆς τιμωρίας. Schol. Māgis autem sub-
 auditur.

² Τόπον ἐπέχων ἄλγος] Hom. Od. λ. v. 575.

Καὶ Τίτου[Ⓞ]ς εἶδον Γαίης ἐρικυδέ[Ⓞ]ς υἱόν

Κείμενον ἐν θαπέδῳ, ὃ δ' ἐπ' ἔννεα κούτο πετέθρα.

———— per tota novem cui jugera corpus

Porrigitur. Virg. Aen. 6.

³ Τῆς ταριχείας] De hoc more apud Aegyptios vid. Herod. Eu-
 terp.

γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γινώσκει ὅμοιοι, τῶν ὁρίων γε-
 γυμνωμένων· πλὴν μόγις καὶ διὰ πολλὰ ἀναθεωροῦ-
 ντες αὐτὰς ἐγινώσκουσιν. Ἐκεῖνο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀ-
 μαυροῖ¹ καὶ ἄσκησι, καὶ ἔστι τῶν παρ' ἡμῶν καλῶν
 φυλάττειν· ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταυτῷ σκελεῶν
 κειμένων, καὶ πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι καὶ διάκενον δε-
 δορκοτῶν, καὶ γυμνῶς τὰς ἐδόξας προφανέσθαι, ἡπό-
 ρην πρὸς ἑμαυτὸν, ὅτι τοι διακρίναμι τὸν Θεοσίτην
 ἀπὸ τῆ καλῆ Νισέως, ἢ τὸν μελίτην, Ἰραν, ἀπὸ τῆ
 Φαιάκων βασιλείας, ἢ Πυρρίαν τὸν ἡγεῖσθαι ἀπὸ τῆ
 Ἀγαμέμνονος· ἔστι γὰρ ἐπὶ τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων
 αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὅσα ἦν, ἀδῆλα,
 καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ' ἑστέρος ἐπὶ διακρίνεσθαι δυνά-
 μενα. Τοιγάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώ-
 πων βίβλος πομπῇ τινι μακρᾷ προσποιέσθαι, χορηγεῖν δὲ
 καὶ διαλάττειν ἕκαστα ἢ τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα
 τοῖς πομπεύσιν σχήματ' ἀποτάττειν. Τὸν μὲν γὰρ
 λαβῆσα ἢ τύχη βασιλικῶς διεσκεύασε, τιάραν τε
 ἐπιθεῖσα, καὶ δορυφόρους παραδῆσα, καὶ τὴν κεφαλὴν
 σέψασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτῃ σχῆμα πε-
 ριέθηκε· τὸν δὲ τινα² καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὸν δὲ,
 ἄμορφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶ-
 μαι δεῖν γενέσθαι τὴν θέαν. Πολλάκις δὲ διὰ μέσης
 τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ εἰκῶν σχήματ' ἀπὸ τοῦ
 τέλους διαπομπεύσαι ὡς ἐτάχθησαν / ἀλλὰ μελαμ-
 φίστασα, τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τῆ οἰκέτῃ

¹ Φαιάκων βασιλείας] Alcinoium intelligit.

² Καλὸν εἶναι] Subaud. ὄντι.

VARIAE LECT.

¹ Deest καὶ ἄσκησι in Cod. Amst. Salm. Lond. & Argentor.
 editis.

καὶ αἰχμαλᾶτε σκευὴν ἀναλαβεῖν τὸν δὲ Μαϊάνδριον,
 τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν Πολυκρά-
 τες τυραννίδα μετέδυσεν καὶ μέχρι μὲν τινος εἶασε
 χρῆσθαι τῷ σχήματι. Ἐπειδὴν δ' ὁ τῆς πομπῆς και-
 ρὸς παρέλθῃ, τῆνικαῦτα ἕκαστος ἀποδῆς τὴν σκευὴν,
 καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σχῆμα μετὰ τῷ σώματι, ὥσπερ
 ἦν πρὸ τῆς γένεσθαι, μηδὲν τῷ πλεονεξίᾳ διαφέρειν. Ἐνιοὶ
 δὲ ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὴν ἀπαίτῃ τὸν κόσμον ἐπι-
 σταῖα ἢ τύχη· ἀχθονταί γε, καὶ ἀγανακτῶσιν, ὥσπερ
 οἰκείων τινῶν ξερισκόμενοι, καὶ ἔχ' αὖ πρὸς ὀλίγον ἐχρή-
 σατο ἀποδιδόντες. Οἶμαι δὲ καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς
 πολλάκις ἐωρακέναι τὰς τραγικὰς ὑποκριὰς τέχνας
 πρὸς τὰς χρεῖας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντα,
 ἐνίσθη δὲ Πριάμους γιγνομένου, ἢ Ἀγαμέμνονας καὶ ὁ
 αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ
 τῷ Κέρκροπος ἢ Εὐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενος, μετ'
 ὀλίγον οἰκείτης προήλθεν ὑπὸ τῷ ποιητῇ κεκελευσ-
 μένος. Ἦδη δὲ πέρας ἔχοντα τὰ δράματα, ἀποδυ-
 σάμενος ἕκαστος αὐτῶν τὴν χρυσόπασον ἐκείνην ἐσθῆτα,
 καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καλαῖας ἀπὸ τῶν ἐμ-
 βαλῶν, πένης καὶ ταπεινὸς περιέσχεσαι· ἔκ' ἔτ' Ἀγα-
 μέμνων ὁ Ἀτρεΐδης, ἔδ' Κρέων ὁ Μενουκίεως, ἀλλὰ Πῶλος
 Χαρικλέης Σενιεύς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεο-
 γείτων Μαραθῶνι. Τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώ-
 πων πράγματα ἔστιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν. ΦΙΛΩ.
 Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τὰς πολυτελεῖς τέχνας καὶ
 ὑψηλὰς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ σήλας, καὶ
 εἰκότας, καὶ ἐπιγράμματα, ἔδ' ἐν τιμιώτεροι παρ' αὐ-
 τοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕ. Ἀπρὸς ὧ ἔστι. Εἰ

1 Τὴν Πολυκράτην, [ἔσ.] Meandrius, qui scriba tantum Polycra-
 tis fuit, post eum Sami imperium obtinebat. Vid. Herod. Thal.

γὰρ ἐθεάσω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν, (λέγω δὲ τὸν Κάρ-
ρα, τὸν ἐκ τῆ τάφου περιβόητον) εὖ οἶδα ὅτι ἔκ ἂν ἐπαύ-
σω γελῶν. Οὕτω ταπεινῶς ἔρριπτο ἐν παραθύρῳ πρὸς
λαυθάων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν· ἐμοὶ δοκεῖν,
τοσῦτον ἀπολαύων τῆ μνήμῃ σου, παρ' ὅσον ἐβαρύνε-
το τηλικῶτον ἄχθος ἐπικείμενον. Ἐπειδὴν γὰρ, ὡς
ἔταίρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομερήσῃ ἐκάσῃ τὸν τόπον, (δίδωσι
δὲ τὸ μέγιστον ἢ πλέον ποδὸς) ἀνάγκη ἀγαπῶντα
κατακεῖσθαι, πρὸς τὸ μέτρον συνεσαλμένον. Πολλῶν δ'
ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθεάσω τὴν παρ' ἡμῶν
βασιλέας, καὶ σαλράπας, πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς,
καὶ ἦτοι ταριχοπωλῆντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα
διδάσκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τῆ τυγχόντος ὑβριζο-
μένους, καὶ κατὰ κόρρης παιομένους, ὥσπερ τῶν ἀνδρα-
πόδων τὰ ἀτιμότερα. Φίλιππον γένετον τὸν Μακεδόνα
ἐγὼ θεασάμενος, εἰδὲ κράειν ἐμαυτῷ δυνατὸς ἦν.
³ Ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθὸς ἀκέραιος τὰ
σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. Πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας ἦν ἰδεῖν
ἐν ταῖς τριόδοις μελαίηντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους,
καὶ Πολυκράταις. ΦΙΛΩ. Ἀτοπα διανοή τὰ περὶ τῶν
βασιλέων, καὶ μικρὰ δεῖν ἄπιστα. Τί δὲ ὁ Σωκράτης ἐ-
πραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; ΜΕ.
Ὁ μὲν Σωκράτης καὶ κεῖ περιέροχεται διελέγοντος ἀπηνίας
σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμήδης, καὶ Οδυσσεύς, καὶ Νέστωρ,
καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρὸς· ἐτι μέντοι ἐπιφύττειται
αὐτῷ, καὶ διωδῆκει ἐκ τῆς φαρμακοποιίας, τὰ σκέλη δ'
δὲ βέλγεις Διογένης παροικεῖ μὲν Σωρδαναπάλῃ

¹ Οὐ πλέον ποδὸς.] Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν περὶ θαλάσσης μόγις ποδιαῖον τό-
πον ἢ σποδὸς ἐπίσχει. Schol.

² Ἡ τὰ πρῶτα, ἔσ.] Ad Dionysium Siciliae tyrannum alludere
videtur. De quo vid. Just. lib. 21. c. 25.

³ Ἐδείχθη δέ μοι, ἔσ.] Ἰσως ἐπὶ τῷ τάφῳ Φιλίππου σκυττῶν ἔμενον συνέτη,
καὶ τὸτο παίζει. Schol.

τῷ Ασσυρίῳ, καὶ Μίδα τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυελῶν. Ἀκούων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαὴν τύχην ἀναμνησμένων, γέλασεν, καὶ τέρπεται· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὲρ καὶ ἀκακείμεν· ἅδει μάλα τραχεῖα καὶ ἀτηνῆϊ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνίσθαι τὸς ἀνδρας, καὶ διασκέπτεσθαι μελοποιῶν, ἢ φέρουσας τὸν Διογέην. ΦΙΛΩ. Ταῦτ' ἐμὲν ἱκανῶς. Τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρωσθαι κατὰ τῶν πλεσίων; ΜΕ. Εὖγε ὑπέμνησας· ἢ γὰρ οἷδ' ὅπως περὶ τούτου λέγειν προθέμενός, πάμπλου ἀπεπλανήτην τὴν λόγῳ. Διαβρίδουσι γὰρ μετὰ παρ' αὐτοῖς, πρῶτες αἱ προϋπάνεις ἐκκλησίαι περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. Ἰδὼν ἔν πολλῃς συνθέσειας, ἀναμίσσας ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθύς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιασῶν. Διωκόμενός μὲν ἔν καὶ ἄλλα τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλεσίων· ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγορήσοι πολλά, καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροψία, καὶ ἀδικία, τέλει ἀναστὰς τις τῶν δημαγωγῶν, ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτον.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

ΕΠΕΙΔΗ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλεῖστοι δρῶσι παρὰ τὸν βίον, ἀρπάζοντες καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντεσσι τρόποις τῶν πονημάτων κατὰφρονεῖντες, δεδοκται τῇ βελῇ, καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὴν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπαρ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν· τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω εἰς τὸν βίον, καὶ αἰένεσθαι εἰς τὰς ὄντας, ἄχρις ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ διαγυῖσθωσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἰκοσιν, ὅσοι ἐξ ὄνων γυμνόμενοι, καὶ ἀχθοφορεῖντες, καὶ ὑπὸ τῶν πονημάτων ἐλαυνόμενοι. Τῶνδεῦθεν δὲ λοιπὸν, ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν.

Εἴπε

Εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελεσίῳ Νεκυστιεύς,
 ' Φυλῆς Αλιθαλιάδῳ. Τέτυ ἀναγνωσθέντ' αὖ ψη-
 φίσματ' ἔπειψήρισαν μὲν κί ἀρχαί, ἐπεχειρόοντες
 δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήτατο ἡ Βοιωτὸς, καὶ ὑλάκ-
 τησεν ὁ Κέρβερος. Οὕτω γὰρ ἐβλήθη γίνεσθαι καὶ κύ-
 ρια τὰ ἀνεγνωσμένα. Ταῦτα μὲν ὅη σοι τὰ ἐν τῇ ἐκ-
 κλησίᾳ.

Εγὼ δὲ, ἔπερ ἀρίστην ἔνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προπ-
 ελθὼν, ἰκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμεντ', εἰπεῖν
 πρὸς με ποῖόν τινα ἡγείται τὸν ἄριστον βίον. Ὁ δὲ γε-
 λάσας, (ἔστι δὲ τυφλὸν τι γερόντιον, καὶ ὠχρὸν, καὶ
 λεπτόφρονον) ὦ τέκνον. φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν αἰῶσα σε τῆς
 ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγείεο. ἔ τὰ αὐτὰ γι-
 γνωσκόντων ἐαυτοῖς. Ἀλλ' ἔθελμι λέγειν πρὸς σέ·
 ἀπειρήαι γὰρ ὑπὸ τῷ Ραδαμανθυῷ. Μηδαμῶς ἔφην,
 ὦ Παῆριον, ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ περιῶδες με σὲ τυφλώ-
 τερον περιῶντα ἐν τῷ βίῳ. Ὁ δὲ δὴ με ἀπαλαγών, καὶ
² πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπᾶσας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς
 τὸ ἔς, φησὶν, ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστ' εἶμι, καὶ σωφρονέ-
 σεσθ' ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμεντ' αὖ μετ' ἐπιλο-
 γεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν, καὶ καλὰ πύσας
 τῶν σοφῶν τέτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ ταιαῦτα λῆρον
 ἡγησάμεντ', τῷτο μόνον ἐξ ἅπαντ' ἀνθρώπων, ὅπως, τὸ
 παρὸν εὖ θέμεντ', παραδράμης γελῶν τὰ πολλὰ,
 καὶ περὶ μηδὲν ἐσπιδάκως. Ὡς εἰπὼν, πάλιν αἰὶο' ἔ-
 κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Εγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη ὤβησεν,
 ἄγε δὴ, ὦ Μιθροβασίᾳ, φημι, τί διαμέλλομεν, καὶ ἐν
 ἄπιμεν αὐτῆς ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάρρει,

¹ Φυλῆς Αλιθαλιάδης] Lepidè finxit hanc vocem, ut & illas quæ
 præcedunt. Ἀλιθαλίης sunt νεκρί. Vid. Hef. Grevius.

² Πολὺ τῶν ἄλλων] Integre πολὺ διάστημα ἀπὸ τῶν ἄλλων.

³ Κατ' Ἀσφοδελόν] Ασφοδελόν τὸ φυόν, ασφοδελός δὲ ὁ τῆς ἐν τῇ φύσει
 Schol.

φησὶν, ὦ Μένιππε, ¹ ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν. Καὶ δὴ ἀπαγαγὼν με πρὸς τι χωρίον τῆ αἰλλῆ ζωφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πῶρρω-
θεν ἄμαυον τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ διὰ κλειθρίας ἐσρέον
φῶς, ἐκεῖνο ἔσθ', ἐς τὸ ἱερὸν τῆ Τροφωνίας, καὶ κεῖθεν
κατέρχουσαι ἀπὸ Βοιωτίας ταύτην ἐν ἀνίθι, καὶ
εὐθὺς ἔσθ' ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἦσθεις δὲ τοῖς εἰρημένοις
ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασάμεν, καλεπῶς μάλα
διὰ τῆ σομίας ἀνερπύσας, ἐκ οἷδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γί-
νομαι.

ΧΑΡΩΝ, Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ.

ΕΡΜΗΣ.

ΤΙ γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμεῖον ἀπολι-
πὼν, δεῦρο ἀνελήλυθας ἐς τὴν παρῆσαν ἡμέραν,
ὃ πᾶν εὐθὺς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν;
ΧΑ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ερμῆ, ἰδεῖν ὅποιά ἐστι τὰ ἐν τῷ
βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ· ἢ τίνων σε-
ρῆμενοι πάυλεις οἰμώξουσιν καλίστῃς παρ' ἡμᾶς. Οὐδεὶς
γὰρ αὐτῶν ἀδακρυῇ διέπλευσεν. Αἰτησάμεν ἐν
παρὰ τῆ ἁδὲ καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ² ὁ Θετταλὸς ἐκεῖν.

¹ Ταχεῖαν γάρ, ἔσθ'.] Non abfimili modo Ovidius Epist. Par.
Hel.

Jam facient celeres remus ἔσθ' aura vias:

Id est, facient ut celeriter viam conficiamus.

² Ὁ Θετταλὸς ἐκεῖν νεανίσκος.] Protesilaus, qui uxorem Laodamiam
usque adeo in deliciis habuit, ut cum *Heborea basila* ad Inferos de-
missus fuerit, Poeta illum à Plutone unam noctem impetrâsse fabu-
lentur, quâ superas ad auras evaderet, & uxorem viseret. Unde il-
lud Propertii lib. 1.

Illic Phylacides jucundæ Conjugis Heros

Non potuit cæcis immemor esse locis,

Sed, cupidus falsis attingere gaudia palmis,

Thessalis antiquam venerat umbra domum.

νεανίσκος,

νεανίσκῳ, μίαν ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι, ἀνελήλυθα
 ἐς τὸ φῶς· καί μοι δοκῶ ἐς δέον ἐντρυφήναι σοι.
 Ξεναγήσεις γάρ εὖ οἶδ' ὅτι με ζυμπερινοσῶν, καὶ δείξεις
 ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. ΕΡ. Οὐ σχολή μοι, ὦ
 πορθμεῦ. Ἀπέρχομαι γάρ τι διακονησόμενῳ τῷ ἄνω
 Διὶ τῶν ἀνθρωπικῶν. Ὁ δὲ ὀζύθυμός τε ἐστὶ, καὶ δέδια
 μὴ βραδύνειν με ὅλον ὑμέτερον εἶσθαι εἶναι, παραδὼς
 τῷ ζοφῷ ἢ ὅπερ τὸν Ἡφαιστον πρῶτον ἐποίητε, ρίψῃ
 καὶ μέτελα γὰρ τῆ ποδὸς ἀπὸ τῆ δεσπεσίᾳ βηλῆ, ὡς
 ὑποσκάζων γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν.
 ΧΑ. Περίοψις ἔν με ἄλλως πλανώμενν ὑπὲρ γῆς, καὶ
 ταῦτα, ἑταῖρος, καὶ ζύμπλες, καὶ συνδιακίρομαι ὦν;
 καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαΐας, ἐκείνων γένεσθαι
 μεμνησθαι, ὅτι μὴδὲ πώποτέ σε ἢ ἀνελεῖν ἐκέλευσα, ἢ
 πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲν βέγκεις ἐπὶ τῇ καλα-
 σρώματι ἐκλαθεῖς, ὥμεις ἔτω καρτερὰς ἔχων· ἢ εἴ
 τινα λάλον νεκρὸν εὖροις, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλῆν
 διαλέγῃ. Ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, τὴν διακωπίαν ἔλ-
 κων, ἐρέτω μόνῳ. Ἀλλὰ πρὸς τῇ πατρὶδι, ὦ φίλα-
 τον Ερμήδιον, μὴ καλαλίπης με περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῇ
 βίῳ ἅπαντα, ὡς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι. Ὡς ἦν με σὺ
 ἀφῆς, ἔδεν τῶν τυφλῶν διοίσω. Καθάπερ καὶ ἐκεῖνοι
 σφάλλονται διαλισθαίνοντες ἐν τῷ σκότῳ, ἔτω δὲ κα-
 γῶ σοι πάλιν ἀμελυνώτῳ πρὸς τὸ φῶς. Ἀλλὰ δὲ ὦ
 Κυλλήνιέ μοι ἐς αἰὲ μεμνησομένῳ τὴν χάριν. ΕΡ. Τίς
 τὸ πρᾶγμα πλεγῶν αἴτιον καλασθήσεταί μοι. Ὅρῳ
 γένεσθαι τὸν μισθὸν τῆς περιηγήσεως ἐκ ἀκόνδυλον παν-
 τάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπεργηγῆεον δὲ ὅμως. Τί γάρ
 ἂν καὶ πάθῃ τις, ὅποτε φίλῳ τις ὢν βιάζοιτο; πάντα

ἢ Ὅπερ τὸν Ἡφαιστον] Vid. Hom. II. α. v. 591.

μὲν ἔν σε ἰδεῖν καθ' ἑκάστου ἀκτιῶς ἀμύχανόν ἐστιν,
 ὧ πορθέμεν. Πολλὰν γὰρ αὖ ἐστὶν ἡ διάρρηξίς γενοίη.
 Εἴτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καὶ πάντες ἀποδοῦναι
 ὑπὸ τῷ Διὶ· σὲ δὲ καὶ αὐτὸν καλεῖται ἐνεργεῖν τὰ
 τῷ θανάτῳ ἔργα, καὶ τὴν Πλάτωνος ἀρχὴν ζητεῖν,
 μὴ νεκρολογεῖν πολλὰ τῷ χρόνῳ. Καὶ ὁ τελώτης Λί-
 ακὸς ἀγανακτήσει, μὴδ' ὀφθαλμὸν ἐμπολῶν. Ἰδὲ δὲ τὰ
 κεφάλαια τῶν γινόμενων ἴδης, τὴν ἤδη σκεπτόμεν. ΧΛ.
 Αὐτὸς, ὦ Ερμῆ, ἐπινοεῖ τὸν βέλτιστον ἐγὼ δὲ ἰδεῖν οἶδα
 τῶν ὑπὲρ γῆς, ζέουσιν αὖν. ΕΡ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων,
 ὑψηλὸν τινος ἡμῖν ἴδει χάρις, οἷς ἀπ' ἐκείνου πάντ' ἴδουσι·
 σὺ δὲ, εἰ μὲν ἐς τὸν ἄραν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, εἰς αὖ
 ἑκαμνοῖ ἐκ περιωπῆς γὰρ αὖ ἀκριβῶς ἀπαντα κα-
 θεύρας. Ἐπεὶ δὲ ἔθελμις εὐδαίμοις αἰεὶ ζυγούνα ἐπιβα-
 τεύειν τῶν βασιλείων τῷ Διὶ, ὦρα ἡμῖν ὑψηλὸν τι ἄρος
 περισκοπεῖν. ΧΛ. Οἶσθα, ὦ Ερμῆ, ὅσπερ εἶωθα λέ-
 γειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὴν πλέαμεν; ἀπόταν γὰρ τὸ
 πνεῦμα καθαιγίσαν πλαγία τῇ ὁδοῖ ἑμπέσῃ, καὶ τὸ
 κύμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κε-
 λεύετε τὴν ὁδὸν σῆλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τῷ ποσσὶ,
 ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἀ-
 γειν παρακελεύομαι ἡμῖν· αὐτὸς γὰρ εἶδέναι τὰ βελ-
 τίω. Κατὰ ταῦτα δὲ καὶ σὺ πράττει, ὅποσα καλῶς
 ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε εἶν. Ἐγὼ δὲ, ὅσπερ
 ἐπιτάτεις νόμος, σιωπῇ καθεσθῆμαι, πάντα πειθόμενος
 κελεύοί σοι. ΕΡ. Ὅρθως λέεις· αὐτὸς γὰρ εἶσομαι τί
 ποιήσῃ, καὶ κερύξω τὴν ἰκανὴν σκοπὴν. Ἀρ' ἔν ὁ Καύ-
 κας ἐπὶ ἡδαι, ἢ ὁ Παριασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμ-
 φοῦν ὁ Ὀλυμπός ἐκείνοσί; καίτοι ἔφαυλόν τι ἀνεμ-

¹ Καὶ ζήτει] Pro ὥστε καὶ ζητεῖν.

² Αὐτὸς γὰρ εἶδέναι] Αὐτὸς, pro αὐτὸν poni, & ζήτει subaudiri vi-
detur.

νήτῳ ἐς τὴν Ολύμπου ἀπιδών. Συγκαμῶν δέ τι καὶ
 ὑπεργῆται καὶ σέ δει. ΧΑ. Πρόσαττε. Ὑπεργῆται
 γὰρ ὅσα δύναται. ΕΡ. Ομηρος ὁ ποιητής φησι¹ τὸς
 Ἀλκίως υἱέας, δύο καὶ αὐτὰς ὄψας, ἔτι παῖδας, ἐθε-
 λῆσαι πρὸς τὴν Οὔταν ἐκ βαλῶν ἀνασπάσας ἐπι-
 θεῖναι τῷ Ολύμπῳ· εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκα-
 νῇ ταύτην κλίμακα ἔχειν διομένως καὶ πρὸς εἶναι ἐπὶ
 τὸν ἔρανον. Ἐκεῖνός μιν ἐν τῷ μεραιῶν, ἀτασθαλίᾳ
 γὰρ ἦσαν, δίκας ἐτίματῃ. Νῶ δέ (ὃ γὰρ ἐπὶ κακῶ τῶν
 θεῶν ταῦτα βελεύμεν) τί ἐχὲν ἀνοδομαῖεν καὶ αὐτοὶ κα-
 τὰ τὰ αὐτὰ ἐπιτυλιθῆτες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοι-
 μεν ἂν ὑψηλόερε ἀκριβοτέρως τὴν σκοπὴν; ΧΑ. Καὶ
 δυνησόμεθα, ὦ Ερμῆ, δὴ ὄψας ἀναθέσθαι ἀράμενοι τὸ
 Πήλιον ἢ τὴν Οὔταν; ΕΡ. Διὰ τί δ' οὐκ ἂν, ὦ Χά-
 ρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεννετέρως εἶναι τοῖν βρεφυλ-
 λίοις ἐκείνοις; καὶ ταῦτα θεὸς ὑπάρχουσας; ΧΑ. Οὐκ·
 ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπὸ θανάτου τινα τὴν με-
 γαλουργίαν ἔχειν. ΕΡ. Εἰκότως. Ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ
 Χάρων, καὶ ἥμισυ ποιητικὸς· ὁ δὲ γενναῖος Ομηρὸς
 ἀπὸ δυοῖν εἶχον αὐτίκα ἡμῖν ἀμείνον ἐποίησε τὸν ἔρα-
 νον, ἔτω ῥαδίως συλθεῖς τὰ ὄρη. Καὶ θαυμάζω εἴ
 σοι ταῦτα τεράσια εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἀτλαντα δηλαδὴ εἰ-
 δότι, ὃς τὸν πόλον αὐτὸν εἰς ὦν φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς
 ἀπαύτας. Ἀκέως δὲ ἴσως καὶ τῷ ἐμῷ ἀδελφεῷ πέραν, τῷ
 Ηρακλεῖ, ὃς ὡς διαδέχεται πρὸς αὐτὸν ἐκείνον τὸν
 Ἀτλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τῷ ἄχθεις,
 ὑποθεῖς ἐαυτὸν τῷ φορτῷ; ΧΑ. Ἄκου καὶ ταῦτα.
 Εἰ δὲ ἀληθὴ ἐστὶ, σὺ ἂν, ὦ Ερμῆ, καὶ οἱ ποιῆσαι εἰδῆτε.

¹ Τὸς Ἀλκίως υἱέας] Otum & Ephialtem. V. Hom. Od. λ'. v. 305. & deinceps.

² Ὁς τὸν πόλον] V. Or. Met. lib. 4. & Virg. Æn. 4.

³ Ὁς διαδέχεται, ἔσθ.] Vid. Apollod. lib. 2.

ΕΡ. Ἀλη-

ΕΡ. Ἀληθέςα, ὦ Χάρων. Ἡ τίνῃ γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; ὥς ἀναμοχλεύωμεν τὴν Οσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἐπὶ, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων Ομηρῶς, αὐτὰρ ἐπ' Οσση Πήλιον εἰσοσίφυλλον. Ὅρας, ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξεργασάμεθα; φέρε ἔν ἀνάσας ἰδῶ, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανὰ, ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δέήσει. Παπαί. Κάτω ἔτι ἐσμὲν ἐν τῇ ὑπὸ ῥείᾳ τῆς ἑρανῆς ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἐώων μόγις Ἰωνίᾳ καὶ Λυδία φαίνεται ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέρας, καὶ πλείον Ἰταλίας καὶ Σικελίας ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκυίων, ¹ τὰ ἐπὶ ταῦτε τῆς Ἰσθμοῦ μόνα κακεῖθεν, ἢ Κρήτη καὶ πάνυ σαφῶς. / Μελακινήῃα ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἶτη ὡς εἰκεν· εἴτα ὁ Παρνασσὸς ἐπὶ πάνσιν. ΧΑ. Οὕτω ποιῶμεν. Ὅρα μόνον μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔρπον, ἀπομηκύνοντες πέρα τῆς πιδανῆς· εἴτα συγκαταρρίφθεις αὐτῶ, πικρᾶς τῆς Ομήρου οἰκοδομητικῆς πειραθώμεν, ² ξυλριβέντες τῶν κρανίων ΕΡ. Θάρρει ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα· μελαλίθει τὴν Οἶτην· ἐπικυλινδεῖσθαι καὶ ὁ Παρνασσός. Ἰδὲ, ἐπάνειμι αὐτῆς· εὖ ἔχει· πάντα ὁρῶ ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ. ΧΑ. Ὁρεζον, ὦ Ερμῆ, τὴν χεῖρα· καὶ γὰρ ἐπὶ μικράν με ταύτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις. ΕΡ. Εἴγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων, ἅπαντα, ἔκ ἐνὶ δὲ ἅμφω, καὶ ἀσφαλῆ καὶ φιλοθεάμονα εἶναι· ἀλλ' ἔχε με τῆς δεξιάς, καὶ φείδε μὴ κατὰ τῆς ὀλισθηρῆς παλεῖν· εὖ γε ἀνελήλυθας καὶ σύ. Καὶ ἐπεὶ περ ³ δικόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἐκά-

¹ Τὰ ἐπὶ ταῦτε] Integre τὰ ἐπὶ ταῦτε μέρη τῆς Ἰσθμοῦ μόνα οἶα.

² Ξυλριβέντες τῶν κρανίων] Ἀττικὴ ἢ σικελικὴ τὸ δὲ κοινόν, συνιέντες τὰ κράνη. Schol. Hic pars rei tantum denotatur, & hoc in causâ est, cur gen. usurpetur.

³ Δικόρυμβος] Vid. Ov. Met. lib. 1.

Mons ubi verticibus petit arduus astra duobus
Nominis Parnassus.

τερ^Θ. ἄκραν ἐπιλαβόμενοι, καθεζόμεθα· σὺ δὲ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων, ἐπισκόπει ἅπαντα. ΧΑ. Ὅρῳ γῆν πολλήν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιῤῥέεσαν, καὶ ὄρη, καὶ πόλιν τὴν Κωκυῖν καὶ Πυριφλεγέθου^Θ μείζονας· καὶ ἀνθρώπους πάντας σμικρὰς, καὶ τινὰς φωλεὰς αὐτῶν. ΕΡ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, ὧς φωλεὰς εἶναι νομίζεις. ΧΑ. Οἶσθα, ὦ Ερμῆ, ὡς ἔδεν ἡμῖν πέπρακται, ἀλλὰ μάτην τὸν Πάρνασσον· αὐτῇ Κασαλίᾳ, καὶ τὴν Οἶτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μελαινήσαμεν. ΕΡ. Ὅτι τί; ΧΑ. Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔωλε ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ὁρῆς ἐξελόμεναι δὲ ἔσσι πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τὰς ἀνθρώπους αὐτὰς, καὶ αἱ πράξεις, καὶ οἱ λόγοι. Ὡς περὶ ὅτε με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἦρα με ὅ, τι γελῶν ἀκῆσας γὰρ τιν^Θ, ἦσθην ἐς ὑπερβολήν. ΕΡ. Τί δὲ τῆτ' ἦν; ΧΑ. Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθεὶς ὑπὸ τιν^Θ τῶν φίλων, ἐς τὴν ὑπεραιάν μάλισσά ἦζω, ἔφη καὶ μελαχρὸν λέοντα ἀπὸ τῆς τέλεις κεραμίδας ἐπιπεσῶσα, καὶ εἶδ' ὅτε κινήσαντα, ἀπέκλεινεν αὐτόν. Ἐγέλασα ἔν, καὶ ἐπιελέσαντα τὴν ὑπόσχεσιν. Ἐοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβῆσθαι, ὡς μᾶλλον βλέπομαι, καὶ ἀκῆσομαι. ΕΡ. Ἐχ' ἀτρέμας· καὶ τῆτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαι σοι, καὶ ὀξυδερκέσασθαι ἐν βραχεὶ ἀποφανῶ, παρ' Ὀμήρου τινὰ καὶ πρὸς τῆτο ἐπώδην λαβάν. Καπειδὰν εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν. ΧΑ. Λέγε μόνον. ΕΡ. Ἀχλὺν

¹ Αὐτῇ Κασαλίᾳ] Castalia fons erat in radicibus Parnassi, Musis facer.

² Ὅτι τί;] Ὅτι τί pro τί ὅτι usurpari videtur, & τί ὅτι ἰλαστικῶς poni pro τί γέγονε ὅτι μάτην τὸν Πάρνασσον αὐτῇ Κασαλίᾳ, ἔσσι μελαινήσαμεν;

³ Ἐς τὴν ὑπεραιάν] Scilicet ἡμίραν.

⁴ Ἀχλὺν, ἔσσι.] Vid. Hom. Il. ε. v. 127.

δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἢ πρὶν ἐπῆεν, ὅφρ' εὖ γινώσκῃς ἡμὲν Θεόν, ἥδ' ἢ καὶ ἄνδρα. ΧΑ. Τί ἐσιν; ΕΡ. Ἡδὴ ὄρα; ΧΑ. ὑπερφυῶς γε τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνός, ὡς πρὸς ἐμέ. Ὡς σὺ τὸ ἐπὶ τέττω προδίδασκέ με, καὶ ἀποκρίνε ἐρωτῶντι. Ἀλλὰ βάλει κατὰ τὸν Ὀμηρον καὶ γὰρ ἔρωμαί σε, ὡς μάθης ἐδ' αὐτὸν ἀμελῆ ὄντα με τῶν Ὀμήρου; ΕΡ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τι τῶν ἐκεῖνός εἶδέναι, ναύτης αἰεὶ καὶ πρόσκωπος ὢν; ΧΑ. Ὅρα; οὐκιδισικὸν τῆτο ἐς τὴν τέχνην. Ἐγὼ δὲ ὁπότε διεπόρθημεν αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ραψωδῶν ἀκέσας, ἐνίῳν ἔτι μέμνημαι καί τοι χειμῶν ἡμᾶς ἔμικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο αἰεῖν ἔπειτα αἰσιῶν τινα ὥσθ' ἢ τοῖς πλέεσσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνῃ τινα ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πᾶσας τὰς θύελλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ κυκῶν τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμῶν ἄφνω καὶ γνόφος ἐμπεσῶν, ὀλίγῃ δέ μιν περιέτρεψεν ἡμῶν τὴν ναῦν ὅτε περ

¹ Ὡς πρὸς ἐμέ] Subaud. ἐπιδείξασθαι. Lucianus enim in Saturnal. Οὐ μικρὰ, ὡς, εἰς παντὶ καὶ οὐκ ἀκρίβεια, ὡς πρὸς τὴν διάνοιαν ἐπιδείξασθαι τῆς συμπόσης ἀρχῆς.

² Ὡς ὁ Ποσειδῶν, &c.] Vid. Hom. Od. 4. — Sed huic loco in omnibus editis mendii aliquid subesse videtur; quid enim Neptuno cum Stygiis undis, aut à quo τὰ κυκῶν pendeat, non satis video. Rectius igitur, et opinor, reclamante licet Vigerō, reddetur ὡς per quomodo, non continuo: & si κυκῶν in infinitivum mutetur, sensus magis commodus elici potest: Cum enim cantilenam quandam navigantibus non admodum sanctam cepisset canere, scilicet quomodo, &c. — Et multas alias perturbationes in mari carminibus facere, &c. — Quanquam visor ut rectio talo stare possit hæc lectio, nam voces καὶ ἄλλα πολλὰ ad Neptunum potius quam Homerum videntur respicere. Quod si punctum τὸ θάλασσαν sequatur, forsitan sibi melius constabit oratio — Cum enim cantilenam, &c. — Scilicet quomodo Neptunus nubes eiecit, & injecto tridente tanquam tudiculā quādam pontum turbavit, omnesque procellos excitavit, etiam multis aliis turbis mare permiscens, parum absuit quin propter carmina tempestas & caligo repente incumbens navim nobis subvertit.

καὶ

καὶ ναυσιιάσας ἐκεῖν^Θ ἀπήμεσε τῶν ῥαψωδιῶν τὰς
πολλὰς¹ αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι.
ΕΡ. Οὐ χαλεπὸν ἔν ἦν ἐκ τούτων ἐμέ¹ ὀλίγα γέν
διαφυλάττειν. ΧΑ. Εἰπέ γὰρ μοι, ² τίς γὰρ ὅδ' ἐστὶ
πάχιςος ἀνὴρ, ἧς τε, μέλας τε, Εξοχ^Θ ἀνθρώπων
κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους; ΕΡ. Μίλων ἔτ^Θ ὁ ἐκ
Κρότων^Θ ἀθλητῆς ἐπικροῖσσι δ' αὐτῶ οἱ Ἕλληνες,
ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμεν^Θ φέρει διὰ τῆ σαδὶε μέσθ.
ΧΑ. Καὶ πόσω δικαιότερον ἂν ἐμέ, ὦ Ερμῆ, ἐπαινοῖεν,
ὅς αὐτὸν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν, ἐνθή-
σομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὁπότεν ἦκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ
τῆ ἀμαχολάτῃ τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεὶς τῆ
Θανάτῃ, μηδὲ ξυνεὶς ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει; καὶ τα
οὐμώξεσθαι ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημέν^Θ σεφάνων τῶν
καὶ τῆ κρότῃ. Νῦν δὲ μέγα φρονεῖ, θαυμαζόμεν^Θ
ἐπὶ τῇ τῆ ταύρου φορᾷ. Τί ἔν οἰηθῶμεν; ἄρα ἐλπί-
ζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξασθαι ποτε; ΕΡ. Πόθεν ἐκεῖν^Θ
Θανάτῃ νῦν μνημονεύσεις ἂν ἐν ἀκμῇ τῇ ταύτῃ; ΧΑ.
Ἐὰ τῆτον ἔκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξουτα,
ὁπότε ἂν πλέῃ, μηδὲ ἐμπύδα ἔκ ὅπως ταῦρον ἔτι ἄ-
ραισθαι δυνάμεν^Θ. Σὺ δὲ μοι ἐκεῖνο εἶπε, τίς τ' ἄρ'
ὅδ' ἄλλ^Θ ὁ σεμνὸς ἀνὴρ; ἔχ Ἕλληνα ὡς ἔοικεν ἀπὸ
γένε¹ τῆς σοφῆς. ΕΡ. Κύρ^Θ, ὦ Χάρων, ὁ Καμδύσε,
³ ὅς τὴν ἀρχὴν, πάλαι Μήδων ἐχούων, νῦν Περσῶν
ἤδη ἐποίησεν εἶναι καὶ Ασσυρίων ἐναγ^Θ ἔτ^Θ ἐκρά-
τησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεσήσατο, καὶ νῦν ἐλασειόνη
ἐπὶ Δυδῖαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν τὸν Κροῖσον, ἀρχοὶ ἀ-
πάντων. ΧΑ. Ὁ Κροῖσ^Θ δὲ πᾶ ποτε καὶ κεῖνός ἐστιν;

¹ Αὐτῇ Σκύλλῃ, ἔσ. Vid. Hom. Od. i. & μ. ubi haec describit.

² Τίς γὰρ ὅδ' ἐστὶ, ἔσ. Vid. Hom. Il. γ. v. 227.

³ Ος τὴν ἀρχὴν, ἔσ. Vid. Juss. lib. i. & Herod. lib. i. ubi & quae
sequuntur.

ΕΡ. Εκείσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, ¹ τὴν τὸ τριπλῶν τεῖχος. Σάρδεις ἐκεῖναι. Καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον; βύλει ἀκῶσμεν αὐτῶν ὃ, τι καὶ λέγῃσι; ΧΑ. Πάνυ μὲν ἔν. ΚΡΟΙ. ὦ Ζέεε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ με τὸν πλῆτον, καὶ τὰς θησαυροὺς, καὶ ὅσους ἄσημα χρυσὸς ἐστὶν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἶπέ μοι τίνα ἡγῇ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι. ΧΑ. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; ΕΡ. Θάρρει· ἔδεν ἀγεννὲς, ὃ Χάρων. ΣΟ. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαιμόνες· ἐγὼ δὲ ὦν οἶδα, ² Κλέοειν καὶ Βίτωνα ἡγῶμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τὰς τῆς ἱερείας παῖδας. ΧΑ. Τῆς Ἀργόθεν φησὶν ἔτος, τὰς ἅμα πρῶην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες, εἰλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπῆνης ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ ἔχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας. Ὁ δεῦτερος δὲ, τίς ἂν εἴη; ΣΟ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ δὲ, καθάρμα, ἔσσι σοι δοκῶ εὐδαιμόνων εἶναι; ΣΟ. Οὐδέπω οἶδα, Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφίκη τῆ βίης. Ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβοῦς ἐλεγχῶ τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέλος εὐδαιμόνως διαβῶναι. ΧΑ. Κάλλις, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν ἐκ ἐπιλέλῃσαι, ἀλλὰ τὸ πορθεῖν αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν. Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσιν; ΕΡ. ³ Πλὺθος τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀναλίσθῃσι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολεῖται μικρὸν ὕψερρον· φιλόμανις δὲ ἀνὴρ ἐκλόπως. ΧΑ. Ἐκεῖνο

¹ Τὴν τὸ τριπλῶν τεῖχος.] Subaud. ἔχουσαν.

² Κλέοειν.] Vid. Herod. lib. 1. qui Tello primas attribuit, his secundas.

³ Πλὺθος, ἔσσι.] Vid. Herod. lib. 1. ubi etiam de Oraculo videtur esse.

γάρ ἐσιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποσίλβει τὸ ὑπώχρον μετ' ἐρυθρήματι; νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκύναν αἰεί. ΕΡ. Εκείνο, ὦ Χάρων, τὸ αἰοίδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχητον. ΧΑ. Καὶ μὴν ἔχ' ὁρῶ ὃ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσ-
 εσιν, εἰ μὴ ἄρα τῆτο μόνον, ὅτι βαρύνονται οἱ φέροντες αὐτό. ΕΡ. Οὐ γὰρ οἶσθα ὅσοι πόλεμοι διὰ τῆτο, καὶ ἐπιβλαί, καὶ ληστήρια, καὶ ἐπιτορκίαι, καὶ φόνοι, καὶ δεσ-
 μὰ, καὶ πλῆς μακρὸς, καὶ ἐμπορίαι, καὶ δελεῖαι; ΧΑ. Διὰ τῆτο, ὦ Ερμῆ, τὸ μὴ πολὺ τῇ χαλκῇ διαφέρων; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὁβολὸν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν κατὰ πλεόντων ἐκάστῃ ἐκλέγων. ΕΡ. Ναί. Ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολὺς ὥς ἐ πάνυ σπευδάζεται ὑπ' αὐ-
 τῶν. Τῆτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλῇ τῇ βάθους οἱ μεταλ-
 λεύοντες ἀνορύττῃσι. Πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ ἔτος ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τᾶλλα. ΧΑ. Δεινὴν τινα λείεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελήριαν, οἱ τοσῶτον ἔρωλα ἐρῶσιν ὥχρῃ καὶ βαρέως κλήματι. ΕΡ. Ἀλλ' ἐ Σόλων γε ἐκεῖνός, ὦ Χάρων, ἐρᾶν αὐτῇ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς κα-
 ταγελαῖ γὰρ τῇ Κροῖσῃ, καὶ τῆς μεγαλαυχίας τῇ βαρ-
 βάρῃ καὶ μοι δεικνὺν ἔρεσθαί τι βέλεται αὐτόν. Ἐπα-
 κῶσωμεν ἔν. ΣΟ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε· οἶεα γάρ τι δεῖσθαι τῶν πλύνθων τέτων τὸν Πυθιον; ΚΡΟΙ. Νῆ Δία. Οὐ γὰρ ἐσιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα ἔδεν τοιῦ-
 τον. ΣΟ. Οὐκ ἔν μακάριον οἶε τὸν Θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κλήσαιτο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλύνθης χρυσᾶς; ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ ἔ; ΣΟ. Πολλὴν μοι λείεις, ὦ Κροῖσε, πηνίαν ἐν τῷ ἔρανῳ, εἰ ἐκ Λυδίας μετασέλλεσθαι το χρυσίον δεῖται αὐτῆς, ἣν ἐπιθυμήσωσι. ΚΡΟΙ. Πῆ γὰρ τοσῶτος ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσος παρ' ἡμῖν; ΣΟ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ; ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ τι. ΣΟ. Τῇ βελίονός ἄρα ἐνδεεὶς ἐσε. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσίος; ΣΟ. Ἦν ἀποκρίνη μηδὲν αἰαναικτῶν,

ἀθανάκων, μάθοις ἄν. ΚΡΟΙ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων. ΣΟ. Πότερον ἀμείνεις οἱ σώζοντες, τιὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ σώζοντες δηλαδή. ΣΟ. Ἄρ' ἔν ἦν Κῦρος, ὡς λοβοποιῶσί τινας, ἐπὶ Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ σφαλῶ, ἢ ὁ σιδηρὸς ἀναγκαῖος τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ σιδηρὸς δηλαδή. ΣΟ. Καὶ εἰ γε μὴ τῆτον παρὰσκευάσαιο, οἷχός σου οἱ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος. ΚΡΟΙ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε. ΣΟ. Ἦ μὴ γένειο μὲν ἔν ἔτω ταῦτα. Φαίνη δ' ἔν ἀμείνω τὸν σιδηρὸν ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκὲν καὶ τῷ Θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθες ἀναβιβέναι με, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὐθις ἀνακαλεῖν; ΣΟ. Οὐδὲ σιδηρὸς ἐκεῖνός γε δεήσεται. Ἀλλ' ἦν τε χαλκὸν, ἦν τε χρυσὸν ἀναβῆς, ἄλλοις μὲν πόρε κῆμα καὶ ἔρμαιον ἔση ἀναβεβηκᾶς, Φωκεῦσιν, ἢ Βαιωτοῖς, ἢ Δέλφοις αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ, ἢ ἄλλῃ τῷ δὲ Θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν χρυσοποιῶν. ΚΡΟΙ. Αἰεὶ σύ με τῷ πλέτῳ προσπολεμεῖς καὶ φθονεῖς. ΕΡ. Οὐ φέρεῖ ὁ Λυδὸς, ὦ Χάρων, τὴν παρρησίαν καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ζεῖον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος ἔχ' ὑποπλήσσω, τὸ δὲ παριστάμενον ἐλευθέρως λείων. Μειμήτεται δ' ἔν μικρὸν ὕπερον τῷ Σόλῳ, ὅταν αὐτὸν δὴ ἀλόνῃ ἐπὶ τὴν πυρὰν ὑπὸ τῷ Κύρῳ ἀναχθῆναι. Ἦκιστα γὰρ τῆς Κλωθῆς πρῶν ἀναγινωσκέτης τὰ ἐκάστῳ ἐπιτεκλωσμένα ἐν αἷς καὶ ταῦτ' ἐγγράψῃ, ἢ Κροῖστον μὲν αἰλῶναι ὑπὸ Κύρῳ, Κῦρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνου τῆς Μασσαγέτιδος ἀποθανεῖν. Ὅρᾳς τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τῷ ἵππῳ τῷ λευκῷ ἐξελαύνεσσαν;

¹ Μὴ γένειο] Integre, εἴχομαι ἵνα μὴ γένειο.

² Κροῖστον μὲν, ἔσθ.] Vid. Just. lib. i. & Herod. lib. i.

VARIAE LECT.

³ Γε. Ἡ ληστὴ in MS. Vulg. deest. Grævius.

ΧΑ. Νὴ Δία. ΕΡ. Τώμυρις ἐκείνη ἐσὶ καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀπολεμῶσα τῷ Κύρῳ αὐτῇ, ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. Ὅρας δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκεῖνός ἐστιν. Οὗτος βασιλεύσει μετὰ τὸν πατέρα καὶ ἡ μυρία σφαλεῖς ἐν τε Λιβύῃ καὶ Αἰθιοπία, τὸ τελευταῖον ² μανεῖς, ἀποθανεῖται, ἀποκλείνας τὸν Ἀπιν. ΧΑ. ὦ πολλὰ γέλωτος. Ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτὸς προσβλέψειεν ἕτως ὑπερφρονῦντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πεισεύσειεν ὡς μετ' ὀλίγον ἕτος μὲν αἰχμάλωτος ἔσαι, ἕτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει ἐν ἀσκῷ αἵματος; ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὧ Ἑρμῇ, ὃ τὴν πορφυράν ἐφεσρίδα ἐμπεπορημένον, ὃ τὸ διάδημα, ὧ τὸν δακτύλιον ὃ μάγειρον ἀναδίδωσι, τὸν ἰχθύν ἀναλεμῶν ³ Νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ; βασιλεὺς δὲ τίς εὐχέλαι εἶναι. ΕΡ. Εὖτε παρῶδεις, ὧ Χάρων. Ἀλλὰ ⁴ Πολυκράτην ὅρας τὸν Σαμίων τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενον εἶναι; ἀτὰρ καὶ ἕτος αὐτός, ὑπὸ τῷ παρῶτῳ οἰκέτῃ Μαιανδρίῃ προδοθεὶς Οροίτῃ τῷ σαλράπῃ, ἀνασκολοπισθῆσθαι, ἀθλῖος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τῷ χρόνῳ. ⁵ Καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθῆς ἐπήκεσα. ΧΑ. Εὐγε, ὧ Κλωθοῖ,

¹ Μυρία σφαλεῖς, ἔσ.] Ad Ammonis templum expugnandum exercitum misit, qui in Libyâ desertâ arenis obrutus perit. Vid. Herod. lib. 3. quin & profectus ad quærendam Nili originem in id loci fame redactus fuit, ut comitum suorum aliquot in aliorum alimentum occiderit, nec tamen voto potitus sit. Unde illud Lucani, lib. 10.

——— ἔρραστος καὶ τῶν
Ignote te, Nile, redit.

² Μανίς, ἔσ.] Vid. Herod. lib. 3.

³ Νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ;] Vid. Hom. Od. α. v. 40.

⁴ Πολυκράτην, ἔσ.] De hoc vid. Her. lib. 3. Quæ autem de Mæandrio dominum suum prodente scribit, non leguntur apud Herodotum, sed ex alio Historico illa hausit. Apud Herod. sponte suâ proficiscitur Polycrates ad Oroëtem. Grævius.

⁵ Καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθῆς ἐπήκεσα] Subaud. παρὰ vel. ἀναβιν-
σεύσης.

γεννικῶς καὶ αὐτὸς, ὃ βελίση, καὶ τὰς κηφαλαὺς ἀπό-
 τεμνε, καὶ ἀνασκολόμενος, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες.
 Ἐν τούτῳ δὲ ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρων ἀλ-
 γεινότερον καλαπεσόμενοι. Ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε
 γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μή-
 τε πορφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ κλίνην χρυσὴν κομί-
 ζουλας. ΕΡ. Καὶ τὰ μὲν τέτων ὧδε ἔχει. Τὴν δὲ πλε-
 θύν, ὃ Χάρων, ὁρᾷς, τὴν πλεονίαν αὐτῶν, τὴν πολε-
 μίαν, τὴν δικαζομένην, τὴν γεωργίαν, τὴν δανεί-
 ζουλας, τὴν προσαιεμένην; ΧΑ. Ὅρῳ ποικίλην τινὰ
 τύρην, καὶ μεσὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε
 αὐτῶν εἰκυίας τοῖς σμήνεσιν· ἐν οἷς ἅπας μὲν ἰδίον
 τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κενεῖ· ὀλίγοι δὲ τινες, ὥσ-
 περ σφῆκες, αἴθισι, καὶ φέρουσι τὸν ὑποδέεσθον. Ὁ δὲ
 περιπετόμενος αὐτὸς ἐκ τὰ φανῶν ἕτος· ὅχλος, τίνες
 εἰσὶν; ΕΡ. Ἐλπίδες, ὃ Χάρων, καὶ δειμάλα, καὶ ἄνοιαι,
 καὶ ἡδοναί, καὶ φιλαρδύρια, καὶ ὀργαί, καὶ μίσση, καὶ τὰ τοι-
 αῦτα· τέτων δὲ ἡ ἄγνοια μὲν κάτω ξυναναμέμικται
 αὐτοῖς, καὶ συμπολιεύεται γε νῆ Δία καὶ τὸ μῖσος, καὶ
 ἡ ὀργή, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ φι-
 λαρδύρια· ὁ φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες, ὑπεράνω πετρί-
 μενοι, ὁ μὲν ἐμπύπλων ἐκπλήττει· ἐνίσθη καὶ ὑπο-
 πλῆσσειν ποιεῖ· αἱ δ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρού-
 μεναι, ὅπότε ἂν μάλισα οἴηται τις ἐπιλήψεσθαι αὐ-
 τῶν, ἀναπλάμεναι οἰχονταί, κεχρηότας αὐτὰς ἀπολι-
 πῆσαι, ὅπερ καὶ τὸν Γάνυαλον κάτω πάσχοντα ὁρᾷς
 ὑπὸ τῇ ὕδατι. ¹ Ἦν δ' ἀτενίσσης, καλῶψει καὶ μοί-
 ρας ἄνω ἐπικλωθῆσας ἕκαστον τὸν ἄτρακτον, ἀφ' ὧ

¹ Ὅχλος, τίνες εἰσὶν;] Usitatissima est apud Græcos aut generis, aut numeri, imo utriusque Enallage, quam Grammaticorum alii Σύνθεσις vocant, alii Σύνθεσις, quia ad sensum, non verba respicitur.

² Ἦν δ' ἀτενίσσης] Subaud. ὀφθαλμούς.

ἤρῃσθαι. ἔμμελλεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων. Ὁ-
 ρῆς καθάπερ ἀράχνιά τινα καταβαίνοντα ἐφ' ἑκάστων
 ἀπὸ τῶν ἀτράκτων; ΧΑ. Ὅρῳ πάνυ λεπτὸν ἐκάστω νῆ-
 μα ἐπιτεπλεμένον γε τὰ πολλὰ. τὸ μὲν ἐκείνῳ
 ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ. ΕΡ. Εἰκότως, ὦ πορθμεῦ. εἰμαρται
 γὰρ ἐκείνῳ μὲν ὑπὸ τέττε φονευθῆναι. τέττω δὲ, ὑπ'
 ἄλλῃ· καὶ κληρονομήσαι γε τῦτον μὲν ἐκεῖνε, ὅτε
 ἂν ἡ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δὲ αὖ τέττε· τοιόνδε
 γάρ τι ἡ ἐπιπλοκή δηλοῖ. Ὅρας δ' ἔν ἀπὸ λεπτῆς κρε-
 μαμένους ἅπαντας; καὶ ἔτος μὲν ἀνασπασθεὶς ἄνω,
 μετ' ἐξ ἑσὶ καὶ μετὰ μικρὸν καταπεσὼν ἀπορραγένης
 τῆ λίνης, ἐπειδὴν μηκέτι αὐτέχῃ πρὸς τὸ βάρῳ, μέ-
 γαν τὸν ψόφον ἐργάσεται. ἔτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρέ-
 μενῳ, ἦν καὶ πῆσῃ, ἀψοφητὶ κείσεται, μόλις καὶ τοῖς
 γείτοσιν ἐξακκοσθένος τῆ πλώματος. ΧΑ. Παγ-
 γέλοια ταῦτα, ὦ Ερμῆ. ΕΡ. Καὶ μὴν ἔδ' εἰπεῖν ἔχοις
 ἂν κατὰ τὴν ἀξίαν ὅπως ἐς καταγέλασα, ὦ Χάρων· καὶ
 μάλιστ' αἱ ἄσαν σπυδαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μελαχρὺ τῶν ἐλ-
 πιδῶν οἴχεσθαι, ἀναρπάξας γιγόμενες ὑπὸ τῆ βελίσης
 θανάτῃ· ἄγγελοι δὲ αὐτῆς καὶ ὑπηρεταὶ μάλα πολλοὶ ὡς
 ὄρας, ἡπίαλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι,
 καὶ ξίφη καὶ ληστήρια, καὶ κύνειαι, καὶ δικασαὶ, καὶ τύραννοι.
 Καὶ τῶν ἑδὲ ὅλως αὐτῆς εἰσέρχεται, ἔς' ἂν εὖ πρᾶττω-
 σιν ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀτλοῖ, καὶ αἶ, αἶ, καὶ
 ὦ μοί μοι. Εἰ δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνεόεν ἔτι θνητοὶ
 τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τέττε χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ
 βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατῳ, πάντα ὑπὲρ γῆς
 ἀφέντες, ἔζων τε ἂν σωφρονέερον, καὶ ἦτις ἡνιωῖτο
 ἀποθανόντες. Νῦν δὲ ἐς αἰὲ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς
 παρῶσιν, ἐπειδὴν ἐπιστάς ὁ ὑπηρετῆς καλῇ, καὶ ἀ-
 πάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθόῃ, ἀθανακτῆσι
 πρὸς τὴν αἰωγὴν, ἔ' ὥς προσδοκήσαντες ἀποσπα-

σθήσεσθαι αὐτῶν. Ἡ τί γὰρ ἔκ ἂν ποιήσειεν ἐκεῖνός, ὁ τὴν οἰκίαν σπυδῇ οἰκοδομῶμενός, καὶ τῆς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι ὅτι ἡ μὲν ἔξει τέλος αὐτῶν ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθεὶς τὸν ὄροφον, ἀπίοι, τῷ κληρονόμῳ καλῶν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μὴδὲ δειπνήσας ἀθλῖος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνός μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρρενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνή, καὶ φίλος διὰ τῆτο ἐσιῶν, καὶ τῆνομα τῆ πατρὸς τιθέμενός, εἰ ἡπίστατος ὡς ἐπ' αἰέτης γενόμενός ὁ παῖς τεθνήξῃαι, ἄρα ἂν σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχῆναι ἐπὶ τῷ παιδί ἐκεῖνον ὄρα, τὸν τῆ ἀθλητῆ πατέρα, τῆ Ολύμπια νενικηκότος τὸν γείτονα δὲ τὸν ἐκκομίζοντα τὸ παιδίον ἔχ' ὄρα, ἔδὲ οἶδεν ἀφ' οἷας αὐτῷ κρόκης ἐκρέμασθαι τῆς μὲν γὰρ περὶ τῶν ὄρων διαφερομένης ὁρᾶς ὅσοι εἰσὶ, καὶ τῆς ξυναγείρουσας τὰ χρήματα, εἴτα πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν καλεσμένης, ὅπως εἶπον, ἐπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν. ΧΑ. Ὅρῳ πάντῃ ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, ἢ σερέμενοι ἀθανακίῃσιν. ΕΡ. Ἦν γοῦν τῆς βασιλείας ἴδη τις αὐτῶν, οἵπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκῶσιν ἔξω τῆ ἀβελαιῆς, καὶ, ὡς φης, ἀμφιβόλῃ τῆς τύχης, πλείων τῶν ἡδέων τὰ ἀναιρὰ εὐρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβος, καὶ ταραχὰς, καὶ μίση, καὶ ἐπιβλαῆς, καὶ ὀργαῖς, καὶ κολακείας τέτοις γὰρ ἅπαντες ζύνεισιν. Ἐὼ πένθη, καὶ νόσος, καὶ πάθη, ἐξ ἰσορμίας δηλαδὴ ἀρχόντα αὐτῶν ὅπως δὲ τὰ τέτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη. ΧΑ. Ἐθέλω γὰρ σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ὡς τινι εἰσπέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. Ἦδη πόρρ' ἐπομφόλυτας ἐν ὕδασι ἐθεάσω ὑπὸ κρηνῶν τινι καλῶν ῥατῶν ἀνισαμένας, τὰς φυ-

¹ Ἡ μὲν ἔξει τέλος αὐτῶν *redundat*.

σαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναλείρεται ὁ ἀφρός; ἐκείνων
 τοίνυν αἱ μὲν τινες μικραὶ εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκτραγεῖσθαι *ἐκρηγνυμι*
 ἀπέσβησαν· αἱ δ' ἐπὶ πλεον διαρκέσι, καὶ προσχω- *ἀκούω*
 ρησὼν αὐταῖς τῶν ἄλλων, αὐται ὑπερφυσώμεναι, ἐς *δραμίζω*
 μέγιστον ὄγκον αἰρουμέναι· εἴτα μέντοι καὶ κείναι πάντως *φασίνομαι*
 ἐξερράγησαν· ὥστε ἔτι γὰρ οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι· τὸ
 ἐστὶν ὁ ἀνθρώπων βίος. Ἀπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπε-
 φυσημένοι, οἱ μὲν μείζους, οἱ δ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλι-
 γοχρόνιον ἔχουσι καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ
 ζυσεῖναι ἐπαύσαντο. Πᾶσι δ' ἔνθα ἀπορραγῆναι ἀναλ-
 καῖον. ΕΡ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τῷ Ομήρῳ εἰκασας, ὦ
 Χάρων, ὅς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ. ΧΑ. Καὶ
 τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ερμῆ, ὅρας οἷα ποιεῖσι, καὶ ὡς φιλο-
 τιμῆναι πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν πέρι, καὶ τιμῶν, καὶ
 κλήσεων ἀμιλλώμενοι· ἅπερ ἅπαντα καλαλιπόντας αὐ-
 τὰς δεήσει, ἕνα ὁβολὸν ἔχοντες, ἥκειν παρ' ἡμᾶς. Βέ-
 λει ἔνθα, ἐπεὶ περ ἐφ' ὑψηλῇ ἐσμεν, ἀναβοήσας παμ-
 μέτεθες παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν μαλαίων
 πόνων, ζῆν δὲ αἰεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας,
 λέγων, ὦ μάταιοι, τί ἐσπεύδατε περὶ ταῦτα; παύ-
 σασθε κάμνοντες· ἔτι γὰρ ἐς αἰεὶ βιώσεσθε· ἔδεν τῶν
 ἐνλαῦθα σεμνῶν αἰδιδόντες ἐστίν, ἔδ' ἂν ἀπάτοι τις αὐτῶν
 τι ζῆν αὐτῷ ἀποθανόν· ἀλλ' ἀνάγκη τὸν μὲν γυμνὸν
 οἴχεσθαι· τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἄβρον, καὶ τὸ χρυσίον,
 αἰεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τὰς δεσπότας. Εἰ
 ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἔξ' ἐπηκόου ἐμβοήσεται αὐτοῖς,
 ἔκ' ἂν οἷε μέγα ὠφελῆσθαι τὸν βίον, καὶ σωφρονεσέμεν
 ἂν γενέσθαι παραπολύ; ΕΡ. ὦ μακάριε, ἔκ' οἶσθα
 ὅπως αὐτὰς ἡ ἀννοία καὶ ἡ ἀπάτη διαβροχέασιν, ὡς μὴ
 ἂν τρυπάνῳ ἐτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα, τοσούτω

¹ Ὁς φύλλοις] Vid. II. ζ v. 146.

² Ἐξ ἐπηκόου] Subauditur τόπῳ.

κηρῶ ἔβυσσαν αὐτά·¹ οἷν περ Οδυσσεὺς τῆς ἐταίρου
 ἔδρασε δεῖ τῆς Σειρήνων ἀκροάσεως· πόθεν ἔν αν ἐκεῖνοι
 δυνήθειεν ἀκῆσαι, ἦν κ' σὺ κεκραγὼς διαρράχῃς; ὅπερ
 γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τῆτο ἐνλαῦθα ἢ αἰνοια
 ἐργάζεσθαι. Πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, ἔ παραδε-
 δεμένοι τὸν κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπο-
 κλινάντες, ὅτι ^{δεδορκότες} ἐς τὰ πράγματα, κ' καλε-
 γνωκότες οἷα εἰσιν. ΧΑ. Οὐκἔν ἐκείνοις γυν' ἐμβόη-
 σαιμι; ΕΡ. Περιττὸν τῆτο λέγειν πρὸς αὐτῆς, ἃ ἴσασιν.
 Ὅρας ὅπως ἀποσάμεις τῶν πολλῶν καλαλεῶσι τῶν γινο-
 μένων, κ' ἔδαμῃ ἔδαμῶς ἀρέσκουσαι αὐτοῖς, ἀλλὰ² δῆ-
 λοί εἰσι δρασμον ἡδὴ βυλεύοντες παρ' ἡμᾶς ἀπὸ τῆ
 βίης; κ' γὰρ κ' μισῶνται, ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας.
 ΧΑ. Εὖγε, ὦ γενναῖαι· πλὴν πάνυ ὀλίγοι εἰσιν, ὦ
 Ερμῇ. ΕΡ. Ἰκανοὶ κ' ἔτοι. Ἀλλὰ καλῶμεν ἡδὴ. ΧΑ.
 Ἐν ἔτι ἐπόθεν εἶδεναι, ὦ Ερμῇ, καί μοι δείξας αὐτὸ,
 ἐνλελῇ ἔση τὴν περιήγησιν πεποιηκώς, τὰς ἀποθήκας
 τῶν σωμάτων, ἵνα καλορύτῃσι, θεάσασθαι. ΕΡ. Ἡρία,
 ὦ Χάρων, κ' τύμβος, κ' τάφος καλῶσι τὰ τοιαῦτα.
 Πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ χώματα ὄρας, κ'
 τὰς σήλας, κ' πυραμίδας; ἐκεῖνα πάντ' α νεκρο-

¹ Οἷν περ Οδυσσεὺς, ἔσ.] Vid. Hom. Od. μ. v. 177.

² Δῆλοι εἰσι βυλεύοντες] Δῆλοι, φαιερὸς, & alia ejusdem significationis cum particip. cujuslibet temporis eleganter conjunguntur; tumque resolvuntur aut per accusativ. & infinitivum, aut particulam ὡς vel ὅτι & indicativum; ita ut δῆλοι εἰσι βυλεύοντες idem sit ac δῆλον ἔγω αὐτῆς βυλεύω, vel δῆλον ἔγω ὅτι αὐτοὶ βυλεύουσι. Vid. Vigerum.

VARIE LECT.

² Γρ. Εμβόησαιμι in Cod. Lugdun. Edit. in cæteris ἐμβόησαιμι.

δοχεῖα,

δοχεία, καὶ σωμαφοφυλάκιά ἐσι. ΧΑ. ¹ Τί ἔν' ἐκεῖνοι
 σεφανῶσι τῆς λίθης, καὶ κρίνῃσι μύρω; οἱ δὲ, καὶ ² πυ-
 ράν νήσαντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον τινὰ ὀρύξαν-
 τες, καίενσί τε ταυτὶ τὰ πολυελεῆ δειπνα, καὶ εἰς τὰ
 ὀρύμματα οἶνον καὶ μελίκρανον, ³ ὥς γὰρ εἰκάσαι, ἔχον-
 σιν; ΕΡ. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τῆς
 ἐν ἁδῇ. Πεπιεύκασι δ' ἔν' τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομέ-
 νας κάτωθεν, δειπνεῖν μὲν ὡς οἶον τε περιπελομένας
 τὴν κνίσσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τῆ βόθρου
 τὸ μελίκρανον. ΧΑ. Ἐκεῖνος ἔτι πίνειν ἢ ἐσθίειν, ὡν
 τὰ κρανία ξηρότατα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι λέγων
 ταῦτα, ὁσημέραι καλᾶσθι αὐτῆς οἷσθ' ἔν' εἰ δύναιντ'
 ἂν ἔτι ἀνελθεῖν, ἅπαζ ὑποχθόνιοι γενόμενοι. Ἐπεῖτοι
 καὶ παγγελοῖα ἂν, ὦ Ερμῇ, ἐπασχον, ἐκ ὀλίγα πρᾶτ-
 ματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατὰλειν μόνον αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ
 αὐτῇς ἀνάλειν πιομένους. ⁴ Ω μάταιοι, τῆς ἀνοίας ἐκ
 εἰδότες ἡλίκοις ὅροις διακέκριται τὰ νεκρῶν καὶ τὰ ζώντων
 πράγματα, καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἐστὶ καὶ ὅτι ⁵ κάτθαν'
 ὁμῶς ὁ τ' ἀτυμβῶ ἀνὴρ, ὅς τ' ἔλλαχε τύμβῳ, ἐν
 δ' ἡ τιμῇ Ἰρος, κρείων τ' Αἰαμέμωνων. Θερσίτῃ δ' ἴσος
 Θέτιδῳ παῖς ἠυκόμοιο, πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκρῶν
 ἀμενηνὰ κάρηνα, γυμνοὶ τε, ξηροὶ τε, κατ' ἀσφοδε-
 λὸν λειμῶνα. ΕΡ. Ηράκλεις, ὥς πολὺν τὸν Ομηρον
 ἐπανύλεις. Ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι

¹ Τί ἔν' ἐκεῖνοι, ἔσθ.] Moris fuit apud antiquos, ut non tantum cadavera ungerent, sed etiam cippum, cui corollas & ferta impone-
 nerent.

Serta novercali dederat fragrantia cippo. Cognatus.

² Πυρὰν νήσαντες, ἔσθ.] De hisce ritibus vid. Potter's Archaeolo-
 giam Græcam. lib. 4. c. 6, 7.

³ Ὡς γὰρ εἰκάσαι] Subaud. ξυμβανίαι vel ἰδιόχρῃαι.

⁴ Ω μάταιοι τῆς ἀνοίας] Subaud. ἔνεκα.

⁵ Κάτθαν' ὁμῶς] Hos sex versus Lucianus ex variis Homeri locis
 συναρδύμενος contexuit. Grævius.

τὸν τῷ Αχιλλέως τάφον. Ὁρᾷς τὸν ἐπὶ τῇ θαλάτῃ;
¹ Σίγειον μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωικόν, ἀντικρὺ δὲ, ὃ Αἶας
 τέθαπται ἐν τῷ Ροιείῳ. ΧΑ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ,
 οἱ τάφοι. Τὰς πόλεις τὰς ἐπισήμους ἤδη δεῖξόν μοι,
 αἷς κάτω ἀκρόμεν τὴν Νῆον τὴν Σαρδαναπάλιν, καὶ
 Βαρυλῶνα, καὶ Μυκῆνας, καὶ Κλεωνάς, καὶ τὴν Ἰλιον αὐ-
 τήν. Πολλὰς γὰρ μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐκεῖ-
 θεν, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μηδὲ νεωλῆσαι, μηδὲ δια-
 ψύξαι τὸ σκαφίδιον. ΕΡ. Ἡ Νῆος μὲν, ὦ πορθμεῦ,
 ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ ἔδεν ἵχνη² ἐτι λοιπὸν αὐτῆς· ἔδ'
 αὖν εἶπες ὅπως πότε ἦν. Ἡ Βαρυλὼν δὲ σοι ἐκεῖνη ἐστίν,
 ἡ εὐπυρρός, ἡ τὸν μέγαν περίβολον, ἢ μέγα πολὺ καὶ
 αὐτὴ ζῆληθησομένη, ὥσπερ ἡ Νῆος. Μυκῆνας, δὲ, καὶ
 Κλεωνάς, αἰσχύνομαι δεῖξαι σοὶ καὶ μάλιστα τὸ Ἰλιον·
 ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὀμηρον καλεσθῶν ἐπὶ
 τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. Πλὴν ἀλλὰ πάσαι μὲν
 ἦσαν εὐδαιμόνες, νῦν δὲ τεθνήκασιν καὶ αὗται. Ἀποθνήσ-
 κῃσι γάρ, ³ ὦ πορθμεῦ, καὶ πόλεις ὥσπερ ἄνθρωποι
 καὶ τὰ παραδοξότερον, καὶ πόλαμοι ὅλοι. ⁴ Ἰνάχῃ² ἔν' ἔδ'
 τάφῳ³ ἐν Ἀργεὶ ἐτι καταλείπεται. ΧΑ. Παπαὶ τῶν
 ἐπαίνων, Ὀμηρε, καὶ τῶν ὀνομάτων, Ἰλιον ἱρὴν, καὶ εὐρυά-
 γυϊαν καὶ εὐκτίμεναι Κλεωναί. Ἀλλὰ μελαζὺ λόγων,
 τίνας εἰσιν οἱ πολεμῶντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος⁴ ἀλλή-
 λως φονεύουσιν; ΕΡ. Ἀργεῖος ὄρεας, ὦ Χάρων, καὶ Λα-

¹ Σίγειον, [Σε.] Sigeum & Rhœteum duo Trojæ promontoria, ubi horum sita sunt sepulchra. Vid. Strab. Geog. lib. 13.

² Ἰνάχῃ [Inachus] Inachus Argivor. Rex in fluvio Inacho à se denominato sepultus est. Vid. Nat. Com. lib. 8.

VARIE LECT.

³ Hæc verba, ὦ πορθμεῦ, defunt in Cod. Amstel. & Salmurii editis.

κεδαιμονίης, καὶ τὸν ἡμιθνήτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυ-
άδην, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵματι.

ΧΑ. Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῆ, ὁ πόλεμος;

ΕΡ. Ὑπὲρ τῆς πεδίου αὐτῆς, ἐν ᾗ μάχονται. ΧΑ. Ὡ

τῆς ἀνοίας, οἷγε ἐκ ἴσασιν ὅτι καὶ ὅλην τὴν Πελοπον-
νησον ἕκαστος αὐτῶν κήσωνται, μόγεις ἂν ποδιαῖον
λάβοιεν τόπον παρὰ τῆς Αἰακῆς τὸ δὲ πεδίον τῆτο ἄλ-
λοισι ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάθρων τὸ
τρόπαιον ἀνασπασάντες τῷ ἀρότρῳ. ΕΡ. Οὕτω μὲν
ταῦτα ἔσαι. Ἡμεῖς δὲ, καλὰ βάντες ἤδη, καὶ καλὰ χώραν
εὐθετήσαντες αὐθις τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα, ἐγὼ μὲν
καθὰ ἑσάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορθμεῖον. Ἦξω δὲ σοι
μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκροσολῶν. ΧΑ. Εὖγε ἐποίησας,
ὦ Ἑρμῆ· εὐεργέτης αἰεὶ ἀναγεγραψὴ ὠνάμην δὲ τι διὰ
σὲ τῆς ἀποδημίας. Οἷά ἐσι τὰ τῶν κακοδαίμωνων ἀνθρώ-
πων πρᾶγμαλα, βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἐκατόμβαι,
μάχαι. Χάρων δὲ ἔδεις λόγους.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΤΥΠΝΙΟΥ, ΗΤΟΙ, ΒΙΟΣ
ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

ΑΡΤΙ μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοι-
τῶν, ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηλθ' ὢν. Ὁ δὲ πα-

¹ Ὀθρυάδην] Argivis & Lacedæmoniis de agro Thyreatico alter-
cantibus, Amphictyones pugnâ utrinque lectorum hominum rem
decernendam censuerunt. Lacedæmonii suâ ex parte Othryadem
summæ rei, Argivi Therсандrum præfecerunt. Prælio de Argivis
duo superstites fuerunt, Agenor & Chromius, qui cum omnes La-
cedæmonii mortui viderentur, de victoriâ civibus nuncium attule-
runt. Paçtâ autem quiete, Othryades etiamnum vivens, fultusque
hastilibus mortuorum scuta abstulit, tropæum erexit, suoque san-
guine id *Ἰοῦνι Τροπæοῦ Τυτοῦ* inscripsit. Quo facto, Amphictyones
causam Lacedæmoniis adjudicârunt. Vid. Plut. Parall. Barthius
igitur ad Statii Thebaid. lib. 4. & Bradaeus Misc. lib. 9. cap. 10.
haud dubiè rectissimè pro ὀνόματι (quod vulg. Cod. præ se ferunt) *τερονῆ*
jubeant αἵματι. Vid. Jussii annot. in hanc vocem.

τῆρ

τῇρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων, ὅ, τι καὶ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείοσις ἂν ἔδοξε παιδεία μὲν, καὶ πόνος πολλῷ, καὶ χρόνος μακρῷ, καὶ δαπάνης ἢ σμικρᾶς, καὶ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς· τὰ δὲ ἡμέτερα, μικρά τε εἶναι, καὶ ταχεῖάν τινα τὴν ἐπιχειρίαν ἀπαιτεῖν· εἰ δὲ τινα τέχνην τῶν βαναύσων τέτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον¹ εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκῦντα παρὰ τῆς τέχνης, καὶ μηκέτι οἰκόσι] εἶναι, τηλικῷτ² ὢν· ἔκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πάρερα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰεὶ τὸ γιγνόμενον. Δευτέρως ἂν σκέψεως ἀρχὴ προτέτῃ, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥάστη ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπεσσαι, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. Ἄλλα τοίνυν ἄλλην ἐπαινῶ] εἶναι, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ παλιρ εἰς τὸν θεῖον λαπίδων, (παρὴν γὰρ ὁ πρὸς μηρὸς θεῖος, ἀρις] ἐρμογλύφ³ εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοζό⁴ ἐν τοῖς μάλισα εὐδοκίμοις) ἢ θέμις εἶπεν ἄλλην τέχνην επικρατεῖν, σὺ παρόν] εἶναι. Ἀλλὰ τῷτον ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ δάσκει παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμωσὴν, καὶ ἐρμογλυφέα· δύναται γὰρ καὶ τῷτο, ² φύσει γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς. Ἐτεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐκ τῆ κηρῷ παιδίαῖς· ὁπότε γὰρ ἀφεθείην ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποζέων ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νῆ Δι' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἔδοκεν τῷ πατρί· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων πληγαῖς ἐλάμβανον. Τότε δὲ ἐπαιν⁵ εἰς τὴν εὐφυΐαν

¹ Εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχω] Αὐτὸς pro αὐτόν. Nomin. enim pro Accusativo ab Atticis sæpe usurpatur, & αὐτὸν pro ἑαυτόν. Τὸ μὲν μυριάκις μυρία κεκηρύχθαι παραλείπω, καὶ τὸ πολλάκις αὐτὸς ἐπιφανῆσθαι πρότερον, mitto infinitos centies proclamatos esse, ac meipsum antea sapius coronatum. Dem. pro Cor. Vid. Vig.

² Φύσει γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς] Subauditur ἵνα. Ad verbum enim est, dexterè se habens (sive affectus) quod ad ingenium attinet, i. e. ingenio felici præditus.

καὶ ταῦτα ἦν. Καὶ χρησὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας,
ὥς ἐν βραχεὶ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης
γε τῆς πλαστικῆς. Ἄμα τε ὅν ἐπιτήδειον ἔδοκει ἡμέρα
τέχνης ἐνάρχεσθαι· καὶ γὰρ παρεδεδόμην τῷ θεῷ, μὰ
τὸν Δί' ἔσφοδρα τῷ πρᾶγματι ἀχθόμενον· ἀλλὰ
μοι καὶ παιδιὰν τινα ἐκ ἀτερπῆ ἔδοκει ἔχειν, καὶ πρὸς
τὴν ἡλικιώτατος ἐπιδείξιν, εἰ φαινοίμην θεὸς τε γλύ-
φων, καὶ ἀσφαλμάτιά τινα μικρὰ καλῶσκευάζων ἐμαυ-
τῷ τε, καὶ κείνοις, οἷς προηρέμην. / ² Καὶ τότε πρῶτον
ἐκείνο καὶ σύνηθες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίνετο. Ἐλκοπέα
γάρ μοι δὲς ὁ θεὸς, ἐκελευσέ μοι ἡρέμα καθικέσθαι
πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινόν, Ἀρχὴ
δὲ τοι ἡμισυ παντός. Σκληρότερον δὲ καλενεϊκόν / ³
ὑπ' ἀπειρίας, καλεῖσθαι μὲν ἡ πλαστική· ὁ δὲ ἀγανακλή-
σας, σκυτάλην τινα κειμένην πλησίον λαβὼν, ἔπρᾶως
ὑδὲ προρεπτικῶς με καλῆρξαι ὥς δάκρυά μοι τὰ
προοίμια τῆς τέχνης. Ἀποδράς ὅν ἐκεῖθεν, ἐπὶ τὴν
οἰκίαν ἀφικνεῖμαι, συνεχὲς ἀνολοιύζων, καὶ δακρύων
τὴν ὀφθαλμὸς ὑπόπλεως, καὶ διηγέμαι τὴν σκυτάλην,
καὶ τὴν μῶλωπας ἐδείκνυσεν καὶ καλῆγόρεον πολλὴν τινα
ὠμότηθα, προσθεὶς ὅτι ὑπὸ φθίνε ταῦτα ἔδρασε, μὴ
αὐτὸν ὑπερβαίλωμαι κατὰ τὴν τέχνην. Ἀγανακτῆσα-
μένης δὲ τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορη-
σαμένης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε, κατέδραρον ἔτι ἐν δακρύς, καὶ
τὴν νύχθ' ὅλην ἐννοῶν. Μέχρι μὲν δὲ τούτων γελά-
σιμα, καὶ μεираκιώδη τὰ εἰρημένα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ,
ἐκέτι εὐκαλῶ φρόνησα, ὡς ἄνδρες, ἀκέσεσθε, ἀλλὰ καὶ
πάνυ φιληκόων ἀκροατῶν δεόμενα. Ἴνα γὰρ καθ' ὅμη-

¹ Τὸ κοινόν] Subaud. ἔφημα.

VARIÆ LECT.

² Γε. Καὶ τότε apud Ald. in cæter. Codicib. τότε. ὅ

ρον εἶπω, ἱ Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρ². ἄμβροσίνην
 διὰ νύκτα, ἐναργῆς ἔτως, ὥς μὴδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς
 ἀληθείας. Ἐγὼ γὰρ καὶ μετὰ τοσούτου χρόνου τὰ τε σχή-
 ματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ
 ἡ φωνὴ τῶν ἀκυσθέντων ἐναυλ³. οὕτω σαφὴ πάντα ἦν.
 Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χεροῖν, εἰλκόν με πρὸς
 ἑαυτὴν ἐκάλερα μάλα βιαίως, καὶ καρτερῶς. Μικρὰ
 γὰρ με διεσπάσαντο πρὸς ἀλλήλας φιλόμυθέμεναι.
 Καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ παρὰ μικρὸν
 ὅλον εἶχε με ἄρτι δὲ ἂν αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰχόμεν.
 Ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἐκάλερα· ἡ μὲν, ὥς αὐτῆς ὄνταί
 με κεκῆσθαι βέλοισι· ἡ δὲ, ὥς μάτην τῶν ἀλλοτρίων
 ἀντιποιοῖτο. Ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργαλῆκή, καὶ ἀνδρική, καὶ
 αὐχμηρὰ τὴν κόμην, τῷ χεῖρει τύλων ἀνάπλεως, διε-
 ζωσμένη τὴν ἐσθῆτα, τιάνη καλαγέμεσσα, οἷος ἦν ὁ
 θεῖος⁴· ὁπότε ζέοι τὰς λίθους· ἡ ἑτέρα δὲ, μάλα εὐπρόσω-
 πος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὲς, καὶ κόσμιος τὴν ἀναβο-
 λήν. Τέλος δ' ἔν, ἐφιάσιν μοι δικάζειν ὁπότ' ἐρα βελοί-
 μην συνεῖναι αὐτῶν. Πρότ' ἐρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη, καὶ ἀν-
 δρώδης ἔλεξεν. Εγὼ, φίλε παῖ, Ερμολυφική Τέχνη εἰμὶ,
 ἣν χθὲς ἤρξω μαυθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενὲς οἰκοθεν.
 Ὅ τε γὰρ πάππος σε, εἰπῶσα τένομα τέ μηροπάτο-
 ρος, λιθοζόος ἦν, καὶ τῷ θεῷ ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδο-
 κιμεῖτον δι' ἡμᾶς. Εἰ δὲ θελοῖς λήρων μὲν καὶ φληνά-
 φων τῶν παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα τὴν ἑτέραν,
 ἔπεσθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἐμοί, πρῶτα μὲν θρέψῃ γεννικῶς,
 καὶ τὰς ὥμους ἔξεις καρτερὰς, φθόνου δὲ πάντος ἀλλότρι-
 ος ἔσῃ, καὶ ἔποτ' ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπήν, τὴν πα-
 τρίδα καὶ τὰς οἰκείας καλαλιπών. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαι-
 νεσονταί σε πάντες. Μὴ μυσαχθῆς δὲ τῷ σώματι τὸ

² Θεῖός μοι, ἔσ.] Agamemnonis verba, lib. 2. Iliad. Bourd.

³ Ἀλλοδαπήν] Subaud. γέν.

εὐτελές, μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πινάρον· ἀπὸ γὰρ τῶν τοιούτων ὀρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκεῖνος ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλειος τὴν Ἥραν εἰργάσασθαι, καὶ Μύρων ἐπηνέθη, καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη προσκυνῆναι γένεσθαι μὲν αὐτῶν θεῶν. Εἰ δὲ τῶν εἰς γένοιο, πῶς μὲν ἔκλεινός αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο; ζῆλῳ δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις· περιέλεπτον δὲ ἀποφανεῖς καὶ τὴν πατρίδα. Ταῦτα καὶ ἔτι τῶν πλείονα, διαπλάισσα καὶ βαρβαρίζουσα πάμπολλα, εἶπεν ἡ Τέχνη, μάλα δὲ σπυδαῖα συνείρυσσα, καὶ πείθειν με πειρωμένη. Ἄλλ' ἔκτε μέμνημαι· τὰ πλείονα γὰρ ἤδη με τὴν μνήμην διέφυγεν. Ἐπεὶ δ' ἔν ἐπαύσατο, ἀρχέται ἡ ἔφερα ὥδε πως. Εγὼ δὲ, ὦ τέκνον, Παιδεία εἰμι, ἥδη συνήθης σοι, καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος με πεπειράσαι. Ἡλίκ᾽ αὖ μὲν ἐν ταῖς ἀγαθὰς πόρῃ λιθοζόος γενόμενος, αὐτὴ προεῖρηκεν. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, καὶ τῶν τῶν ἅπασαν ἐλπίδα τῷ βίῳ τεθειμένος, ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ἂν, ὀλίγα καὶ ἀγεννῆ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελής δὲ τὴν πρόσοδον. Οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος, ἔτε ἐχθροῖς φοβερός, ἔτε τοῖς πολίταις ζῆλῳ· ἀλλ' αὐτὸ μόνον, ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τῶν πολλῶν δήμῳ εἰς, αἰεὶ τὸν πρῶτον ὑποπτήσσω, καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγῶ βίον ζῶν, καὶ τῶν κρείττων ἔρμαιον ἦν. Εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἡ Πολύκλειος γένοιο, καὶ θαυμάσια πολλὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσουσι, ἐκ ἑσὶ δὲ ὅς τις τῶν ἰδόντων, εἰ νῦν ἔχοι, εὖ ξαίτ' ἂν σοι ὅμοιος γενέσθαι· οἱ γὰρ ἂν ἦς, βάνυστος, καὶ χειρῶναξ, καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ. Ἦν δὲ μοι πείθη, πρῶτον μὲν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυμαστάς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλεσθαι, καὶ πάντων, ὡς εἶπεν, ἐμπειρον ἀποφαίνεσθαι. Καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατον

110 ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΤΗΝΙΟΥ,

κυριώτατον ἐστὶ, καὶ ἀκοσμήσω πολλοῖς καὶ ἀταθοῖς
 κοσμήμασι, σωφροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, πραό-
 τητι, ἐπιεικείᾳ, συνέσει, καρτερία, τῷ καλῶν ἐρώῃ,
 τῇ πρὸς τὰ σεμνότελα ὁρμῇ. Ταῦτα γὰρ ἐστὶν ὁ τῆς ψυ-
 χῆς ἀκρότης ὡς ἀληθῶς κόσμος. Λήσσει δὲ σε ὅτε
 παλαιὸν ἔδεν, ὅτε νῦν γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέ-
 οντα προῖπει μετ' ἐμῆ. Καὶ ὅλως ἅπαντα, ὅποσα ἐστὶ
 τὰ τε θεῖα, τὰ τε ἀνθρώπινα, ἕκ εἰς μακρὰν σε διδάξο-
 μαι. Καὶ ὁ νῦν πένης, ὁ τῷ δεινῷ, ὁ βυλευσάμενός τι
 περὶ ἀγενεῖς ἔτῳ τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασιν ζηλωτὸς
 καὶ ἐπίφθονος ἔσῃ, τιμώμενος, καὶ ἐπαινέμενος, καὶ
 ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ πλού-
 τῳ πρὸς ὅλων ἀποβλεπόμενος. ἔσθῃτα μὲν τοιαύτην
 ἀμπεχόμενος, (δείξασα τὴν ἑαυτῆς, πάντῃ δὲ λαμπρὰν
 ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιέμενος. Κἂν περ
 ἀποδημῇς, ἔδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς αἰνῶς, ἔδ' ἀφα-
 νῆς ἔσῃ. Τοιαῦτά σοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε
 τῶν ὁρώντων ἕκαστος, τὸν πλεονεξίᾳ κινήσας, δείξει σε τῷ
 δακτύλῳ, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων. Ἄν δὲ τι
 σπευδῇς ἀξιὸν ἢ, καὶ τὰς φίλους, ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλην κα-
 ταλαμβάνῃ, εἰς σε πάντες ἀποβλέψουσι. Κἂν περ τι λέ-
 γων τύχης, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκρόστοι, θαυμάζοντες,
 καὶ εὐδαιμονίζοντες σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως, καὶ τὸν
 πατέρα τῆς εὐπορίας. ὁ δὲ λέγῃσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοι
 γίνονται τινες ἐξ ἀνθρώπων, τῆτό σοι περιποιήσω. καὶ
 γὰρ ἦν αὐτὸς ἐκ τῆ βίᾳ ἀπέλθης, ἔπολε παύσῃ συ-
 νῶν τοῖς πεπαιδευμένοις, καὶ προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις.
 Ορᾷς τὸν Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνος υἱὸν ὄντα, ἐγὼ ἡ-
 λίκον

* Τὸν Δημοσθένην] Demosthenes Demosthenis F., quem cultellos ven-
 ditasse omnium pene doctorum literæ loquuntur. Val. Max. lib. 3. Quin
 & Juv. de Demost.

Η ΤΟΙ, ΒΙΟΣ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ. ΙΙΙ

λίκον ἐποίησα; ὅρας ἵ τὸν Αἰσχίνην, ὃς τυρπανισρίας υἱὸς ἦν, ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος¹ εθεράπευσεν; ὁ δὲ² Σωκράτης καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ Ερμούλουφικῇ ταύτῃ τραφεῖς, ἐπεὶ δὲ τάχιστα συνῆκε τῷ κρείττονι³, καὶ δραπέτεύσας παρ' αὐτῆς, ἡτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκύνεις ὡς παρὰ πάντων ἀδελφοί; ἀφείς δὲ αὐτῆς τηλικύτης, καὶ τοιούτης ἀνδρας, καὶ πράξεις λαμπράς, καὶ λόγους σεμνούς, καὶ σχῆμα εὐπρεπές, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίαν, καὶ δύναμιν, καὶ ἀρχάς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιλιώνιον τε πιναρὸν ἐνδύση, καὶ σχῆμα δειλοπρεπὲς ἀναλήψῃ καὶ μοχλία, καὶ γλυφεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κολαπτήρας ἐν ταῖν χεροῖν ἔξεις, κάττω νενευκῶς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετῆς, καὶ χαμαίζηλος, καὶ πάντα τρόπον ταπεινός· ἀνακύπτων δὲ ὑδέποιε, ὑδὲ ἀνδρῶδες, ὑδὲ ἐλευθέριον ὑδὲν ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔρτα ὅπως εὐρυθμία καὶ εὐσχήμονα ἔσαι σοι, προνοῶν ὅπως δὲ αὐτὸς εὐρυθμός τε καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἡκιστα πεφρονῆκώς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυτὸν λίθων. Ταῦτα ἐτι λεγέσθης αὐτῆς, ἔ περιμείνας ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀνασας ἀπεφηνάμην, καὶ τὴν ἀμορφον ἐκείνην καὶ ἐργαζικὴν ἀπολιπὼν, μέλειβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γενηθῶς· καὶ μάλιστα ἐπεὶ μοι καὶ εἰς νῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη καὶ ὅτι πληγὰς εὐθύς ἐκ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνεβρίψατο. Ἡ δὲ ἀπολειφθεῖσα, τὸ μὲν πρῶτον ἡγα-

*Diis ille adversis genitus, fatoque sinistro,
Quem pater ardentis massæ fuligine lippus
A carbone, et forcipibus gladiisque parante
Incude, ac luteo Vulcano ad Rhetora misit.*

¹ Τὸν Αἰσχίνην] Vid. Plin. Diog. Laert. Aut. vit. Æsch. Bourdel.

² Σωκράτης] Socrates fuit Sophronisci lapidarii F., qui etiam lapides sculpsisse dicitur. Bourd.

³ Ὡς ἐμὲ] Pro eis vel πρὸς ἐμὲ.

νάκει,

ἄκλει, καὶ τῷ χεῖρει συνεκρότει, καὶ τὰς ὀδόντας ἐνέπριε·
 τέλει δέ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκρόμεν, ἐπεπῆσει, καὶ
 εἰς λίθον μετεβέβλητο. Εἰ δὲ παράδοξα ἔπαθε, μὴ ἀπι-
 σήσῃε· θάυμαστοί οἱ γὰρ οἱ ὄνειροι. Ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς
 με ἀπιδῶσα, τοιγαρὺν ἀμείβομαι σε, ἔφη, τῆσδε τῆς
 δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. Καὶ ἐλθέ
 ἤδη, ἐπίβηθι τέττε τῷ ὄχηματι, (δείξασά τι ὄχημα
 ὑποπέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων)
 ὅπως ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκα, μὴ ἀκολεθῇσας ἐμοὶ ἀγνοή-
 σειν ἔμελλες. Ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε καὶ
 ὑφηνίοχει. Ἀρθεὶς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ, ἐπεσκόπευον ἀπὸ
 τῆς ἑω ἀρξάμενοι ἄχρι πρὸς ἐσπέραν, πόλεις, καὶ
 ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος, ἀπο-
 σπεύρων τι εἰς τὴν γῆν. Οὐκέτι μέντοι μέμνημαι ὅ, τι
 τὸ σπειρόμενον ἐκεῖνο ἦν· πλὴν τότο μόνον, ὅτι κάτω-
 θεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ νου, καὶ μετ' εὐφημίας
 καθ' ἧς γενοίμην τῇ πλήσει παρέπεμπον. Δείξασα δὲ
 μοι τὰ τοσαῦτα, καὶ μετὰ τοῖς ἐπαινῶσιν ἐκείνοις, ἐπανήγα-
 γεν αὐτῆς, ἔκτετι τὴν αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα,
 ἣν εἶχον ἀφιπλάμενοι· ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκεν εὐπάρυφός τις
 ἐπανήκειν. Καταλαβῶσα ἔν καὶ τὸν πατέρα ἐσῶτα, καὶ
 περιμένοντα, ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐσθῆτα, καὶ με-
 τοῖς ἤκοιμι καὶ τι καὶ ὑπέμνησεν οἷα μικρὰ δεῖν
 περὶ ἐμῷ ἐβλεύσαντο. Ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντί-
 παις ἔτι ὦν, ἐμοὶ δοκεῖ, ἐκλαραχθεὶς πρὸς τὸν τῶν
 πλεονῶν φόβον. Μελαζὺ δὲ λείοντι, Ἡράκλεις, ἔφη
 τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ δικανικόν. Εἰτ' ἄλλοι

¹ Ὡσπερ τὴν Νιόβην.] Vid. Ov. Met. lib. 6. v. 305.

² Πηγάσῳ ἐοικότων.] Vid. Hom. Il. 9. Ov. 5. Cognatus.

³ Ὁ Τριπτόλεμος.] Hic agriculturæ autor fuisse in Græcia creditur: Vid. Nat. Com. lib. 5. & Ov. Fast. lib. 4.

*Ipse quidem mortalis erit, sed primus arabit,
 Et feret, & culta præmia tollet humo.*

ὑπέκρυσέ,

ὑπέκρυσσε, χειμερινὸς ὄνειρ^Θ, ὅτε μήκισαί εἰσιν αἱ νύκ-
 τεσ· ἢ τάχα πρὶν τρίσπερ^Θ, ὥσπερ ὁ Ηρακλῆς, καὶ
 αὐτὸς ἐστὶ. Τί δ' ἔν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς
 ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτὸς, καὶ ὀνείρων πα-
 λαιῶν καὶ ἤδη γεληραϊκῶν; ἔωλ^Θ γὰρ ἡ ψυδρολογία.
 Μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριάς τίνας ὑπείληφεν;
 Ὅυκ, ὦ Γαθέ. ² Οὐδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν πότε διηγέμεν^Θ τὸ
 ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει αὐτῷ καὶ ἐν τῇ πατρὶα οἰκίᾳ, καὶ τὰ
 ἄλλα. Ἰσε γὰρ ἔκ ὑποκρισιν τὴν ὄψιν, ἔδδ' ὡς φλυα-
 ρεῖν ἐννοκῶς αὐτὰ διεξῆει; καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ
 ἀποδυνάσει πρᾶγματων, περιεσώτων πολεμίων· ἀλλὰ
 τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις. Καὶ τοίνυν καὶ γὰρ τῆτον
 ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμεν ἐκεῖνα ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι
 πρὸς τὰ βελίῳ τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται καὶ
 μάλισα εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς
 τὰ ἥττω ἀποκλίνει, φύσιν ἔκ ἀγεννῆ διαφθείρων. Ἐ-
 πιρρώσθησέβαι εὖ οἶδ' ὅτι κακεῖν^Θ ἀκέσας τῆ μύθου,
 ἱκανὸν ἑαυτῷ παραδείγμα ἐμὲ πρὸς ἡσάμεν^Θ, ἐννοῶν
 οἷ^Θ μὲν ὢν, πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας
 ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν
 τότε· οἷ^Θ δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο,
 ἔδενός γε τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερ^Θ.

ΔΙΚΗ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ.

ἘΠΙ ἄρχοντι^Θ Αρισάρχῃ Φαληρέως, Πυανειψιῶν^Θ
 ἐβδόμη ἱσαμένῃ, γραφὴν ἔθετο τὸ σίγμα πρὸς τὸ

¹ Τρίσπερ^Θ, ἔσ.] Nota est fabula trinoctialis concubitus Jovis & Alcmenæ. Cognatus.

² Οὐδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν] Videtur hoc somnium intelligere, quod est lib. 3. Αναβάσ. Quo vidit Xenophon per quietem domum suam paternam fulmine collucere. Cognatus.

ταῦ ἐπὶ τῶν ἐπὶ Φωνήεντων, βίας ὑπαρχούτων καὶ ἀρπαγῆς, ἀφηρῆσθαι λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ ἐκφερομένων.

ΜΕΧΡΙ μὲν, ὦ Φωνήεντα δικασαί, ὀλίγα ἡδὲ κέ-
μην ὑπὸ τῆς τῆ ταῦ καλαχρωμένους τοῖς
ἐμοῖς, καὶ καλαίροντες ἔνθα μὴ δεῖ, ἔβαρέως ἔφερον
τὴν βλάβην καὶ παρήκεον ἕνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς
μεριότητος, ἣν ἰσὲ με φυλάσσουσα πρὸς τε ὑμᾶς, καὶ
τὰς ἄλλας συλλαβάς. Ἐπεὶ δὲ ἐς τοσούτον ἦκει πλε-
ονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥς ἐφ' οἷς ἡσύχασα πολλάκις, ἐκ
αἰσπῶν, ἡδὲ καὶ πλείω προσβιάζεσθαι, ἀναγκαίως αὐ-
τὸ εὐθύϊω νῦν παρὰ τοῖς ἀμφοτέρω εἰδόσιν ὑμῖν. Δέου-
δὲ ἔμικρόν με ἐπὶ τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεσθαι τῆς
ἐμαυτοῦ. Τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις αἰεὶ τι μείζον
προσθεῖν, ἄρδην με τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὥς
ὀλίγον δεῖν ἡσυχίαν αἰσγόνῃα, μηδὲ ἐν γράμμασιν
ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῆ φόβῃ καὶ τὰ λοιπὰ
γράμματα. Δίκαιον ἔν ἐχ ὑμᾶς, οἱ δικάζετε νῦν,
ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχειν τινὰ
φυλακὴν. Εἰ γὰρ ἐξέσαι τοῖς βελομένοις ἀπὸ τῆς καθ'
αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλοθρίαν βιάζεσθαι, καὶ τούτο ἐπι-
τρέψει ὑμεῖς, ὧν χωρὶς ἔδεν καθόλου τι γράφεται,
ἔχ ὅρῳ τινὰ τρόπον αἱ συνάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς
ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχὰς ἔχουσιν. Ἀλλ' ἔτε ὑμᾶς οἰμαί
πότε εἰς τοσούτον ἀμελείας τε καὶ παροράσεως ἤξειν,
ὥς ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια ἔτε εἰ καθυφήσει τὸν
ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ παραλείπεον εἶναι ἀδικημένῳ. Ὡς
εἴθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τολμαί, εὐθύς
ἀρξαμένων παρανομεῖν. Καὶ ἐκ αὐτῶν ἐπολέμει μέχρι νῦν

¹ Καλαίροντες] Κα' ἀπ' ἐοῦ, καλαχρωμένους. Scholiafles.

τὸ λάμβδα τῷ ρῶ, διαμφισβητῶν περὶ τῆς ¹ κισσή-
 ρεως, καὶ κεφαλαλγίας· ἔτε τὸ γάμμα τῷ κάππα
 διηλωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικρῶ δειν ἤρχετο πολλάκις
 ἐν τῷ κναφείῳ ὑπὲρ ² γναφάλων. Ἐπέπαυτο δ' αὖ
 καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον, τὸ ³ μόλις ἀφαιρέ-
 μενον αὐτῷ, καὶ μάλισα παρακλέπτον. Καὶ τὰ λοιπὰ
 δ' αὖ ἡρέμει συγχύσεως ἄρχεσθαι παρὰ νόμον. Καλὸν
 γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως. Τὸ δὲ ὑπερ-
 βαίνειν ἐς ἃ μὴ χρῆ, λύοντός ἐστι τὸ δίκαιον. Καὶ ὁ γε
 πρῶτος ἡμῖν τὰς νόμους τέττας διαλυπώσας, εἴτε ⁴ Κάδ-
 μος ὁ νησιώτης, εἴτε Παλαμῆδης ὁ Ναυπλῖς, (καὶ Σι-
 μωνίδης δὲ ἔνιοι προσάπλυσσι τὴν προμήθειαν ταύτην) ἢ
 τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαιῶνται, διώρι-
 σταν, τί πρῶτον ἔσαι, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητος,
 αἷς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνεῖδον. Καὶ ὑμῖν
 μὲν, ὦ δικασαί, τὴν μείζω δεδώκασι τιμὴν, ὅτι καθ'
 αὐτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι. Ἡμιφώνοις δὲ τὴν ἐφεξῆς,
 ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκυσθῆναι δεῖται. Πασῶν δὲ
 ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἓναι τῶν πάντων, οἷς ἔδδ
 φωνὴν πρόσσει. Καθ' αὐτὰ μὲν ἐν τὰ φωνήεντα φυ-
 λάσσειν ἔοικε τὰς νόμους τέττας. Τὸ δὲ ταῦτ' ἐτο (ἔ γάρ
 ἔχω αὐτὸ χεῖρονι ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ὡς καλεῖται, ὁ μα-
 τὸς θεὸς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθον ἀγαθοὶ, καὶ
 καθήκοντες ὁραθῆναι, τό τε ἄλφα, καὶ τὸ υ, ἐκ αὖ

¹ Κισσῆρεως] Attici λ in ρ mutant.

² Γναφάλων] Hæc vox communiter scribitur κναφάλων; apud Atticos vero κ in γ mutatur. Γνάφαλον autem flocus est fullonico carduo detractus è panno inter pectendum.

³ Μόλις] Μόγης οἱ Ἀθηναῖοι, μόλις ἡ κοινή. Scholiastes.

⁴ Κάδμος] Phœnix, qui in Græciam litteras attulit, α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. Palamedes addidit ξ. θ. φ. χ. & Simonides ζ. η. ψ. ω. Cognatus.

ἡκέσθε μόνον) τῷτο ἔν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω
 τῶν πώποτε, βιασάμενον ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπε-
 λαῖσαι παρῶν, ἐκδιῶξαι δὲ ὅμῃ συνδέσμων ἅμα
 καὶ προθέσεων, ὥς μηκέτι φέρειν τὴν ἐκποσὸν πλεονεξίαν.
 Ὅθεν δὲ καὶ ἀπὸ τίνων ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν. Επεδήμην
 ποτὲ Κυβέλλῃ, (τὸ δὲ ἐστὶ πολίχνιον ἐκ ἀηδὸς, ἀποικον,
 ὡς ἐπέχει λόγῳ, Ἀθηναίων) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κρά-
 τισον ῥῶ, γειτόνων τὸ βέλτισον. Κατηγόμην δὲ παρὰ
 κωμωδίων τινι ποιητῇ, ¹ Λυσίμαχῳ ἐκαλεῖτο, Βοιω-
 τιῳ μὲν ὡς ἐφαίνετο τὸ γένῳ ἀνέκαθεν, ἀπὸ μέσης δὲ
 ἀξιώτη λέγεσθαι τῆς Ἀττικῆς. Παρὰ τῷτῳ δὴ τῷ ξένῳ
 τὴν τῷ ταῦ τῷτῳ πλεονεξίαν ἐφώρασα. Μέχρι μὲν
 γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει, τετραράκοντα λέγειν, ἀποσερῶν
 με τῶν συγγενημένων μοι, συνήθειαν ὥμην συνηθράμ-
 μένων γραμμάτων· ἐτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπι-
 σπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἷόν ἦν μοι τὸ ἄκυσ-
 μα, καὶ ἔ-πάνυ τὶ ἐδακνύμην ἐπ' αὐτοῖς. Ὅποτε δὲ
 καὶ ἐκ τῶτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε κατ'ίτερον εἰπεῖν, καὶ
 κάτ'ῤυμα, καὶ πῖτταν, εἴτα ἀπερυθριάσαν καὶ βασιλί-
 ταν ὀνομάζειν, ἢ μερίως ἐπὶ τῷτοις ἀθανακτῶ, καὶ
 πῖμπραμαι, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῷκά τις
 ὀνομάσῃ. Καὶ μοι πρὸς Διὸς ἀθυμῶντι, καὶ μεμονωμένῳ
 τῶν βοηθήσάντων, σύγ'νωτε τῆς δικαίας ὀργῆς. Οὐ γὰρ
 περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχό'λά ἐστιν ὁ κίνδυνῳ, ἀφαιρη-
 μένων τῶν συνήθων καὶ συνεσχολακώτων μοι γραμμάτων.
 Κίσσαν μὲν λάλον ὄρνεον ἐκ μέσων, ὡς ἐπ' εἰπεῖν, τῶν
 κόλπῳ ἀρπάσαν, κίτταν ἀνόμασεν. Ἀφείλετο δὲ μὲν
 φάσαν ἅμα νήσσαις τε, καὶ κοσσύφοις, ² ἀπαγορεύον-

¹ Λυσίμαχῳ] Οὗτῳ γὰρ πρῶτος ἡξίω τῆς τῷ σ εἰς τὸ τ μεταβολῆς, τέτ-
 τερα καὶ τετραράκοντα εἰπεῖν καὶ τήμερον. Schol.

² Ἀπαγορεύοντῳ Ἀριστάρχῳ] Aristarchus summus erat Grammaticus;
 Grammatici autem est dicendi puritati consulere, ideoque nulli non
 id genus variationi adversari.

τῷ Αριζάρχῃ. Περίεσπασε δὲ καὶ μελισσῶν ἐκ ὀλί-
 γας. Ἐπ' Αττικὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνῆρπα-
 σεν ἀνόμως Ὑμητῶν, ὁρώντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων συλ-
 καβῶν. Ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβα-
 λεν ὅλης, Θετταλίαν ἀξιῶν λέγειν, καὶ πᾶσαν ἀποκε-
 κλεισμένον τὴν θάλασσαν, ἔδὲ τῶν ἐν κήποις φεισά-
 μενον σεύτλων. Ὡς τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πᾶσταλόν
 μοι καβαλιπεῖν. Ὅτι τὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα μαρ-
 τυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ μηδέποτε ἐκαλέσαντι τῷ ζῆτα,
 σμάραγδον ἀποσπάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν
 Σμύρναν· μήτε τῷ ξυ, πᾶσαν παραβάντι συνθήκην,
 καὶ τὸν συγγραφέα τῶν τοιῶτων ἔχοντι· Θεκυδίδην σύμ-
 μαχον. Τῷ μὲν γὰρ γείτονί με ῥῶ νοσήσαντι συγνώ-
 μη, καὶ παρ' αὐτῷ φυτεύσαντί με τὰς¹ μυρρίνας, καὶ
 παῖσαντί με ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρῃς. Κα-
 γὼ μὲν τοιῶτον. Τὸ δὲ ταῦ τῷτο σκοπῶμεν ὡς φύσει
 βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. Ὅτι δὲ ἔδὲ τῶν ἄλλων ἀπέ-
 σχετο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ θῆτα, καὶ
 τὸ ζῆτα, μικρῶν δὲν πάντα ἡδίκησε τὰ σοιχεῖα, αὐτὰ
 μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. / Ἀκέρει, φωνήεντα
 δικασαί, τῷ μὲν Δ λέγουσι², ἀφείλεό με τὴν³ ἐν-
 δελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιῶν λέγεσθαι παρὰ πάντας
 τὰς νόμους; τῷ θῆτα κρέοντος, καὶ τῆς κεφαλῆς τὰς
 τρίχας τίλλουσι⁴ ἐπὶ τῷ τῆς κολοκύνθης ἐσερῆσθαι;
 τῷ ζῆτα, τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ
 ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν; τίς ἂν τέτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς
 ἐξαρκέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τετὶ ταῦ; τὸ
 δὲ ἄρα ἔ τὸ ὁμόφυλον τῶν σοιχείων μόνον ἀδικεῖ γέν⁵,

¹ Θεκυδίδην, Ἑρ.] Atticā Dialecto usus est Thucydides.

² Μυρρίνας] Σ in ε apud Atticos mutatur. & vice versā.

³ Εντελέχειαν] Attici δ & θ in τ, & ζ in τι mutant.

ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μελαδέεσκε τῆτονι
τὸν τρόπον. Οὐ γὰρ ἐπὶ ῥέπει γε αὐτὰς κατ' εὐθὺ φέ-
ρεσθαι ταῖς γλώσσαις· μᾶλλον δὲ, ὧ δικασαί, μελαζὺ
γὰρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματ' ἀνέμνησε
περὶ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με¹ τὸ μέρ² ἀπὴ-
λασε, καὶ γλώτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. Ὡ γλώσσης
ἀληθῶς νόσημα ταῦ. Ἀλλὰ μελαδέεσμαι πάλιν ἐπ'
ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς
αὐτὰς πλημμελεῖ. Δεσμοῖς γὰρ τισι σρεβλῶν καὶ σπα-
ράττειν αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. Καὶ ὁ μὲν τὶ καλὸν
ἰδὼν καλὸν εἰπεῖν βέλεται· τὸ δὲ παρείσπεσον³ τα-
λὸν εἰπεῖν αὐτὰς ἀναγκάζει, ἐν ἅπασι προεδρίαν
ἔχειν ἄξιον. Πάλιν ἕτερον⁴ περὶ κλήμα⁵ διαλέε-
ται· τὸ δὲ (τλήμον γὰρ ἐστὶν ἀληθῶς) τλήμα πεποίηκε
τὸ κλήμα, καὶ ἔ μόνον γε τῆς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ'
ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ὧ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν
εἰζαίφασι, καὶ τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκσῆναι, τὸ δὲ καὶ τῆ-
τῳ ἐπιβλεῦει, καὶ Κύρον αὐτὸν ὄντα, τυρόν τινά ἀπέφη-
νεν. Οὕτω μὲν ἔν ὅσον ἐς φωνὴν ἀνθρώπου ἀδικεῖ ἐρ-
γω δὲ πῶς; κλάσιν ἀνθρώποι, καὶ⁶ τὴν αὐτὴν τύχην
ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ κατὰρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ ταῦ
ἐς τὸ τῶν σοιχείων γέν⁷ παρήγαγε. Ἐπεὶ γὰρ τέττε
σώμα⁸ φασὶ τῆς τυράννης ἀκολυθῆσαντας, καὶ μιμη-
σαμένους αὐτῇ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήμα⁹ τοιούτῳ ξύλα
τεκλήναυτας, ἀνθρώπου ἀνασκοιοπίζειν ἐπ' αὐτὰ ἀπὸ

¹ Τὸ μέρ²] Αὐτὸ τὸ ἔσεν τὸ κατ' αὐτό. Scholiafles.

² Τάλον, ἔσ.] Dorici κ in τ mutant.

³ Τὴν αὐτὴν τύχην] Nullus dubito quin legendum sit τὴν αὐτῶν
τύχην.

⁴ Τῷ γὰρ τέττε σώμα⁸, ἔσ.] Verissima vocis τειρὸς origination. Ταυ,
ταυηρὸς, hoc est, in modum tau efformatus, & per contractionem
ταυρὸς, & praeposito sigma ut fieri solet, τειρὸς. Menagius.

ΤΙΜΩΝ, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ. 119

ὃν τέττε, καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπω-
 νυμίαν συνελθεῖν. Τέτων ἔν ἀπάντων ἕνεκα, πῶσων
 θανάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζε; ἐγὼ μὲν γὰρ
 οἶμαι δικαίως τῆτο μόνον ἐς τὴν τῆ ταῦ τιμωρίαν ὑπο-
 λείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτῆ τὴν δίκην ὑποσ-
 χεῖν. Ὁ δὲ σαυρός εἶναι ὑπὸ τέττε μὲν ἐδημιουργήθη, ὑπὸ
 δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεσθαι.

ΤΙΜΩΝ, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ.

ΤΙΜΩΝ.

Ω Ζεῦ¹ φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ² ἑταιρεῖε, καὶ ἐφέ-
 ριε, καὶ ἀσεροπηλᾶ, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφεληγερέ-
 τα, καὶ ἐρίγδεπε, καὶ εἴ³ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόνητοι
 ποιήσιν καλῶσι, καὶ μάλισα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέ-
 τρα⁴ τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμοι γινόμενοι, ὑπερείδεις
⁵ τὸ πῖπλον τῆ μέτρα, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τῆ

¹ Φίλιε καὶ ξένιε] Sic dictus Jupiter, quod amicitiae praeses duceretur,
 & hospitum vindex, si quando hospitii jura violata fuerant.

Jupiter, hospitibus nam te dare jura loquuntur.

Virg. Aen. 4. Barlaeus.

² ἑταιρεῖε καὶ ἐφέριε.]—Quod Sodalitii praeses, & procurator, do-
 minus, assertorque eorum haberetur, qui ejusdem lecti, septi, vel
 laris sunt participes. Barlaeus.

³ Καὶ εἴ τι σε ἄλλο ὄνομα] pro εἴ τι καλὰ τι ἄλλο ὄνομα, ἔστω.

⁴ Τὸ πῖπλον] Subaud. μέρος.

⁵ Τῆ μέτρα, ἔστω.] Ρυθμός propriè dicitur illa ἄρσις & δίσις eorum,
 qui pede & manu plaudunt; Unde translatum ad pedes metricos.
 Μέτρον à metiendo nomen habet, estque certa & definita pedum com-
 positio. Differunt igitur & ῥυθμός, & μέτρον, quod ῥυθμοὶ numeri spa-
 tio temporum constant, μέτρα etiam ordine. Alterum quantitatis
 est, alterum qualitatis. Cadere dicitur versus, cum non rectè pedibus
 suis incedit, vel in fine claudicat, ut tibicine opus habeat, quo
 fulciatur: *biare*, cum pars aliqua deficit, aut debitâ dimensione non
 constet, aut crebra vocalium inter se sit concursio. Bar.

ῥυθμῷ· πῶς σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγ^α ἀσραπῇ, καὶ ἡ βα-
 ρύβρομ^α βροντῇ, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργήεις, καὶ σμερ-
 δαλέ^α κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρ^α ἤδη ἀνα-
 πύφηνε, καὶ καπνὸς ποιηλικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τῷ παλά-
 γῃ τῶν ὀνομάτων. Τὸ δὲ αἰοίδιμόν σε καὶ ἐκηβόλον ὄπ-
 λον, καὶ πρόχειρον, ἔκ οἷο ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυ-
 χρὸν ἐστὶ, μηδὲ ὀλίγον σπινθῆρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικέν-
 των διαφυλάττειν. Θάττον γὰρ τῶν ἐπιорκεῖν τίς ἐπι-
 χειρέων ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθείη ἄν, ἢ τὴν τῷ
 πανδαμάτορ^α κεραυνῷ φλόγα· ἔτω δαλὸν τινα ἐ-
 παναλείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν, ἢ καπνὸν
 ἀπ' αὐτῷ μὴ δεδῖεναι· μόνον δὲ τῷτο οἶεσθαι ἀπο-
 λαύειν τῷ τραύματι^α, ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβό-
 λης. Ὡς ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀνι-
 βροντῇ ἐτόλμα, καὶ πάνυ τοι ἀπίθαν^α ὦν πρὸς ἔτω
 ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμουργὸς ἀνὴρ, καὶ μεγαλυ-
 χέμεν^α. Πῶς γὰρ, ὅπως γε καθάπερ ὑπὸ μανδρα-
 γόρα καθεύδεις; ὅς ἔτε τῶν ἐπιорκεῖων ἀκχεῖς, ἔτε
 τῆς ἀδικουσίας ἐπισκοπεῖς· λημῶς δὲ, καὶ ἀμβλυώτεις
 πρὸς τὰ γιννόμενα, καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, καθά-
 περ οἱ παρηθηκότες· ἐπεὶ νέ^α γε ἔτι καὶ ὀξύθυμ^α
 ὦν, καὶ ἀκμαῖ^α τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων,
 καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ ὑδέποτε ἤγες τότε πρὸς αὐτὸς
 ἐκεχειρίαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν,
 καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσεῖετο, καὶ ἡ βροντῇ ἐπαλαγεῖτο, καὶ
 ἡ ἀσραπὴ συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμόν, προη-
 κονίζετο. Οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκινηδόν, καὶ ἡ χιών σωρη-
 δόν, καὶ ἡ χάλαζα περηδόν. Καὶ ἵνα σοι φοβικῶς
 διαλέγωμαι, ὑετοὶ τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι· πόλαμὸς

¹ Σαλμωνεύς; Æoli F., de quo Virg. Æn. 6. Cognatus.

ἐκάσῃ σαγών¹ ὥς τε τηλικαύτη¹ ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ²
² ναυαγία ἐπὶ τῷ Δευκαλίῳ ἐγέννητο. Ὡς ὑπο-
 βρυχίαν ἀπάντων καλαδεδυκότων, μόλις ἐν τι κιβώτιον
 περισωθῆναι, προσοκειῖλαν³ τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι
 τῷ ἀνθρωπίνῳ σπέρματι⁴ διαφυλάττον⁴ εἰς ἐπιτο-
 νήν κακίας μείζονα. Τοι γὰρ τοι ἀκόλῃα τῆς ῥαθυ-
 μίας τὰ πείχειρα κομίζῃ παρ' αὐτῶν, ἔτε θυόη⁵ ἔτι
 σοι τινός, ἔτε σεφανῆ⁵, εἰ μή τις ἄρα πάρερσιν
 Ολυμπίων κ' ἔτ⁶, ἔ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν,
 ἀλλ' εἰς ἔθ⁶ τι ἀρχαῖον συνελῶν. Καὶ κατ' ὀλίγον
⁵ Κρόνον σε, ὦ Θεῶν γενναιότατε, ἀποφαίνεσι, παρω-
 σάμενοι τῆς τιμῆς, Ἐὼ λείπειν ὅποσάκις ἤδη σε τὸν
 νεῶν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ κ' ⁶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας
 Ολυμπιάσιν

¹ Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ] Subaud. μόριον.

² Ναυαγία] Locus apprimè notandus; convenit enim cum historiâ sacrâ, nisi quòd, ut ait Comicus, malè divisa sunt temporibus hæc. Quæ enim de Noacho scripta à principe Historicorum Mose fuerant, ab Deucalionem suum transtulerunt Græci. Tan. Faber.— De Deucalione Vid. Apollod. lib. 1. & Ov. Met. l. 1.

³ Τῷ Λυκωρεῖ] Mons sive locus ad quem appulit scapha. Scribit Pausanias in Phocicis Lycoream urbem conditam in Parnassi summitate ab iis, qui in Deucalionis alluvione lupo ululatus (τῶν λυκῶν ἀεργαῖς) servati sunt, ut eo nomine vel ipse Parnassus vel pars ejus intelligatur. Nam & Ovid. Parnassum fuisse ait montem Phocidis, in quem ab undis tutum Deucalion & Pyrrha se receperant. Verum ex narratione Mosaicâ mons, in quo resedit arca, unus fuisse dicitur montium Ararati, i. e. majoris Armeniæ. Barlaeus.

⁴ Εἰς ἐπιτονήν, ἔτ⁶.] Non absimili modo Horatius Car. lib. 3. Od. 6.

*Ætas parentum pejor ævis tulit
 Nos nequiores, mox daturos
 Progeniem vitiosiore.*

⁵ Κρόνον σε ἀποφαίνεσι] Imperio abdicant, quod Saturno fecit Jupiter.—tacitè Jovem perduellionis accusat. Barl.

⁶ Αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας, ἔτ⁶.] Legitur de Dionysio Siciliæ tyranno, ut alios mittam, quòd Jovi Olympio detraxerit magni ponderis

Ολυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασιν. Καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης
 ὤκνησας ἢ ἀναστῆσαι τὰς κύνας, ἢ τοὺς γείτονας ἐπι-
 καλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν,
 ἔτι συσκευάζομένους πρὸς τὴν φυγὴν. Ἄλλ' ὁ γεν-
 ναῖος, καὶ Γίανθολέτωρ, καὶ Τηανοκράτωρ, ἐκάθητο,
 τὰς πλοκάμους περικειρόμενος ὑπ' αὐτῶν, δεκάπη-
 χυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. Ταῦτα τοίνυν, ὦ
 θαυμάσιε, πηνίκα παύσεται, ἔτις ἀμελῶς παρορώ-
 μενα; ἢ πότε κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν; ὦ-
 σοι Φαέθονες ἢ Δευκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς ἔτις ὑπέρ-
 αυλον ὕβριν τῆ βίης; ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἔασας τὰ
 μὰ εἴπω, τοσούτους Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλε-
 σίους ἐκ πενεσάταν ἀποφῆνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεο-
 μένοις ἐπικερήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς εὐερφείαν
 τῶν φίλων ἐκχέας τὸν πλεόντον, ἐπειδὴ πένης διὰ
 ταῦτα ἐγενόμην, ἐκ ἔτι ἔδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐ-
 τῶν, ἔτε προσβλέπεσιν οἱ τέως ὑποπλήσσοιτες, καὶ
 προσκυνῶτες, καὶ τῇ ἐμῇ νεύματι ἀνηρήμενοι. Ἄλλ'
 ἦν πα καὶ ὁδῶ βαδίζων ἐν ὕχοιμί τινι αὐτῶν, ὥσ-
 περ τίνα σῆλην παλαιᾷ νεκρῷ ὑπῆλιν, ὑπὸ τῇ χρόνῃ
 ἀναβέβραμμένην, παρέχοντα, ὃ μὴδὲ ἀναϊνόντες. Οἱ
 δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες ἑτέραν ἐκρέπουσαι, δυσάνη-
 τον καὶ ἀπορόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνον-
 τες, τοῦ ἔτι πρὸ πολλῷ σωθῆρα καὶ εὐργέτην αὐτῶν

deris aureum amiculum, quo eum Hieron è manubiis Carthagi-
 nensium ornaverāt; proque detracto aureo laneum illi pallium in-
 jecerit, cavillans; aureum amiculum aestate grave est, hyeme frigidum;
 laneum ad utrumque anni tempus accommodatius. Barlaeus.

¹ Ω θαυμάσιε] Ut supra ὦ γενναῖός τις per illusionem. Barl.

² Πόσοι Φαέθονες, ἑσ. c.] Metonymia subjecti pro adjuncto. Barl.

³ Μηδὲ ἀναϊνόντες] Subaud. ἐπιβραφῆν.

γεγενημένον.

γεγενημένον. "Ωσε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν
 ἰσχυρίαν τραπομένῳ ἐναψάμενῳ διφθέραν, ἐργάζομαι
 τὴν γῆν, ὑπόμισθῳ ὁβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίας,
 καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐνλαῦθα. Τῆτο γέν μοι
 δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλὰς παρὰ τὴν ἀξίαν
 εὖ πρᾶττονίας. ² Ἀναιρότερον γὰρ τῆτό γε. Ἦδη
 ποτὲ ἔν, ὦ Κρόνῳ καὶ Ρέας υἱέ, τὸν βαθὺν τῆτον ὕπνου
 ἀποσεισάμενῳ, καὶ νήδυμον, (ὑπὲρ τὸν ³ Επιμενίδην
 γὰρ κεκοίμησαι) καὶ ἀναρρίπισας τὸν κεραυνόν, ἢ ἐκ τῆς
⁴ Αἴτης ἀναυσάμενῳ, μεγάλην ποιήσας τὴν φλόγα,
 ἐπιδειξαίῳ τίνα χολὴν ἀνδρώδους καὶ νεανικῆς Διὸς, εἰ μὴ
 ἀληθῆ ἐσι τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σῆς, καὶ τῆς σῆς ταφῆς
 μυθολογεύμενα. Ζ. Τίς ἔτός ἐστιν, ὦ Ερραῆ, ὁ κεκρα-
 γῶς ἐκ τῆς Αττικῆς παρὰ τὸν Τμητλὸν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ;
 πιναρὸς ὅλῳ, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίφθερῳ σκάπτει
 δὲ οἶμαι ἐπικεκυφῶς λάλῳ ἀνθρωπῳ, καὶ θρασύς.
 Ἦπῃ ⁵ φιλόσοφος ἐστιν. Οὐ γὰρ ἂν ἔτως ἀσεβεῖς τὰς
 λόγους διεξῆει καθ' ἡμῶν. ΕΡ. Τί φῆς, ὦ πάτερ; ἀγ-
 νοεῖς Τίμωνα τὸν Εχεκράλιδεα, τὸν ⁶ Κολυτῆα; ἔτός

¹ Ταύτην τὴν ἰσχυρίαν] Cave sis idem cum illo sentias, qui vertit
 ad extrema redactus consilia. Ἰσχυρία enim hoc in loco nihil aliud
 est, quam solitudo, secessus, pars ruris remotior. Tan. Fab.

² Ἀναιρότερον] Subaud. ἢ τὴν γῆν ἐργάζεσθαι, ἔσ.

³ Επιμενίδην] De Epimenide Cretensi Theologo extat Historia in
 noctibus Gellianis, & apud Diog. Laert., qui eum 47. annos ob-
 dormiisse dicit, Plin. 57. lib. 7. cap. 53. Barl.

⁴ Αἴτης] Vulg. Οἴτης. Sed Error manifestus. Fulmina Jovis ex
 Aetnâ, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lu-
 cianus. De Oetâ nil tale legas. At ibi, inquires, Hercules crema-
 tus est: fateor: quid tum? ex eone tempore mons arsit? ne dixe-
 ris. Tan. Fab.

⁵ Φιλόσοφος ἐστιν] Id genus hominum quâvis oblatâ occasione Lu-
 cianus infectatur. Barl.

⁶ Τὸν Κολυτῆα] Cotygentem vocat à pago. Hesyc. Κολυτῆς ὄνο-
 μα δῆμον. Barlaeus—item Harpocrat. δῆμός ἐστι τῆς Λιγυίδος φυλῆς
 Χολυτῆος.

ἔσιν ὁ πολλακίς ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἐσιάσας, ὁ
 μεόπλητος, ὁ τὰς ὅλας ² ἐκατόμβας, παρ' ᾧ λαμπρῶς
 εἰσθαμεν ἐοράζειν τὰ διάσια. Ζ. ³ Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς.
¹ Ο καλὸς ἐκεῖν, ὁ πλέσι, περὶ ὃν οἱ τοσῦτοι φί-
 λοι; τί παθὼν ἔν τοιῦτός ἐστιν; αὐχμηρὸς, ἄθλι,
 καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθωλὸς ὡς ἔοικεν, ἔτω βαρεῖαν
 κατὰφέρων τὴν δίκελλαν. ΕΡ. ⁴ Οὕτως μὲν εἰπεῖν,
 χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς
 τῆς δεομένης ἀπανίας οἶκ. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ,
 αἴνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία περὶ τῆς φίλης· ὅς ἔ-
 συνίει κόραξι· καὶ λύκοις χαριζόμεν. ἀλλ' ὑπὸ συ-
 πῶν τοσῶτων ὁ κακοδαίμων κειρόμεν τὸ ἥπαρ, φί-
 λης εἶναι αὐτῆς καὶ ἐταίρης ὥς ὁ ὑπ' εὐνοίας τὴν πρὸς
 αὐτὸν χαίροντας τῇ βορᾷ. Οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνώσαντες
 ἀκριβῶς, καὶ περιβραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν, ἐκμυ-
 ζήσαντες καὶ τῦτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς, ὥχοντο, αὐτοῦ
 αὐτὸν καὶ τὰς ρίζας ὑποβλήμενον ἀπολιπόντες, ἔδδ
 γνωρίζοντες ἔτι, ἔδδ προσβλέποντες (πόθεν γάρ;) ἢ
 ἐπικερύντες, ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. Διὰ ταῦτα
 δικελλίτης, καὶ διφθερίας, ὡς ὄρας, ἀπολιπὼν ὑπ'
 αἰσχύνῃς τὸ ἄστυ, μισθῶ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς
 κακοῖς· ὅτι οἱ πλετῶνες παρ' αὐτῶ, μάλα ὑπεροπι-
 κῶς παρέρχονται, ἔδδ τῆνομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδό-
 τες. Ζ. Καὶ μὴν ἔ παροπλῆς ἀνῆρ, ἔδδ ἀμελήσει·
 εἰκότα γὰρ ἡγανᾶκει δυσυχῶν· ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσο-

¹ ἱερῶν τελείων,] i. e. ὁλοκλήρων. Λελοβημένον γὰρ ἔ θύεται. Vid.
 Hom. II. ε. v. 66. ibique vet. Scholia. Vid & Natal. Com. l. i.
 c. x.

² Ἐκατόμβας] Subaud. παραστήσας.

³ Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς] Post Interjectiones sequente Genitivo subauditur
 ὅτι.

⁴ Οὕτως μὲν εἰπεῖν] Subaud. ὡς, & post ἀληθεῖ λόγῳ supple χρῆσθαι.

μὲν τοῖς κατὰ τοὺς νόμους ἐκείνοις, ἐπιλεησμένοι
 ἀνδρὲς, τοσαῦτα ταύρων τε καὶ αἰγῶν πινόταλα καύσαν-
 τ^α ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν· ἔτι γὰρ ἐν ταῖς ῥίσσι τὴν
 κνίσσαν αὐτῶν ἔχω. Πλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε, καὶ θορύβου
 πολλῆ τῶν ἐπιπορευόντων, καὶ βιαζομένων, καὶ ἀρπαζόν-
 των, ἔτι δὲ καὶ φόβου τῶν παρὰ τῶν ἱεροσυλόντων, πολλοὶ
 γὰρ ὄντοί, καὶ δυσφύλακτοι, καὶ ἔτι ἐπ' ὀλίγον καταμῦσαι
 ἡμῖν ἐφίανσι, πολὺν ἤδη χρόνον ἔδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν
 Ἀττικὴν καὶ μάστιγα ἐξ ἧς φιλοσοφία, καὶ λόγων ἔριδες
 ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. Μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους,
 καὶ κεκραγόντων, ἔδ' ἐπακχεῖν ἐς τῶν εὐχῶν. Ὡς ἡ
 ἐπιβουλάμενον χρὴ τὰ ὤτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιβριθεῖναι
 αὐτῶν, ἀρετὴν τινὰ, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρης μεγάλη τῇ
 φωνῇ ξυνειρόντων· διὰ ταῦτά τοι καὶ τῆτον ἀμεληθῆναι
 συνέβη, πρὸς ἐμᾶς ἢ φαῦλον ὄντα. Ὅμως δὲ τὸν Πλά-
 τον, ὃν Ἑρμῆ, παραλαβὼν, ἀπὸ παρ' αὐτὸν κατὰ τά-
 χ^α· ἀγέτω δὲ ὁ Πλάτ^{ων} καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτῆς, καὶ
 μενέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλα-
 τέσθωσαν ἔτι ῥαδίως, καὶ ὅτι μάστιγα ὑπὸ χρησό-
 τη^α αὐθις ἐκδιώκη αὐτῆς τῆς οἰκίας. Περὶ δὲ τῶν κο-
 λάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο
 πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐθις μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσω-
 σιν, ἐπειδὴ τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω. Καταβλεπόμενοι
 γὰρ αὐτῆς καὶ ἀπεσομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκλίνας αἱ μέ-
 γισται, ὅποτε φιλοσιμότερον ἡκούσισα πρῶτην ἐπὶ τὸν
 σοφιστὴν ἱ. Ἀναξαγόραν, ὃς ἐπειθε τὰς ὁμιλητὰς
 μηδὲ

ἱ Ἀναξαγόραν] Fuit Anaxagoras Philosophus Clazomenius insignis,
 qui Xerxis Persarum regis tempore floruit. Mundi hoc atque Na-
 turæ opificium ab æternâ Mente conditum & ordinatum esse docuit.
 Cujus hic extat versus omni memoriâ dignus.

¹ μηδὲ ὅλως εἶναι τινὰς ἡμᾶς τὰς θεάς. Ἄλλ' ἐκεῖνον μὲν διήμαρτον. ² Ὑπερέσχε γὰρ αὐτῷ τὴν χεῖρα Περικλῆς ὃ δὲ κεραυνὸς, εἰς τὸ Ἀνάκειον παρασκήψας, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγον δεῖν συνέλπιε ⁴ περὶ τῇ πέτρᾳ. Πλὴν ἰκανὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία εἶναι αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλεῖν τὸν Τίμωνα ὀρώσιν. EP. ³ Οἶον ἦν τὸ μέγα κεκραγένοι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι, καὶ θρασύν; ὃ τοῖς δικαιολογεῖσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τῷτο χρήσιμον· ἰδὲ γὰρ αὐτίκα μάλα πλέσιν ἐκ πονεσάτων καλῶς ἔσειαι ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρρησιασάμενον ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία· εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπεν ἐπικεκυφώς, ἐτι αὖ

Nōs ēsti διακοσμῶν τὸ τῶν πάντων αἴτιον,

Mens æterna est, quæ gubernans omnia, omnium est causa.

Laert. lib. 2. Quæ laudabilis de Deo Uno veritatis professio, ut Socrati, sic & illi noxia fuit. Nam ea doctrina tantam sibi invidiam conflagavit apud Athenienses, ut ex ea ansam raperent ipsum ἀθεότητος accusandi, & talentum promitterent, quisquis interficeret. Etenim hanc esse causam ipse Jupiter indicat, cum sophistam eum vocat, idcirco in illum se fulmen torfisse dicit, quod suis familiaribus & discipulis persuaderet, nullo pacto esse Deos, quos pro talibus haberent Athenienses. Barlaeus.

¹ Μηδὲ ὅλως εἶναι τινὰς] Neque alicujus pretii esse nos. Nam τὶς aliquando πρόσωπον denotat singulare ad differentiam τῶν τυχόντων. Sic Juv.

*Aude aliquid brevibus Gyaris ὃ carcere dignam,
Si vis esse aliquis* ———

vel nullos, inquit, i. e. nullâ divinitate præditos. Barl.

² Ὑπερέσχε, ἔσχε.] Interpretandum est hoc de Judicio; nam impietatis accusatus Anaxagoras à Pericle discipulo suo defensus est. Barlaeus.

³ Ἀνάκειον] Vid. Maussaci annotationem ad hanc vocem in Harpocrate.

⁴ Περὶ τῇ πέτρᾳ] Vulg. παρὰ τὴν πέτραν. Malè. Hoc enim juxta petram (quod est ridiculum) illud ad petram significat. Hanc emend. MSS. Cod. auctoritas confirmat. Tan. Fab.

⁵ Οἶον ἦν] Pro οἶον ἐστὶ.

ἔσκαπεν

ἔσκαπτον ἀμελόμενοι. ΠΛΟΥ. Ἄλλ' ἐγὼ ἔκ' αὖ
ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. Ζ. Διὰ τί, ὦ ἄριστε
Πλῆτε, καὶ ταῦτα, ἐμὲ κελεύσαντες; ΠΛΟΥ. Ὅτι
νὴ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμέ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ κα-
τεμέριζε, καὶ ταῦτα, παρ' ἑωῶν αὐτῷ φίλον ὄντα καὶ μό-
νον ἔχει δικράνοισ με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ
πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορρίπτοντες. Αὐθις ἔν' ἀπέλθω
παρασίτοις, καὶ κόλαξι, καὶ ἐταίραις παραδοθησόμενοι;
ἐπ' ἐκείνης, ὦ Ζεῦ, πέμπε με, τῆς αἰσθησομένης τῆς
δωρεᾶς, τῆς περιέψοντος, οἷς τίμιον ἐγὼ, καὶ περιπό-
θητος. Οὗτοι δὲ οἱ λάροι τῇ πενίᾳ ζυνέσωσαν, ἣν προ-
τιμῶσιν ἡμῶν καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ
δίκελλαν, ἀσπαύωσαν ἄθλιοι, τέτλαρας ὀβολὸς ἀποφέ-
ρουτες, οἱ δεκαλάαντες δωρεᾶς ἀμελητὶ προἰέμενοι. Ζ. Οὐ-
δὲν ἔτι τοιούτων ὁ Τίμων ἐργάσεται περὶ σέ· πάνυ γὰρ
αὐτόν ἡ δίκελλα πεπαιδαῶνεν, εἰ μὴ παυλάπασιν
ἐνάλγητος ἐστὶ τὴν ὀσφύν, ὡς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας
προαιρεῖσθαι. Σὺ μέντοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναι μοι
δοκεῖς, ὅς νῦν μὲν τὸν Τίμωνα αἰτιά, διότι σοι τὰς
θύρας ἀναπέβας, ἠφίει περινοσεῖν ἐλευθέρως, ἔτε
ἀποκλείων, ἔτε ζηλοῦπῶν. Ἄλλοτε δὲ τῶν αὐτῶν
ἠσανάκεις κατὰ τῶν πλεσιῶν, κατακεκλειῖσθαι λέγων
πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισί, καὶ σημείων ἐπιβο-
λαῖς, ὡς μὴδὲ παρακύψαι σοι εἰς τὸ φῶς δυνατόν εἶναι.
Ταῦτα γὰρ ἀπωδύρε παρὸς με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν
πολλῷ τῷ σκότῳ καὶ διὰ τούτο ὡχρὸς ἡμῖν ἐφαίνε, καὶ
φρονίδος ἀνάπλεως, συνεσπακὺς τῆς δακτύλου πρὸς

* Ἄλλοτε δὲ, ἔτ.] Respicit locum qui in Aristophanis Pluto est, quem huc transferre non vacat, ut nec alia μῦθα ὄσα. Nam ex Aristophanis Pluto hæc magnam bonamque partem educta sunt. Tan Faber.

τὸ ἔθ⁹ τῶν συλλογισμῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν,
εἰ καιρῷ λάβοιο, παρ' αὐτῶν. Καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα
ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, κα-
θάπερ τὴν Δανάην, παρθενεύεσθαι, ὑπ' ἀκριβέσι καὶ
παμπονήροις παιδαγωγοῖς ἀναλρεφόμενον, τῷ Τόκῳ, καὶ
τῷ Λογισμῷ. * Ἀτοπα γὲν ποιεῖν ἔφασκες αὐτὸς ἐρῶν-
τας μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξόν δὲ ἀπολαύειν, ἢ τολμῶν-
τας, ἡδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίως γε ὄντας,
ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον, καὶ τοῦ
μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτῇ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν
οἰομένους, ἢ τὸ αὐτὸς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μη-
δενὶ μελαδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ
φάτῃ κύνᾳ, μήτε αὐτὴν ἐσθίεσαν τῶν κριθῶν, μήτε
τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέψαν. Καὶ προσέτι γε καὶ
κατεγέλας αὐτῶν φειδομένων, καὶ φυλαττόνων, καὶ το
καινότατον, αὐτὸς ζηλοῦπένων· ἀγνοέων δὲ ὡς κατ' ἀ-
ρα⁹ οἰκέτης, ἢ οἰκονόμ⁹, ἢ παιδότηρι⁹ ὑπείσιων
λαθραίως, ἐμπάρειναι τὸν κακοδαίμονα καὶ ἀνέρασον
δεσπότην, πρὸς αἵμαυρόν τι καὶ μικρόσομον λυχνίδιον,
καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον, ἐπαρτυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις.
Πῶς ἔν ἐκ ἀδίκον, * πάλαι μὲν σε ταῦτα αἰτιάσθαι,
νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν; ΠΛΟΥ. Καὶ
μὴν εἴτε τὰ ληθῇ ἐξελάζοις, ἄμφω σοι εὖλογα δόξω
ποιεῖν. Τῷ τε γὰρ Τίμων⁹ τὸ πανυ τῷτο² ἀνειμένον,

* Πάλαι μὲν σε ταῦτα αἰτιάσθαι] Non potest stare hic locus, nisi le-
gas οὐ pro σὺ (Quod vulg. Cod. prae se ferunt.) Sensus est, nun-
quid ab omni ratione alienum est, te olim haec queri, nunc autem
planè contraria Pluto objicere? alioqui αἰτιάσθαι σε ταῦτα significa-
bit, te in his accusare, vel, te harum rerum accusare, quod nihil ad
rem nunc quidem facit. Tan. Faber.

² Ἀνειμένον] Subaud. ἔθ⁹.

ἀμελές, καὶ ἔκ εὐνοϊκόν¹ ὥς πρὸς ἐμὲ εἰκότως ἂν δοκοίη² τῆς τε αὖ καλᾶκλειςον ἐν θύραις καὶ σκότῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερον³ γενοίμην, καὶ πιμελῆς, καὶ ὑπέροικον, ἐπιμελεσμένους, ἔτε πρὸς ἀπλομένους αὐτῆς, ἔτε εἰς τὸ φῶς προσάγουσας, ὥς μηδὲ ὀφθείην πρὸς τινος, ἀνστήτης ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὕβρισάς· ἔδεν ἀδικῆντά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς καλᾶσήπουσας, ἔκ εἰδότας ὥς μὲν μικρὸν ἀπίασιν ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καλᾶλιπόντες. Οὐτ' ἔν ἐκεῖνους, ἔτε τῆς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τῆς ἐπαινω, ἀλλὰ τῆς, ὅπερ ἄριστον ἐστὶ, μέτρον ἐπιθήσουσας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τοπαράπαν, μήτε προήστομένους τὸ ὅλον. Σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τῇ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νεαν, καὶ καλὴν, ἐπεία μήτε φυλάττοι, μήτε ζηλοτυποῖ τοπαράπαν, ἀφίεις καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βυλομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάτοι μοιχευθησομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μάσρωπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἄρα ὁ τοιῦτος ἐρᾷν δόξειεν ἂν; ἔ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τῆτο φαίης ἂν, ἐρασθεῖς πολλάκις. Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίῳν, ὁ δὲ, μήτε αὐτὸς προσάπλοιο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ σείραν καλᾶκλείσας παρθενεύοι, καὶ ταῦτα ἐρᾷν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χροᾶς, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκλειηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑπόδεδυκότων, ἔσθ' ὅπως ὁ τοιῦτος καὶ παραπαίειν δόξειεν ἂν, δεὸν παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τῇ

¹ Ὡς πρὸς ἐμὲ] Ὡς πρὸς sequente accus. vel personæ vel rei significat idem quod ὅσον vel ὅσα πρὸς, quantum attinet. Vid. Vigerum.
² Ἀνίη verò subauditur.

γάμῃ, καλῶμαραίνων εὐπρόσωπον ἔτω καὶ ἐπέραςον κόρην, ¹ καθάπερ ἱερείαν τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφων διαπαντός τῇ βίᾳ; ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακκίζομεν, καὶ λαφυρσόμεν, καὶ ἐξαντλόμεν. ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ σιγμαλίας δραπέτης, πέπεδημέν. ΖΕΥΣ. Τί ἔν ἀθανακτεῖς κατ' αὐτῶν; δίδοσι γὰρ ἅμφω καλὴν τὴν δίκην οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἄποιοι, καὶ ἄλφειοι, καὶ ξηροὶ τὸ σῶμα, ἐπιτεχνηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ οἱ δὲ, καθάπερ ² ὁ Φινεύς, ἀπὸ τῆς φάρυγγος τὴν τροφήν ὑπὸ τῶν ἀρπυιῶν ἀφαιρέμενοι. Ἀλλ' ἄπιθι ἤδη σωφρονεσέμεν παραπολὺ τῷ Τίμῳ ἐνλευζόμεν. ΠΛΟΥ. Ἐκεῖν γὰρ πότε παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνου τέτυκται, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναι με, καὶ σπυδὴν ἐξαντλῶν, φθάσαι βυλόμεν τὴν ἐπιρροήν, μὴ ὑπέραντλῃ εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν; ὥς ἐς τὸν τῶν Δαναϊδῶν πίθον ὕδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τῇ κύτεις μὴ ζέουσι. ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένης τῇ ἐπιρρέουσι ἔτι εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν κεχηνὸς τῇ πίθῳ, καὶ ἀκάλυπτος ἢ ἐξοδός. ΖΕΥΣ. ³ Οὐκ ἔν εἰ μὴ ἐμφράξῃ τὸ κεχηνὸς τῆτο, καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπλάμενον, ἐκχυθέν ἐν βραχεὶ σῷ, ῥαδίως εὐρήσει τὴν διφθέραν αὐτῆς, καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ

¹ Καθάπερ ἱερείαν Θεσμοφόρῳ] Hujus enim sacris non nisi castæ mulieres adesse consueverant. Vid. Dion. Halicar. lib. 1. Hinc & illud. Juv. Sat. 6.

Paucæ adeo Cereris vittas contingere dignæ.

Θεσμοφόρος autem dicitur ob legum inventionem; unde & apud Virg. Æn. 4. *Legifera Cereri videre est.*

² Ὁ Φινεύς.] De Phineo Virg. Æn. 2. Cognatus.

³ Οὐκ ἔν εἰ μὴ, ἔκ.] Hoc in loco Hyperbaton esse videtur, sive ordinis naturalis perturbatio, quem sic restituit Tan. Fab. Οὐκ ἔν εἰ μὴ εἰς τὸ ἅπαξ ἐμφράξῃ τὸ κεχηνὸς τῆτο καὶ ἀναπεπλάμενον.—Εἰς τὸ ἅπαξ αὐτὴ τῷ δόλῳ ponitur.

τρυγί τῷ πύθῃ· ἀλλ' ἀπῆε ἤδη, καὶ πλατίζεε αὐ-
τόν. Σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαινίων, πρὸς ἡμᾶς
ἄλγειν τὰς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸν κεραυνὸν
ἀκονήσαντες, ἐπισκευάσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθηγμέναι
αὐτὰ δεησόμεθα. ΕΡ. Προΐωμεν, ὦ Πλῦτε· τί τῷ-
το; ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, καὶ τυ-
φλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὢν. ΠΛΟΥ. Οὐκ αἰ-
τῷτο, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλ' ὅποταν μὲν ἀπὶ πᾶσι παρὰ τινὰ πεμ-
φθῆις ὑπὸ τῷ Διὸς, καὶ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ
ἰ χωλὸς ἀμφοτέρους, ὡς μόλις ἰ τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα,
προγηράσαντο· ἐνίοτε τῷ περιμένοντι· ὅποταν δὲ ἀπαλ-
λάττεσθαι δεῖ, πλὴν ὅψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον.
Ἄμα γὰρ ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττο-
μαι νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ σταδίον, καὶ ἰδόντων
ἐνίοτε τῶν θεῶν. ΕΡ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῆς. Ἐγὼ
δὲ καὶ πολλὰς αὖ εἰπεῖν ἰ ἔχοιμί σοι, χθές μὲν καὶ
ὄβελον ὥς πρὶν εἶναι βρόχον ἐσχηκότας, ἄφνω δὲ τῇ-
μερον πλασίσας, καὶ πολυτελεῖς, ἐπὶ λευκῇ ζεύγῃ
ἐξελαύνοντας, οἷς καὶ ὄντο ὑπῆρξε πώποτε καὶ
ὅμως πορφυροὶ, καὶ χρυσόχειρες περιέρχονται, καὶ αὐ-
τοὶ πριεύοντες, οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλατύνειν. ΠΛ.
Ἐτεροῖον τῷτ' ἔστιν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ καὶ τοῖς ἐμαυτῷ ποσὶ
βαδίζω τότε· καὶ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλῦτων ἀποσέλ-
λει με παρ' αὐτὰς, ἰ ἄτε πλατοδότης, καὶ μεγαλό-
δωρο καὶ αὐτὸς ὢν· δηλοῖ γὰρ καὶ τῷ ὀνόματι. Ἐπει-

¹ Χωλὸς ἀμφοτέρους.] Subaud. ποσίν.

² Τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα] Τελεῖν perinde esse videtur, ac si diceretur
τελεῖν τὸν δρόμον, conficere cursum. Barl.

³ Ἐχοιμί] Idem quod δυναίμην. Ἐχω enim saepe saepius possum fig-
nificat.

⁴ Ἀπὶ πλατοδότης] Αἰετῆται εἰς τὰς ἀπὸ τῶν τελευτήων πλασίων διαδο-
χίως τὸν κλῆρον· ταῦτα τοι καὶ ὑπὸ τῷ Πλῦτωνος φασὶ αὐτοῖς τὴν ἀπὸ τῶν χι-
ρῶν ἐπὶ τὰ κρείττονα μεταβολήν. Schol.

δαὺν τοίνυν μέλοιςθῆναι δὲ με παρ' ἑτέρῃ πρὸς ἕτερον,
 εἰς δέλιν ἐμβαλόντες με, καὶ κάλασημηνάμενοι ἐπι-
 μελῶς, φορηδὸν ἀράμενοι, μελακομίζουσι. Καὶ ὁ μὲν νέ-
 κρὸς ἐν ἰσκολεινῷ πρὸς τῆς οἰκίας πρόκειται, ὑπὲρ τὰ
 γόνατα παλαιᾷ τῇ ὀθόνη σκεπόμενος, περιμήχῃος ταῖς
 γαλαῖς. Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περι-
 μένουσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπέλο-
 μένην τείριγότες οἱ νεοττοί. Ἐπειδὰν δὲ τὸ σημεῖον
 ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῖνον ἐνιμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ,
 καὶ ἀνακηρυχθῇ με ὁ καινὸς δεσπότης, ἦτοι συγγενῆς
 τις, ἢ κόλαξ, ἢ καλαπύτων οἰκέτης, ἢ ἐκ παιδικῶν τί-
 μιος, ὑπεξυρήμενος ἔτι τὴν γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ
 πανδοραπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔξωρσεν ὡς ὑπηρετήσεν αὐ-
 τῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γεναῖος ἀπολαβών· ἐκεῖνος
 μὲν, ὅστις ἂν ἢ ποτὲ, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ,
 ἢ θέει φέρων, ἀντὶ τῆς τέως ἢ Πυρρίε, ἢ Δρόμωνος,
 ἢ Τιβίε, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρωταρχος
 μέλουνομασθεῖς, τῆς ματὴν κεχηνότας ἐκείνας εἰς ἀλ-
 λήλῃς ἀποδιδέποντας καλαπιδῶν, ἀληθῆς αἰσίου τὸ
 πένθος, οἷος αὐτὰς ὁ θύνη ἐκ μυγῆ τῆς σαγήνης δι-
 ἐφυγεν, καὶ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καλαπιδῶν· ὁ δὲ, ἐμ-
 πετῶν ἀθρόως εἰς ἐμὲ, ἀπειρόκαλος καὶ παχυδερμὸς

¹ Σκολεινῷ] Subaud. τόπῳ vel μέρῳ.

² Τὰ παιδικὰ] de præpōstera Venere intelliguntur. *Catamites* Latini vocant & *scorta mascula*. Barleus.

³ Οἷος φέρων] Atticè pro φέροι δίδω. Sic αἰύτας τρέχει, apud Arist. in *Pluto* pro τρέχων αἰύσων, *currendo*, hoc est, *confestim perfice*. Barleus.

⁴ Πυρρίε, [Ἔς.] Οἰκιστὰ ταῦτα παρὰ τοῖς παλαιῶς ὀνόματα. Schol. contra autem *Megacles*, *Megabyzus*, *Protarchus*, nobilium hominum nomina. Tan. Fab.

⁵ Καλαπιδῶν] Pro καλαφαγῶν. Degeneravit hoc verbum à simplice πίνω, & sæpius de carnibus & piscibus pro *devorare* usurpatur. Barleus.

ἀνθρωπος,

ἀνθρώπου, ἔτι τὴν πένην πεφρικώς, καὶ εἰ παριὰν
 ἀλλὰ μασιζέει τις, ὀρθιον ἐφιστὰς τὸ ὄσ, καὶ τὸν μυ-
 λῶνα ὥσπερ τὸ Ἀνάκτορον προσκυνῶν, καὶ ἔτι φο-
 ρητός ἐστι τοῖς ἐνυγχάνουσιν· ἀλλὰ τὰς τε ἐλευθέ-
 ρους ὑβρίζει, καὶ τὰς ὁμοδύλους μασιζοῖ, ἀποπειρώ-
 μεναι εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοικῦτα ἔξουσιν· ἄχρις αὖν ἢ ἐς
 πορνιδίου τι ἐμπετῶν, ἢ ἱπποτροφίας ἐπιθυμήσας, ἢ
 κόλαξι παραδὲς ἐαυτὸν, ἀμύυσιν ἢ μὴν εὐμορφότε-
 ρον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέσερον δὲ τῷ Κέκροπι,
 ἢ Κόδρε, συνέωτερον δὲ τῷ Ὀδυσσέως, πλεσιώτερον
 δὲ συνάμα Κροίσων ἐκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τῷ χρόνῳ
 ἄθλιον ἐκχέει τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιφοκιῶν,
 καὶ ἀρπαγῶν, καὶ πανερῶν συνελεγμένα. ΕΡ. Αὐτὰ
 πᾶ σχεδὸν φῆς τὰ γινόμενα. Ὅποταν δ' ἔν αὐτό-
 πης βαδίζης, πῶς ἔτω τυφλὸς ὢν εὐρίσκεις τὴν
 ὁδόν; ἢ πῶς διαβινώσκεις ἐφ' ὅς αὖν σε ὁ Ζεὺς ἀπο-
 σείλῃ, κρίνας εἶναι τῷ πλεῖν ἀξίους; ΠΛΟΥ. Οἷε
 γὰρ εὐρίσκειν με οἱ τινὲς εἰσι; ΕΡ. Μὰ τὸν Δία ὃ πά-
 νυ. Ὅ γὰρ Αριστείδην καβαλιπῶν, Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ
 προσήεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων εἶδε ὄσολε
 ἀ-
 ξίοις. Πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις καλαπεμφθεὶς; ΠΛΟΥ.

¹ Τὸν μύλῶνα] Servi non modo compedibus vinciri, sed & in pis-
 trinum dedi ob noxam solebant. Unde *pisstrino dignus* apud Te-
 rent. Erat autem locus, in quo panis pinsebatur, seu mola, quam
 versabant mancipia, pro quibus hodie jumentis utimur, aut molis
 pneumaticis aquaticisve. Barl.

² Ἀνάκτορον] Τὸ τῆς Δημήτρως ἱερὸν. Vid. Hesych.

³ Οὐ γὰρ Αριστείδην, &c.] Aristides vir fuit Atheniensis nobili-
 tate & justitia insignis, de quo Corn. Nepos, lib. 3, inquit, *Ari-
 stides quā fuerit abstinentia nullum est certius indicium, quā quod,
 cum tantis rebus praefuisset, in tantā paupertate discessit, ut qui
 efferreretur, vix relinqueret.* Callias & Hipponicus duo itidem viri
 Athenienses, pater & filius, ob luxum & libidinem celebratissimi.
 Barl.

ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περὶ νοσῶν, ἄχρις ἂν λάθω
 τινὶ ἐμπεσόν· ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι περιύχῃ,
 ἀπαλαγὼν ἔχει, ἡ σὲ τὸν Ἑρμῆν ἑπὶ τῷ παραλόγῳ
 τῷ κέρδεος προσκυνῶν. ΕΡ. Οὐκ ἔνι ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς
 οἰόμενός σε καὶ τὰ αὐτῷ δοκῦντα πλελίζειν, ὅσους ἂν
 οἶέσθαι τῷ πλελῆν ἀξίους; ΠΛΟΥ. Καὶ μάλα δικαίως,
 ὦ γὰρ θεέ, ὅς γε τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, ἐπεμπευ ἀναζη-
 τήσουσα δυσεύρετον ἔτῳ χρῆμα, καὶ πρὸ πολλῆ ἐκ-
 λελοιπὸς ἐκ τῷ βίῃ· ὅπερ ἔδ' ὁ Λυλκεὺς ἂν ἐξεύ-
 ροι ῥαδίως ἀμαυρὸν ἔτῳ καὶ μικρὸν ὄν. Τοιαῦτά τε
 τῶν μὲν ἀθανάτων ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων, ἐν
 ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾶον ἐς τὰς τοιαύτας
 ἐμπίπτω περιιὼν, καὶ σαλτηνέομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡ.
 Εἴτα πῶς, ἐπειδὴν καλῶς αὐτῆς, ῥαδίως φεύγεις,
 ἔκ εἰδὼς τὴν ὁδόν; ΠΛΟΥ. Ὁξυδερκής τότε πῶς καὶ
 ἀρτίπες γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς.
 ΕΡ. Ἐτι δὴ μοι καὶ τῆτο ἀποκρίναι πῶς τυφλὸς ὢν,
 εἰρήσεται γὰρ, καὶ προσέτι ὠχρῶ, καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν
 σκελοῖν, τοσάυτης ἐρασᾶς ἔχοις, ὥς πάλαις ἀπο-
 βλέπειν εἰς σέ, καὶ τυχούσας μὲν, εὐδαιμονεῖν οἶσθαι·
 εἰ δὲ ἀπολύχοιεν, ἔκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γὰρ
 τινὰς ἔκ ὀλίγας αὐτῶν ἔτῳ σὲ δυσέρωτας ὄντας, ὥς
 καὶ εἰς βαθυκήτεα πόντον φέροντες ἔρριψαν αὐτὰς, καὶ
 πέλρων κατ' ἡλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζουσαι ὑπὸ
 σέ, ὅτι περ ἔδ' ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτὰς. Πλὴν ἀλλὰ
 καὶ σὺ ἂν, εὖ οἶδα ὅτι, ὁμολογήσειας, εἴ τι ζυνίης σαι-
 τῆ, κορυβαυλῆαν αὐτὰς, ἐρωμένῳ τοιοῦτῳ ἐπιμεμνηνόςας.
 ΠΛΟΥ. Οἶμι γὰρ τοιαῦτον οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς,

² Σὲ τὸν Ἑρμῆν, [εἴ] Lucrum enim insperatum à Mercurio objici
 credebant. Tan. Fab.

³ Ἐπὶ τῷ παραλόγῳ τῷ κέρδεος] Attica constructio, pro τῷ κέρδι.
 Barlaeus.

χωλόν, ἢ τυφλόν, ἢ ὅσα ἄλλὰ μοι πρόσεςιν; ΕΡ. Ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλῆτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάν-
τες εἰσὶ; ΠΛΟΥ. Οὐ τυφλοὶ, ὦ ἄρισε· ἀλλ' ἡ ἄγ-
νοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσιν τὰ πάντα, ἐπι-
σκιάζουσιν αὐτὰς. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς μὴ πανάπασιν
ἄμορφος εἶην, προσωπεῖον περιθέμενος· ἐρασμιώτατον,
διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐν-
τυγχάνω αὐτοῖς· οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ
κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνουσι· ὡς
εἶγέ τις αὐτοῖς ὅλον ἀποδυμνώσας ἐπέδειξε, μεθ' ὃν
ὡς κατεγίνωσκον ἂν αὐτῶν, ἀμβλυώτοντες τὰ τηλι-
καῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεράςων, καὶ ἀμόρφων πρᾶγματων.
ΕΡ. Τί ἔν καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλεῖν γινόμενοι,
καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιθέμενοι, ἔτι ἐξαπατῶνται,
καὶ ἦν τις ἀφαιρῆται αὐτὰς, θᾶττον ἂν τὴν κεφαλὴν
ἢ τὸ προσωπεῖον πρόοιτο; ἔ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνο-
εῖν (εἰκὸς) αὐτὰς ὡς ἐπὶ χρυσῷ ἢ εὐμορφίᾳ ἔσιν, ἐν-
δοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. ΠΛΟΥ. Οὐκ ὀλίγα, ὦ Ερμῆ
καὶ πρὸς τὴν τοῖ μοι συναγωνίζεαι. ΕΡ. Τὰ ποῖα;
ΠΛΟΥ. Ἐκιδάν τις ἐντυχὼν τὸ πρῶτον, ἀναπέλα-
σας τὴν θύραν, εἰσδέχεταιί με, συμπαρεϊστέρχεται μετ'
ἐμὲ λαθὼν ὁ Τύφος, καὶ ἡ Ἀνοια, καὶ ἡ Μεγαλαυχία,
καὶ ἡ Μαλακία, καὶ Ὑβρις, καὶ Ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄτ' α
μυρία· ὑπὸ δὲ τῶν ἀπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν
θαυμάζει τε τὰ ἐ θαυμασά, καὶ ὀρέγεται τῶν φευκῶν·
καὶ μέ τον πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσεληλυθότων κα-
κῶν τέθηπε δορυφορέμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότε-
ρον πάθει ἂν, ἢ ἐμὲ προσέσθαι ὑπομείνειεν ἂν. ΕΡ. Ὡς
δὲ λεῖος εἶ, ὦ Πλῆτε, καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ δυσκάθεκτος, καὶ
διαφευκτικός, ἔδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος· βε-

² Ποικίλα ἐνδύς] Subaud. ὑδῆματα vel ἱμάτια.

βαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐχέλεις, ἢ οἱ ὄφεις διὰ τῶν διακλύλων δραπετεύεις ἐκ οἶδα ὅπως. Ἡ Πενία δ' ἔμπαλιν ἰξώδης τε, καὶ εὐλαβῆς, καὶ μυρία τὰ αἰκίστρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντο τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάζουσας εὐθὺς ἔχεσθαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥαδίως ἀπολυθῆναι. Ἀλλὰ μεῖζον ἤδη φλυαρούσας ἡμᾶς πρᾶγμα ἢ μικρὸν διέλαθε. ΠΛΟΥ. Τὸ ποῖον; ΕΡ. Ὅτι τὸν Θεσαυρὸν ἐκ ἐπηλαγόμεθα, ἔπερ ἔδει μάλισσιν. ΠΛΟΥ. Θάρρει τέττε γε ἕνεκα. Ἐν τῇ γῇ αὐτὸν καλεῖται αἰὲ ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ἐπισκῆψας ἐνδὸν μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενὶ, ἢν μὴ ἐμὲ ἀκρότη βοήσαντο. ΕΡ. Οὐκ ἔν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Αττικῆς. Καὶ μοι ἔπερ ἐχόμεν τοῦ χλαμύδος, ἀχρὶς ἂν πρὸς τὴν ἐσχατιὰν ἀφίκαμαι. ΠΛΟΥ. Εὖ ποιεῖς, ὦ Ερμῆ, χειραγωγῶν. Ἐπεὶ ἦν γε ἀπολίπης με, ὦ Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσῆμαι περινοσῶν. Ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος ἔτός ἐστι, καθάπερ σιδήρεα πρὸς λίθον. ΕΡ. Ὁ Τίμων ἔτος σκάπτει πλησίον ὀρεινὸν καὶ ὑπόλιθον γῆδιον. Παπαί. Καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ ὁ Πόντος ἐκεῖν. ἡ Καρτερία δὲ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ανδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος, τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταττομένων ἀπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. ΠΛΟΥ. Τί ἔν ἐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ερμῆ, τὴν ταχίστην; ἢ γὰρ ἂν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἀνδρᾶ ὑπὸ τηλικύτῃ στρατοπέδῳ περιεσχημένον. ΕΡ. Ἀλλως ἔδοξε τῷ Διὶ μὴ ἀποδειλιῶμεν ἔν. ΠΕ. Ποῖ τῆτον ἀπάγεις, ὦ ὦ Ἀρτεφύλλῃ, χειραγωγῶν; ΕΡ. Ἐπὶ τέτονι

¹ Ὑπερβόλῳ καὶ Κλέωνι] Homines sunt suā μοχθηρία nobiles. Vid. Plutar. Aristoph. & scripta in eum Scholia. Tan. Fab.

² Ὁ Αρτεφύλλῃ] Mercurium indigitat per ludibrium Homericum utens Epitheto. Sic appellatur, quod Argum Iūs custodem occiderit secundum poetas. Barlaeus. Vid. Ov. Met. lib. 3.

τὸν Τίμονα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τῷ Δίῳ. ΠΕ. Νῦν ὁ Πλῆτ¹ ἐπὶ Τίμωνα, ὅποτε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς τρυφῆς παραλαβῆσα, τῆτοισὶ παραδῶσα, τῇ Σοφίᾳ, καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλῷ ἄξιον ἀπέδειξα; ἔτις ἄρα εὐκαταφρόνη² ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκη³, ὥσθ' ὁ μόνον κῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθέ με, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξείρλασμένον, ἢ αὐθις ὁ Πλῆτ⁴ παραλαβὼν αὐτὸν ὕβρει καὶ Τύφῳ⁵ ἐλχειρίσας, ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκ⁶ ἡδὴ γεγεννημένον. ΕΡ. Ἐδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διί. ΠΕ. Ἀπέρχομαι. Καὶ ὑμεῖς δὲ ὦ Πόνε, καὶ Σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. Οὗτ⁷ δὲ τάχα εἰσελπεῖν οἶαν με ἔσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργόν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων ἢ συνῶν, ὑψεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρρώμέν⁸ δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων τὰ δὲ περὶ ταῦτα καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἔστιν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. ΕΡ. Ἀπέρχου. Ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ. ΤΙ. Τίνες ἐσὲ, ὦ καλάραιοι; ἢ τί βυλόμενοι δεῦρο ἤκετε, ἄνδρα ἐργάτην, καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσουρες; ἀλλ' ἔχαιροντες ἀπῆε, μιχροὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων τοῖς βῶλοις καὶ τοῖς λίθοις συνήριψα. ΕΡ. Μηδαμῶς ὦ Τίμων, μὴ βάλης· ἔγάρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ερμῆς εἰμι, ἔτ⁹ δὲ ὁ Πλῆτ¹⁰. Ἐπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακέσας τῶν εὐχῶν. Ὡς αἰσθῆ τύχη δέχου τὸν ὄλβον, ἀποσᾶς τῶν πόνων. ΤΙ. Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἡδὴ, καί τοι Θεοὶ ὄντες, ὥς φατε. Πάντας γὰρ ἅμα καὶ Θεὸς

¹ Ἐπὶ Τίμωνα] Suband. πῶπιται.

² Εγχερίσας] Vulg. ἐγχερίσας. Sed legendum hoc loco ἰγχερίσας. Ita passim alibi circa hanc vocem erratum est. Tan Fab.

καὶ ἀνθρώπους μισῶ. Τεῖνονι δὲ τὸν τυφλὸν, ὅστις αὐ-
 ῆ, καὶ ἐπιβρίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. ΠΛΟΥ.
 Ἀπιώμεν, ὦ Ερμῆ, πρὸς τῷ Διὶ, μελαγχολᾶν γὰρ
 ὁ ἀνθρώπου ἔμερίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθω
 προσλαβών. ΕΡ. Ἐμὴδεν σκαιόν, ὦ Τίμων· ἀλλὰ
 τὸ πάνυ τῷτο ἄγριον καὶ τραχὺ καλῶσαλὼν, προ-
 τεΐνας τῷ χεῖρε, λάμβανε τὴν ἀθάτην τύχην, καὶ
 πλέτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων² τὰ πρῶτα, καὶ
 ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνον αὐτὰς εὐδαι-
 μονῶν. ΤΙ. Οὐδὲν ὑμῶν δεομαι. Μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι
 ἱκανὸς ἐμοὶ πλέτῃ ἢ δίκηλλα· τὰ δ' ἄλλα, εὐ-
 δαιμονέστατός εἰμι, μηδενὸς μοι πλησιάζουσι. ΕΡ.
 Οὕτως, ὦ τῶν, ἀπανθρώπως; ἰ τόνδε φέρω Διὶ μῦθον
 ἀπηνέα τε, κρατερὸν τε; καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρω-
 πον μὲν εἶναι σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπον-
 θότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, ἔτῳς ἐπιμελεσμένων σε
 τῶν Θεῶν. ΤΙ. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ερμῆ, καὶ τῷ Διὶ
 πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας· τετονὶ δὲ τὸν Πλῆτον ἐκ
 αὐτῶν λάβοιμι. ΕΡ. Τί δή; ΤΙ. Ὅτι καὶ πάλαι μυ-
 ρίων κακῶν μοι αἵτις ἔτῳ καλέσῃ, κόλαξί τε παρα-
 δῆς, καὶ ἐπιβύλης ἐπαγαγὼν, καὶ μῖσος ἐπελείρας, καὶ
 ἡδυπαθεία καλῶφθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας· τέ-
 λῃ δὲ, ἄφνω καλῶλιπὼν ἔτῳς ἀπίσως, καὶ προδοτικῶς.
 Ἡ βελίση δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καλῶ-
 γυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παρρησίας προ-
 σομιλῆσα τὰ τε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν
 πολλῶν ἐκείνων καλῶφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτῶ ἐμὴ
 τὰς ἐλπίδας ἀπαρήσασά μοι τῷ βίῃ, καὶ δείξασα

¹ Μηδὲν σκαιόν.] Scilicet διαπράττει αὐτὸν. Barl.

² Τὰ πρῶτα] Pro ὁ πρῶτος, vel τὰ πρῶτα φερόμενος, qui primus est, vel primas tenet inter Athenienses. Barl.

³ Τόδε φέρω] Hom. Il. ε' v. 202.

ὅς τις ἦν ὁ πλῆτος ὁ ἐμὸς, ὃν ἔτε κόλαξ θωπεύων,
 ἔτε συκοφάντες φοβῶν, ἔ δὴ με παροξυνθεὶς, ἐκ
 ἐκκλησιαστικῆς ψηφοφορήσας, ἔ τύραννον ἐπιβλεύσας,
 ἀφελέσθαι δύναιτ' ἄν. Ἐρρωμένον τοι γάρ ἐν ὑπὸ τῶν
 πόνων, τεινὸν τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπερλαζόμενον, οὐ-
 δὲν ὄρων τῶν ἐν αἵσει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω
 τὰ ἀλφια παρὰ τῆς δικέλλης. Ὡς παλίνδρομον
 ἀπιθι, ὦ Ερμῆ, τὸν Πλῆτον ἀπαλαγὼν τῷ Διὶ ἐμοὶ
 δὲ τῷτο ἱκανὸν ἦν πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμώζειν
 ποιῆσαι. ΕΡ. Μηδαμῶς, ὦ Γαθεῖ ἔ γάρ πάντες εἰσὶν
 ἐπιήδειοι πρὸς οἰμωγὴν. Ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα,
 καὶ μετράκιώδη, καὶ τὸν Πλῆτον παράλαβε, ἔ τοι ἀπό-
 βλητὰ εἰσι δῶρα τὰ παρὰ τῷ Διὶ. ΠΛΟΥ. Βέλει,
 ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; ἢ χαλεπαίνεις
 μοι λέοντι; ΤΙ. Ἄγε, μὴ μακρὰν μένοι, μηδὲ μετὰ
 προσιμίων, ὥσπερ οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες ἀνέξομαι γάρ
 σε ὀλίγα λέοντα διὰ τὸν Ερμῆν τεινόν. ΠΛΟΥ. Ἐχρῆν
 μένοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, ἔτω πολλὰ ὑπὸ σὺ
 κατηγορηθέντα ὅμως δὲ ὅρα εἴ τι σε, ὡς φῆς, ἡδίκηκα,
 ὃς τῶν μὲν ἡδίστων ἀπάντων αἰτιὸς σοι κατέστην, τιμῆς,
 καὶ προεδρίας, καὶ σεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς περὶ-
 βλεπόμενος δὲ τοι καὶ αἰοίδιμε δι' ἐμέ ἦσθα, καὶ περισπέν-
 δας εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας,

¹ Ἡβηδόν] Interdum significat ἀθρόον, vel πάσας καθ' ἡλικίας, ut Suidas ex veteribus glossis vertit. Tan. Fab. Ἀθρόον autem est confertim, sine discrimine, juvenum scilicet more. Est enim ab ἥβη Juventus. Leeds.

² Οὐ τοι ἀπόβλητ' ἔστι] Ex Homeri versu,

Οὐ τοι ἀπόβλητ' ἔστι Θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. Tan. Fab.

³ Χαλεπαίνεις] Enall. praesent. pro futuro.

⁴ Ἄγε, μὴ μακρὰν μένοι] Subaud. ἔησιν. Lucianus enim in Prometheo ἔησιν τινὰ μακρὰν.—μακρὰν igitur, ut opinor, nunquam adverbialiter ponitur; sed cum solum dicitur pro longè, subaud. κατὰ cum substant. ὅσον: cum pro diu, κατὰ vel εἰς ὥραν.

ἀναίτιον ἐγὼ σοὶ μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τῷτο ὑπὸ
 σὺ, διότι με ἔτις ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καλα-
 ράτοις, ἐπαινεῖσι, καὶ καλαγοῦντοισι, καὶ πάντα τρόπον
 ἐπιβλεύοντί μοι καὶ τό γε τελευτᾶν ἐφησθα, ὡς προ-
 δέδωκά σε τῷ ναυτίῳ δὲ αὐτὸς ἐκαλέσαιμί σοι πάντα
 τρόπον ἀπελαθεῖς ὑπὸ σὺ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεῖς
 τῆς οἰκίας τοιγαρὲν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτην
 τὴν διφθέραν ἢ τιμιωτάτῃ σοι Πενία περιέθεικεν, ὥς
 μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ἔσσι, πῶς ἐκέτευον τὸν Δία μήθ' ἡ-
 κειν παρὰ σε, ἔτω δυσμενῶς μοι προσευηνημένον. ΕΡ.
 Ἀλλὰ νῦν ὄρας, ὦ Πλῆντε, οἷον ἤδη γεγένηαι, ὥς
 θαρρῶν συνδιάτρίβει αὐτῷ. Καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις·
 σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάλας τῇ δικέλλῃ ὑπακχεῖσαι
 γὰρ ἐμβοήσαντι σοι. ΤΙ. Πεισέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὖθις
 πλεῖν ἔλθον. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὅποτεν οἱ Θεοὶ
 βιάζονται; πλὴν ὄρα γε εἰς οἷά με πράγματ' ἐμβαλεῖς
 τὸν κακοδαίμονα, ὅς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέσθαι διατῶν,
 χρυσὸν ἄφνω τοσῶτον λήψομαι ἔδεν ἀδικήσας, καὶ το-
 σαύτας φρονίδας ἀναδέχομαι. ΕΡ. Ὑποσῆθι, ὦ Τί-
 μων, δι' ἐμέ, καὶ εἰ χαλεπὸν τῷτο, καὶ ἐκ οἷσόν ἐστιν, ὅ-
 πως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαρραγῶσιν ὑπὸ τῷ φθόνῳ.
 Ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτιαν, ἐς τὸν ἕρανὸν ἀναπλήσομαι.
 ΠΛΟΥ. Ὁ μὲν ἀπολήλυθεν, ὡς δοκεῖ τεκμαίρομαι
 γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πλεονῶν· σὺ δὲ αὐτῷ περιμένε· ἀνα-
 πέμψω γὰρ σοι τὸν Θησαυρὸν ἀπελθὼν· μᾶλλον δὲ παῖε.
 Σὲ φημι, Θησαυρὲ χρυσῷ, ὑπάκχον Τίμωνι τριπλῶν, καὶ
 πάρασχε σεαυτὸν ἀνελεσθαι. Σκάπτε, ὦ Τίμων, βα-
 θείας καλαφέρων. Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσῆσομαι. ΤΙ.
 Ἄγε

Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσῆσομαι] Legendum ἐγὼ δὲ νῦν ἀποσῆσομαι. Nunc
 vero abibo. Nam jam antea abituriebat. Deinde istud ὑμῖν non
 potest stare. Nemo enim ibi præter unum Timonem erat. Tan.
 Fab.

"Αγε δὴ, ὦ δίκηλλα, νῦν μοι ἐπὶ ῥῶσον σεαυτὴν, καὶ μὴ κάμῃς ἐκ τῆ βάθης τὸν Θησαυρὸν ἐς τῆς φανερῆς προκαλεσμένη. ¹ ὦ Ζεῦ τεράσιε, καὶ φίλοι ² Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῇ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσῶτον; ἤ πῃ ὄναρ ταῦτά ἐσι; δέδια γέν ³ μὴ ἀνθρακας εὖρω ἀνερόμεν. Ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπερήδισον. ⁴ ὦ χρυσέ, δεξίω-μα κάλλισον βροτοῖς. Αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἄτε δια-πρέπεις καὶ νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν. Ἐλθέ, ὦ φίλῳ, καὶ ἐρασμιώτατε· νῦν πείθομαι γέ καὶ Δία ποτὲ γενέ-σθαι χρυσόν. ⁵ Τίς γὰρ ἐκ ἂν παρθένῳ ἀναπεπτα-μένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο ἔτῳ καλὸν ἐραστὴν διὰ τῆ τέχης καλῶς ῥέοντα; ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ ⁶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὥς εἶδεν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, καὶ τὸν Τίμωνῳ πλεῖστον ὃ γέ εἶδε βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος. ὦ δίκηλλα, καὶ φιλότῳ διφθέρα, ὑ-μᾶς μὲν ⁷ τῷ Πανὶ τέτῳ ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ

Fab. — Sed pace tanti viri nihil causæ esse videtur, cur hæc mutarentur; ὑποθέσονται enim, teste Budæo, idem est quod ὑπο-χωρήσω, & τὸ ὑμῖν Timonem & Thesaurum respicit; prius enim dix-erat σὶ φημι Θησαυρεῖ.

¹ Κορύβαντες] Invocat Corybantes quod nutritii fuerint Jovis, & Sacerdotes Cybeles, seu magnæ Matris, hoc est, Terræ, è cujus gremio prodibat Thesaurus. Barl.

² Μὴ ἀνθρακας εὖρω] "Ανθρακες ὁ Θησαυρὸς πῶς οὖν proterbium est, ἔσ- in eos competit, qui spe suâ frustrantur, quique, magnificis rebus exspecta- tis, meras nugas reperiunt. Ex eventu quoriam natum videtur, quo quispiam Thesauri spe fodiens, carbones defossos invenit. Vid. Erasmi. Adag.

³ ὦ χρυσέ, ἔσ.] Versus Euripideus. (Vid. Eurip. Belleroph.) quæ autem sequuntur, αἰθόμενον γὰρ, ἔσ. ea ex Pindaro sunt. Tan- Fab.

⁴ Τίς γὰρ ἐκ ἂν παρθένῳ] Ad Danaen respicit. Res nota.

⁵ Τὰ ἐν Δελφοῖς, ἔσ.] De quibus in Charonte, dissertatione Solo- nis & Cræsi. Bourdelotius.

⁶ Τῷ Πανὶ τέτῳ] Ἐπὶ ταῖς ἐσχάταις γὰρ καὶ τοῖς ἐσημολόγοις τῶν χωρίων εἰσέθεσται Ἕλληνας τὸν Πᾶνα εἰσέθεσθαι. Schol.

ἤδη πᾶσαν πριάμεν^α τὴν ἐσχαλίαν, πυργίον οἰκο-
δομησάμεν^α ὑπὲρ τοῦ Θησαυροῦ, μόνῳ ἐμοὶ ἱκανόν
ἐνδιαϊῶσθαι, τὸν αὐτὸν καὶ τάφον ἀποθανόντων ἔξειν μοι
δοκῶ. Δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθεήσθω πρὸς τὸν
ἐπίλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἄπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ
ὑπεροψία· φίλ^α δὲ, ἡ ξέν^α, ἡ ἐταῖρ^α, ἡ ἑλέε βω-
μὸς, ὕθλ^α πολὺς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἡ ἐπικε-
ρῆσαι δεομένῳ, παρανομία, καὶ καλᾶλυστις τῶν ἐθνῶν· μό-
νηρης δὲ ἡ δίαίλα·^β καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλ^α εἰς
Τίμων· αἱ δὲ ἄλλοι πάντες, ἐχθροὶ, καὶ ἐπίβουλοι· καὶ
τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐτῶν, μίαισμα· καὶ εἴ τινα
ἴδω μόνον, ἀποφράς ἡ ἡμέρα. Καὶ ὅλως ἀνδριάντων
λιθίνων, ἡ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· καὶ
μήτε κήρυκα δεχόμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδάς
σπευδόμεθα· ἡ ἐρημία δὲ ὅρ^α ἔσω πρὸς αὐτούς. Φυ-
λέται δὲ, καὶ φράτορες, καὶ δημόλαι, καὶ ἡ παλὴς αὐτῇ,
ψυχρά, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φι-
λοσιμῆματα. Πλερείτω δὲ Τίμων μόν^α καὶ ὑπερορά-
τω ἅπαντων, καὶ τρυφάτω μόν^α καθ' ἑαυτὸν, κο-
λακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμέν^α, καὶ
θεοῖς θυέτω, καὶ^γ εὐωχεῖσθω μόν^α ἑαυτῷ γεύτων καὶ
ὄμορ^α, ἐκσειῶν τῶν ἄλλων· καὶ ἅπαζ ἑαυτὸν δεξιῶ-

^α Ἡ ἰδίῃ βωμῷ.] Apud Athen. primum hæc ara fuit instituta, ad quam confugiebant miseri & afflicti homines: quin Romani etiam *Misericordiae* templum statuērunt, tanquam perfugii loco miseris. Unde & Græci Latinique aram summum vocant præsidium, quæ vice cujusdam inviolati sit asyli. Barl.

^β Καθάπερ τοῖς λύκοις.] Lupi enim, ut Physici docent, non gregatim, sed solitarii incedunt. Barl.

^γ Εὐωχεῖσθω.] Εὐωχεῖται vulg. sed error turpissimus. Nam εὐωχέω significat. aliquem convivio exsistere, εὐωχεῖσθαι autem epulari. Tan. Fab.

σασθαι δεδοχθω, ¹ ἣν δὲ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ γέφανον ἐπενεγκεῖν. Καὶ ὄνομα μὲν ἔσω ὁ Μισάνθρωπος ἤδισον. Τῷ τρόπῳ δὲ γνωρίσμαλα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δὲ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον, καὶ σβεννύναι ἰκελεύοντα, πῖτλη καὶ ἐλαίῳ καλᾶσβεννύναι· καὶ ἦν τινα τῷ χειμῶνι ὁ πῶλαμος παραφέρει, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι δεῖται, ὥθειν καὶ τῆτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη. Οὕτω γὰρ ἂν ² τὴν ἴσιν ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Εχεκράλιδος Κολυφεύς· ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός· εἶεν· ταῦτα ἡμῖν δεδοχθω· καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς. Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλῶν ἂν ἐποιοισάμεν ἅπασιν γνωρίμα πῶς ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλητῶ· ἀλχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιστο αὐτοῖς. Καὶ τοι τί τῆτο; φεῦ τῷ τάχες. Πανυαχόθεν συνθέσθαι κεκονιμένοι, καὶ πνευστιῶνες, ἔκ οἶδα ὅθεν ὁσφραϊνόμενοι τῷ χρυσίῳ. Πότερον ἔν ἐπὶ τὸν πᾶλλον τῆτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτὰς τοῖς λίθοις, ³ ἔξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενοι, ἢ τότε τοσῶτον παρανομήσομεν, εἰσάπαξ αὐτοῖς ὀμιλήσαντες, ὡς πλεον ἀνιῶντο παρορώμενοι; τῆτο οἶμαι καὶ ἄμεινον. Ὡς δεχόμεθα ἡδὴ αὐτὰς, ὑποσάντες. Φέρε ἴδω τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν

¹ Ἡ δὲ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ γέφανον ἐπενεγκεῖν] Mortui enim in Græciâ olim coronati. Testimonia passim. Tan. Faber.—Sed hoc pro loquendi formulâ ducendum est; alioquin postrema sententiæ pars est prorsus absurda. Vid. Jensii annot. in hunc locum.—Nisi forsan malis, ut vox ἡ non ad ἀποθανεῖν, sed ad διζώσασθαι immediatè referatur, & τὸ γέφανον non ad coronas, quas mortui, sed quas convivæ gestare solebant, respiciat.

² Τὴν ἴσιν] Μαῖραν vel χάριν subintellige. Barl.

³ Ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενοι] Supp. τόπων. Quin & ἀκροβολισθαι hic latius sumitur, nec tantum è longinquo jaculis petere, sed & lapidibus significat. Barl.

ἔτος ἐσι; ¹ Γναθωνίδης ὁ κάλαξ, ὁ πρῶν ² ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίθας ὅλγας παρ' ἐμοὶ πολλαίαις ἐμήμεκώς. Ἀλλ' εὐτε ἐποίησεν ἀφικόμενός· οἰμῶξε! γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων. ΓΝΑ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς ἔκ ἀμελήσῃσι Τίμων· ἀγαθὸν ἀνδρὸς οἱ Θεοί; χαῖρε Τίμων εὐμορφότατε, καὶ ἥδις, καὶ συμποσικώτατε. ΤΙ. Νῆ καὶ σύ γε ὦ Γναθωνίδη γυπῶν ἀπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιρριπτότατε. ΓΝΑ. Ἀεὶ φιλοσκώμμων σύ γε. Ἀλλὰ πῶς τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι σοι ἄσμα ³ τῶν νεοδιδάκτων διθυράμβων ἥκω κομίζων. ΤΙ. Καὶ μὴν ἐλεγείᾳ γε ἄσῃ μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. ΓΝΑ. Τί τῆτο; παίεις ὦ Τίμων; μαρτύρομαι ὦ Ηράκλεις, Ἰέ. Ἰέ. Προκαλῶμαί σε ⁴ τραύματι· εἰς ⁵ Ἀρειον πάγον. ΤΙ. Καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, φόνε τάχα προκεκλήσῃ με. ΓΝΑ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραυ-

¹ Γναθωνίδης] Nomen parasiticum. Bourd.

² ἔρανον] Pecuniae genus, quam amicus amico adversam fortunam passo eā lege erogabat, ut si Deus aliquando meliora daret, quantum illi erogatum esset, tantumdem ipsi restitueret. Barl.

³ Τῶν νεοδιδάκτων] Qui nuper divulgati sunt, non quos nuper didici. Διδάσκουσιν enim ad ἐπιποιήσεις theatricas pertinet. Inde illa frequenter legas τραγωιδιάσκαλον, κωμωιδιάσκαλον, &c. Tan. Fab.

⁴ Τραύματι] Subaud. περί.

⁵ Ἀρειον πάγον] Metonymicè hic designantur ipsi Areopagitæ, quorum iudicium summa erat auctoritas; deque capitalibus causis pronunciabant tantā integritate, ut noctu atque in tenebris, non interdiu causas cognoscerent, ut auctor est Lucianus in Sectis. Barlaeus.—Hoc autem nomen à colle, Marti sacro, acceperunt; ibi enim causæ agebantur. Collis autem Ἀρεῖα dicitur vel quòd Amazones Martis filiae, cum Athenas obsiderent, hoc in loco castra—metarentur, & Marti sacra facerent. Vid. Æschyl. Eumen.—vel quòd Mars Halirrothoo Neptuni filio propter filiam Alcippen ab illo vitiatam interfecto, eo in colle homicidii reus fuerit, & iudicantibus duodecim Diis, sex eorum sententiis absolutus. Vid. Pausaniam de rebus Atticis.

μα ἰᾶσαι, μικρὸν ἐπιπάσας τῷ χρυσίῳ δεινῶς γὰρ ἰσχυαίμῳ ἐστὶ τὸ φάρμακον. ΤΙ. Ἐἵ μένεις; ΓΝΑ. Ἄπειμι. Σὺ δὲ ἔχαιρήσεις ἔτῳ σκαιὸς ἐκ χρηστῷ γενόμενος. ΤΙ. Τίς ἔσὶς ἐστὶν ὁ προσίων, ὁ ἀναφαλαγγίαις; Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδελυρώτατος, ἔτῳ δὲ παρ' ἐμῷ ἀγρὸν ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν τῷ ἐπαίνῳ, ὅποτε ἀσάνῃά με, πάντων σιωπῶντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, ἐπομοσάμενος ἠδικοῦτερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴν νοσήσῃα πρῶτην εἶδε με, καὶ προσῆλθον ἐπικερίαις δεόμενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε. ΦΙ. Ὡς τῆς ἀναισχυλίας. Νῦν Τίμωνα γνωρίζεις; νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ συμπότης; τοιαῦτα δίκαια πέπονθεν ἔτῳ ἀχάρις ὦν. Ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ζυνήθεις καὶ ζυνέφηβοι, καὶ δημοῖαι, ὅμως μετρίάζομεν, ὥς μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν. Χαῖρε, ὦ δεσποῖα καὶ ὅπως τῆς μιαινῆς τύχης κολάκας φυλάττῃ, τῆς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων ἔδην διαφέροντας ἔκ' ἐτι² πεισευτέα τῶν νῦν ἔδηνι πάντες ἀχάριςοι, καὶ πονηροί. Ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὥς ἔχῃς πρὸς τὰ κατεπεῖσιν λαχρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἤκιστα ὥς πλετοίης ὑπερμεγέθη τινα πλετον. Ἡκω τοιαῦτα ταῦτά σε νεθήσων καίτοι σύ γε ἔτῳ σαφὲς ὦν, ἔδην ἴσως δεήσει τῶν παρ' ἐμῷ λόγων, ὅς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δεόν παραινέσειας ἄν. ΤΙ. Ἐσαι ταῦτα, ὦ Φιλιάδη. Πλὴν ἀλλὰ πρόσιθι, ὥς καὶ σὲ φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ, ΦΙ. Ἀνθρώποι, καλέατα τῷ κρανίῳ ὑπὸ τῷ ἀχάρις, διότι τὰ συμφέροντα ἐνεθέτεν αὐτόν. ΤΙ. Ἰδὲ τρίτος ἔτῳ ὁ ρήτωρ Δημέας προσέρχεται, ψή-

¹ Φυλάττει] Subaud. ὅρα vel μελέτω σοι ὅπως. Barl.

² Πεισευτέα] Atticum est pro πεισευτέων plural. pro singulari. Barlaus.

Φισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενῆς ἡμέτερο εἶναι
λέγων. Οὐτὸ ἐκκαίδεκα παρ' ἐμῆ τάλαντα μιᾶς ἡ-
μέρας ἐκλίσας τῇ πόλει, κατὰ δὲ δέκατο γὰρ, καὶ ἐδέ-
δοτο, ἔκ ἀποδιδῆς, καὶ γὰρ ἐλεήσας, ἐλυτάμην αὐ-
τόν· ἐπειδὴ πρῶτον ἔλαχε τῇ Αἰγῆϊδι φυλῇ δια-
μέμειν² τὸ θεωρικόν, καὶ γὰρ προσῆλθον αἰτῶν³ τὸ
γινόμενον, ἔκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην οὐδ' αὖ με. ΔΗ.
Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τῷ γένει, τὸ ἔρει-
σμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος· καὶ
μὴν πάσαι σὲ ὁ δῆμος ζυνέειλεται, καὶ αἱ⁴ βελαὶ
ἀμφότεραι περιμένεσι. Πρῶτον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφι-
σμα, ὃ ὑπὲρ σὲ γέγραφα. Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Εὐχεκρα-
τίδης Κολυττεὺς, ἀνὴρ ὃς μόνον καλὸς καὶ ἀγαθός, ἀλλὰ
καὶ σοφός, ὡς ἔκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάντας
χρόνον διαλεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει· νετί-
κηκε δὲ πύξ, καὶ πάλην, καὶ δρόμον ἐν Ολυμπίᾳ μιᾶς
ἡμέρας, καὶ⁵ τελείῳ ἄρματι, καὶ συνωρίδι πωλικῇ.
(ΤΙ. Ἀλλ' ἐδὲ ἐθεώρηται ἐγὼ πώποτε εἰς Ολυμπίαν.
ΔΗ. Τί ἔν; θεωρήσεις ὕπερον, τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ
προσκειῖσθαι ἄμεινον.) Καὶ ἤρξεν δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως

¹ Τῇ Αἰγῆϊδι] Vulg. Ερεχθίδι. Sed mendum; quippe Κολυττός
erat tribus Ægeidis, teste Harpocrate—δῆμος ἐστὶ τῆς Αἰγῆϊδος φυ-
λὸς Κολυττός. Cæterum tempore Suidæ nondum hic locus Luciani
corruptus erat. Nam ubi ait Colyttum tribus Ægeidis fuisse, Ti-
monem Luciani laudat. Tan. Fab.

² Τὸ θεωρικόν] Propriè sic dicebatur pecunia, quæ pauperibus è
publico ad emendam in theatro sedem erogabatur. Barl.—De
hac pecun. Vid. Demosth. Olynth. α.

³ Τὸ γινόμενον] Subaud. μέρος, ratam partem, quæ alicunde provenit.
Barl.

⁴ Βελαὶ ἀμφότεραι] Ἡ βουλὴ scilicet τῶν πεντακοσίων, quorum erat
omnia ad examen revocare prius, quàm populo proponerentur; &
Areopagitæ, qui ἡ ἀνω βουλὴ dicebantur.

⁵ Τελείῳ ἄρματι] Cùm duodecies circa metam currus flectebatur,
πωλικῇ verò, cùm octies tantum, Tan. Fab.

περύσι πρὸς Αχαρνέας, καὶ ¹ κατέκοψε Πελοποννησίων
 δύο μοίρας. (ΤΙ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὅ-
 πλα, ἔδδ' προεγράφην ἐν τῷ καλαλόγῳ. ΔΗ. Μέ-
 τρια τὰ περὶ σαυτῆς λέξεις· ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν
 εἶημεν ἀμνημονεύητες.) Ἔτι δὲ καὶ ψήφισμά τι γρά-
 φων, καὶ συμβελεύων, καὶ γραψιγῶν, ἔμικρά ὠφέλησε
 τὴν πόλιν. Ἐπὶ τέτοις ἅπασι δεδοκται τῇ βελῇ, καὶ
 τῷ δήμῳ, καὶ ² τῇ Ηλιαίᾳ κατὰ φυλας, καὶ τοῖς δήμοις
 ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσῶν ἀνασῆσαι τὸν Τίμωνα
 πᾶρά τὴν Αθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν
 τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ·
 καὶ σεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς σεφάνοις ἑπτα. Καὶ
 ἀνακηρυχθῆναι τὴς σεφάνης τήμερον Διονυσίοις τρα-
 γωδοῖς καινοῖς· ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ
 Διονύσια. Εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ συγγενὴς
 αὐτῷ, ἀγχισεὺς καὶ μαθητὴς αὐτῷ ὢν. Καὶ γὰρ ῥήτωρ
 ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅποσα ἂν ἐθέ-
 λοι. Τὰτ' ἐμὲν ἔν σοι τὸ ψήφισμα. Ἐγὼ δὲ σοι καὶ
 τὸν υἱὸν ἐβελόμην ἀγαθεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῶ ὄντι

¹ Κατέκοψε Πελοποννησίων] Belli Peloponnesiaci, cujus hic meminit Demeas, contra Athenienses origo cepit ex occasione trium meretricum, ut refert Thucydides. Erat autem Acharne civitas Græciæ in Atticâ regione totius ejus tractûs potentissima. Barl.

² Δύο μοίρας] Mille armatos. Nam τὴν μίραν ἀναπληρῶσαι αὐτὸς ἐπὶ τὰς δύο μοίρας. Tan. Fab.

³ Τῇ Ηλιαίᾳ] Erat Helica maximum Athenis tribunal. In quo publica judicia tractabantur à mille quingentis primæ notæ civibus. Nomen accepit ab ἥλιῳ, quod sub dio esset, & soli exposita. De Heliaistis hoc singulare notandum, quòd calculos haberent duum generum, condemnandi & absolvendi, solidum unum, perforatum alterum. Interpres tamen orationis κατὰ Τυμοκράτους loco calculorum fabis usos fuisse scribit, nigris & albis, ut differrent: Quo spectare putatur illud Pythagoræ monitum, à fabis abstinete; quasi per fabarum abstinentiam non leguminis illius flatuosi & pudenda referentis usum interdixerit, sed significârit ei, qui velit in pace degere, & fortunæ ictibus non subijci, ambitiosè magistratus & dignitates non esse appetendas. Barl.

μαί· Τίμωνα ὠνόμακα. ΤΙ. Πῶς, ὦ Δημέα, ὅς ἐ-
 δὲ γεγάμηκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς¹ εἶδεναι; ΔΗ. Ἀλλὰ
 ἡ γαμῶ, ἣν διδῶ Θεός, ἐς νέω²λα, καὶ παιδοποιήσομαι
 καὶ τὸ γεννηθησόμενον, (ἄρρεν γὰρ ἔσαι) Τίμωνα ἤδη
 καλῶ. ΤΙ. Οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ ἔτ³ο, τηλι-
 καύτην παρ' ἐμῷ πληγὴν λαμβάνων. ΔΗ. Οἶμοι.
 Τί τῷτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπεις τὸς
 ἐλευθέρους, καὶ καθαρῶς ἐλεύθερο⁴ς, ἐδ' ἄσος ὢν;
 ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην, τά τε ἄλλα, καὶ
 ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας. ΤΙ. Ἀλλ' ἔκ ἐμπε-
 πρησαι, ὦ μιᾶρ⁵, ἡ ἀκρόπολις ὥς⁵ε δῆλ⁵ο εἰ συκοφαν-
 τῶν. ΔΗ. Ἀλλὰ καὶ πλεῖεις, τὸν⁴ ὀπισθόδομον δι-
 ορύζας. ΤΙ. Οὐ διώρυκται ἐδὲ ἔτ⁵ο ὥς⁵ε ἀπίθανά
 σε καὶ ταῦτα. ΔΗ. Διορυχθήσεται μὲν ὕσερον. Ἦδη
 δὲ σὺ πάν⁵λα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. ΤΙ. Οὐκἔν καὶ
 ἄλλην λάμβανε. ΔΗ. Οἶμοι τὸ μετάφρενον, ΤΙ.
 Μὴ κέκραχθι· καλοῖσθω γάρ σοι καὶ τρίτην· ἐπεὶ καὶ
 γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοί-
 ρας καλακόψας ἀνοπλ⁵ο, ἐν δὲ μιᾶρὸν ἀνθρώπιον μὴ
 ἐπιρρίψας· μάτην γὰρ αὖ εἶην καὶ νενικηκὼς Ολύμ-
 πια πύξ, καὶ πάλην. Ἀλλὰ τί τῷτο; καὶ Θρασυκλῆς
 ὁ φιλόσοφο⁵ς ἔτός ἐστιν; καὶ μὲν ἔν ἄλλ⁵ο ἐκπελά-
 σαις γέν τὸν πῶλωνα, καὶ τὰς ὄφρ⁵ς ἀναλείνας, καὶ βρεν-

¹ Εἶδεναι] Supp. Ἐξίσι νεὶ συμβαίνει.

² Γαμῶ] Pro γαμήσω. Barl.

³ Οὐ καθαρῶς ἐλεύθερο⁵ς] Ἐλεύθεροι sunt ingenui, qui in genere liber-
 tatem habent, non in facto, sicut liberti. Οὐ καθαρῶς ἐλεύθερο⁵ς est,
 qui non meram habet libertatem, sed mixtam, ut qui seruo vel
 serua natus est: nec purè civis intelligitur, qui merè civis non esset
 Atheniensis, sed Hybrida, hoc est, patre Atheniensi natus, matre
 peregrinā, aut vice versā. Barkeus.

⁴ Ὀπισθόδομον] Οπισθόδομο⁵ locus erat ὀπίσω τῆ νεὶ τῆς καλεμένης Πο-
 λιόδο⁵, ἔχων θύραι, ὅπε ἦν δημοκρατικόν. Bourdelotius.

⁵ Ἀλλ⁵ην] Sub. πληγὴν.

θυόμενός τί πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, τῆανῶδες βλέπων,
 ἀνασπασομένην τὴν ἐπὶ τῷ μείωπῳ κόμην, Αὐτοβορέας
 τις, ἢ Τρίτων, οἷς ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν. Οὗτ' ὁ τὸ
 σχῆμα εὐσαλῆς, καὶ κόσμιον τὸ βάδισμα, καὶ σωφρο-
 νικός τὴν ἀναβολὴν, ἔωθεν ἑκατὶ μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς δι-
 εξιών, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρόντων κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλι-
 γαρκές ἐπαινῶν, ἐπεὶ δὲ λησάμενον ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ
 δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ,
 (τῷ ζωροῖε δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ Λήθης
 ὕδωρ ἐκπιῶν, ἐναυλιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἐσθινοῖς
 ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ ἱκτῖν τὰ ὄψα,
 καὶ τὸν πλησίον παραγκωνίζομενον, καρύκης τὸ γένειον
 ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορέμενον, ἐπικεκυφώς, καθά-
 περ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὐρήσειν προσδοκῶν,
 ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχνῶ ἀποσμήχων, ὡς
 μηδὲ ὀλίγον τῆ μυτῶτῃ καλαλίποι μεμψίμοιρον αἰεὶ
 ὡς τὸν πλακῦντα ὅλον, ἢ τὸν σὺν μόνῳ τῶν ἄλλων λά-
 βει· ὅτι περ λιχνείας καὶ ἀπλησίας ὀφείλει, μέθυσον,
 καὶ πάροινον, καὶ ἄχρην ὠδῆς καὶ ὀρχησύνον μόνον, ἀλλὰ
 καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. Καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ
 τῇ κύλικι, τότε δὲ καὶ μάλιστα περὶ σωφροσύνης καὶ
 κοσμιότητος καὶ ταῦτά φησιν ἡδὴ ὑπὸ τῆ ἀκράτεως
 πονήρως ἔχων, καὶ ὑπόβραυλίζων γελοῖον· εἴτα ἔμελλεν
 ἐπὶ τέτοις καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοί τινες ἐκφέρε-
 σιν αὐτὸν ἐκ τῆ συμποσίας τῆς αὐληγρίδος ἀμφοτέραις
 ἐπειλημμένον. Πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων, ἐδενὶ τῶν πρω-
 τείων παραχωρήσειεν ἂν ψεύσματι ἕνεκα ἢ θρασύ-
 τητι, ἢ φιλαργυρίας. Ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ
 πρῶτα, καὶ ἐπιπορεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προη-

¹ Μορία ὅσα] Ὅσοι & ὅσα interdum παρέλκυσιν, nec nisi ornatūs causā adhibentur, ut μυρία ὅσοι, infiniti; πλεῖστα ὅσα plurimi. Vid. Vig.

γεῖται, καὶ ἡ ἀναισχυρήα παρομάρχει· καὶ ὅλως ὁ πάν-
σοφόν τι χρῆμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβές, καὶ ποιικίλως
ἐντελές· οἰμώζεσθαι τοιαυτὴν καὶ εἰς μακρὰν χρησὸς
ὦν. Τί τῆτο; παπαί. Χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.
ΘΡΑΣΥ. Οὐ κατὰ ταῦτα, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τέ-
τοις ἀφίγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν πλεῖτον σε τεθηπότες, αρ-
γυρίαι, καὶ χρυσίαι, καὶ δεῖπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδε-
δραμήκασιν, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδειζόμενοι πρὸς
ἀνδρά, οἷόν σε ἀπλοϊκόν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν.
Οἶσθα γὰρ ὡς μάλα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὄψον δὲ
ἡδισον θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ, εἰ πότε τρυφώην, ὀλίγον
τῶν ἄλων· ποτόν δὲ ἡ ² Εὐνεάκρυνος· ὃ δὲ τρίβων
αὗτος ἥς βέλει πορφυρίδας ἀμείνων. Τὸ χρυσίον μὲν
γὰρ ὑδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων
μοι δοκεῖ. ³ Σὺ δὲ αὐτῷ χάριν ἐσάλην, ὥς μὴ
διαφθεῖρη σὲ τὸ καίκισον τῆτο καὶ ἐπιβεβλότατον κῆμα ὃ
πλεῖτος, ὃ πολλοῖς πολλαῖς αἰτίας ἀνηκέσων συμ-
φορῶν γεγενημένος. Εἰ γὰρ μοι πείθοιο, μάστιγα ὅλον
εἰς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτόν, ὑδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ
ἀταθῶ ὄντι, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλεῖτον ὄρῳ δυναμένῳ.
Μὴ μένοι ἐς βάθος, ὥταθὲ ἀλλ' ὅσον ἐς βεβῶνας
ἐπεμβαῖς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματώδους γῆς, ἐμὲ ὄρων-
τος μόνε. Εἰ δὲ μὴ τῆτο βέλει, σὺ δὲ ἄλλου τρόπου

¹ Πάνσοφόν τι χρῆμα] Τὸ χρῆμα in admiratione ponitur, & excellentiam quandam denotat (tam in malam, quàm in bonam partem,) quæ per superlativum (*adjecit-vi, quod ab eo pendet*) commodè Latinis significatur. Ita Xenoph. de Cyro. Καταβάλλει τὴν ἑλαφὸν καλὸν τι χρῆμα καὶ μέγα, certum jaculo siccit longe pulcherrimum & maximum. Bourd.——Legendum autem τὸ χρῆμα non τὸ quod Vulgati Codices præ se ferunt. Tan. Fab.

² Εὐνεάκρυνος] Nomen est fontis cujusdam Athenis sic dicti à novem fistulis, è quibus aqua saliebat. Κρυνὸς enim scatebra. Hesyechius πηγὴν esse ait, ὡς πρότερον Καλλιρόην ἔλεγον. Barl.

³ Σὺ δὲ αὐτῷ χάριν] Pro eis vel πρὸς σὲ αὐτῷ χάριν.

ἀμείνω κατὰ τάχῃ ἐκφόρητον αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας· καὶ
μηδ' ὅσον αὐτῷ ἀνῆς, διαδίδας ἅπασιν τοῖς δεομέ-
νοις, ὧ μὲν, πέντε δραχμας, ὧ δὲ, μνᾶν, ὧ δὲ τάλαν-
τον. Εἰ δὲ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοι-
ρίαν φέρεσθαι δίκαιον· ἐμοὶ δὲ, καίτοι ἐκ ἐμαυτοῦ
χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μετὰ τῶν ἐταίρων τοῖς δεο-
μένοις, ἰκανὸν εἰ ταύτην τὴν πῆραν ἐμπλήσας πα-
ράσχοις, εἰδὲ ὅλως δύο¹ μεδίμνους χωρῆσαν Αἰγινή-
κας. Ὀλιγαρκῆ δὲ καὶ μέτριον χρή εἶναι τὸν φιλοσοφῶν-
τα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆραν φρονεῖν. ΤΙ. Ἐπαινῶ
ταῦτά σε, ὦ Θρασύκλεις. Πρὸ γὰρ τῆς πῆρας εἰ
δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων,
ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ. ΘΡΑ. Ὡ δημοκρατία, καὶ
νόμοι, παύομεθα ὑπὸ τῷ κατάρτα ἐν ἐλευθέρῃ τῇ
πόλει. ΤΙ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ γὰρ Θρασύκλεις;
μὲν παρακέκρεσμάί σε; καὶ μὴν ἐπεμείαλῳ χοίνι-
κας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας. Ἀλλὰ τί τῆτο; πολ-
λοὶ ξυνέρχονται. Βλεψίας ἐκεῖνον, καὶ Λάχης, καὶ
Γνίφων, καὶ ὅλως, τὸ σύνταγμα τῶν οἰμαζομένων.
Ὡς τί ἐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν
μὲν δίκηλλαν ὀλίγον ἀναπαύω πάλαι πεπονηκυῖαν, αὐ-
τὸς δὲ ὅτι πλείους λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχλαζῶ
πόρρωθεν αὐτές; ΒΛ. Μὴ βάλλε, ὦ Τίμων ἀπιμεν
γάρ. ΤΙ. Ἀλλ' ἐκ ἀναιμωγῆ γε ὑμεῖς, εἰδὲ ἄνευ τραυ-
μάτων.

¹ Μεδίμνος Αἰγινήκας.] Continebat Medimnus (quæ mensura erat aridorum) octo & quadraginta chœnicas, five centum & octo libras teste Polluce. Ægineticus autem dicitur ab Æginâ insulâ & urbe circa Peloponnesum, quæ maris aliquando imperium obtinuit, & bello Persico in navali certamine cum Atheniensibus de palmâ certavit, ut refert Strabo. lib. 8. Unde & de mercibus, mensurisquæ Ægineticis crebra mentio apud Græcos Scriptores. Barlaeus.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙΜΙΣΘΩΝ
ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

ΚΑΙ τί σοι πρῶτον, ὦ φιλότης, ἢ τί ὕστατον, ² φασί, κατὰλέξω τέτων, ἃ πάσχειν, ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τῆς ἐπὶ μισθῷ συνόλης, καὶ ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τέτων φιλίαις ἐξελαζομένους, εἰ χρὴ φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, ἐκ αὐτὸς μὰ Δία ³ τῆ τοιούτου πειραθείς· ἔ γάρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἡ πείρα ἐλεγένητο, μηδὲ, ὦ Θεοί, γένοιτο· ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τέτον ἐμπεπληκότων ἐξηγέρευσον πρὸς με· οἱ μὲν ἔτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὅποσα, καὶ ὅποια ἔπασχον· οἱ δ' ὥσπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδράντες, ἐκ ἀηδὸς μνημονεύουτες, ὧν ἐπεπόνθεσαν· ἀλλὰ γὰρ εὐφραίνοντο ἀναλογίζομενοι οἷων ἀπηλλάγησαν· ἀξιοπιστότεροι δὲ ἦσαν ἔτοιμα διὰ πάσης, ὡς εἰπεῖν, τῆς τελείης ἐξεληλυθότες, καὶ πάντῃ ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες· ἔ παρέργως ἔν, ἔδ' ἀμελῶς ἐπήκεον αὐτῶν, καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν παράλογον διηγμένων· οἳοὶ εἰσιν εἰ πρὸς τοῖς ἱεροῖς ⁴ ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ ἰσῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων

¹ Καὶ τί, ἔρ.] Hoc initium sumptum est ex Homero. Vid. Od. i.

·Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον κατὰλέξω; Cogn.

² Φασί.] Subaud. ὡς ἄνθρωποι.

³ Τῆ τοιούτου πειραθείς.] Supple βίῳ.

⁴ Ἐξυρημένοι, ἔρ.] Τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ναυαγῆσαντες ἄνθρωποι τοιούτων ἐκίχοντο σχήματι πρὸς τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι, καὶ τὴν αὐτὴν τύχην ὀλοφρόμενοι. Bourd.

ἀποκαυλίσεις διεξιόντες ἐπὶ πᾶσι δὲ, τὰς Διοσκύρους ἐπιφαινομένους (οἰκεῖοι γὰρ τῆς τοιαύτης τραγωδίας οὗτοί γε) ¹ ἢ τιν' ἄλλον ἐκ μηχανῆς Θεὸν ἐπὶ τῷ κερχησίῳ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἐσῶτα, καὶ πρὸς τινὰ ἡϊόνα μαλακὴν ἀπευθύνουσα τὴν ναῦν οἱ προσενεχθεῖσα ἐμελλεν αὐτῇ μὲν ἡρέμα καὶ κατὰ σχολὴν διαλυθῆσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβῆσθαι, χάρις καὶ εὐμενεῖα τῷ Θεῷ. Ἐκεῖνοι μὲν ἔν τὰ πολλὰ ταῦτα πρὸς τὴν παραυλικά χρεῖαν ἐπιτραῶδες-σιν, ὡς παρὰ πλειόνων λαμβάνοιεν, καὶ δυσυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δοκῶντες οἱ δὲ, τὰς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ τρικυμίας, καὶ νῆ Δία πεντακυμίας τε, καὶ δεκακυμίας, εἰ οἶόν τε εἰπεῖν, διηγόμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον ² εἰσέπλευσαν, γαλήνῃ ὑποφαινομένους τῷ πελαγῷ, καὶ ὅσα πράγματα παρὰ τὸν πλῆν ὅλον ὑπέμειναν, ἢ διψῶντες, ἢ ναυλιῶντες, ἢ ὑπεραυλόμενοι τῇ ἄλμῃ καὶ τέλει, ὡς πρὸς πέτραν τινὰ ὕφαλον, ἢ σκόπελον ἀπόκρημνον, περιρρήξαντες τὸ δύσηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων. Ἐν δὲ τῇ τοις, καὶ τῇ τῶτων διηγῆσει, ἔδοκυν μοι τὰ πολλὰ ἔτοι ὑπ' αἰσχύνης ἐπικρύπτεσθαι, καὶ ἐκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι αὐτῶν. Ἀλλ' ἔγωγε κάκεινα, καὶ τιν' ἄλλα ἐκ τῶν λόγων ξυμβεῖς, εὐρίσκω προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, ἃ ἐκ ὀκνήσω σοι πάντα, ὡ

¹ ἢ τιν' ἄλλον, [ἔσ.] Ἐκ vel ἀπὸ μηχανῆς Θεὸς ἐπιφανὴς in eos dicitur, quibus in rebus perplexis præter spem exoritur aliquis, qui salutem adferat, negotique difficultatem expediat. V. Erasmi. Adag.

² Ἐισέπλευσαν] Sic omnes Editi; quum tamen Interpretes, sententiae filo postulante, reddant à littore solverint; aut igitur legendum est ἐξέπλευσαν, aut huiusmodi quid subaudiendum, in τῷ λίμνῳ εἰσέπλευσαν πάλαι.

καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. Δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλῆς
 ἤδη καλανενοηκέναι σε τῷ τῷ βίῳ ἐπιβλεύουσα
 καὶ πρῶτόν γε, ὁπηνίκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐνέ-
 πρεσεν· εἴτα ἐπῆνεσέ τις τῶν παρόντων τὴν τοιαύτην
¹ μισθοφορὰν, τρισευδαίμονας εἶναι λέγων, οἷς μετὰ
 τῆς τῆς φίλης ἔχειν τῆς ἀρίστης Ρωμαίων, καὶ δειπνεῖν
 δεῖπνα πολυελῆ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν ἐν καλῷ,
 καὶ ἀποδιδμεῖν μετὰ πάσης ρασιώτης, καὶ ἡδονῆς, ἐπὶ λευ-
 κῇ ζεύξει εἰ τύχοι ἐξυπνιάζουσα, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς
 φιλίας, καὶ ὡς εὖ πάσχεσι τέτων λαμβάνειν, καὶ ὀλί-
 γον ἐσὶν· ἀτεχνῶς γὰρ ἀσπορα καὶ ἀνῆροια τοῖς τοιούτοις
 τὰ πάντα φύεσθαι· ὁπότε ἐν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα
 ἦκες, ἐώρων ὅπως ἐκεχῆνεις πρὸς αὐτὰ, καὶ πάντα
 σφόδρα πρὸς τὸ δελεᾶν ἀναπεπλεγμένον παρεῖχες τὸ
 σῶμα· ὡς ἐν ² τό γε ἡμέτερον εἰσαυθὺς ποτε ἀναίτιον
 ἦ, μὴδ' ἔχοις λείπειν ὡς ὁρῶντες σε τηλικῶτο μετὰ τῆς
 καρίδος ἀλκισρον καλαπίνουσα, καὶ ἐπελαθόμεθα, οὐ-
 δὲ πρὶν ἐμπεσεῖν τῷ λαιμῷ περιεσπάσαμεν, εἰδὲ προε-
 δηλώσαμεν· ἀλλὰ περιμεινάντες ³ ἐξελκομένους, καὶ
 ἐμπεπηγότῃ, ἤδη συρόμενον, καὶ πρὸς ἀνάγκην ἀγώ-
 μενον ὁρᾶν, ὅτ' εἰδὲν ὀφελῇ, ἐσῶτες ἐπεδακρύομεν,
 ὅπως μὴ ταῦτα λείψω ποτὲ, πάντα εὐλοῖα, ἣν λέγει-
 ται, καὶ ἀφυκτα ἡμῖν, ὡς καὶ ἀδικῶμεν μὴ προμη-
 νύσαντες, ἀκυσον ἐξ ἀρχῆς ἀπάντων. Καὶ τὸ δίκτυόν γε

¹ Μισθοφορὰν] Hoc in loco & p. 158. legendum forsan μισθοφο-
 ρίαν. Μισθοφορία enim teste H. Steph. significat ipsam actionem ara-
 merendi, aut vitæ genus quo quis stipendiatur: at μισθοφορὰ est id ipsum
 quod mercedis loco aufertur seu ipsa merces, stipendium, salarium.

² Τό γε ἡμέτερον] Ἀντὶ ἡμεῖς, ut τὸ ἡμῶν ἀντὶ ἐγὼ usurpatur. In utrisque
 autem subauditur μέρῃ, aut aliud simile.

³ Εξελκομένους] Sic tres Editiones; quum tamen Erasmus interpre-
 tetur ἀδαῖτο, Benedictus illeto: recte igitur ascripsit Pater ἰσχυρομένους.
 Gronovius.

αὐτὸ, καὶ τῶν κύριων τὸ ἀδιέξοδον ἐκλίσθεν ἐπὶ σχολῆς, ἀλλὰ μὴ ἐνδοθεν ἐκ τῆς μυχῆ προεπισκόπησον· καὶ τῆς ἀγκίσρεος δὲ τὸ ἀϊκύλον, καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τῆς σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, καὶ πρὸς τὴν γνώθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἦν μὴ πάνυ ὀξεία, μὴδ' ἀφυκία, μὴδ' ἀγίαν ἐν τοῖς τραύμασι φαίνηται, βιαίως σπῶντα, καὶ ἀμάχως ἀντιλαμβάνόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, καὶ διὰ τῆτο πεινώσιν ἀνάγραφε· σαυτὸν δὲ παρακαλέσας θάρρειν, ἐπιχειρεῖ τῇ ἀγρᾷ, εἰ θέλεις, καθάπερ ὁ λάρξ, ὅλον περιχαυνῶν τὸ δελεαρ. Ῥηθήσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος τὸ μὲν ὅλον ἴσως διὰ σέ· πλὴν ἀλλ' ἔγε περὶ τῶν φιλοσοφῶντων ὑμῶν μόνων, ἐδ' ὅποσοι σπευδαιοῖεραν τὴν προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ περὶ γραμματιστῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ μουσικῶν, καὶ ὅλων τῶν ἐπὶ παιδείᾳ συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιόμενων. Κοινῶν δὲ ὡς ἐπίπαν ὄντων, καὶ ὁμοίων τῶν ξυμβαίνοντων ἅπασι, δηλον ὡς ἐκ ἐξαίρετα μὲν, αἰσχρία δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίνεσθαι τοῖς φιλοσοφῶσιν, εἰ τῶν ὁμοίων τοῖς ἄλλοις ἀξιοῦντο, καὶ μηδὲν αὐτὰς σεμνότερον οἱ μισθοδόται ἄλγειν. Ὅ, τί δ' ἂν ἔν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιὼν ἐξευρίσκη, τάττε τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν οἱ ποιῆντες αὐτοὶ, ἐπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν. Ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παρρησίας ἐπιήμιον τι ἐστί. Τὸς μέντοι τῆς ἄλλης πλήθους, οἷον γυμνάσας τινὰς, ἢ κόλακας ἰδιώτας, καὶ μικρὰς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινὰς αὐτόθεν ἀνθρώπους, ἔτε ἀποτρέπειν ἄξιον τῶν τοιούτων συνεσιῶν, ἐδὲ γὰρ ἂν πεισθεῖεν·

¹ Ἐπιήμιον] Malè vulgati codices præ se ferunt ἐπίτιμον. Ἐπίτιμος enim teste Phavorino idem sonat quod ἱλίμος, ἐπιντίμος verò idem quod ἐπίπλητος· quin & ἐπιήμιον mulctam seu pœnam significat.

ἔτε μὴν αἰτιάσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τῶν μισθῶν, εἰ καὶ πάνυ ¹ πολλὰ ὑβρίζουσιν ὑπ' αὐτῶν ἐπιήδαιοι γὰρ, καὶ ἐκ ἀνάξιοι τῆς τοιαύτης διατριβῆς ἄλλως, ἔδ' ἐσχοιεν ἂν τι ἄλλο, πρὸς ὃ, τι χρὴ ἀποκλίναντας αὐτὰς, παρέχειν αὐτὰς ἐνεργῆς· ἀλλ' ἦν τις αὐτῶν ἀφελὴ τῆτο, ἀτεχνοὶ αὐτίκα, καὶ ἄργοι, καὶ περιττοὶ εἰσιν. Οὐδὲν ἔν' ἔτ' αὐτοὶ δεινὸν πᾶσχοιεν ἂν, ἔτ' ἐκεῖνοι ὑβρίζαι δοκοῖεν, ² ἐς τὴν ἀμίδα, φασιν, ἐνεργῆς. Ἐπὶ γὰρ τοι τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται ἐς τὰς οἰκίας καὶ ἡ τέχνη, φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γινόμενα. Περὶ δὲ ὧν προεῖπον τῶν πεπαιδευμένων, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειράσθαι ὡς ἐνι μάλισα μετάγειν αὐτὰς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι. Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν ³ ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ἐπὶ τὸν τοῖτον βίον ἀφικνῶνται τινες, παρεξέλασας, δείξαιμι ἔκ πάνυ βιαίως, ἔδ' ἀναγκαίως. Οὕτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναιροῖτο, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς ἐθελοδουλείας. Οἱ μὲν δὲ πολλοὶ, τὴν πενίαν καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων χρείαν προθέμενοι, ἰκανὸν τῆτο προκάλυμμα οἶοναι προσελῆσθαι τῆς πρὸς τὸν βίον τῆτον αὐτομολίας καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσιν, εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγνώμης ἄξιον ποιῶσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν διαφυγεῖν ζητῶντες.

¹ Πολλὰ ὑβρίζουσιν] Integre καὶ πολλὰ ἔμαλιν.

² Ἐς τὴν ἀμίδα ἐνεργῆς] Matula pro re vili & abjectâ proverbialiter usurpatur, unde illud Plauti,

Nunquam ego te tam matulam esse credidi, i. e.

hominem despicabilem, dignumque qui pro matulâ habearis.

³ Ποιῆσαι] Pro ποιήσιν. Loquutio emphatica, & summam rei futuræ indicat certitudinem; nempe hanc rem tam certò futuram, ac si jam facta esset. Vid. Vig.

εἶτα ὁ Θεόγνης πρόχειρ^Θ, καὶ πολὺ τὸ, ' Πᾶς γὰρ ἀνὴρ
 πενίῃ δεδμημέν^Θ, καὶ ὅσα ἄλλα δείματα ὑπὲρ τῆς
 πενίας οἱ ἀγεννέσασιν τῶν ποιητῶν ἐξενηνόχασιν. Ἐγὼ
 δ' εἰ μὲν ἐώρων αὐτὰς φυγὴν τινὰ ὡς ἀληθῶς τῆς
 πενίας εὐρισκομένους ἐκ τῶν τοιούτων ξυνεσιῶν, ἔκ ἂν
 ὑπὲρ τῆς αἵαν ἐλευθερίας ἐμικρολογέμην πρὸς αὐτὰς.
 Ἐπεὶ δὲ ὡς ὁ καλὸς περὶ ῥήτωρ ἔφη, τοῖς τῶν νοσούντων
 σιλοῖς εἰκότα λαμβάνεσι, τίς ἐτι μηχανὴ μὴ ἔχῃ καὶ
 πρὸς τὴντο κακῶς βεβηλεῦσθαι δοκεῖν αὐτὰς, αἰεὶ με-
 νίσσης ὁμοίας αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως τῆ βίης; πενία γὰρ
 εἰς αἰεὶ, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθετον ὕδεν,
 ὕδὲ περιστὸν ἐς φυλακὴν, ἀλλὰ τὸ δοθὲν, καὶν δοθῇ, καὶν
 ἀθρόως ληφθῇ, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ τῆς χρείας ἐνδεῶς κα-
 ταναλίσκεται. Καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας τινὰς ἀφορ-
 μαὶς ἐπινοεῖν, αἱ τὴν πενίαν τηρεῖσι, παραβοηθῆσαι
 μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἱ τέλεον ἐξαίρησους καὶ ὑπὲρ γε
 τῆ τοιότητος, καὶ ἐς βαθυκῆτα πόντον ἴσως ῥίπτειν ἔδει,
 ὦ Θεόγνι, καὶ πείρεων, ὡς φῆς, κατ' ἡλιβάτων. Εἰ δὲ
 τις αἰεὶ πένης, καὶ ἐνδεῆς, καὶ ὑπόμισθ^Θ ὢν, οἶμαι
 πενίαν αὐτῷ τῆτω διαπεφυγένοι, ἔκ οἶδα πῶς ὁ
 τοιούτ^Θ ἔκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν. Ἄλλοι δὲ
 πενίαν μὲν αὐτὴν ἔκ ἂν φοβηθῆναι, ἐδὲ καταπλα-
 γῆναί φασιν, εἰ ἐδύνατο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονεῦ-
 ντες ἐκπορίζειν τὰ ἀλφίλα. Νῦν δὲ (πεπονημέναι γὰρ
 αὐτοῖς τὰ σώματα, ἢ ὑπὸ γήρωος, ἢ ὑπὸ νόσων) ἐπὶ

¹ Πᾶς γὰρ ἀνὴρ] Vid. Theognidis Γνώμας, v. 172.

"Αὐτὸν ἀγαθὸν Πενίῃ πάντων δάμνησι μάστιγα,

Καὶ γήρωος πολὺν, Κύριε, καὶ ἡπιάλην

² Ἦν δὲ χρηρὴ φεύγειν καὶ ἐς μελακῆτα πόντον

ῥίπτειν, καὶ πείρων, Κύριε, κατ' ἡλιβάτων

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημέν^Θ, ὅτε τι εἰπῶν,

Οὐθ' ἔρξει δύναται γλῶσσαι δὲ οἱ δύναιται.

τὴνδε ῥάσιν ἔσαν τὴν μισθοφορὰν ἀπηνήκεναι, Φέρ-
 ῖν ἰδωμεν εἰ ἀληθῆ λέγουσι, καὶ εἰ ἐκ τῆ ῥάσε περιγίγ-
 νεται αὐτοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μηδὲ πλείω τῶν
 ἄλλων πονῆσιν. Εὐχῇ γὰρ αὖ ἐοικότα εἴη ταῦτά γε,
 μὴ πονήσαντα, μηδὲ καμόντα, ἔτοιμον ἀργύριον λαβεῖν.
 Τὸ δὲ ἐς καὶ ῥηθῆναι κατ' ἀξίαν ἀδύνατον· τοσαῦ-
 τα πονῆσι, καὶ κάμνεσιν ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥς πλεί-
 ον· ἐνλαῦθα ἐπὶ τῷτο μάλιστα τῆς ὑείας δεῖσθαι, μυ-
 ρίων ὄντων ὁσημέραι τῶν ἐπιβροχίων τὸ σῶμα, καὶ
 πρὸς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καταπονέων. Λέξομεν δ'
 αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ, ἐπειδὴν καὶ τὰς ἄλλας
 αὐτῶν δυσχερείας διεξίωμεν. ¹ Τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἰκα-
 νὸν ἦν ὑποδεῖξαι, ὡς ἔδ' οἱ διὰ ταύτην λέγοντες αὐτὰς
 ἀποδίδοσθαι τὴν πρόφασιν, ἀληθεύουσιν αὖ. Λοιπὸν δὴ
 καὶ ἀληθέσαντες μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον,
 ἡδονῆς ἕνεκα, καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων,
 ἐσπῆδαν αὐτὰς εἰς τὰς οἰκίας, καταπλαγένας μὲν τὸ
 πλῆθος τῆ χρυσῆ, καὶ τῆ ἀργύρε, εὐδαιμονήσαντας
 δ' ἐπὶ τοῖς δεῖπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ, ἐλπίσαντας
 δ' ὅσον αὐτίκα χανδόν, ἔθενός ἐπισομίζοντες, ² πείσθαι
 τῆ χρυσίᾳ. Ταῦτα ὑπάτει αὐτὰς, καὶ δόλους αὐτ'
 ἐλευθέρων τίθησιν· ἔχῃ ἢ τῶν ἀναγκαίων χρεῖα, ἢ
 ἑφασκον, ἀλλ' ἢ τῶν ἐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶν
 πολλῶν καὶ πολυελῶν ἐκείνων ζῆλος. Τοιαῦτα
 ὥσπερ δυσέρωτας αὐτὰς καὶ κακοδαίμονας ἐρασάς,

¹ Τὸ δὲ νῦν εἶναι] Εἶναι & ἔχον cum adverbio νῦν conjuncta παραλέγουσιν.
 Vid. Bud. — Quin & interdum articulus, praesertim si conjunctim
 scripta reperiuntur; in divisâ autem scripturâ Ellipsis quaedam esse
 videtur; ut τὰ νῦν significet si species ea quae nunc sunt, seu quod at-
 tinet ad praesentem statum. Vid. Scot's Gram.

² Τῆ χρυσίᾳ] Pro ἐκ τῆ χρυσίᾳ.

ἐνλεχνοὶ τινες καὶ τρίβωνες ἐρώμενοι παραλαβόντες,
 ὑπεροπλικῶς περιέπυσιν, ὅπως αἰεὶ ἐρασθήσονται αὐ-
 τῶν θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ'
 ἔδὲ μέχρι φιλήμασθαι ἄκρᾳ μελαδιδόντες· ἴσασι γὰρ
 ἐν τῷ τυχεῖν τὴν διάλυσιν τῆ ἐρώσεως γενησομένην.
 Ταύτην ἔν ἀποκλείεσσι, καὶ ζηλοῦσιν φυλάττειν·
 τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος αἰεὶ τὸν ἐρασὴν ἔχουσι.
 Δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἢ ἀπόφωσις ἀπαγάγῃ τῆς
 αἴαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέρας αὐτοῖς γένηται. Προσ-
 μειδιῶσιν ἔν, καὶ ὑπισχνῆναι, καὶ αἰεὶ ποιήσασιν, καὶ
 χαριῆναι, καὶ ἐπιμελήσονται πολυελῶν· εἴτ' ἔλαθον
 ἀμφω γηράσαστες, ἔξωροι γενόμενοι, καὶ ἔτι τῆ ἐραν,
 κακεῖν τῆ μελαδιδόναι. Πέπρακται δ' ἔν αὐτοῖς
 ἔδεν ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδος. Τὸ μὲν δὴ
 δι' ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, ἢ πάνυ ἴσως
 ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγνώμη, εἰ τίς ἡδονὴ χαίρει, καὶ
 ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει, ὅπως μεθέξει αὐτῆς·
 καίτοι αἰσχροὺ ἴσως, καὶ ἀνδραπιδῶδες, ἀποδόσθαι διὰ
 ταύτην ἑαυτὸν πολὺ γὰρ ἡδίων ἢ ἐκ τῆς ἐλευθερίας
 ἡδονή. ² Ὅμως δ' ἔν ἔχειτω τινὰ συγνώμην αὐτοῖς, εἰ
 ἐπιψυχάνοιτο. Τὸ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα μόνον πολλὰς
 ἀηδίας ὑπομένειν γελοῖον οἶμαι, καὶ ἀνόητον καὶ ταῦθ'
 ὀρῶντας, ὡς οἱ μὲν πόνοι, σαφεῖς, καὶ πρόδηλοι, καὶ
 ἀναγκαῖοι· τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκεῖνο, ὅ, τι δὴ ποῖε
 ἔστι, τὸ ἡδὺ, ἔτε ἐγένετό πω τοσούτω χρόνῳ· προσέτι
 δὲ ἔδὲ γενήσεσθαι ἔοικεν, εἰ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογί-

¹ Τρίβωνες] Idem quod ἔμπειροι. Vid. Suid.

² Ὅμως δ' ἔν ἔχειτω, ἔς.] In hoc loco ἔχειτω pro παρεχέτω ponitur,
 & sic supplenda est sententia, ὅμως δ' ἔν ἡδονὴν ἔχειτω τινὰ συγνώμην
 αὐτοῖς, εἰ ἐπιψυχάνοιτο. Ad verbum, attamen voluptas illis venia
 aliquantulum præbeat, si deprehenderetur.

Ζοῖο. Οἱ μὲν γε τῷ Ὀδυσσέως ἑταῖροι, γλυκύν τινα
 τὸν λωλὸν ἐσθίουρες, ἡμέλυν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ πα-
 ρὸν ἡδὺ, τῶν καλῶς ἐχόντων καλεφρόνυν· ὥς ἐ πάν-
 τη ἄλογον αὐτῶν ἡ λήθη τῷ καλῷ, πρὸς τὸ ἡδὺ
 ἐκεῖνο τῆς ψυχῆς διατριβῆς· τὸ δὲ λιμῷ ξυνόντα,
 παρεσῶτα ἄλλω τῷ λωτῷ ἐμφορεμένω, μηδὲν μελαδι-
 δόντι, ὑπ' ἐλπίδι μόνης, τῷ καὶ αὐτὸν παρατεύ-
 σασθαι ποτε δεδῶσθαι, τῶν καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπι-
 λελησμένον. Ἡράκλεις ὡς καταγέλασεν, καὶ πληγῶν τι-
 νων Ὀμηρικῶν ὡς ἀληθῶς δεόμενον. Τὰ μὲν τοίνυν
 πρὸς τὰς ξυνεσίας αὐτὰς αἶσιν, καὶ ἀφ' ὧν αὐτὰς
 φέροντες ἐπιρέπυσσι τοῖς πλευσίοις χρῆσθαι πρὸς ὅ, τι
 αὐτὸν ἐθέλωσι, ταῦτά ἐστιν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τέττων πλην
 εἰ μὴ κακείνων τις μεμνησθαι ἀξιώσειε, τῶν καὶ μόνῃ τῇ
 δόξῃ ἐπαιρομένων, τῷ ξυνεῖναι εὐπαρίδαις τε καὶ εὐ-
 παρύφοις ἀνδράσιν. Εἰσὶ γὰρ οἱ καὶ τῷτο περιέβλεπτον
 καὶ ὑπὲρ τὰς πολλὰς νομίζουσιν· ὡς ἐγώ γε τὸ μὲν ἴδιον,
 καὶ Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, καὶ
 συνῶν ὁρᾶσθαι, μηδὲν χρῆσθαι ἀπολαύων τῆς ξυνεσί-
 ας, δεξαίμην αὐτῶν. Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως
 ἕξης, φέρε ἡδὴ πρὸς ἡμᾶς αὐτὰς ἐπισκοπήσωμεν,
 οἷα μὲν πρὸ τῷ εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένουσιν,
 οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἡδὴ ὄντες, πάσχεσιν ἐπὶ πᾶσι δὲ,
 ἢ τις αὐτοῖς ἡ καταστροφὴ τῷ δράματι γίγνεται. Οὐ
 γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἐστίν, ὡς εἰ καὶ πόνηρα ταῦτα,
 εὐληπία γούν, καὶ ἐ πολλῷ δεήσει τῷ πόνῳ, ἀλλὰ
 θελήσας δεῖ μόνον, εἴτά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμα-
 ρῶς. Ἀλλὰ πολλῆς μὲν τῆς διαδρομῆς, συνεχῆς δὲ

¹ Ὀδυσσέως ἑταῖροι] Vid. Hom. Od. ε. v. 92.

² Τὸ μὲν ἴδιον] Pro κατὰ τὸ μὲν ἴδιον μέγεθος.

³ Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ] Regi scilicet Persarum. qui κατ' ἐξοχὴν dictus Βασιλεὺς ὁ μέγας.

τῆς θυραυλίας, ἔωθεν τε ἐξανιστάμενον περιμένειν, ὠθέμενον, καὶ ἀποκλειόμενον, καὶ ἀναίσχυτον ἐνίοτε, καὶ ὀχληρὸν δοκοῦντα, ὑπὸ θυρωρῶ κακῶς συρίζοντι, καὶ ὀνομακλήτορι λιθυκῶ ταπτόμενον, καὶ μισθὸν τελῶντα τῆς μνήμης τῆς ὀνόμαίῳ. Καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτι ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμεληθῆναι χρὴ, πρὸς τὸ τῷ θεραπευομένῳ ἀξίωμα, καὶ χρώματι αἰρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐκεῖν ἡδῆται, ὡς μὴ ἀπαδῆς, μηδὲ προσκρέης βλεπόμενῳ, καὶ φιλοπόνως ἔπεσθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τῶν οἰκείων προωθούμενον, καὶ ὥσπερ τινα πομπὴν ἀναπληρῶντα. Ὁ δὲ ὕδὲ προσβλέπει πολλῶν ἐξῆς ἡμερῶν. Ἦν δὲ πῶτε καὶ τὰ ἄριστα πράξῃς, καὶ ἴδῃ σε, καὶ προσκαλέσας ἐρηαί τι, ὧν ἂν τύχῃ, τότε δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἰδρῶς, ἀθρόῳ δὲ ὁ ἱλιγῖς, καὶ τρέμῳ ἄκαιρῳ, καὶ γέλωι τῶν παρόντων ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίνασθαι δεῦν τίς ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιαι νῆες ἦσαν αὐτοῖς λέξεις. Τῆτο οἱ μὲν χρησοὶ αἰδῶ ἐκάλεσαν· οἱ δὲ τολμηροὶ, δειλίαν· οἱ δὲ κακοήθεις, ἀπαιδευσίαν· σὺ δ' ἔν ἐπισφαλές· αὐτῆς πειραθεὶς τῆς πρώτης φιλοφροσύνης, ἀπῆλθες καλὰδικάσας σεαυτῷ πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν. Ἐπειδὴν δὲ ¹πολλὰς μὲν αὐπνυχας νύκτας ἰαύσης, ἡμᾶτα δ' αἰμαφόεντα διαγάγῃς, ὃ μὰ Δία τῆς Ελένης ἔνεκα, ὕδὲ τῶν Πριάμου Περγάμων, ἀλλὰ τῶν ἐλπίζομένων πέντε ὁβολῶν. ²Τύχης δὲ καὶ τραϊκῆς τινὸς θεῆς συνισάνῃς, ἐξέτασις τῶν ἐυθεν, εἰ οἶσθα τὰ μαθήματα· καὶ τῶ μὲν πλυσίῳ ἢ διατριβῇ ἐκ ἀηδῆς, ἐπαινεμένῳ, καὶ εὐδαιμονιζομένῳ· σοὶ δὲ, ὁ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ ἀπάνῃ τῆ βίᾳ τότε προκεῖσθαι δοκεῖ. Ὑπεί-

¹ Πολλὰς μὲν, ἔσθ.] Vid. Hom. II. 6. v. 325.

² Τύχης δὲ] Subaud. ἰάν.

σέρχεται γὰρ εἰκότως, τὸ μὴδ' ὑπ' ἄλλῃ ἂν καὶ αὐτὸς δεχ-
θῆναι πρὸς τῇ προτέρᾳ ἀποβληθέντα, καὶ δόξαν εἶναι
ἀδόκιμον. / Ἀνάγκη τοίνυν ἐς μυρία διαιρεθῆναι τότε,
τοῖς μὲν ἀντὶ τῆς ἐξουσίας φθονῆσαι, (τίθει γὰρ καὶ
ἄλλως εἶναι τῶν αὐτῶν ἀντιποιεμένους, αὐτὸν δὲ πάν-
τα ἐνδεῶς εἰρηκέναι νομίζοντα) φοβούμενον δὲ, καὶ
ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκεῖνος πρόσωπον ἀτενίζοντα· καὶ
εἰ μὲν ἐκφραζέτω τι τῶν λεγομένων, ἀπολλύμενον·
εἰ δὲ μειδίων ἀκῆει, γεγῆθота, καὶ εὐελπίην καθιστά-
μενον. Εἰκὸς δὲ πολλὰς εἶναι τῆς ἐναντίας σοι φρο-
νῆσας, καὶ ἄλλως αὐτῇ σὲ τιθεμένους· ὧν ἕκαστος ὡς-
περ ἐκ λόχου τοξεύων λελήθεν. Εἴτ' ἐννόησον ἄνδρα ἐν
βαθεῖ πώγωνι, καὶ πολὺν τῇ κόμῃ ἐξελαζόμενον, εἰ τι
οἶδεν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς μὲν, δοκῶντα εἶδεναι τοῖς
δὲ, μή· μέσθ' ἐν τοσούτῳ χρόνῳ, καὶ πολυπραγ-
μονεῖται σὺ ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βίος. Καὶ μὲν
τις ἢ πολίτης ὑπὸ φθόνου, ἢ γείτων ἐκ τινος εὐτελεῖς
αἰτίας προσκεκρυμμένος, ἀνακρινόμενος εἴπῃ μοιχόν, ἢ
παιδεραστὴν, τῶν ἐκεῖνο, ἢ ἐκ τῶν Διὸς δέλων ὁ
μάρτυς. Ἄν δὲ πάντες ἅμα ἐξῆς ἐπαινῶσιν, ὑποπτοί,
καὶ ἀμφίβολοι, καὶ δεδεκασμένοι. Χρὴ τοίνυν πολλὰ
εὐτυχῆσαι, καὶ μὴδὲν ὅλως ἐναντιωθῆναι· μόνως γὰρ
ἂν ἔτω κρατήσῃς. Εἰεν· καὶ δὴ εὐτυχῆταί σοι πάντα·
εὐτυχεῖς μείζονως. Αὐτὸς τε γὰρ ἐπήνεσε τὰς λόγους,
καὶ τῶν φίλων οἱ ἐνιμύοταί, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει

¹ Ἐκ τῶν Διὸς δέλων, ἔ.ε.] Pro certo ἔ. indubitabili teste. Allusum est, ni fallor, ad dipteram, in qua Jupiter à Poëtis omnia mortalium aëlia describere fingitur. Vid. Erasmi. Adag. p. 215

VARIE LECT.

² Γε. In MS. teste Grævio καὶ δὴ εὐτυχῆταί σοι πάντα· εὐτυχεῖς μείζονως. In vulg. Καὶ δὴ εὐτυχῆταί σοι πάντα ἐκ τύχης μείζονος.

τὰ τοιαῦτα, ἔκ ἀπέτρεψαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ βέλ-
 λει, ἔκ ἀνιλέει δὲ ἔδδ' ὁ ἐπίτροπος, ἔτε ὁ οἰ-
 κονόμος· ἔδδ' τις ἐμέμψαλό σ' τὸν βίον, ἀλλὰ πάντα
 ἴλεω, καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ ἱερά. Κεκράτηκας ἔν,
 ὦ μακάριε, καὶ ἔσειπαι τὰ ὀλύμπια· μάλλον δὲ Βα-
 βυλῶνα εἰληφας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθήρηκας.
 Καὶ ἔξεις¹ τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις²
 ὀρνίθων γάλα. Δεῖ δὴ σοι ἀντὶ τῶν τοσάτων πόνων,
 μέγισα ἡλίκα γενέσθαι τὰγαθὰ, ἵνα μὴ φύλλιν³ μόνου
 ὁ σέφαν⁴ ἦ; καὶ τὸν τε μισθὸν ἔκ εὐκαλαφρόνητον ὀρι-
 σθῆναι, καὶ τῆτον ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἀπραγμόνως ἀπο-
 δίδοσθαι, καὶ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τῆς πολλῆς ὑπάρ-
 χειν. Πόνων δὲ ἐκείνων, καὶ πηλὲ καὶ δρόμων, καὶ
 ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τῆτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς,
 ἀπολείναντα τὸ πόδε καθεύδειν, μόνον ἐκεῖνα πράττον-
 τα, ὧν ἕνεκα τὴν ἀρχὴν παρειλήφθης, καὶ ὧν ἔμ-
 μισθ⁵ εἶ. Ἐχρῆν μὲν ἔτως, ὦ Τιμόκλεις, καὶ ἔδδ' ἂν
 ἦν μέγα κακὸν, ὑποκύψαντα φέρειν τὸν ζυγὸν ἐλα-
 φρόν τε, καὶ εὐφορον, καὶ τὸ μέγιστον, ἐπίχρυσον ὄντα.
 Ἀλλὰ πολλῶ, μάλλον δὲ τῶ παντὸς δεῖ μυρία γάρ
 ἐστὶν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς ἡδὴ ταῖς συν-
 σίαις γιγνόμενα. Σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξῆς ἀκένων, εἰ

¹ Τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας] Cum offatim omnia superesse significamus, Cornu Cornu dicimus. Vid. Erasmi Adag. dictum autem est ab Amalthea capra, quae Jovem nutrit. Quo adductus beneficio Jupiter nutricem in sidera retulit, & ex cornibus alteri eam adjecit facultatem, ut quicquid optasset ille, qui in manibus habuit, id illi ex eo abunde suppullaret.

Sidera Nutricem, nutricis fertile Cornu

Fecit, quod Dominæ nunc quoque nomen habet.

Ov. Fast.

² Ὀρνίθων γάλα] Hoc prov. eundem cum priore habet sensum; dicitur enim in opulentos, & quibus quicquid verum suppetat. Aut de variis inventu, atque ob id preciosis. Vid. Erasmi Adag.

τις αὖν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναίῃς, παιδεία καὶ ἐπ' ἐλά-
 χισον ὀμιληκῆς. Ἀρξομαι δ' ἀπὸ τῆς πρώτης δείπνῃς,
 ἣν δοκῇ, ὅ σε εἰκὸς δειπνήσειν τὰ προέλεα τῆς μελλέ-
 σης ζυνεσίας· εὐθὺς ἔνυ πρόσσεισι παραγγέλλων τις
 ἦκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, ἔκ ἀνομίλῃς οἰκέτης, ὃν χρὴ
 πρότερον ἰλεων ποιήσασθαι, παραδύσαντα ἐς τὴν χεῖρα,
 ὡς μὴ ἀδέξις εἶναι δοκεῖς, τὴν δ' ἔλαχισον πέντε δραχμαῖς.
 Ὁ δέ, ἄγκισσάμενος, καὶ ἄπαγε· παρὰ σὲ δὲ ἐγώ;
 καὶ, Ἡράκλεις, μὴ γένοιτο, ἐπειπὼν. Τέλος ἐπέσθη,
 καὶ ἄπεισί σοι πλάτῃ εἰχαίνων. Σὺ δ' ἐσθῆτα καθαράν
 προχειρισάμενος, καὶ σεαυτὸν κοσμιώτατα σχηματί-
 σας, λυσάμενος ἦκεις, δεδιώς μὴ πρὸ τῶν ἄλλων
 ἀφίκοιτο ἀπειρόκαλον γὰρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστατον ἦκειν
 φοβούμενον. Αὐτὸ ἔτρησας τὸ μέσον τῆς καιρῆς, εἰ-
 σελήλυθας· καὶ σε πάνυ ἐνίμως ἐδέξαντο· καὶ παρα-
 λαβὼν τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τῆς πλεσίης, μετὰ
 δύο πρὸ σχεδὸν τῶν παλαιῶν φίλων. Σὺ δ' ὥσπερ τῆς
 Διὸς τὸν οἶκον παρελθὼν, πάντῃα τεθαύμακας, καὶ ἐφ'
 ἐκάσῳ τῶν πραττόμενων μετέωρος εἶ. Ξένα γὰρ σοι
 καὶ ἄγνωστα πάντα. Καὶ ἡ τε οἰκειότης εἰς σὲ ἀποβλέπει,
 καὶ τῶν παρόντων ἕκαστος ὅ, τι πράξεις ἐπιηρῆσιν· ἔδ'
 αὐτῷ δὲ ἀμελεῖς τῷ πλεσίῳ τῆτο, ἀλλὰ καὶ προει-
 πέτισι τῶν οἰκείων ἐπισκοπεῖν, ὅπως ἐς τῆς παιδῆς,
 ἢ ἐς τὴν γυναῖκα, εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέ-
 ψεις. Οἱ μὲν γὰρ τῶν συνδείπνων ἀκόλῃσιν ὀρῶντες
 ἐκπεπληγμένοι, ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀπο-
 σκώπτουσι, τεκμήριον ποιέμενοι τῆς μὴ παρ' ἄλλω πρό-
 τερόν σε δεδειπνηκέναι, καὶ τὸ καινὸν εἶναι σοι τὸ χειρό-
 μακρόν τιθέμενον, ὥσπερ ἔνυ εἰκὸς, ἰδίειν τε ἀνάγκη
 ὑπ' ἀπορίας, καὶ μήτε διψῶντα πιεῖν αἰτεῖν τολμᾶν,

Ἄγκισσάμενος] Προσπικτάμενος, ὑποκρινάμενος. Schol.

μη δόξης οινόφλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὄψων παραβέν-
λων ποικίλων πρὸς τινὰ τάξιν ἐσκευασμένων, εἶδέναι ἐφ'
ὅ, τι πρῶτον ἢ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐνέικης. Ὑποβλέ-
πειν ἔν ἐς τὸν πλησίον δεήτει, κακείνου ζηλῶν καὶ μαν-
θάνειν τῷ δείπνῃ τὴν ἀκολουθίαν. Τὰ δ' ἄλλα, ποικί-
λα εἶ, καὶ θορύβῳ πλέως τὴν ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τῶν
πραττομένων ἐκπεπλημένῳ. Καὶ ἄρτι μὲν, εὐδαιμονί-
ζεις τὸν πλάσιον τῷ χρυσῷ καὶ τῷ ἐλέφαντι, καὶ τῇ το-
σαύτης τρυφῇ· ἄρτι δέ, οἰκείρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μηδὲν
ᾶν, εἴτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. Ἐνίοτε δὲ κακείνο εἰσέρχε-
ταί σε, ὡς ζηλώσῃ τινὰ βίωσιν τὸν βίον, ἅπασιν ἐκεί-
νοις ἐνθρῦφῃσιν, καὶ μεθεξῶν αὐτῶν ἐξ ἰσομίας. Οἷον
γὰρ ¹ εἰσαεὶ Διονύσια ἐορᾶσθαι· καὶ πᾶ καὶ μεράκια
ῥαῖα διακονέμενα, καὶ ἡρέμα προσμειδιῶντα, γλα-
φυρῶέραν ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν διαβίωσιν,
ὥς συνεχῶς τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο φθέγγεσθαι, ² Οὐ νέ-
μεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιῶς πολλὰ πονεῖν καὶ
ὑπομένειν ὑπὲρ τῆς τοσαύτης εὐδαιμονίας. Φιλοζητῆται
τὸ ἐπὶ τῷ. Καὶ σκύφον εὐμεγέθη τις αἰτήσας, πρὶ-
πίε σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δήποτε προτεπεῖν
σὺ δὲ λαβὼν, ὅ, τι μὲν τι σε καὶ αὐτοῦ ὑπειπεῖν ἔδει,
ἡβρόητας ὑπ' ἀπειρίας, καὶ αἰροικίας δόξαν ὄφλεις. Ἐ-
πίφθον δ' ἔν ἀπὸ τῆς προπόσεως ἐκείνης πολλοῖς
τῶν παλαιῶν φίλων γεγένηται, καὶ πρότερον ἐπὶ τῇ
καλακλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν· ὅτι τῆμερον ἤκων,
πρεκρίθης ἀνδρῶν πολυέτη δαλείαν ἡνιληκότων. Εὐθὺς
ἔν καὶ τοιῦτός τις περὶ σὲ λόγῳ ἐν αὐτοῖς· τῷτο
ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς ἐλείπετο, καὶ τῶν ἄρτι ἐσ-

¹ Εἰσαεὶ Διονύσια] Dionysia enim summo cum luxu & magnifi-
centiâ agebantur.

² Οὐ νέμεσις, ὅττ.] Vid. Hom. Il. γ. v. 156.

εληλυθότων ἐς τὴν οἰκίαν, δευτέρως εἶναι καὶ μόνοις τοῖς
 Ἑλλήσι τέτοις ἀνέχεσθαι ἢ Ῥωμαίων πόλιν. Καίτοι τί
 ἐστὶν ἐφ' ὅτῳ πρόβλεψαι ἡμῶν; καὶ ῥημάτια δύσθηνα
 λέγουσιν, οἷον αἱ τι παμμέτερος ὠφελεῖν; ἄλλο δὲ,
 καὶ γὰρ εἶδες ὅσα μὲν ἐπιεν, ὅπως δὲ τὰ παραβέβηκα
 συλλαβὴν κατέφαγεν; ἀπειρόκαλλο ἄνθρωπο, καὶ
 λιμὲ πλέως, εἰδὼς ὅναρ λευκὴ ποτε ἄρσιν ἐμφορηθεῖς,
 ἥτις γε Νομαδικῇ, ἢ φασιανῇ ὀρνιθῷ ὧν μόλις τὰ
 ὄσα ἡμῖν καταλέλοιπε. Τρίτῳ, ἄλλο, ὃ μάταιοι,
 φησὶ, πένθε εἰδὼς ὅλον ἡμερῶν ὤψεσθε αὐτὸν, ἐνλαυ-
 θά περ ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια πονοῦμενον. Νῦν μὲν γὰρ
 ὥσπερ τὰ καινὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινι καὶ ἐπι-
 μελείᾳ ἐστὶν, ἐπειδὴν δὲ παλαιὰ πολλὰς, καὶ ὑπὸ
 τῇ πηλῇ ἀναπλασθῇ, ὑπὸ τῇ κλίῃ ἀθλίως ἐρρίψε-
 ται, κόρεται ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως. Ἐκεῖνοι μὲν οὖν
 τοιαῦτα περὶ σὲ πολλὰ σρέφουσιν καὶ περ ἤδη καὶ πρὸς
 διαβολὰς τινες αὐτῶν παρασκευάζουσι. Τὸ δ' οὖν
 συμπόσιον ὅλον ἐκεῖνο σὸν ἐστὶ, καὶ περὶ σὲ οἱ πλείους
 τῶν λόγων. Σὺ δ' ὑπὸ ἀηθείας πλέων τῇ ἰκανῇ ἐμπι-
 ῶν οὐκ ἐπιβίβης, καὶ ὀρεῖται, πάλαι τῆς γαστρὸς ἐποιγέ-
 σης, πονήρας ἔχεις καὶ ἔτε προεξαναστῆναι σοι καλὸν,
 ἔτε μένειν ἀσφαλές. Ἀποβεινομένους τοῖνυν τῷ πόντῳ,
 καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων, καὶ θεαμάτων ἐπὶ θε-
 αμασι παρόντων, (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαι σοι
 τὰ αὐτῇ βέλεια) κόλασιν καὶ μικρὰν ὑπομένεις, μή-
 τε ὁρῶν τὰ γινόμενα, μήτ' ἀκούων εἴ τις αἰεὶ, ἢ
 καθαρίζει, πάντῃ τιμῶμεν μερακίσκῳ. Ἀλλ' ἐπαι-
 νεῖς μὲν ὑπὸ ἀνάγκης, εὐχὴ δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν
 ἐκεῖνα πάντα, ἢ πυρκαϊᾷ τινα προσαγέλθῃναι, ἵνα
 πρὸς καὶ διαλυθῇ τὸ συμπόσιον. Τῆτο μὲν δὴ σοι τὸ πρῶ-

* Τὰ αὐτὰ] Supple κήματα.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΤΗΝΟΝΤΩΝ. 167

τον, ὦ ἑταῖρε, καὶ ἡδίστον ἐκεῖνο δεῖπνον, ἔκ ἐμοίγε τῷ
 θύμῳ, καὶ τῶν λευκῶν ἀλῶν ἡδίων, ὀπηνίκα βέλομαι,
 καὶ ὅπόσον ἐλευθέρως ἐσθιομένῳ. Ἴνα γοῦν σοι τὴν ὀξυ-
 ρεγμίαν τὴν ἐπὶ τέτοις παρῶ, καὶ τὸν ἐν τῇ νυκτὶ ἔμε-
 τον, ἔωθεν δεήσῃ περὶ τοῦ μισθοῦ ζυμῶναι ὑμᾶς ὅπόσον
 τε καὶ ὅποτε τῷ ἔτις χρή λαμβάνειν. Παρόντων ἔν δὲ
 ἢ τριῶν φίλων, προσκαλέσας σε, καὶ καθίζεσθαι κελεύ-
 σας, ἀρχέσθαι λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, ὅποιά ἐστιν,
 ἐώρακας ἤδη, καὶ ὡς τύφῃ ἐν αὐτοῖς ἔδ᾽ εἰς ἀτρα-
 γώδηλα δέ, καὶ περὶ πάντῃ, καὶ δημοσικά· χρή δὲ
 σὲ ἄνωγς ἔχειν ὡς ἀπαύτων ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. Γε-
 λοῖον γάρ ἐι τὸ κυριώτατον, τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἑμαυ-
 τῷ, ἢ καὶ νῆ Δία τῶν παιδῶν, (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παι-
 δεύσεως δεόμενοι) ἐπιρέπων, τῶν ἄλλων μὴ ἐπίσης
 ἡτοίμην δεσπότην. Ἐπεὶ δὲ καὶ ὠρίσθαι τι δεῖ, ὅρῳ μὲν
 τὸ μέτριον καὶ αὐταρκες τῷ σὺ τρόπῳ, καὶ συνίημι, ὡς
 ἔχῃ μισθῷ ἐλπίδι προσεληλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ,
 τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν, καὶ
 τιμῆς, ἣν παρὰ πάνσιν ἔχεις· ὅμως δ' ἔν καὶ ὠρίσθαι
 τι. Σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι καὶ βέλει, λέγε, μεμνημένῳ,
 ὦ φίλτατε, καὶ κείνων, ἅπερ ἐν ἐορταῖς ἐτησίοις εἰκὸς
 ἡμᾶς παρέχειν· ἔ γάρ ἀμελήσομεν ἔδ᾽ τῶν τοιούτων,
 εἰ καὶ μὴ νῦν αὐτὰ συνιθέμεθα· πολλὰ δὲ οἶσθα τῷ
 ἔτις αἱ τοιαῦται ἀφορμαί· καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοίνυν
 ἀποβλέπων, μετρίωτερον δηλονότι ἐπιβάλλοις ἡμῖν τὸν
 μισθόν· ἄλλως τε, καὶ πρέπον ἂν εἴη τοῖς πε-
 παιδευμένοις ὑμῖν κρείττοσιν εἶναι χρημάτων. Ὁ μὲν
 ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σὲ διασεύσας ταῖς ἐλπίσι, τι-
 θασσὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δὲ, πάλαι τάλαν-
 τα, καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ ἄγρῳς ὅλους,
 καὶ συνοικίας, συνίης μὲν ἡρέμα τῆς μικρολογίας,

¹ σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν· καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσαι, βέβαιον, καὶ ἀληθὲς ἔσεσθαι νομίζεις, ἔκ εἰδώς ὅτι τὰ τοιαῦτα, ² Χεῖλεα μὲν τ' ἐδίηεν, ὑπερώην δ' ἔκ ἐδίηεν. Τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδῆς αὐτῶ ἐπέτρεψας· ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν ἔφησιν ἐρεῖν, τῶν φίλων δὲ τινα τῶν παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα τοῦ πρῶτου εἰπεῖν, ὃ μὴτ' αὐτῶ γίνοιτ' ἂν βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τέτων ἀναγκαιότερα δαπανῶν, μῆτε τῷ ληφόμενῳ εὐτελές. Ὁ δὲ, ὡμογέρων τις ἐκ παίδων κολακεία σύντροφός, ὡς μὲν οὐκ εὐδαιμονέσας εἶ, φησὶ, τῶν ἐν τῇ πόλει ἀπάντων, ὧ ἔστι, ἔκ ἂν εἴποις, ὧ γε τέτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο παρὰ τῆς τύχης· λέγω δὲ, ἐμιλίας ἀξιώθῃναι, καὶ ἐξίας κοινωῆσαι, καὶ ἐς τὴν πρώτην οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ρωμαίων ἀρχῇ κατὰδεχθῆναι· τέτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλας, καὶ τὸν Μίδε πλεῖτον, εἰ σωφρονεῖν οἶσθα. Εἶδον δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐβελήσαντας ἂν, εἰ καὶ προσδιδόναι δέοι, μόνης τῆς δόξης ἕνεκα συνεῖναι τέτω, καὶ ὀρεῖσθαι περὶ αὐτόν, ἐταίρους καὶ φίλους εἶναι δοκῶντας. Οὐκ ἔχω ὅπως σε τῆς εὐπορίας μακαρίσω, ὥς καὶ προσλήψῃ μισθὸν τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας. Ἀρκεῖν ἔν νομίζω, εἰ μὴ πάνυ ἄσπῳ εἶ, τοσόνδε τι εἰπὼν ἐλάχισον, καὶ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλπίδας. Ἀγαπᾶν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. Οὐ γὰρ ἔδ' ἂν φυγεῖν ἔτι σοὶ δυνατὸν ἐνθὺς ἀρκύων γενομένῳ. Δέχη τοίνυν τὸν χαλινὸν μύσας· καὶ τὰ πρῶτα εὐαίωτος εἰ πρὸς αὐ-

¹ Σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν] Ellip. pro σαίνεις σε διὰ τὴν ὑπόσχεσιν

² Χεῖλεα μὲν, ἔστ.] Sic omnes Codices; Homerus vero II. χ. v. 495.

Χεῖλεα μὲν τ' ἐδίηεν, ὑπερώην δ' ἔκ ἐδίηεν.

τὸν, ὃ πάνυ περισπῶντα, ὃδ' ὀξέως νύττοντα, μέχρ' ἂν λάθῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμενος. Οἱ μὲν δὲ ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μὲν τῷτο ζηλῶσί σε, ἐρῶντες ἐν-
 τὸς τῆς κυκλίδος διαρίβουσα, καὶ ἀκωλύτως εἰ-
 σίουσα, καὶ τῶν πάνυ τινὰ ἔνδον γεγενημένον. Σὺ δὲ
 αὐτὸς ὕδ' ὅρα, ὃ τινος ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς
 εἶναι δοκεῖς· πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, καὶ σεαυτὸν ἔξα-
 παλῶς, καὶ αἰεὶ τὰ μέλλοντα βελίω γενήσεσθαι νομί-
 ζεις. Τὸ δ' ἔμπαλιν, ἢ σὺ ἡλπισας, γίνεσθαι, καὶ
 ὡς ἡ παροιμία φησὶν, Ἐπὶ Μανδραγέλε χωρεῖ τὸ
 πρᾶγμα, καθ' ἑκάστην, ὡς εἰπεῖν, τὴν ἡμέραν ἀπο-
 σμικρυνόμενον, καὶ εἰς τοῦπίσω ἀναποδίζον. Ἡρέμα ἔν,
 ὥσπερ ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τότε πρῶτον διαβλέ-
 πων, ἀρχὴ καίανοεῖν, ὡς αἱ μὲν χρυσαὶ ἐκείναι ἐλ-
 πίδες, ὃδ' ἄλλ' ἢ φύσαι τινες ἦσαν ἐπίχρυσοι βα-
 ρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ
 πόνοι. Τίνες ἔτι ἴσως ἐρήσῃ με· ἔχ' ὅρα γὰρ ὅ, τι τὸ
 ἐπίπονον ἐν ταῖς τοιαύταις ζυγισταῖς ἐστίν, ὃ ἐπι-
 νοῶ ἄτινα ἔφησθα τὰ καμάρη, καὶ ἀφόρητα· ἐκοῦν
 ἄκυσον, ὃ γενναῖε, μὴ, εἰ κάμαρ' ἐνεσιν ἐν τῷ πρᾶγ-
 ματι, μόνον ἐξελάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπει-
 νόν, καὶ συνόλως δουλοπρεπές, ὃ ἐν παρέρῳ τῆς
 ἀκροάσεως τιθέμενος· καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι
 ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου, μὴδ' εὐπαρίδην σεαυτὸν
 οἶεσθαι· πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν,
 τὰς προγόνους ἔξω τῷ ὃδ' ἀκαλεῖψων ἴσθι, ἐπειδὰν
 ἐπὶ τοιαύτην σαυτὸν λατρείαν ἀπεμπολήσας, εἰσίσῃς

¹ Τῶν πάντων Subaud. περισπῶντων vel μεγάλων.

² Ἐπὶ Μανδραγέλε Paræm. de his qui vergunt εἰς τὸ χειρὸν. Ὁ γὰρ Μανδραγέλες ἐστὶν εὐρὺν ποτὶ θησαυρὸν ἐν Σάμῳ χρυσὸν πρόσβαλον ἀνέθηκε τῇ ΗἸά, τῷ δὲ διέλεγε ἔτι ἀργυρὸν, καὶ τῷ γ' χαλκόν, Hujus meminit Plato Comic. ἐν Διὶ κακῶμένῳ. Bourd.

ἔ γὰρ ἐβελήσῃ σοι ἡ Ἐλευθερία ζυνειστελθεῖν, ἐφ' ἧ-
 τως ἀγεννῇ πράγματα καὶ ταπεινὰ εἰσιόνῃ. Δὲλ^α
 ἔν, εἰ καὶ πάνυ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόμαϊ, καὶ ἔχ' ἐνός,
 ἀλλὰ πολλῶν δὲλ^α ἀναγκαίως ἔσῃ, καὶ θηλεύ-
 σεις κάτω νενευκῶς ἔωθεν ἐς ἐσπέραν, αἰεκελίῳ
 ἐπὶ μισθῷ. Καὶ ἄτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ
 ζυγισθῆναι, ὀψιμαθήσας δέ, καὶ πόρρω περ τῆς ἡλι-
 κίας παιδεύομεν^α πρὸς αὐτῆς, ἔ πάνυ εὐδόκιμ^α
 ἔσῃ, ἔδὲ πολλῶν ἀξί^α τῷ δεσπότη. Διαφθείρει γάρ
 σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας ὑπῆστα, καὶ ἀποσκιρτᾷ
 ἐνίῳσε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀ-
 παλλάττειν· πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευ-
 θερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυρρίκ, μηδὲ Ζωπυρίων^α υἱὸν
 εἶναι, μὴδ' ὥσπερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ
 κήρυκι ἀπημπολήσθαι, ἀλλ' ὁπόταν, ὧ βέλῃς, τῆς
 νεμενίης ἐπιστάσης, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρίκ, καὶ τῷ
 Ζωπυρίωνι, προείνης τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς αὐτοῖς
 οἰκέταις, καὶ λάβῃς ἐκεῖνο ὃ, τι δήποτε ἦν τὸ δίδόμενον,
 τῷτο ἡ πράσις ἐστί. Κήρυκ^α γὰρ ἔκ' ἔδει ἐπ' ἄνδρα
 ἑαυτὸν ἀποκηρύττειν, καὶ μακρῷ χρόνῳ μνηστεισάμενον
 ἑαυτῷ τὸν δεσπότην. Εἴτ', ὧ καθαρμα, φαίην ἂν καὶ
 μάλισα πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν φάσκοντα, εἰ μὲν σέ τις
 ἢ πλέοντα καλαπονησῆς συλλαβῶν, ἢ ληστῆς ἀπεδί-
 δοιο, ὧ κλειρὲς ἂν σεαυτὸν, ὡς παρὰ τὴν ἀξίαν δυ-
 ζυχοῦντα· ἢ εἰ τις σοῦ συλλαβόμεν^α ἤγε δούλον
 εἶναι λέγων, ἐβόας ἂν τῆς νόμης, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ
 ἡττανάκεις· καὶ ὧ γῇ, καὶ θεοῖς, μεγάλη τῇ φωνῇ ἐκε-
 κράνεις ἂν σεαυτὸν δέ, ὀλίγων ἔνεκα ὀβολῶν ἐν τέ-
 τω τῆς ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει δὲλ^α ἦσθα, καιρὸς ἦν
 πρὸς ἐλευθερίαν ἤδη ὁρᾶν, αὐτῇ ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ φέ-
 ρων ἀπημπόληκας, ἔδὲ τῆς πολλῆς ἐκείνης λόγους
 αἰδεσθεῖς,

αἰδεσθεῖς, ὅς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρῦσιππος, ἢ Ἀ-
 ριστοτέλης διεξεληλυθασι, τὸ μὲν ἐλευθέριον ἐπαινῶν-
 τες, τὸ δὲ δολοπρεπὲς δὲ διαβάλλουσι. Καὶ ἐκ αἰσχύνης
 κόλαζιν ἀνθρώποις, καὶ ἀγοραίοις, καὶ βωμολόχοις ἀν-
 τεξελαζόμενοι, καὶ ἐν τοσούτῳ πλήθει Ρωμαϊκῶν μόνον
 ξενίζων τῷ τρίβωνι, καὶ πονήρως τὴν Ρωμαίων φωνὴν
 βαρβαρίζων, εἴτα δειπνῶν δεῖπνα δορυβώδη, καὶ πο-
 λυάνθρωπα, συγκλύδων τινῶν, καὶ τῶν πλείστων μοχ-
 θηρῶν; καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς φορηκῶς, καὶ πίνεις
 πέρα τῆ μετρίως ἔχουσι. ἔωθεν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξ-
 αναστὰς, ἀποσεισάμενος τὴν ὕπνῳ τὸ ἡδιστον, συμπε-
 ριθεὶς ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τὸν χθίζον πηλὸν ἔχων ἐπὶ
 τοῖν σκελοῖν. Οὕτως ἀπορία μὲν σε θέρμων ἔσχεν, ἢ
 τῶν αἰγίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κρῆναι ῥέεσαι
 τῇ ψυχῇ ὕδασι, ὡς ἐπὶ ταυτὰ σε ὑπ' αἰμηχανίας ἐλ-
 θεῖν; ἀλλὰ δῆλον ὡς ἔχ' ὕδασι, ἔδδ' ἐν θέρμων, ἀλλὰ
 περμάτων, καὶ ὄψων, καὶ οἶνε ἀνθοσμῖν ἐπιθυμῶν, ἑά-
 λως, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα δικαίως τὸν ὀ-
 ρεγόμενον τέτων λαιμὸν διαπαρεῖς. Παρὰ πόδας τοι-
 γάρην τῆς λιχνείας ταύτης ταπίχειρα. Καὶ ὥσπερ οἱ
 πύθηκοι, κλοιῶ δεθεῖς τὸν τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα
 παρέχεις, σαυτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι ἐσὶ σοι τῶν
 ἰσχυάδων ἀφθόνως ἐνθάδε. Ἡ δ' ἐλευθερία, καὶ τὸ εὐ-
 γενές, αὐτοῖς φυλέταις καὶ φράτορσι, φρεῖδα πάντα,
 καὶ ἔδδ' ἐν μνήμη τις αὐτῶν. Καὶ ἀλαπήλον, εἰ μόνον τὸ αἰ-
 σχρὸν προσῆν τῷ πρᾶγματι, δοῦλον αὐτ' ἐλευθέρῳ
 δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ κατὰ τῆς πάνυ τέτρε οἰκέτας·
 ἀλλ' ὅρα εἰ μετρίωτερά σοι προσέτακται τῶν Δρό-
 μωνι καὶ Τίθειω προσελασμένων. Ὡν μὲν γὰρ ἕνεκα
 τῶν μαθημάτων, ἐπιθυμεῖν φήσας, παρείληφέ σε,
 ὀλίγον αὐτῷ μέλει. Τί γὰρ κοινόν φασι λύρα, καὶ
 οὐκ;

ὄνῳ; πάνυ γοῦν (ἔχ' ὁρᾶς;) ἐκλήψασι τῷ πόντῳ
 τῆς Ομήρου σοφίας, ἢ τῆς Δημοσθένους δεινότητι, ἢ τῆς
 Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης· ὧν ἦν τις ἐκ τῆς ψυχῆς
 ἀφελὴ τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τέ-
 των φροντίδας, τὸ καὶ αλειπόμενόν ἐσι τύφῳ, καὶ
 μαλακίᾳ, καὶ ἡδυπάθειᾳ, καὶ ἀσέλγειᾳ, καὶ ὕβρις, καὶ ἀ-
 παιδευσίᾳ. Δεῖτα δὴ σε ἐπ' ἐκεῖνα μὲν ὑδαμῶς. Ἐ-
 πεί δὲ πώγωνά ἔχεις βαθύν, καὶ σεμνός τις εἰ τὴν πρόσ-
 οψιν, καὶ ἱμάτιον ἑλληνικὸν εὐσάλως περιβεβλησθαι, καὶ
 πάντες ἴσασί σε γραμματικόν, ἢ ῥήτορα, ἢ φιλόσοφον,
 καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμεμίσχθαι καὶ τοιούτον τινα τοῖς προΐ-
 ᾱσι, καὶ προπομπεύουσιν αὐτῷ· δόξει γὰρ ἐκ τέττε-
 ρα καὶ φιλομαθῆς τῶν ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως,
 περὶ παιδείαν φιλόκαλῳ. Ὡς κινδυνεύεις, ὦ γενναῖε,
 ἀντὶ τῶν θαυμασίων λόγων, τὸν πώγωνα καὶ τὸν τρίβωνα
 μεμισθωκέναι. Χρὴ ἔν σε αἰεὶ σὺν αὐτῷ ὁρᾶσθαι, καὶ
 μηδέποτε ἀπολείπεσθαι, ἀλλ' ἔωθεν ἐξαναשאύλα παρέ-
 χειν σεαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ θεραπείᾳ, καὶ μὴ λι-
 πεῖν τὴν τάξιν. Ὁ δ' ἐπιβάλλων ἐνίόγῃ σοι τὴν χεῖρα,
 ὅ, τι ἂν τύχοι, ληρεῖ, τοῖς ἐνυλχάνουσιν ἐπιδεικνύ-
 μενῳ, ὡς ἔδ' ὁδῷ βαδίζων, ἀμελής ἐσι τῶν μεσῶν,
 ἀλλ' εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διαθήβει σχολήν.
 Σύ δ' ἄθλιῳ, τὰ μὲν παραδραμῶν, τὰ δὲ βιάδην,
 ἀναυγὰ πολλὰ, καὶ κάτανυα (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἶσθα,
 ἡ πόλις) περιελθὼν, ἰδρωκᾶς τε, καὶ πνευσίας· κα-
 κείνῃ ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένη,
 μήδ' ὅπως καθίζοις ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγι-
 νώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενῳ. Ἐπειδὴν δὲ
 ἄσιλόν τε καὶ ἄπολον ἢ νύξ καὶ αλάλη, λυσάμενῳ
 πονηρῶς αἰετὶ, περὶ αὐτό πως σχεδὸν τὸ μεσονύκτιον
 ἤκεις ἐπὶ τὸ δεῖπνον, ἔκ ἐθ' ὁμοίως ἐνίμῳ, ἔδῃ
 περιέλεπῳ.

περίελεπτο τοῖς παρῆσιν. Ἄλλ' ἦν τις ἄλλο ἐπει-
σέλθῃ νεαλέσερ, ἐς τῆ πίσω σύ. Καὶ ὕτως ἐς τὴν ἀτι-
μοῖάν τιν γωνίαν ἐξώσθεις, καλᾶκεισαι μάρτυς μόνον
τῶν παραφερομένων, τὰ ὅσα, εἰ ἀφίκοιτο μέχρι σῆ,
καθάπερ οἱ κύνες περιεσθίων, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλά-
χης φύλλον, ὃ τὰ ἄλλα συνειλῶσιν, εἰ ὑπεροφθεῖῃ ὑπὸ
τῶν προκατακειμένων, ἄσμεντο ὑπὸ λιμῶ παραψώ-
μεντο. Οὐ μὲν γὰρ ἡ ἄλλη ὕβρις ἄπειν' ἄλλ' ὅτε
ὦν ἔχεις μόνον· ἢ γὰρ ἀναγκαῖον ἐστὶ καὶ σὲ τῶν
αὐτῶν αἰετοῖς ξένοις, καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνώ-
μοσύνη γὰρ σὴ τῆτό γε ὅτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλ-
λαις, ἀλλὰ τῷ μὲν πλεσίῳ, παχεῖα, καὶ πιμελής,
σοὶ δὲ, νεοῖτος ἡμίτομος, ἢ φάτῃ τις ὑπόσκληρ,
ὕβρις ἀνίπικρος, καὶ ἀτιμία. Πολλάκις δὲ, ἦν ἐπιλίτοι,
ἄλλε τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀράμεντο ὁ διά-
κοντο τὰ σοὶ παρακείμενα, φέρων ἐκείνῳ παραθέει-
κεν, ὑπόσυνθορίσας, σὺ γὰρ ἡμέτερο εἶ. Τεμνομένε
μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἡ συὸς ὑπολαγρία, ἢ ἐλάφει,
χορῇ¹ ἐκ παντὸς ἢ τὸν διανέμεντα ἴλεων ἔχειν, ² ἢ τὴν

¹ Ἐκ πάσης] Subaud. τρόπῳ.

² Ἡ τὴν Προμηθέως, Ἑρ.]. Ad fabulam videtur alludere, cujus He-
fiodus in Theogoniā de Prometheo meminit, v. 535.

ὅτ' ἐκρίνοτο θεοὶ θεοὶ τ' ἀνθρώποι
Μηκῶν, τότε ἔπειτα μέγα βῆν πρόφρονι θυμῷ
Δασσάμεντο πρῶθ' ἑκά, Διὸς νόον ἐξαπαφίσκων.
Τῷ μὲν γὰρ σαρκαί τε καὶ ἱεκάλα πῶσι δὴμῷ
Ἐν ῥῷ κατέθηκε, καλύψας γαστρί βοῶν
Τῷ δ' αὐτ' ὅτε λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
Εὐθείσας κατέθηκε, καλύψας ἀργεῖ δὴμῷ.
Ἡ καὶ ἐπιμειδήσας (δολίῃς δ' ἢ λήθεο τέχνης)
Ζεὺς κύνε, μέγιστε θεῶν αἰετίνεταων,
Τῶν δ' ἔπειτα ὀπιλήσῃ σε ἐπὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει.
Φῆ ῥα δολοφρονέων. Ζεὺς δ' ἀφθίλα μήδεια εἰδὼς
Γνώσ' ὅτ' ἡγνοίησε δόλον· κακὰ δ' ὅσσιντο θυμῷ
Θεῶν καὶ ἀνθρώποισι, τὰ καὶ τελέεσθαι ἔμελλεν.
Χερσὶ δ' ὅγ' ἀμφολέρῃσιν ἀνέειλε λευκὸν ἄλειφαρ, Ἑρ.

Προμηθέως

Προμηθέως μερίδα φέρεσθαι, ὅς α̃ κεκαλυμμένα τῇ
 πιμελῇ. Τὸ γὰρ τῷ μὲν ¹ ὑπέρ σε τὴν λοπάδα παρε-
 σάναι, ἔς' ἃν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορέμεν^Θ, σὲ δ' ἔτω
 ταχέως παραδραμεῖν, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ,
 καὶν ἐπόσῃν αἱ ἑλαφοὶ τὴν χολὴν ἔχουσι; καίτοι οὐ-
 δέπω ἐκεῖνο ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων ἡδιστὸν τε καὶ παλαι-
 ότατον οἶνον πινόντων, μόν^Θ σὺ πονηρόν τινα καὶ παχὺν
 πίνεις, θεραπεύων αἰεὶ ἐν ἀγρύρῳ, ἢ χρυσῷ πίνειν,
 ὡς μὴ ἐλεγχθείης ἀπὸ τῆ χρώμα^Θ, ἔτῳς ἄτιμ^Θ
 ὢν συμπότης. Καὶ εἴθε γε καὶν ἐκεῖνος ἐς κόρον ἦν πιεῖν
 νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαν^Θ, ὁ παῖς ἔδ' αἰοῦν¹ ἔοι-
 κεν. Ἀνιᾶ δὲ σε πολλὰ, καὶ ἀθρόα, καὶ σχεδὸν τὰ
 πάντα καὶ μάλις ὅταν σε παρευδοκιμῇ κίναιδός τις, ἢ
 ὀρχησοδιδάσκαλ^Θ, ἢ ² Ἰωνικὰ ξυνεῖρών Ἀλεξανδρεω¹ικὸς
 ἀνθρωπίσκ^Θ. Τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικά ταῦτα δια-
 κονεμένοις, καὶ γραμμαλίδια ὑπὸ κόλπῃ διακομί-
 ζουσι, πόθεν σύ γ' ισότημ^Θ κατακέιμεν^Θ; τοι γάρ πεν
 ἐν μυχῷ τῇ συμποσίῃ, καὶ ὑπ' αἰδῶς καταδεδυκώς,
 ζένεις, ὡς τὸ εἶκος, καὶ σεαυτὸν οἰκείρεις, καὶ αἰτιά
 τὴν τύχην, ἔδ' ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιπάσασαν.
 Ἡδέως δ' ἂν μοι δοκῇ καὶ ποιητῆς γενέσθαι τῶν ἐρωτι-
 κῶν ἀσμάτων, ἢ καὶν ἄλλῃ ποιήσαν^Θ, δύνασθαι
 ἀδεῖν ἀξίως. Ὅρᾳς γὰρ οἱ τὸ προσημασθαι, καὶ εὐδοκι-
 μεῖν ἐσιν. Ὑποσαίης δ' ἂν εἰ καὶ μάγον, ἢ μάγιν
 ὑποκρίνασθαι δεοί, τῶν κλήρας πολυαλάνας, καὶ ἀρ-
 χὰς, καὶ ἀθρόας τὰς πλάτας ὑπισχυμένων καὶ γὰρ
 αὐ καὶ τῆς ὁρᾶς εὖ φερόμενος ἐν ταῖς φιλίαις,
 καὶ πολλῶν ἀξιούμενος καὶ ἐν τι γένε τῶν ἡδέως
 ἂν γένοιο, ὡς μὴ ἀπόβλη^Θ καὶ περιτὸς εἴης. Ἀλλ'

¹ Ὑπέρ σε] Subauditor κειμένων.

² Ἰωνικά] Subauditor ἄσματα.

ἔδὲ πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ. Τοῖς
 ῥῆν ἀνάγκη μειῦσθαι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ^{part} ^{οὐκ ἀποκρίνεται}
 μῶζον, καὶ ἀμελόμενον. Ἦν μὲν γὰρ καλεῖται σὲ
 τις ψίθυρος οἰκίτης, ὡς μόνος ἐκ ἐπήνεσας τὸν τῆς
 δεσποίνης παιδίσκου ὀρχόμενον, ἢ καθαρίζον, κίνδυνος
 ἢ μικρὸς ἐκ τῆς πράξεως. Χρὴ ἔνι χερσαίᾳ
 βαλράχῃ ^{ταύτην} ^{κατὰ τὴν} ^{ἀποκρίνεται} ^{κατὰ τὴν} ^{ἀποκρίνεται} ^{κατὰ τὴν} ^{ἀποκρίνεται}
 δίκην διψῶν, κεκραγένοι, ὡς ἐπίσημος
 ἔσῃ ἐν τοῖς ἐπαινεῦσι, καὶ κορυφαῖος. ἐπιμελόμενον
 πολλὰς δὲ καὶ τῶν ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν
 εσκεμμένον τινὰ ἐπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμ-
 φανίσαι. Τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ζυνόν, καὶ νῆ Δία γε
 διψῶν, μύρω χρίεσθαι, καὶ σεφανῆσθαι τὴν κεφαλὴν,
 ἡρέμα καὶ γελοῖον. Ἔοικας γὰρ τότε σῆλη ἐώλε τινὸς
 νεκρῶ, ἄλγος ἐναγίσμα. Καὶ γὰρ ἐκείνους καλαχέ-
 αλτες μύρον, καὶ τὸν σεφανον ἐπιθέντες αὐτοῖς πίνεσι,
 καὶ εὐωχῆναι τὰ παρεσκευασμένα. Ἦν μὲν γὰρ καὶ
 ζηλότυπός τις ἦ, καὶ παῖδες εὐμορφοὶ ὥσιν, ἢ νέα γυνή,
 καὶ σὺ μὴ πανήλως πόρρω Αφροδίτης καὶ Χαρίτων ἦς,
 ἐκ ἐν εἰρήνῃ τὸ πρᾶγμα, ἐδ' ὁ κίνδυνος εὐκαλαφρόνη-
 τος. Ὡς γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοί, ἢ

¹ Χερσαίη βαλράχῃ] Videtur Lucianus abuti voce χερσαίη βαλράχῃ
 hoc loco, & per id nomen φρόνεν intellexisse, hoc est, *rubetam*, quod
 animal contentissimè clamat. Nam ranæ terrestres, quæ in sege-
 tibus & passim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tan-
 tùm ex, quæ in paludibus & aquis degunt, imò propriè non cla-
 mant; nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, sed in
 ore admissâ aquâ, ut notat Plinius, lib. xi. cap. 37. & 51. Ergo
 proculdubio Lucianus per χερσαίη βαλράχῃ *rubetam* intellexit. Pal-
 merius.

² Ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Facetè ludit in homonymiâ vocis βασιλέως.
 Nam Romæ Reges appellabantur ii, qui convivia præbebant clien-
 tibus suis, ex Juvenali & Martiale notum; Regum autem (ut no-
 tum est) Ministri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοί, in quo ludit cum multo
 risu Aristophanes in Acharnis. Palmerius.

μήνον τ' ἀληθῆ ὁρῶντες, ἀλλ' αἰεί τι καὶ προσεπιμέ-
 τρῶντες, ὥς μὴ νυσάζειν δοκοῖεν. Δεῖ ἔν ὥσπερ ἐν
 τοῖς Περσικοῖς δείπνοις κάτω νεύοντα κατακεῖσθαι, δε-
 διατά μὴ τις εὐνεχός σε ἰδὼν προσβλέψαι μίαν τῶν
 παλλακίδων, ἐπεὶ ἄλλός γε εὐνεχὸς ἐνέλαμενον πά-
 λαι τὸ τόξον ἔχων, ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα, διαπείρας
 τῷ οἷῳ μελαζὺ πίνοντι τὴν γνάθον. Εἴτ' ἀπελθὼν
 τῷ δείπνῃ, μικρόν τι καλέδαρθε· ὑπὸ δ' ὠδὴν ἀλεκ-
 τρυόνων ἀνεβρόμεν, ὃ δέιλαι ἐγὼ, φῆς, καὶ ἀθλι-
 οῖας τὰς πάλαι διαβριθὰς ἀπολιπὼν, καὶ ἐταίρους,
 καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μετρεῖμενον τῇ ἐπιθυ-
 μίᾳ, καὶ περιπάτους ἐλευθέρους, εἰς οἷον βάραθρον φέ-
 ρων ἑμαυτὸν ἐνσέσεικα; τίνος ἕνεκα, ὦ Θεοί, ἢ τίς ὁ
 λαμπρὸς μισθὸς ἕτός ἐστιν; ἢ γὰρ καὶ ἄλλως μοι
 πλείων τούτων ἐκπορίζειν δυνάτῃ ἦν; καὶ προσῆν τὸ
 ἐλεύθερον, καὶ τὰ πάντα ἐπ' ἐξουσίας. Νῦν δὲ, τὸ τῷ
 λόγῳ, ἢ λέων πρόκη δεθείς, ἄνω καὶ κάτω περισύρο-
 μαι, τὸ πάντων οἰκίζου, οὐδ' εὐδοκίμεῖν εἰδώς, ὅς
 κεχαρισμένος εἶναι δυνάμενος. Ἰδιώτης γὰρ ἐγώ τῶν
 τοιούτων, καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλισα παραβαλλόμενος
 ἀνδράσι, τέχνην τὸ πρᾶγμα ὁ πεποιημένος. Ὡς δὲ,
 καὶ ἀχάριστός εἰμι, καὶ ἥκιστα συμπολικός, ὃδ' ὅσον γέ-
 λῳα ποιῆσαι δυνάμενος. Συνήμι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ

¹ Οὐ γὰρ καὶ ἄλλως] In hoc loco editos non omnino rectè se habere mihi persuasum est; nam tum ex orationis serie, tum ex vocibus καὶ τούτων adducor ut credam hanc sententiam à Luciano sic interpunctam fuisse, ἢ γὰρ καὶ ἄλλως μοι πλείων τούτων ἐκπορίζειν δύναται ἦν; Nonne etiam aliàs plura quam quæ nunc percipio, acquirere potui?

² Λέων πρόκη δεθείς] Dicitur, cum quis exiguo commoda captus apud aulicos ostentatur passim, quòd Princeps tantum ulat vinum. Vid. Erasmi. Adag.

³ Πεποιημένος.] Hoc in loco αὐτὸ τὸ πεποιημένος usurpatur.

πολλάκις βλέπομεν, κὲ μάλισθ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θελῇ. Σκυθρωπὸς γάρ αὐτῷ δοκῶ κὲ ἔλως, ἐκ ἔχω ὅπως ἀρμίστομαι πρὸς αὐτόν. Ἦν μὲν γὰρ ἐπὶ τῇ σεμνῇ φυλάτῳ ἐμαυτὸν, ἀηδὴς ἔδοξα, κὲ μονονῆχι φευκτέον. ἦν δὲ μειδιάσω, κὲ ῥυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἡδιστον, κατεφρόνησεν εὐθὺς κὲ διέπλησε. Καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοίον μοι δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμωδίαν ὑποκρίναιτο, τραγικὸν πρῶτον περὶον περικειμένον. Τὸ δ' ὅλον, τίνα ἄλλον ὁ μάλιστα ἐμαυτῷ βιώσκει βίον, τὸν παρόντα τῆτον ἄλλω βεβιωκώς; ἔτι σου ταῦτα διαλοφίζομενε, ὁ κώδων ἤχησε, κὲ χρή τῶν ὁμοίων ἔχεσθαι, κὲ περινοσεῖν, κὲ ἐσάναι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τῆς βεβιωσας, κὲ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς τὸν ἄθλον. Εἴτα δεῖπνον ὁμοιον, κὲ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν περιηγμένον. Καί σοι τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὸν πάλαι βίον ἀνίστροφά· κὲ ἡ ἀγρυπνία δὲ, καὶ ὁ ἰδρώς, κὲ ὁ κάμαλον, ἡρέμα ἤδη ὑπορύττεσιν ἡ φθόνη, ἡ περιπνευμονία, ἡ κώλη ἄλγημα, ἡ τὴν καλὴν ποδάγραν ἀναπλάττοντες. Ἀνέχεις δὲ ὅμως κὲ πολλάκις κατακεῖσθαι δεόν, ἐδὲ τῆτο συγκεχωρηταί· σχῆψις γὰρ ἡ νόσος, κὲ φυγὴ τῶν καθηκόντων ἔδοξεν. Ὡς ἐξ ἀπάντων ὠχρὸς αἰεὶ, κὲ ὅσον ἐδέπω τεθνηζομένῳ ἔοικας. Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. Ἦν δὲ πρὸς κὲ ἀποδημῆσαι δεοί, τὰ μὲν ἄλλα ἐγώ, ἡ μὲν δὲ πολλάκις, ὕστατον ἐλθὼν, (ταῦτο γὰρ σοι ἀποκεκλήρωται) κὲ τὸ ζεῦλον περιμένεις, ἐς ἂν ἐκ ἐτ' οὕσης καταγωγῆς, τῷ μαγεῖρω σε, ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ συμπαραβύσωσιν, ἐδὲ τῶν φρυγάνων δαιψιλῶς ὑποβαλόντες. Οὐκ ὀκνῶ δὲ σοι κὲ διηγῆσασθαι ὁμοί Θεσμόπολις

¹ "τοῦτο δὲ Subaud. Διότι.

ἔτος ὁ Σιωϊκὸς διηγήσατο ζυμβαὶν αὐτῷ, πάνυ γελοῖον,
καὶ νῆ Δί' ἐκ ἀνέλπιστον, ὡς ἂν καὶ ἄλλω ταῦτο
συμβαίῃ. Συυῆν μὲν γὰρ πλεσία τινὶ καὶ τρυφώσῃ
γυναικὶ τῶν ἐπιφανῶν ἐν τῇ πόλει. Δεῖσαν δὲ καὶ
ἀποδημῆσαί ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκεῖνο παθεῖν ἔφη
γελοιοτάτον, συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῷ παραδεδοσθαι,
φιλοσόφῳ ὄντι, κίναιδόν τινα τῶν πεπιτωμένων τὰ σκέ-
λη, καὶ τὸν πώγωνα περιεζυρημένων· διὰ τιμῆς δὲ αὐ-
τὸν ἐκείνη, ὡς τὸ εἶκος, ἦγε, καὶ τοῦνομα δὲ τῆ κι-
ναίδος ἀπερμημόνευε· Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. Τῷτο
τοῖνυν πρῶτον ἡλίκον, σκυθρωπῷ, καὶ γέροντι ἀνδρὶ, καὶ
πολιῷ τὸ γένειον, (οἷσθα δὲ ὡς βαθὺν πώγωνα καὶ σεμ-
νὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) παρακαθέζεσθαι φύκος ἐνέριμ-
μένον, καὶ ὑποστράμμένον τῆς ὀφθαλμῆς, καὶ δια-
σεσαλευμένον τὸ βλέμμα, καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασ-
μένον, οὐ χελιδόνα μὰ Δί' ἀλλὰ γύπα τινὰ περι-
τείλιμένον τῆ πώγωνος τὰ πτερά, καὶ εἰ γε μὴ πολλὰ
δεηθῆναι αὐτῆ καὶ τὸν κεκρύφαλον ἔχοντα ἐπὶ τῇ κεφα-
λῇ ἂν συγκαθέζεσθαι. Τὰ δ' οὖν ἄλλα, παρ' ὅλην
τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς ἀηδίας ἀνασχέσθαι, ὑπάδουλος, καὶ
τερετίζοντος· εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ
ὀρχαμένῃ ἐπὶ τῆς ἀπῆνης. Ἔτερον δ' ἐν τι καὶ τοιῷτον
αὐτῷ προσαχθῆναι. Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνή,
Θεσμόπολί φησιν, οὕτως ὄναι, χάριν οὐ μικρὰν αἰ-
τέσῃ δός, μηδὲν ἀνείπων, μήδ' ὅπως ἐπὶ πλεῖον
σε δέησομαι περιμένας. Τῆ δὲ, ὅπερ εἶκος ἦν, ὑπο-
σχομένη πάντα πράξειν, δέομαί σε τῆτ', ἔφη, χρη-
στὸν ὁρῶσά σε, καὶ ἐπιμελῆ, καὶ φιλόσοφον, τὴν κύνα, ἣν
αἶσθα, τὴν Μυρρίνην, ἀναλαβὼν εἰς τὸ ὄχημα, φύλαξ-
τέ μοι, καὶ ἐπιμελῆ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὲς ἔσαι· βαρύ-

* Γυναικὶ τῶν, ὅς·.] Scilicet μία ἐκ τῶν, ὅς·.

νέλαι γὰρ ἡ ἀθλία τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὡ ἐπίτεξ
 ἐσίν· οἱ δὲ καλᾶραλοι οὗτοι, καὶ ἀπειθεῖς οἰκείται, ἔχ
 ὅπως ἐκείνης, ἀλλ' ἔδ' ἐμὲ αὐτῆς πολὺν ποιῆται
 λόγον ἐν ταῖς ὁδοῖς. Μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῆς εὖ ποιή-
 σειν με, τὸ περισπᾶσάν μοι, καὶ ἡδίστου κυνίδιον δια-
 φυλάζας. Ὑπέσχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἰκέλευ-
 ῖσης, καὶ μονοναχὶ καὶ δακρυέσης. Τὸ δὲ πρᾶγμα παλ-
 γέλοιον ἦν· κυνίδιον ἐκ τῆ ἱμαλίας προκύπλον μικρὸν
 ὑπὸ τὸν πῶλωνα, καὶ καίρησαν πολλάκις (εἰ καὶ μὴ
 ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσέβηται) καὶ βαύζον λεπτῇ
 τῇ φωνῇ, (τοιαῦτα γὰρ τὰ μελιαιᾶ) καὶ τὸ γένειον
 τῆ φιλοσόφου περιλιχνύμενον, μάλις αἰ τι τῆ χθι-
 ζῶ αὐτῷ ζῶμῃ ἐκασέμεμικτο. Καὶ ὁ κύναιδ^α, ὁ ζύνε-
 δρ^α, ἐκ ἀμέσως πῶς καὶ εἰς τὰς ἄλλας τὰς παρόν-
 τας ἐν τῷ ζυμποσίῳ ἀποσκώπων, ἐπειδὴ ποτε καὶ
 ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα· περὶ δὲ Θεσ-
 μοπόλιδ^α, ἔφη, τῆτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ
 Στωϊκῶς ἤδη Κυνικὸς ἡμῖν γεγένηται. Τὸ δ' ἐν κυνίδιον
 καὶ τεσκοῦναι ἐν τῷ τρίβωνι τῆ Θεσμοπόλιδ^α ἐπυθό-
 μην. Τοιαῦτα ἐνρυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς
 ζυνῶσι, κατὰ μικρὸν αὐτὰς χειροῦθεις τῇ ὕβρει παρα-
 σκευάζουτες. Οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ
 τῷ δείπνῳ κελευσθέντα, μελελήσαντα μὰ τὸν Δι' ἐκ
 ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ τωρῶς, καὶ ζυσκεκροτημένως
 ἐπὶ πνεῖτο γὰρ μελαζὺ πινόντων, ¹ οὐ πρὸς ὕδωρ μεμε-
 τρημένον, ἀλλὰ πρὸς οἶνον ἀμφορέα λείων καὶ τοῦτο

¹ Οὐ πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον] Ad morem, qui apud Athenienses ob-
 tinuit, allusum est; quorum Rhetoribus, nè Judices orationum
 prolixitate ad languorem darent, aliisque negotiis moram facerent,
 non nisi ad certum tempus, quod clepsidra mensuratum fuit, causas
 agere licuit; inter quam & nostram nihil erat discriminis, nisi quod
 illi aqua, nos arena utamur.

ὑποσῆναι τὸ τόλμημα ἐπὶ διακοσμίαις δραγμαῖς ἐλέ-
γετο. Ταῦτα μὲν ἔν ἴσως μέτρια. Ἦν δὲ ποιητικὸς αὐ-
τὸς, ἢ συγγραφικὸς ὁ πλῆσις ἢ, παρὰ τὸ δεῖπνον τὰ
αὐτῷ ῥαψῶδων, τότε καὶ μάλιστα διαῤῥαγῆναι χρὴ ἐπαι-
νεῖσθαι, καὶ κολακεύεσθαι, καὶ τρόπῳς ἐπαίνων καινοῖς ἐρ-
εῖσθαι. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει θαυμάζεσθαι
ἐθέλοντες καὶ δεῖ Ἀδωνίδας αὐτῆς, καὶ Ὑακίνθους ἀκούειν,
πῶς αὐτῶν ἐνὶ τῇ ῥίνα ἔχουσιν. Σὺ δ' οὖν εἴαν μὴ
ἐπαινεῖς, ἢ τὰς λιθοβολίας τὰς Διονυσίαις εὐθύς ἀφί-
ξις, ὡς καὶ φρονῶν καὶ ἐπιβλεύων αὐτῶν. Χρὴ δὲ καὶ σο-
φίαι καὶ ῥητορίας εἶναι αὐτῆς· καὶ εἴ τι σολοικίσαντες τύ-
χῃ αὐτὴ τὸ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Ὑμητῆς μεσῆς δοκεῖν
τοῦτο ἔχειν, καὶ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν ἔτι λέγειν. Καί-
τις ἢ ἴσως τὰ τῶν ἀνδρῶν. Αἱ δὲ ἔν γυναικῶν,
καὶ ἄρ' αὖ καὶ τότε ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπαράττειν,
καὶ εἶναι τινὰς αὐταῖς πεπαιδευμένους. Μισθῶ ὑπόθε-
ταις ζυνόντας, καὶ τῷ φορέῳ παρεπομένους) ἔν γάρ τι
καὶ τῆτο τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ,
ὅταν λέγῃται ὡς πεπαιδευμέναι τέ εἰσι, καὶ φιλόσο-
φοι, καὶ ποιῶσιν ᾠδαῖς ἢ πολὺ τῆς Σαπφῆς
ἀποδεύουσαι καὶ διὰ δὴ ταῦτα μισθῶν καὶ αὐταὶ πε-
ριάττουσαι ῥητορίας, καὶ γραμματικῆς, καὶ φιλοσόφους.
Ἀκροῶνται δ' αὐτῶν πῆνικα (γελοῖον γὰρ καὶ τῆτο)
ἥτοι μετὰ κοσμέμεναι, καὶ τὰς κόμας περιπλεκό-
μεναι, ἢ παρὰ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰρ ἐν ἄλυσσι
σχολήν. Πολλάκις δὲ καὶ μετὰ τῆς φιλοσοφίας τὴν
διεξιόντου, ἢ ἄερα προσελθῆσα, ᾤρεξε παρὰ τοῦ
μοιχοῦ γραμματεῖον· οἱ δὲ περὶ σωφροσύνης ἐκείνου

¹ Ες τὰς λιθοβολίας, ἔσθ.] Meminit hujus carceris insignis à Dio-
nyfio extruendū Cic. act. 7. in Ver. Plaut. in Capt. Liv. Cognatus.

λόγοι ἐστᾶσι, περιμένοντες ἕς ἃν ἐκείνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν. Ἐπειδὴν δὲ ποτε διὰ μακρῷ τῷ χρόνῳ Κρονίων, ἡ Παναθηναίων ἐπισάνων, πεμπήλαί τί σοι ἐφεσρίδιον ἄθλιον, ἡ χιτώνιον ὑπόσαθρον, ἐνλαῦθα μάλισα πολλὴν δεῖ καὶ μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν. Καὶ ὁ μὲν πρῶτῳ εὐθύς, ἔτι σκεπτομένην παρακῆσας τῷ δεσπότη, προδραμὼν, καὶ προμενύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν ἐκ ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προσλαβών. Ἐωθεν δὲ τρισκαίδεκα ἦκασι κομίζοντες, ἕκαστος, ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπέμνησε, καὶ ὡς ἐπιτραπείς τὸ κάλλιον ἐπελέξατο, διεξιὼν ἅπαντες ὃ ἐν ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς, καὶ αὖ δύο ὀβολοὺς, καὶ τέτταρας καὶ βαρὺς αἰτῶν σὺ, καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς. Ἴνα δ' ἐν λάβῃς, κολακευέῃ μὲν αὐτὸς, καὶ ἰκευέῃ. Φεραπευτέῃ δὲ καὶ ὁ οἰκονόμος. Οὗτος μὲν καὶ ἄλλος φεραπείας τρόπος. Οὐκ ἀμελητέον δὲ ἐδ' ὁ ζύμβελος, καὶ φίλος. Καὶ τὸ ληφθὲν, ἢ τῇ πρόωφείῃ ἰμαριζομένην, ἢ ἰαίρῳ, ἢ σκυδῶσιν τινί. Ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα, καὶ

¹ Παναθηναίων ἐπισάνων] Festum apud Athenienses in honorem Minervæ.

² Ἐτι σκεπτομένην παρακῆσας τῷ δεσπότη, ἔ.ε.] Vulg. ἐπισκεπτομένη. Sed nullus dubito ex MS. resingendum esse, καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθύς, ἔτι σκεπτομένην παρακῆσας τῷ δεσπότη, προδραμὼν καὶ προμενύσας ἀπέρχεται, ἔ.ε. *primus quidem illico etiamnum cunctantem dominum audiens, præcurrens ante alios nunciat.* Σκεπτομαι est cunctor, dubito: unde σκεπτικὸς qui de omnibus dubitabit. Grævius.

³ Ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα] Ἄδωρα vulgò, *intempestiva*. At non veniunt intempestiva illa, quorum adventu solvo æs alienum antea contractum; etsi tarda, tamen satis utique tempestiva, nec certe ἀνόμητα. Imò fanè Auctor scripsit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quæ pro donis haberi non possunt, quum eorum spè in cultu domini, & mox in ipsos fervos plus erogaveris, quam illa tibi possunt redigere.

καὶ ἀνόνῃα, πολὺς δὲ ὁ φθόνος, καὶ πᾶς καὶ διαβολή
 τις ἡρέμα ὑπέξανίσταται πρὸς ἄνδρα ἥδη τὸς κατὰ σὲ
 λόβος ἡέως ἐνδεχόμενον· ὅρα γὰρ ἥδη σὲ μὲν ὑπὸ
 τῶν συνεχῶν πόνων ἐκλείρυχαι, καὶ πρὸς τὴν θερα-
 πείαν σκάζουσα, καὶ ἀπὴυδῆκτά, τὴν ποδάγραν δὲ ὑ-
 πανίσταν. Ὅλως γάρ, ὅπερ ἦν νοσιμώτατον ἐν σοὶ, ἀ-
 πανθισάμενος, καὶ τὸ ἐκαρπώτατον τῆς ἡλικίας, καὶ
 τὸ ἀκμαιώτατον τῆς σώματος ἐπιρίψας, καὶ ῥάκῃ σε
 πολυσχιδὲς ἐρλίσσας, ἥδη περιβλέπει, σὲ μὲν οἷ
 τῆς κορυφῆς ἀπορρίψῃ φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τῶν δυνά-
 μειων τὸς πόνους καρτερεῖν προσλήψεται. Καὶ ἦτοι μει-
 ράκειν αὐτῷ ὅτι ἐπείρασας τότε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν
 παρθένου γέρον ἄνδρ' ἐφθείρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον
 ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐσκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον
 ὠσθεὶς, ἐξελέλυθας ἔρημῃ ἀπάντων, καὶ ἄπορος, τὴν
 βελίστην ποδάγραν αὐτῷ γῆρα παραλαβὼν καὶ ἂ
 μὲν τέως ἦδεις, ἀπομαθὼν ἐν τοσούτῳ χρόνῳ, θυλά-
 κας δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐρλίσσας, ἀπλήρωτόν τι,
 καὶ ἀπαραίτητον κακόν· καὶ γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαίρει ἐκ
 τῆς ἔθως καὶ ἀπομαρτυρῶν αὐτὰ, ἀθανακίζει. Καὶ σε
 εἰς αὐτὴν τις ἄλλος δεξαίης ἔξωρον ἥδη γεγονότα, καὶ τοῖς
 γεγηρακόσιν ἵπποις ἰοικέτα, ὧν εἶδ' ὁ δερμα ὁμοί-
 ως χρήσιμον. Ἀλλῶσε, καὶ ἢ ἐκ τῆς ἀπώσθηται δια-
 βολῇ πρὸς τὸ μείζον εἰκαζομένη, μοιχόν, ἢ φαρμα-
 κία σε, ἢ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ· ὁ μὲν γὰρ
 κατήγορος καὶ σιωπῶν, ἀξιώπις· σὺ δ' Ἕλληνα, καὶ

digere. Sic in Timone notatur ab Barbae πλεῖς ἀπλῆς. Sic in Vitarum Auctione Bourdelotius advertit τέρας ἀτελής. Sic ab aliis κόσμος ἀκοσμος, τόκος ἄτοκος. Gronovius.—Ad hanc emendationem confirmandam non parum facit illud Sophoclis in Ajace Flagellifero,

Ἐχθρῶν αἰδέειρα δῖος καὶ ἐν ὀπίσσω.

ῥάδιος.

ῥάδι¹ τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν εὐκολ².
τοιύτης γὰρ ἀπαύλας ὑμᾶς εἶναι οἶον³· καὶ μάλα εἰκό-
τας⁴ δοκῶ γάρ μοι καὶ τῆς τοιαύτης δοξῆς αὐτῶν, ἣν ἔ-
χουσι περὶ ὑμῶν, κατ'ἀνευσηκέναι τὴν αἰτίαν· πολλοὶ
γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τὲ μηδὲν ἄλλο
χρήσιμον εἰδέναι, μαυρείας, καὶ φαρμακείας ὑπέσχοιο,
καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἑταίρων⁵ τοῖς ἐχ-
θροῖς· καὶ ταῦτα πεπαυδευσθαι λέγοντες, καὶ τρίβοντας
ἀμπεχόμενοι, καὶ πῶλυντας ἐκ εὐκαταφρονήτης καθε-
μένοι. Εἰκότως οὖν τὴν ὁμοίαν περὶ πάντων ὑπόνοιαν
ἔχουσιν, ὅς ἀρίστους ὄντες, τοιούτους ὄντες, καὶ μάλα
ἐπιήρουντες αὐτῶν τὴν ἐν τοῖς δείπνοις, καὶ τῇ ἄλ-
λῃ ξυνεσία κολακείαν, καὶ τὴν πρὸς τὸ κέρδι⁶ δε-
λοπρέπειαν. Ἀποσεισάμενοι δὲ, αὐτὲς μισῶσι, καὶ
μάλα εἰκότως καὶ ἐξ ἀπαύλας ζητεῖν ὅπως ἄρδην
ἀπολέσωσιν, ἣν δύνασθαι. Λογίζονται γὰρ ὡς ἐξαγορεύ-
ουσιν αὐτῶν τὰ πολλὰ ἐκεῖνα τῆς φύσεως ἀπόρρητα,
ὡς ἀπαύλα εἰδότες ἀκριβῶς, καὶ γυμνοῦς αὐτὲς
ἐπωπλευκότες. Τῆτο τοίνυν ἀποπνέγει αὐτὲς. Ἀπαν-
τες γὰρ ἀκριβῶς ὁμοιοὶ εἰσι τοῖς καλλίστοις τέτοις βι-
βλίοις, ὧν χρυσοὶ μὲν αἱ ἀμφαλαὶ, παρφυρᾶ δ' ἐκί-
σθεν ἡ διφθέρα· τὰ δ' ἐνδόν⁷ ἡ Θυέτης ἐς τῶν τέκνων
ἐσιώμεν⁸, ἡ Οἰδίπυς⁹ τῇ μητρὶ ξυνῶν, ἡ Τηρεὺς

¹ Θυέτης] Pelopis Filias ex Hippodamiâ, qui Æropen, quam Frater ejus Atreus connubio sibi conjunxerat, vitavit, Atreus vero illi filium ex Ærope susceptum comedendum apposuit.

² Τῇ μητρὶ] Jocastâ scilicet: de His autem Vid. Eurip. Phœniss. de Tereo verò, Progne, & Philomelâ, Vid. Ovid. Met. lib. 6.

VARIE LECT.

³ Τρ. ἑταίρων; teste Jesho in Cod. Florent. in plerisque ἀπα-
γωγάς.

δύο ἀδελφὰς ἅμα ἐπύων. Τοιαῦτοι καὶ αὐτοὶ εἰσι,
 λαμπροὶ, καὶ περίελεπτοι, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύ-
 ρᾳ πολλὴν τὴν τραϊωδίαν σκέποντες. Ἐκαστον γὰρ αὐ-
 τῶν ἦν ἐξειλήσῃς, δῶμα ἔμικρόν εὐρήσεις Εὐριπί-
 δου τινός, ἢ Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐαν-
 θής, καὶ χρυσοῦς ὁ ὀμφαλός. Ταῦτ' οὖν ξυνεπιστά-
 μενοι αὐτοῖς, μισοῦσι, καὶ ἐπιβλεύουσιν, εἴ τις ἀπο-
 γὰς, ἀκριβῶς καλανενοηκῶς αὐτὰς ἐκτραϊώσῃ, καὶ
 πρὸς πολλὰς ἔρει. Βέλομαι δ' ὅμως ἔγωγε ὥσπερ ὁ
 Κέβης ἐκεῖνον, εἰκόνα τινὰ τῆ τοιούτου σὲ βίε γράψαι,
 ὅπως ἐς αὐτὴν ἀποδλέπων, εἰδῇς εἴ σοι παρήϊρον
 ἐστὶν ἐς αὐτήν. Ἦδεως μὲν οὖν Ἀπελλᾶ τινος, ἢ
 Παρράσιε, ἢ Αἰλίωνος, ἢ καὶ Εὐφράνορος ἂν ἐδεήθην
 ἐπὶ τὴν γραφὴν· ἐπεὶ δὲ ἄπορον νῦν εὑρεῖν τινὰ οὕτω
 γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέχνην, ψιλὴν ὡς οἶόν τέ σοι
 ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα· καὶ δὴ γεγράφτω προπύλαια
 μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσαι, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τῇ ἐδά-
 φει, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφῳ κείμενα· καὶ ἡ ἀνο-
 δὸς ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάλῃς, καὶ ὀλισθοῦ ἔχουσα, ὡς πολ-
 λάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσεσθαι ἐλπίσαντας, ἐκτρα-
 χηλισθῆναι, διαμαρβόντες τῇ ποδός. Ἐνδον δὲ, ὁ Πλῆ-
 τος αὐτὸς καθήσθω, χρυσοῦς ὅλος, ὡς δοκεῖ, πάνυ εὐ-
 μορφος, καὶ ἐπέραιος. Ὁ δ' ἐραστὴς μόλις ἀνελθὼν, καὶ
 πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τεθηπέτω, ἀφορῶν ἐς τὸ χρυ-
 σίον. Παραλαβῶσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἐλπίς, εὐπρόσωπος
 καὶ αὐτῇ, καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἐσαγέτω, σφό-
 δρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. Τούνηϋθεν δὲ ἡ μὲν
 Ἐλπίς αἰεὶ προηϊείσθω. Διαδεζόμεναι δ' αὐτὸν, ἄλ-
 λαι γυναῖκες, Ἀπάτη, καὶ Δουλεία, παραδότησαν τῷ
 Πόνῳ. Ὁ δὲ, πολλὰ τὸν ἄθλιον καταγυμνάσας, τελευ-
 τῶν ἐφχειρισάσθω αὐτὸν τῷ Γήρα, ἤδη ὑπονοσοῦντα,

καὶ

καὶ τετραμμένον τὴν χρόαν. Ὑσάτη δὲ ἡ Ὑβρις ἐπιλα-
 βομένη, σφύρεται πρὸς τὴν Ἀπόλυσιν ἢ δ' Ἐλπίς τὸ
 ἀπὸ τέττα ἀφανὲς ἀποπλάσθω καὶ μηκέτι καθ' ἑς
 εἰσῆλθε τὰς χρυσοὺς θυρῶνας, ἐκ τινος δ' ἀποσρόφῃ
 καὶ λεληθυίας ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνὸς, προγὰςωρ,
 ὠχρὸς, γέρων· τῇ ἐτέρᾳ μὲν τὴν αἰδῶ σκεπών, τῇ
 δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἐαυτὸν ἄλχων· ἀπαυλάτω δ' ἐξίουσι ἡ
 Μελάνοια δακρύουσα ἐς ὕδεν ὄφελῳ, καὶ τὸν ἄθλιον
 ἐπαπολλύουσα. Τῷτο μὲν ἔσω τὸ τέλῳ τῆς γραφῆς.
 Σὺ δ' ἔν, ὦ ἄρισε Τιμόκλεις, αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισ-
 κοπῶν ἕκαστα, ἐννόησον εἴ σοι καλῶς ἔχει, προσελθόν-
 τα εἰς τὴν εἰκόνα κατὰ ταύτας τὰς θυράς, ἐκεῖνην τὴν
 ἔμπαντιν αἰσχυρῶς ἔτως ἐκπέσειν. Ὁ, τι δ' ἂν πράττης,
 μέμνησο τῆ σοφῆ λέγουσῃ, ὡς Θεὸς ἀναίτιῳ, αἰτία δὲ
 ἐλομένη.

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ.

Ζ Ε Υ Σ.

ΣΥ Μὲν διαίθεται τὰ βάθρα, καὶ παρασκευάζει τὸν
 τόπον τοῖς ἀφικνεμένοις· σὺ δὲ σῆσον ἐξῆς πα-
 ραλαγὼν τὰς βίβας· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς
 εὐπρόσωποι φανῆναι, καὶ ὅτι πλείους ἐπάξονται. Σὺ
 δὲ, ὦ Ερμῆ, κήρυττε, καὶ συγκαλεῖ ἀθάβῃ τύχῃ τὰς
 ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον. Ἀποκηρύ-
 ζομεν δὲ βίβας φιλοσόφους παντὸς εἶδους, καὶ προαι-
 ρέσεων ποικίλων. Εἰ δέ τις ἐκ ἔχει τοπαρυλικά τὰρ-
 γύριον καλῶς βαλέσθαι, εἰς νέωλα ἐκλίσει, καὶ ἀσκήσας ἐγ-
 γυτήν. ΕΡ. Πολλοὶ συνίσσιν· ὥς ἐχρη μὴ διαλρί-
 βειν, μηδὲ καλέχειν αὐτὰς. Ζ. Πωλῶμεν ἔν. ΕΡ.
 Τίνα θέλεις πρῶτον παραγάγωμεν; Ζ. Τῷτονι τὸν κο-
 μήτην,

μήτην, ¹ τὸν Ἰωνικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι φαίνεται. ΕΡ. Οὗτος ὁ Πυθαγορικός, καλᾶσθαι, καὶ παρέχεσθαι τὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συντελεσμένοις. Ζ. Κήρυττε δὴ. ΕΡ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον τίς ἀνήσει; ² τίς ὑπὲρ ἀνθρώπου εἶναι βέλεται; τίς εἶδεναι ³ τὴν τῆ παλῆς ἀρμονίαν, ⁴ καὶ ἀναβιῶναι πάλιν; ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος ἐκ ἀγεννῆς τί δὲ μάλιστ' οἶδεν; ΕΡ. ⁵ Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τετραγείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν· μάντιν ἄκρον βλέπεις. ΑΓΟ. Ἐξεσιν αὐτὸν ἀνακρίνειν; ΕΡ. Ἀνακρίνε ἀγαθῇ τύχῃ. ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ; ΠΥΘΑ. Σάμιος. ΑΓΟ. Πᾶς δὲ ἐπαιδεύθης; ΠΥΘΑ. ⁶ Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς. ΑΓΟ. Φέρε δὴ, ἣν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις; ΠΥ. Διδάσκω μὲν ἔδεν, ⁷ ἀναμνήσω δὲ. ΑΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις; ΠΥ. Καθαράν πρότερον τὴν ψυχὴν

¹ Τὸν Ἰωνικόν] Nomen Patrium ἀπὸ τῆς Ἰωνίας; nam Samos, ubi natus Pythagoras, insula est in Mari, quod à proximâ terrâ dicitur Ionium; atque hinc est etiam quod Pythagoras ulus sit Ionica Dialecto. Leeds.

² Τίς ὑπὲρ ἀνθ. ἔσθ.] Pythagoram divino coli honore à nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam ἐ Genῆς, qui Lunam habitant, & cū Deus reverà esset, venisse autem in humanâ formâ notum est ex Iamblichō. Leeds.

³ Τὴν τῆ παλῆς ἀρμονίαν] Omnia per harmoniam constituisse docuit Pythagoras. Vid. Iamblich. & Diog. Laertium.

⁴ Ἀναβιῶναι πάλιν] In alio scilicet corpore, nam migrationem ἐ corpore in corpus, quam Græci vocant μετεμψύχωσιν, vel potius μετασυνμάτωσιν, esse Pythagoræ doctrinam, res vel lippis nota. Leeds.

⁵ Ἀριθμητικὴν, ἔσθ.] Summum in his fuisse Pythagoram notavit in vitâ ejus Iamblichus. Leeds.

⁶ Ἐν Αἰγύπτῳ] Vid. Iamblic. De vitâ Pythagoræ. c. 4.

⁷ Ἀναμνήσω δὲ] Hic deridetur eorum sententia, qui μάθησιν tantum ἀνάμνησιν esse putant; earum scilicet rerum, quas, ut nonnulli opinati sunt, antequam ullum ingressa est corpus, nôrit anima, aut, quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vixit corpore, educta fuit. Leeds.

ἐρλασάμεν¹, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ρύπον ἐκκλύσας. ΑΓΟ.
 Καὶ δὴ νόμισεν ἤδη κεκαθάρθαι με' τίς ὁ τρόπος² τῆς ἀ-
 ναμνήσεως; ΠΥ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίῃ μακρῇ, καὶ
 ἀφωνίῃ, καὶ ³ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μὴδεν. ΑΓΟ.
 Ὡρα σοι, ὦ βέλῃσε, ⁴ τὸν Κροίσου παῖδα παιδεύειν·
 ἐγὼ γὰρ λάλῃ, καὶ ἀνδριάς εἶναι βέλομαι. Τί δὲ
 μέλα τὴν ⁵ σιωπὴν ὁμῶς καὶ τὴν πενταετίαν; ΠΥ. Με-
 σαργίῃ, καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσεται. ΑΓΟ. Χαρίεν λέ-
 γεις, εἰ πρότερον κιθαρωδὸν γενόμενον, πάντα εἶναι σο-
 φὸν χρή. ΠΥ. Εἴτ' ἐπὶ τετέοισιν, ἀριθμέειν. ΑΓΟ.
 Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν. ΠΥ. Πῶς ἀριθμέεις; ΑΓΟ.
 Ἐν, δύο, τρία, τέτταρα. ΠΥ. Ὅρας, ἃ σὺ δοκέεις
 τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ ⁶ τρίγωνον ἐντελές,
 καὶ ⁷ ἡμέτερον ὄρκιον; ΑΓΟ. Οὐ μὰ τὸν μέλινον τοίνυν
 ὄρκιον τὰ τέτταρα, καὶ ποτε θειοτέρως λόγος ἤκυστα,
 καὶ μᾶλλον ἱερός. ΠΥ. Μέλα δὲ. ὦ ξεῖνε, εἴσεαι γῆς
 τε πέρι, καὶ ἡέρ⁸, καὶ ὕδα⁹, καὶ πυρὸς, ἥτις αὐτέοισιν
 ἡ φορὴ, καὶ ὅποια ἐόντα μορφὴν, καὶ ὅπως κινέουσι.
 ΑΓΟ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἢ αἴρ, ἢ ὕδωρ;

¹ Πέντε ὅλων, ἔσ. Vid. Diog. Laert. lib. 8. & A. Gell. lib. 1. c. ix.

² Τὸν Κροίσου παῖδα] De quo Herod. lib. 1.

³ Σιωπὴν καὶ πενταετίαν] *Silentium & quinquennium*, ἢ διὰ δυοῖν *pro* σιωπὴν πενταετίαν, *silentium quinquenne*, seu *quinquennale*. Leeds.

⁴ Τρίγωνον ἐντελές] Quod vocat hoc loco τρίγωνον ἐντελές; *triangulum perfectum*, nihil aliud est quam *triangulum æquilaterum*. Nam numerorum trigonismus sic procedit ab unitate, 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7.

& sic ad infinitum hoc modo. decem numerus sic positus

efficit triangulum æquilaterum arithmetice, cujus latera sunt quatuor. Palmerius.

⁵ Ἡμέτερον ὄρκιον] Per quaternarium numerum jurare consueverant Pythagorei, decem scilicet valentem, quo quidem contineri omnia putabant. Vid. Brod. Misc.

ΠΥ.

ΠΥ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. Οὐ γὰρ οἶά τε ἀμορφίῃ
 καὶ ἀσχημοσύνῃ κινέεσθαι. Καὶ ἐπὶ τατέοισι δέ, γνῶ-
 σεαι¹ τὸν Θεὸν ἀριθμὸν εὐνία, καὶ ἀρμονίην. ΑΓΟ.
 Θαυμάσια λέγεις. ΠΥ. Πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημέ-
 νοισι, καὶ σεωυτὸν ἕνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὁρεόμενον, καὶ
 ἄλλον εὐνία εἶσεαι. ΑΓΟ. Τί φῆς; ἄλλός εἰμι, καὶ
 ἔχ' ἔτ' ², ὅσπερ νῦν πρὸς σέ διαλέομαι; ΠΥ. Νῦν μὲν
 ἔτ' ³, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι, καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι
² ἐφανιάζω. Χρόνῳ δὲ αὖθις, ἐς ἄλλο μείλαβήσεαι.
 ΑΓΟ. Τῆτο φῆς, ἀθάνατον ἔσεσθαί με ἀλλαττόμενον
 ἐς μορφὰς πλείονας; ἄλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς. Τὰ δ'
 ἀμφὶ δίαίαν, ὁποῖός τις εἶ; ΠΥ.³ Ψυχῆιον μὲν ἔδ' ⁴
 ἐν τι σιλέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κύαμων. ΑΓΟ.
 Τίν' ⁵ εἵνεκα μυσατήῃ τὲς κυάμες; ΠΥ. Οὐκ ἄλλ'
 ἱεροὶ εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις. Πρῶτον μὲν
 γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι· καὶ ἦν ἀποδύσης κύαμον ἔτι
 χλωρὸν εὐνία, ὅψεται τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοισιν ἐμφε-
 ρέα τὴν φυήν. ⁶ Ἐψηθέντα δέ, ἦν ἐπαφῆς ἐς τὴν σελη-
 ναίην νυξὶ μεμελημένῃσιν, αἶμα ποιήσεις. Τὸ δὲ μείζον,
 Αθηναίοισι νόμ' ⁷ κυάμοισι τὰς ἀρχαὺς αἰδέεσθαι. ΑΓΟ.
 Καλῶς πάντα ἔφης, καὶ ἱεροπεπῶς. Ἀλλ' ἀπόδυθι, καὶ

¹ Τὸν Θεὸν ἀριθμὸν, ἔ.ε.] Id dixisse Pythagoram testatur in vitâ ejus Diogenes Laertius. Leeds.

² Ἐφανιάζω] Proprium est Ionum ut contractiones fugere, ita & diphthongos dissolvere. Leeds.

³ Ψυχῆιον μὲν, ἔ.ε.] Sunt qui illud μεμψυχώσεως dogma in causâ fuisse existiment, cur Pythagorei carnibus abstinerent, nempe ne ignari forte comederent parentes, avos, aliosve consanguineos. Vid. Ov. Met. lib. xv.

⁴ Ἐψηθέντα δέ, ἔ.ε.] Nescio quid hic sibi vult autor noster, nisi ut redderet Philosophum supra modum ridiculum. Quis enim unquam videbat ex fabis, ut ut Lunæ expositis, sanguinem fieri? Leeds.

γυμνὸν γάρ σε ἰδεῖν βέλομαι. *Ω Ἡράκλεις¹ χρυσῆς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστὶ Θεός, ἔβροτός τις εἶναι φαίνεται ὥστε ὠνήσομαι πάντως αὐτόν. Πόσῃ τῆτον ἀποκηρύττεις; ΕΡ. Δέκα μνῶν. ΑΓΟ. Ἐχω, τοσάυτα λαβών. Ζ. Γράφε τῇ ὠνησαμένῃ τῆνομα, καὶ ὅθεν ἐστίν. ΕΡ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, ² τῶν ἀμφὶ Κρότωνα, καὶ Τάρανθα, ³ καὶ τὴν ταύτην Ελλάδα. Καίτοι ἔχ' εἰς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνηται κατὰ κοινὸν αὐτόν. Ζ. Ἀπαγέτωσαν. Ἄλλον παραγάγωμεν. ΕΡ. Βάλει τὸν αὐχμῶνθα ἐκεῖνον, τὸν Πουλικόν; Ζ. Πάνυ μὲν ἔν. ΕΡ. Οὐτῷ, ὁ τὴν πῆραν ἐξηρήμενῷ, ὁ ἐξωμίας, ἐλθέ, καὶ περίιθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον. Βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄρισον, καὶ γεννικόν, βίον ἐλεύθερον τίς ὠνήσει; ΑΓΟ. Ὁ κήρυξ πῶς ἔφη; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον; ΕΡ. Ἐβῶτε. ΑΓΟ. Εἴτα ἔδεδας μή σοι δικάσῃαι ἀνδραποδισμόν, ἢ καὶ προκαλέσῃαί σε ἐς Ἀρείον πάσσον; ΕΡ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράσεως· οἶέμαι γὰρ εἶναι παντάπασιν ἐλεύθερον. ΑΓΟ. Τί δ' ἂν τις αὐτῷ χρῆσαιτο, ῥυπῶνι, καὶ ἔτῳ κακοδαιμόνως διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον. ΕΡ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἦν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπισήσης, πολὺ πωλοῦν χρῆσι τῶν κυνῶν ἀμέλει, κύων αὐτῷ καὶ τῆνομα. ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ τίνα τὴν ἀσκησιν ἐπαγγέλλεται; ΕΡ. Αὐτὸν ἔρῃ· κάλλισον γὰρ ἔτῳ ποιεῖν. ΑΓΟ.

¹ Χρυσῆς αὐτῷ, ἔστ.] Vid. p. 52. n. 5.

² Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα, ἔστ.] Magnus inter Crotoniatas & Tarentinos habitus erat Pythagoras, quibuscum & vixit, & leges tulit. Vid. Diog. Laert. Leeds.

³ Καὶ τὴν ταύτην Ελλάδα] Intègrè, ἐν ταύτῃ χώρᾳ — Pars Italiae olim vocabatur Magna Graecia;

Italia nam Tellus Graecia Major erat.

Ovid. Fast. lib. 4. v. 64. Leeds.

Δέδια

Δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτῷ, καὶ καλῆφές, μή με ὑλακ-
τήσῃ προσελθούσα, ἢ καὶ νῆ Δία δάκῃ γε· ἔχ' ὁρᾷς ὥς
διῆρκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπει-
λήϊκόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει; ΕΡ. Μὴ δέδιθι·
τιθασσὸς γάρ ἐσι. ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλγισε,
ποδαπὸς εἶ; Διογένης. Πανδοαπὸς. ΑΓΟ. Πῶς
λέγεις; ΔΙΟ. Τῷ κόσμῳ πολίτην ὁρᾷς. ΑΓΟ. Ξη-
λοῖς δὲ τίνας; ΔΙΟ. Τὸν Ἡρακλέα. ΑΓΟ. Τί ἔν' ἔχει
καὶ λεοντὴν ἀμπεχέῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον, εἰκας αὐτῷ.
ΔΙΟ. Τῷ μοι λεοντῇ τὸ τριβώνιον. Στραφεύομαι δὲ
ὥσπερ ἐκεῖν' ἐπὶ τὰς ἡδονάς, ἢ κελευσὸς, ἀλλ'
ἐκῆσιν, ἐκκαθάραι τὸν βίον προαιρέμενον. ΑΓΟ.
Εὖτε τῆς προαιρέσεως. Ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε
φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις; ΔΙΟ. Ἐλευθερωτῆς
εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρὸς τῶν παθῶν. Τὸ δ' ὅλον,
Ἀληθείας καὶ Παρρησίας προφήτης εἶναι βέλομαι.
ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφήτα, ἦν δὲ πρίωμαί σε, τίνα με
τὸν τρόπον διασκήσεις; ΔΙΟ. Πρῶτον μὲν παραλα-
βάν σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφήν, καὶ ἀπόρεια συγκατα-
κλείσας, τριβώνιον περιβαλὼν· μετὰ δὲ, πονεῖν καὶ κάμ-
νειν καλανάγκασω, χαμαὶ καθεύδουσα, καὶ ὕδωρ πίνον-
τα, καὶ ὧν ἔτυχε περιπλάμενον.² Τὰ δὲ χρήματα ἦν
ἔχης, ἐμοὶ πειθόμενον, εἰς τὴν θάλατταν φέρων ἐμ-
βαλεῖς·³ γὰρ δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρί-
δος· καὶ πάντ' ἀσσοὶ λήρ' ἔσαι. Καὶ τὴν πατρίαν οἰκίαν

¹ Οὐ κελευσὸς] Jussus enim ab Eurytheo Hercules duodecim con-
fecit labores. Vid. Apoll. lib. 2. erat autem Eurytheus Rex My-
cenarum. Leeds.

² Τὰ δὲ χρήματα] De contemptu quo divitias & cætera id genus
prosecuti sunt, Vid. Voss. de Sec. Phil. c. xviii.

³ Γάρ δ' ἀμελήσεις] Vid. Diog. Laert. qui lib. 6. Segm. 70. de
Diog. inquit, ἔλεγε δὲ καὶ κοινὰς εἶναι δεῖν τὰς γυναῖκας· γάμον μὴ εἶναι ὀνομάζων,
ἀλλὰ τὸν πείσαντα τῇ πεσθείσῃ συνίπαι.

ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ
 πύθον. Ἡ πῆρα δὲ σοι θέρμων ἔσαι μεσῇ, καὶ ὀπισ-
 θογράφων βελίων καὶ ἔτ' ἔχω, εὐδαιμονέσεσθ' εἶναι
 φήσεις τῷ μεγάλῃ βασιλέως. Ἦν μασιβοῖ δὲ τις, ἢ
 σρεβλοῖ, τῶτων ἔδεν ἀνιάρων ἠγήσῃ. ΑΓΟ. Πῶς τῷ-
 το φῆς, τὸ μὴ ἀλγεῖν μασιγέμενον; ἔ γάρ χελώνης,
 ἢ καρὰς τὸ δέρμα περιβέβληται. ΔΙΟ. Ὁ Εὐρι-
 πίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάζας. ΑΓΟ.
 Τὸ ποῖον; ΔΙΟ. Ἡ φρὴν σοι ἀλγήσει, ἢ δὲ γλῶσσα
 ἔσαι ἀνάληθ' ἔσθ'. Ἄ δὲ μάλις δειῖ προσεῖναι, ταῦτά
 ἔσιν ἰταμόν χρη' εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδορεῖσθαι
 πᾶσιν ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις ἔτω γὰρ
 ἀποβλέψοναί σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήψοναί. Βάρβαρος
 δὲ ἡ φωνὴ ἔσαι, καὶ ἀπηχὲς τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς
 ὁμοιον κυν' καὶ πρόσωπον δὲ ἐνέλαμένον, καὶ βᾶδισμα
 τοιῷτ' ἰταμόν πρέπον καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πάν-
 τα, καὶ ἄγρια. Αἰδῶς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μετρίότης
 ἀπέσ' καὶ τὸ ἐρυθριᾶν ἀπόξυσον τῷ προσώπῳ παν-
 τελῶς δῖωκε δὲ τὰ πολυανθρωπότηα τῶν χυρίων
 καὶ ἐν αὐτοῖς τέτοις μόνος, καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλε,
 μὴ φίλον, μὴ ξένον προσίεμενος· κατ' ἀλυσίς γὰρ τὰ
 τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. Ἐν ὅφει δὲ πάντων, ἂ μὴδ

¹ Ὀπισθογράφων] Ὀπισθογράφος idem sonat quod à tergo scriptus,

Summi plenā jam margine libri
 Scriptus, ἔ in tergo necdum finitus Orestes.

Juv. Sat. 1.

² Τὸ Εὐρ.] Ad carmen, quod in Euripidis Hippolyto extat, allu-
 sum est,

Ἡ γλῶσσ' ἀμώμοχ', δὲ φρὴν ἀμώμοθ'.

³ Ἐν ὅφει δὲ πάντων, ἔσθ.] Vid. Voss. c. 17. quin & Cicero in
 primo de Officiis. — Cynicorum natio tota ejicienda est. Est enim
 inimica verecundiæ, sine quā nihil rectum esse potest, nihil honestum.

ἰδία ποιήσειεν ἂν τις, θαρρῶν ποίει· καὶ τῶν ἀφροδισίων αἰρῶ τὰ γελοιότατα. Καὶ τέλει, ἦν σοι δοκῇ, ἡ πολυπόδα ὤμων, ἢ σηπῖαν φαγών, ἀπόθανε. Ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενῶμεν. ΑΓΟ. Ἀπαλεῖ· Μιαιρὰ γάρ, καὶ ἔκ ἀνθρώπωνα λείεις. ΔΙΟ. Ἀλλὰ ῥᾶσά γε, ὡς ἔστι, καὶ πᾶσιν εὐχερῇ μελεθεῖν. Οὐ γάρ σοι δεήσει παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων· ἀλλ' ἐπίτομον αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἢ ὀδόν. Καὶ ἰδιώτης γάρ ἂν ᾔης, ἥτοι σκυλοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, ἔδεν σε κωλύσει θαυμασίον εἶναι, ἢ μόνον ἢ ἀναίδεια καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθης. ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν ἐδεομαί σε. Ναύτης δ' ἂν ἴσως, ἢ κηπωρὸς ἐν καιρῷ γένοιο. Καὶ ταῦτα, ἦν ἐθέλη σε ἀποδόσθαι ἔτοςι τὸ μέγιστον δὴ ὀβολῶν. ΕΡ. Ἐχε λαβῶν. Καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαζόμεθα, ἐνοχλεῖται αὐτῷ, καὶ βοῶνται, καὶ ἀπανήως ἀπαξάπλως ὑβρίζονται, καὶ ἀγαρεύονται κακῶς. Ζ. Ἄλλον κάλει, ὃ τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐξεφανωμένον. ΕΡ. Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς. Πολυελὲς τὸ χρήμα, καὶ πλουσίων δεόμενον. Βίβη ἔστι ἡδὺς, βίβη τρισμακάρις. Τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν αἰθρότατον; ΑΓΟ. Ἐλθέ σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. Ὀνήσομαι γάρ σε, ἦν ὠφέλιμος ᾔης. ΕΡ. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν, ὡς βέλγισε, μήδ' ἀνάκρινε μεθύει

¹ Πολυπόδα ὤμων, ἔ.α.] Ad Diogenis mortem alludit; Athenæus enim lib. 7. Deipnosoph. — Διαγένης ὁ Κύριος ὤμων πολυπόδα καὶ φαγών, ἐπιθυμίας αὐτῷ τῆς γαστρὸς, ἀπέθανε.

² Τὸν Κυρηναῖον] Aristippum, sic dictum à Cyrene Libyæ civitate, ubi natus erat.

³ Τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς;] Cyrenaici summum bonum in Voluptate posuerunt, unde hæc Secta ἡδονικὴ dicebatur. V. Voss. c. ix.

γάρ ὡς ἐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὄρας, διολισθαίνων. ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν πρίαιτο διεφθαρμένον ἔτω καὶ ἀκόλασον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει μυρῶν. Ὡς δὲ καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον. Ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὅποσα πρόσεςιν αὐτῷ, καὶ ἃ μετιῶν τυγχάνει. ΕΡ. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιῶναι δεξιὸς, καὶ συμπιεῖν ἱκανὸς, καὶ κωμάσαι μετὰ αὐληγῶν ἐπιήδει ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ δεσπότη. Τάλλα δὲ, πεμμάτων ἐπισήμων, καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος καὶ ὅλως, σοφιστὴς ἡδυπαθείας. Ἐπαιδεύθη μὲν οὖν Ἀθήνησιν ἐδέλευσε δὲ καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἡυδοκίμει παρ' αὐτοῖς. Τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἀπάντων καταφρονεῖν, ἅπασιν χρῆσθαι, πανταχόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν. ΑΓΟ. Ὡρα σοι ἄλλον περιελέπειν τῶν πλεονεξίων τέτων, καὶ πολυχρημάτων. Ἐγὼ δὲ ἐκ ἐπιτήδει ἱλαρὸν ὤνεισθαι βίον. ΕΡ. Ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν. Ζ. Μετάσῃσον ἄλλον παράλαε μάλλον δὲ τῶ δύο τέτω, τὸν γελῶνα, ἢ τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν κλαίουνα, τὸν ἐξ Ἐφέου ἅμα γὰρ αὐτῷ πεπράσθαι βέλεσθον. ΕΡ. Κατάβηλον εἰς τὸ μέσον. Τὸ ἀρίσω βίῳ πωλῶ τὸ σφωλάτῳ πάντων ἀποκηρύττομαι. ΑΓΟ. ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος ὁ μὲν καὶ διαλείπει γελῶν ὁ δὲ τινα

ἔοικε

¹ Περί Σικελίαν, ἔσ.] Vid. p. 54. n. 1.

² Τὸν Ἀβδηρόθεν] Ad Democritum, qui natus erat Abderæ oppidi Thraciæ, τὸν ἐξ Ἐφέου verò ad Heraclitum, natum Ephesi Urbis Ioniæ, respicit.

³ Ὁ μὲν οὐ διαλείπει γελῶν, ἔσ.] Sic. & Juv. Sat. x.

VARIE LECT.

^a Γρ. in MS. teste Grævio & in Cod. Lond. Edit. ἀπράτος in ple-
nisque ἀπράτος.

ἔοικε πνεθεῖν. Δακρύει γὰρ τοπαράπαν· τί ταῦτ' ὦ ἔτϙ; τί γελαῖς; Δημόκριτος. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκεῖ τὰ πρῆγμαῖα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμεῖς. ΑΓΟ. Πῶς λείεις; καλαλεῖς ἡμῶν ἀπάντων, καὶ παρ' οὐδέν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πρῆγμαῖα; ΔΗΜΟ. Ὡς ἔχει. Σπυδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν ἔδεν·¹ κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων φορὴ, καὶ ἀπειρίη. ΑΓΟ. Οὐμενουν, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀληθῶς καὶ ἀπειρος. Ὡς τῆς ὕβρεως, ἢ παύσῃ γελῶν; σὺ δὲ τί κλάεις, ὦ βέλγισε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν. Ἡράκλειος, Ἡγέομαι γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πρῆγμαῖα οἰζυρὰ, καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδέν αὐτέων, ὅ, τι μὴ ἐπικήριον·² τῷ δὲ οἰκλείρω τε σφέας, καὶ ὀδύρομαι. Καὶ τὰ μὲν παρεούνα ἢ δοκέω μεγάλα· τὰ δὲ ὑπερῷ χρόνῳ ἐσόμενα, πάνπαν ἀνιηρά. Λέγω δὲ· τὰς ἐκπυρωσίας, καὶ τὴν τῷ ὅλῳ συμφορὴν. Ταῦτ' ὀδύρομαι· καὶ ὅτι ἔμπεδον ἔδεν,³ ἀλλάκως εἰς κυκεῶνα·⁴ πάντα συνειλέουσαι, καὶ ἐς ταὐτὸ τέρψις, ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνώσιη· μέλα, μικρόν· ἄνω, κάτω, περιχορεύοντα, καὶ ἀμειβόμενα ἐν τῇ τῷ αἰῶνος παιδιῇ. ΑΓΟ. Τί

—de Sapientibus alter

Ridebat, quoties à limine moverat unum

Protuleratque pedem; fiebat contrarius alter.

¹ Κενὰ δὲ τὰ πάντα, &c.] rerum naturâ ita sensit Democritus, primordia omnium ab Atomis ἔξ Inani esse. Voss. Cap. vii. & Cicero infinitiorem ipsam, quam ἀπειρίαν vocant, totam ab illo fuisse in tertio libro de Finibus asserit.

² Τῷ δὲ] Pro ἐπὶ τῷ δὲ. Leeds.

³ Τὰς ἐκπυρωσίας] Mundum flammis perituro fuisse Heracliti sententiam notavit Plutarchus de oraculor. Defectu; atque idem etiam sensisse Orpheum & universam Stoam, unde vocatur Στωικὴ ἐκπύρωσις. Leeds.

⁴ Ἀλλάκως] Ἀπὸ τῆς ἀλλὰ πῶς. Iωνικῶς. Leeds.

⁵ Πάντα συνειλέουσαι] Neutra pluralia non semper gaudent verbo singulari. Leeds.

γὰρ ὁ αἰὼν ἐστί; ΗΡΑ. Παιῖς, παίζων, πρῆσσεύων, διαφερόμενος. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι; ΗΡΑ. Θεοὶ θνητοί. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί; ΗΡΑ. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι. ΑΓΟ. Αἰνίσματα λείεις ὦ ἕτος, ἢ ἡ γρίφους συνιθεῖς; ἀτεχνῶς γὰρ ὥσπερ ὁ Λοξίας, ἔδεν ἀποσαφεῖς. ΗΡΑ. Οὐδὲν γὰρ μοι μέλει ὑμέων. ΑΓΟ. Τοιγαρὺν ἔδὲ ὠνήσεαί σε τις εὖ φρονῶν. ΗΡΑ. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡδὴδὲν οἰμῶζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσι ἔκ ὠνεομένοισι. ΑΓΟ. Τῆς τὸ κακὸν ἐπὶ πόρρῳ μελαγχολίας ἐσίν, ἔδὲ ἕτερον ἔλωγε αὐτῶν ὠνήσομαι. ΕΡ. Ἀπράτοι καὶ ἕτοι μένουσιν. Ζ. Ἄλλον ἀποκηρύττει. ΕΡ. Βέλει ὃ τὸν Αθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν Σωμύλον; Ζ. Πάνυ μὲν ἔν. ΕΡ. Δεῦρ' ἐλθέ σύ. Βίον ἀγαθόν, καὶ συνέλον ἀποκηρύττομεν· τίς ὠνεῖται τὸν ἱερῶτατον; ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλισα εἰδῶς τυγχάνεις; Σωκράτης. Παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. ΑΓΟ. Πῶς ἔν. ἐγὼ πρίωμαι σε; παιδαγωγῶ γὰρ ἐδεόμην, τῷ παιδὶ καλῶ ὄνῃ μοι. ΣΩ. Τίς δ' ἂν ἐπιηδειότερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι καλῶ; καὶ γὰρ ἐτῶν σωματῶν ἐραστής εἰμι, τὴν ψυχὴν δὲ ἡγῶμαι καλήν. Ἀμέλει καὶν ὑπὸ ταῦτόν ἱμάτιόν μοι κατακέωνται, ἀκρότη αὐτῶν λεγόντων ἡ μὴδὲν ὑπ' ἐμῷ δεινὸν παθεῖν. ΑΓΟ. Ἀπὶςα λείεις, τὸ παιδεραστήν

¹ Γρίφους;] Γρίφῳ τὸ δίκτυον λέγεται δὲ καὶ ὁ ἀσαφὲς λόγος. Vid. Suid.

² Ὁ Λοξίας] Ὁ Απόλλων ἀπὸ τοῦ λοξῆς ἔχει τὴν φωνήν. Ετυμολ. i. e. Quia obscuram habet vocem in vaticiniis scilicet. Ἡ παρὰ τὸ λοξῶς ἵστασιν τὸν ἥλιον διὰ τοῦ ζωδιακοῦ. Leeds.

³ Τὸν Αθηναῖον ἐκεῖνον, Ἑσ.] Socratem scilicet, quem reliquum philosophorum fontem Quintilianus, & Principem Cicero dicit.

⁴ Μὴδὲν ὑπ' ἐμῷ δεινὸν παθεῖν] Hic Alcibiadem digito ostendit Socrates, quâ de re Plato in Symposio non sine præcul. Vid. Bodæi Miscell.

ὄντα, μὴ πέρα τῆς ψυχῆς τι πολοπραΐμονεῖν· καὶ ταῦτα, ὑπ' ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱμαλίῳ κατακειμένον. ΣΩ. Καὶ μὴν ὁμνύω γέ σοι τὸν κύνα, καὶ τὴν πλάτανον ἔγωγε ταῦτ' ἔχειν. ΑΓΟ. Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν Θεῶν. ΣΩ. Τί σὺ λέγεις; ἔδοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι Θεός; ἔχ' ὁρᾷς τὸν Ἄνυσιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσῳ, καὶ τὸν ἐν ἑρανῶ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον; ΑΓΟ. Εὖ λέγεις· ἐγὼ δὲ διημάρτανον ἀλλὰ τίνα βιοῖς τὸν τρόπον; ΣΩ. Οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας, χρῶμαι δὲ πολίτεια ξένη, καὶ νόμους νομίζω τῆς ἐμέας. ΑΓΟ. Ἐν ἐβελόμην ἀεῖσαι τῶν δομμάτων. ΣΩ. Ἄκκε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ· ὃ δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνον, παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βελομένῳ τῇ γάμῃ. ΑΓΟ. Τί τῷτο φής; ἀνηρῆσθαι τῆς περὶ μοιχείας νόμους; ΣΩ. Νὴ Δία, καὶ ἀπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν. ΑΓΟ. Τί δὲ περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ; ΣΩ. Καὶ ἔτοι εἶσονται τοῖς ἀρίστοις ἄθλον φιλῆσαι, λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις. ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς φιλοδωρίας. Τῆς δὲ σοφίας τι σοι τὸ κεφάλαιον; ΣΩ. Ἀἱ ἰδέαι, καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα. Ὅποσα γὰρ δὴ ὁρᾷς, τὴν γῆν, τὰ πῖ γῆς, τὸν ἑρανόν, τὴν θάλατταν, ἀπάντων τῶν εἰκόνες ἀφα-

¹ Ομνύω γέ σοι τὸν κύνα] Κέρβεροι. Γαλακμάθυ· ὅρκ· ἔτο· ὃ κατὰ κυνός, ἢ χηρὸς, ἢ πλαιάν, ἢ τιν· ἄλλῃ τοιούτῃ. Scholiastes.——Sed & Socratem ita jurasse discipulos ejus observavit nobis Scholiastes in Aristophanis Aves. Leeds.

² Ἀνυσιν] Deum Ægyptium qui vocatur Latrator apud Virg. Æn. 8. v. 598. Ut Servius perhibet, quia capite canino pingitur. Sirius erat canis cœlestis ab Ægyptiis cultus, sub nominibus Isis & Sothis. Vid. Plut. de Iside & Osiride. Leeds.

³ Δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, ἔς·.] Vid. Plat. de Republ. lib. 5. ubi hanc sententiam defendit Socrates.

⁴ Αἱ ἰδέαι, ἔς·.] Vid. Plat. de rep. lib. 6.

νεῖς ἐξᾶσιν ἐξω τῶν ὅλων. ΑΓΟ. Πῦρ δὲ ἐξᾶσιν. ΣΩ. Οὐδαμῶς. Εἰ γὰρ πῦρ εἶεν, ἔκ αὖ εἶεν. ΑΓΟ. Οὐχ ὁρᾷ ταῦθ' ἅπερ λέγεις τὰ παραδείγματα. ΣΩ. Εἰκότως τυφλὸς γὰρ εἰ τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν· ἐγὼ δὲ πάντων ὁρᾷ εἰκόνας, καὶ σε ἀφανῆ, καὶ μὲ ἄλλον καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα. ΑΓΟ. Τεῖταρῶν ὠνήσῃς εἰ, σοφός, καὶ ὀξυδερκής τις ὢν. Φέρ' ἰδὼ τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτῶν σύ. ΕΡ. Δὸς ἑ δύο τάλανα. ΑΓΟ. Ωνησάμεν ὅσας φῆς· τὰργύριον μέντοι ἐς αὐτὴς κατὰβαλῶ. ΕΡ. Τί ἔν σοι τοῦνομα; ΑΓΟ. Δίων Συδρακῆσις. ΕΡ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθὴν τύχην· τὸν Επικρέειον σὲ ἤδη καλῶ. Τίς ὠνεῖται τῶτον; ἔστι μὲν τῶ γελῶνι ἐκεῖνος μαθητῆς, καὶ τῶ μεθύονι, οὓς μικρῶ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν. Ἐν δὲ πλέον οἶδεν αὐτῶν, παρόσον ἀσεβέσειε τυγχάνει. Τὰ δ' ἄλλα, ἡδὺς, καὶ λιχνεία φίλ. ΑΓΟ. Τίς ἡ τιμή; ΕΡ. Δύο μναί. ΑΓΟ. Λάμβανε. Τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἰδῶ, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων; ΕΡ. Τὰ γλυκέα σίλειται, καὶ μελιώδη καὶ μάλισα τὰς ἰσχάδας. ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν ἔδεν. Ωνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρικῶν. Ζ. Ἄλλον καλεῖ. Τὸν ἐν χρῶν κερύειν

¹ Δύο τάλανα] Incertum est utrum Atticum talentum majus an minus vult. Majus, uti ferunt, continebat 80 mnas; nostræ monetæ 223. l. minus. mnas 60. 165. l. Leeds.

² Δίων Συδρακῆσις] Platonis discipulus, cui Socrates non potuit non esse charus. Leeds.

³ Ἐστὶ μὲν τῶ γελῶνι, ἔσθ.] Democriti scilicet & Aristippi; ex Democrito enim atomos suos accepit Epicurus, unde Cicero in primo de naturâ Deorum———quid est in *Physicis Epicuri* non à Democrito? Quod autem ad moralem philosophiam attinet, Ille summum bonum in voluptate, non minus atque Aristippus, hoc tamen interposito discrimine, quod Hic in voluptate corporis, Ille animi, posuit. Vid. Gassend. in lib. x. Diogenis Laertii.

ἐκεῖνον, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς σοᾶς. ΕΡ. Εὐ λέγεις· εἰκάσι δ' ἔν πολὺ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπηυληκότων. Αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ τὸν βίον τὸν τελειότατον. Τίς πάντα μόνον εἶδέναι θέλει; ΑΓΟ. Πῶς τῦτο φῆς; ΕΡ. Ὅτι μόνον ἔτ' σοφός, μόνον καλός, μόνον δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλῆσι νομοθέτης, καὶ τᾶλλα, ὅσα ἐσὶν. ΑΓΟ. Οὐκ ἔν, ὦ γὰρ, καὶ μάγειρος μόνον, καὶ νῆ Δία γε σκυλοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα. ΕΡ. Ἐοικεν. ΑΓΟ. Ἐλθε, ὦ γὰρ, καὶ λέξε πρὸς τὸν ἀνὴρ ἐμὲ ποῖός τις εἶ καὶ πρῶτον εἰ ἔκ ἀχθῆ πιπρασκόμενος, καὶ δοῦλος ὢν. Χρῦσιππος. Οὐδαμῶς. Οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐσιν ὅσα δὲ ἔκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν. ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω ἢ λέγεις. ΧΡΥ. Τί φῆς; οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἐσὶ προηγμένα, τὰ δ' ἐμπαλιν ἀποπροηγ-

* Τὸν ἀπὸ τῆς σοᾶς;] Chrysippum Stoicum, sic dictum à σοᾶ, i. e. porticu in Athenarum urbe, ubi Zeno autor Stoicæ philosophorum sectæ docuit discipulos. Leeds.

* Ὅτι μόνον ἔτ' σοφός, &c.] Vid. Diog. Laert. lib. 7. Segm. 122. Vid. & Hor. Epist. 1.

—Sapiens uno minor est Jove, dives,

Liber, Honoratus, pulcher, rex denique regum.

* Προηγμένα & ἀποπροηγμένα] Cæteri Philosophi multa in bonis habuerunt præter Virtutem, ut sanitatem, voluptatem; multa in malis præter vitia, ut morbos, dolorem, & cætera id genus: Stoici autem nihil bonum fuisse, nisi quod honestum, nihil malum nisi quod turpe fuerit, contenderunt. Divitiæ igitur & paupertas, sanitas & morbi apud eos fuere ἀδιάφορα. Sed cum pro eodem habere sanitatem & morbum, voluptatem & dolorem adeò absurdum fuerit, ut nihil magis, priora illa dixerunt προηγμένα, προδύατα seu promota, posteriora ἀποπροηγμένα, ἀβδύατα seu remota, quod illa quidem, tanquam dignitatem & æstimationem habentia, sint ipsi Honestæ Virtuti propinquiora, ista, quasi indignitatem & deæstimationemque sortita, sint ab illo remotiora. Hæc appellat Cicero præcipua & præposita,

ἀποπροηγμένα; ΑΓΟ. Οὐδὲ νῦν μαυθάνω. ΧΡΥ. Εἰ-
κότως. Οὐ γὰρ εἴ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν,
ἠδὲ καὶ ἀληπτικὴν φαῖλασίαν ἔχεις. Ὁ δὲ σπευδαῖτο, ὁ
τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν ἔμνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλ-
λὰ καὶ σύμβαμα, καὶ παρασύμβαμα, ² ὅποια καὶ
ὅποσα ἀλλήλων διαφέρει. ΑΓΟ. Πρὸς τῆς φιλοσο-
φίας, μὴ φθονήσης καὶν τῷτο εἰπεῖν ὅ, τι σύμβαμα,
καὶ τι παρασύμβαμα. Καὶ γὰρ ἐκ οἷδ' ὅπως ἐπλή-
γην ὑπὸ τῷ ῥυθμῷ τῶν ὀνομάτων. ΧΡΥ. Ἀλλ' ἔδει
φθόνου. Ἦν γὰρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χω-
λῷ ποδὶ προσπλάϊσας λίθῳ τραῦμα ἐξ ἀφανῆς λάβῃ,
ὁ τοιῦτο εἶχε μὲν δήπερ σύμβαμα τὴν χωλείαν, τὸ
τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν. ΑΓΟ. Ὡ-
τῆς ἀγχινοίας. Τί δ' ἄλλο μάλιστ' εἶδεναι;
ΧΡΥ. Τῶν λόγων πλεκίστας, αἷς συμποδίζω τὰς προ-
σομιλῆσας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾶν ποιῶ, φημὸν
ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιιθεῖς. Ὀνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύ-
τη, ὁ αἰοίδιμος συλλογισμός. ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμα-
χόν τινα, καὶ βίαιον λέξεις. ΧΡ. Σκόπει γὰρ ἐςί σοι
παιδίον; ΑΓΟ. Τί μὲν; ΧΡ. Τῷτο ἢ ὡς κροκό-
δειλοῦ ἀρπάσῃ, πλεσίον πλάμῃ πλάζόμενον εὐρῶν,
κατὰ σοι ἀποδώσειν ὑπισχνεῖται αὐτὸ, ἢν εἴπῃς τᾶ-
ληθές ὅ, τι δέδοκται περὶ τῆς ἀποδόσεως τῷ βρέφει, τί
φήσεις αὐτὸν ἐνὶ κέναι; ΑΓΟ. Δυσἀπόκριτον ἐρωτᾷς

*posita, rejeeta & rejeetanea, quod inter eligendum illa praeferrantur, ista
dimittantur. Vid. Gassend. in lib. x. Diog. Laertii. Vid. & Cicer.
lib. 4. de Fin. & 2. Tusc. Quaest.*

² Ἦν ὡς κροκόδειλοῦ] Vid. p. 16. n. 4.

VARIÆ LECT.

² Gr. in Cod. Angl. teste Bourdelotio ἔποια καὶ ἔποσα, in plerisque
ἔποια καὶ ὑπόσων.

ἀπορῶ γάρ, ὁπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. Ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκρινάμεν^Θ, ἀνάσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καλαπιών. ΧΡΥ. Θάρρει· καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. ΑΓΟ. Τὰ ποῖα; ΧΡΥ. Ἐπὶ τῶν περὶ ζῶντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν, καὶ τὸν ἐκκεκαλυμμένον. ΑΓΟ. Τίνα τῶτον τὸν ἐκκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; ΧΡΥ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνον^Θ, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδε τε ἅμα, καὶ ἕκ οἶδε. Παρεστῶ^Θ γὰρ αὕτη τῇ Ὁρέσῃ ἐτι ἀγνώτ^Θ, οἶδε μὲν Ὁρέσῃν ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ ἔστ^Θ Ὁρέσης, ἀγνοεῖ. Τὸν δ' αὖ ἐκκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμαστὸν ἀκέσῃ λόγον. Ἀποκρίναι γάρ μοι, τὸν πάῖερα οἶσθα τὸν σεαυτῷ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥ. Τί ἔν, ἣν σοι παρασήσας τίνα ἐκκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τῶτον οἶσθα; τί φήσεις; ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν. ΧΡΥ. Ἀλλὰ μὲν αὐτὸς ἔστ^Θ ἦν ὁ παῖηρ ὁ σὸς· ὥς εἰ τῶτον ἀγνοεῖς, δηλ^Θ εἴ τὸν πάῖερα τὸν σὸν ἀγνοῶν. ΑΓΟ. Οὐ μὲν. Ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν, εἶσμαι τὴν ἀλήθειαν. Ὅμως δ' ἔν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλ^Θ, ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμεν^Θ; ΧΡΥ. Περὶ τὰ πρῶτα καὶ ἀφύσιν καλαγενήσομαι· λέγω δὲ πλῆτον, υἱείαν, καὶ τὰ ταιαῦτα. Πρώτερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονήσαι, λεπτογράφους βιβλίους παραθήσονται τὴν ὄψιν, καὶ σχόλια

¹ Τὸν περὶ ζῶντα, ἔσθ.] Hæc sunt sophismatum nomina; quorum primum Metens Ratio dicitur à speciali metendi Exemplo, quod in hoc Sophismate usurpatur. Illa apud Ammonium sic deducitur. Si meturus es, non, fortasse metes, fortasse non metes, sed metes omnino; ac pari modo, si non es meturus, non, fortasse metes, fortasse non metes, sed prorsus non metes: atqui ut vel metas vel non metas, ex necessitate eventurum est. Quare ipsum fortasse perit tollitur-ve, cum neque in metendi, neque in non metendi suppositione locum obtineat. Vid. Gassend. in lib. x. Diogen. Laertii.

συναείρον]α, καὶ σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημάτων καὶ τὸ κεφάλαιον, ἔθελμις γενέσθαι σοφόν, ἢ μὴ τρίς ἐφεξῆς τῷ ἐλλέβορον πῆς. ΑΓΟ. γενναῖά σ' ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. Τὸ δὲ ὁ Γρίφωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον, (καὶ γὰρ ταῦδε ὁρῶ σοι προσού]α) τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότῳ τὸν ἐλλέβορον, καὶ τελείῃ πρὸς ἀρετήν; ΧΡΥ. Ναί. Μόνῳ ἔν τὸ δανείζειν πρέποι ἂν τῷ σοφῷ. Ἐπεὶ γὰρ ἰδίου αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τῆς τόκης πλεονέκτου εἶναι δοκεῖ τῷ συλλογίζεσθαι, μόνῳ ἂν εἴη τῷ σπυδαίῳ καθάπερ ἐκεῖνο, καὶ τὸτο καὶ ἔμνον γε ἀπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι τῆς τόκης, ἀλλὰ καὶ τέτων ἑτέρης τόκης λαμβάνειν. Ἡ γὰρ αἰνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι; ὁρᾷς δὲ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμὸν ὅποιά φησὶν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον ἄλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον. ΑΓΟ. Οὐκ ἔν καὶ μισθῶν πέρα ταῦτα φῶμεν, ἔς σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνῳ ὁ σπυδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται; ΧΡΥ. Μανθάνεις. Οὐ γὰρ ἑμαυτῷ εἵνεκα λαμβάνω, τῷ δὲ διδού]ῳ αὐτῷ χάριν ἔπει γὰρ ἔσιν ὁ μὲν τις ἐκχύτης, ὁ δὲ, περιεκλικός, ἑμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι περιεκλικόν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην. ΑΓΟ. Καὶ μὴν τὸναντίον ἔφη, τὸν νέον μὲν εἶναι περιεκλικόν, σὲ δὲ, τὸν μόνον πλεονέκτου, ἐκχύτην. ΧΡΥ. Σκώπεις ὡς ἔτῳ ἄλλ' ὅρα μή σε ἀπολο-

¹ Γρίφωνα] Γρίφων est nomen cuiusdam δανείστη, quem in Gallo memorat Lucianus; hic autem sumitur κοινῶς pro δανείστῃ. Lucids.

ζεύσω ¹ ἀναποδείκω συλλογισμῶ. ΑΓΟ. Καὶ τί
 δεινὸν ἀπὸ τῆ βέλους; ΧΡΥ. Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ
 διασφαρῆναι τὴν διάνοιαν. Ὁ δὲ μέλισσον, ἣν ἐθέλω,
 τάχιστα σε ἀποδείξω λίθον. ΑΓΟ. Πῶς λίθον; ὃ
 γὰρ ² Περσεύς, ὃ βέλγισε, εἶναί μοι δοκεῖς. ΧΡΥ.
 Ὡδὲ πως. Ὁ λίθος σῶμά ἐστί; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥ.
 Τί δὲ, τὸ ζῶον ἢ σῶμα; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥ. Σὺ δὲ
 ζῶον; ΑΓΟ. Ἔοικα γυν. ΧΡΥ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶ-
 μα ὢν. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. Ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς
 τῆ Διός, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποιήσον ἄνθρωπον. ΧΡΥ.
 Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἐμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. Εἰπέ
 γάρ μοι, πᾶν σῶμα ζῶον; ΑΓΟ. Οὐ. ΧΡΥ. Τί δὲ,
 λίθος ζῶον; ΑΓΟ. Οὐ. ΧΡΥ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ; ΑΓΟ.
 Ναί. ΧΡΥ. Σῶμα δὲ ὢν ζῶον εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥ.
 Οὐκ ἄρα λίθος εἶ, ζῶον γε ὢν. ΑΓΟ. Εὖτε ἐποίησας ὡς
 ἦδη μὲν ³ τὰ σκέλη καθάπερ τῆς Νιόβης ἀπεψύχετο,
 καὶ πάσις ἦν ἄλλα ὠνήσομαί γε σέ. Πόσον ὑπὲρ

¹ Ἀναποδείκω - συλλογισμῶ] Hanc vocem ἀναποδείκω malè intel-
 lexisse videtur Leeds, reddit enim, qui nihil docere aut demonstrare
 potest, sed qui implicat magis, inferendo animo ἀπορίαν, ἔξ linguæ σιω-
 πᾶς apud Stoicos autem ἀναπόδεικός συλλογισμός significat perfectum
 Syllogismum, qui amplius ratione concludi non potest. Diogenes
 enim Laertius in vitâ Zenonis—Καὶ δυνατοὶ δ' εἰσὶ λόγοι καὶ ἀδύ-
 νατοι, καὶ ἀναγκαῖοι καὶ ἔκ ἀναγκαῖοι· εἰσὶ δὲ καὶ ἀναπόδεικτοί τινες, τῶ μὴ χρήζουσιν
 ἀποδείξεως, quod demonstratione non egeant.

² Περσεύς] Jovis Danaes Filius, qui Atlantem Mauritaniz re-
 gem, cum hospitio eum excipere non dignaretur, ostenso Medusæ
 capite, in Montem vertit. Vid. Ov. Met. lib. 4. v. 654.

——— at quoniam parvi tibi gloria nostra est,
 Accipe manus, ait, levâque à parte Medusæ
 Ipse retroversus squallentia prodidit ora.
 Quantus erat, Mons factus Atlas—————

³ Τὰ σκέλη καθάπερ τῆς Νιόβης, ἔκ.] De Niobe in saxum versâ leg.
 Ov. Met. lib. 6. Fab. 1v.

αὐτῷ καταβαλῶ; ΕΡ. Μνᾶς δώδεκα. ΑΓΟ. Λάμβανε.
 ΕΡ. Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι; ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ'
 ἔτοι πάντες, ἕς ὁρᾷς. ΕΡ. Πολλοί γε, καὶ τῆς
 ὤμης καρβηροί, καὶ τῷ Φερίζουλος λόγῳ ἄξιοι. Ζ. Μὴ
 διάτρίβει ἄλλον κάλει. ΕΡ. ¹ Τὸν Περιπατήλικόν σε
 φημί, τὸν καλὸν, τὸν πλέσιον. Ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν
 συνεβώτατον, τὸν πάντα ὅλως ἐπιστάμενον. ΑΓΟ. Ποῖος
 δέ τις ἐστί; ΕΡ. Μέτριος, ἐπιεικής, ἀρμόδιος τῷ βίῳ.
 τὸ δὲ μέλιτον, διπλῆς. ΑΓΟ. Πῶς λείεις; ΕΡ. Ἄλ-
 λος μὲν ὁ ἐκλοσθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ ἐνλοσθεν
 εἶναι δοκεῖ ὥς ἡν πρίη αὐτὸν, μέμνησο, ² τὸν μὲν,
 ἐσωτερικόν, τὸν δὲ, ἐξωτερικόν καλεῖν. ΑΓΟ. Τί δὲ γι-
 γνώσκει μάλις; ΕΡ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυ-
 χῇ, ἐν σωματι, ἐν τοῖς ἐκλός. ΑΓΟ. Ἀνθρώπινος
 φρονεῖ πόσος δὲ ἐστίν; ΕΡ. Εἴκοσι μνῶν. ΑΓΟ. Πο-
 λὺ λέγεις. ΕΡ. Οὐκ ὦ μακάριε καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν
 τι ἀργύριον δοκεῖ ὥς ³ ἔκ ἂν φθάνοις ὠνήμενος.
 ἔτι δὲ εἴη αὐτίκα μάλα παρ' αὐτῷ ⁴ πόσον μὲν ὁ
 κώνωψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ὅσον δὲ βάθος ἡ θάλασσα

¹ Τὸν Περιπατήλικόν.] Aristotelem intelligit hujusce sectae princi-
 pem.

² Τὸν μὲν ἐσωτερικόν, ἔς. c.] Haec non ad ipsum Aristotelem referenda
 sunt, sed ad scripta, quorum alia dicuntur ἐσωτερικά, alia ἐξωτερικά,
 Vid. Clem. Alexan. lib. 5. Στρωμα. Ἐσωτερικά autem eadem erant
 ac ἀκροατικά, ἐξωτερικά eadem ac διαλογικά. De quibus fusiùs videre
 est apud Gell. lib. xx. c. v. & Ammonium in Categ. Aristotelis.

³ Οὐκ ἂν φθάνοις ὠνήμενος.] Φθάνω in Optativo, οὐκ ἂν praecedente,
 significat aliquando planè id futurum, quod participio significatur;
 idque affirmando, licet constructio sit negativa; ut ἔκ ἂν φθάνοις
 τῆς κακουργίας τίσιν ἀποβύων, nunquam effugiet poenam sceleri suo debitam;
 καὶ ἂν φθάνοις ἀποθνήσκων, mortem nunquam effugiet. Vid Vigerum.

⁴ Πόσον μὲν ὁ κώνωψ, ἔς. c.] De Hisce & sequentibus scripsit Aristo-
 teles.

ὑπὸ τῆς ἡλίου καλαλάμπεσαι, καὶ ὅποιά τις ἐστὶν ἡ
 ψυχὴ τῶν ὄσφρων. / ΑΓΟ. Ἡράκλεις τῆς ἀκριβολογίας
 ΕΡ. Τί δέ, εἰ ἀκέραιος ἄλλα πολλὰ τῶν ὄξυδερκέ-
 σερα, γονῆς τε πέρι, καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μή-
 τραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἀνθρώπου μὲν
 γελασικόν, ὄντος δὲ ἔ γελασικόν, ἔδὲ τεκταινόμενον,
 ἔδὲ πλωιζόμενον; ΑΓΟ. Πάνσεμνα φῆς, καὶ ὄνησιφό-
 ρα τὰ μαθήματα ὥς ἐν ὧμαι αὐτὸν εἰκοσιν. ΕΡ.
 Εἶεν. Τίς λοιπὸς ἡμῖν καλαλέλειπται; ὁ Σκεπτικὸς
 ἔστι. Σὺ ὁ Πυρρῖας πρόσθι, καὶ ἀποκηρύττεις κατὰ
 τάχον. Ἦδη μὲν ὑποῤῥέουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ ἐν ὀλί-
 γοις ἢ πράσις ἔσαι. Ὅμως δέ, τίς καὶ τῶτον ὠνεῖται;
 ΑΓΟ. Ἐγώ γε. Ἀλλ' ἐν πρώτῳ εἰπέ μοι, σὺ τί ἐπί-
 σαται; Φιλόσοφος. Οὐδέν. ΑΓΟ. Πῶς τὸ ἐφῆσ-
 θα; ΦΙ. Ὅτι ἔδὲν ὅλως εἶναί μοι δοκεῖ. ΑΓΟ. Οὐδὲ
 ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινες; ΦΙ. Οὐδὲ τῶτο οἶδα. ΑΓΟ.
 Οὐδ' ὅτι σύ τις ὦν τυγχάνεις; ΦΙ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι
 τὸ ἐν αἰνῶ. ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀπορίας. Τί δαί σοι τὰ
 σάθμια ταυτὶ βέβηται; ΦΙ. Ζυγισατῶ ἐν αὐτοῖς
 τὰς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω· καὶ ἐπει-
 δὲν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ
 αἰνῶ τὸν ἀληθέστερον. ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δέ, τί ἂν
 πράττοις ἐμμελῶς; ΦΙ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτην
 μελαδιώκειν. ΑΓΟ. Τί δαί τὸ σοὶ ἀδύνατον; ΦΙ. Ὅτι,

Ὁ Πυρρῖας] Lucianus illum intelligere videtur, qui apud Dio-
 genem Laertium dicitur Πυρρῶν, unde ortum habuit secta, Pyrrhonii
 ab eo denominata.——Quin &, teste Laertio, Σκεπτικοὶ dice-
 bantur, quia semper σκέπτονται, hoc est, rem considerant, nec unquam
 ἀπορννunt: Απορνήτικοι, quia semper ἀπορῶσιν, hoc est, dubitant: Ζητητικοὶ,
 quia semper ζητοῦσι, quaerunt, nec reperiunt: Εφεκτικοὶ, quia longæ
 inquisitionis non alius eventus, quam ἐποχή, hoc est iudicii suspensio,
 sive ἀσφύσιονis retentio. Vid. Voss. de Phil. Sect. cap. xx. & A.
 Gest. lib. xi. c. v.

ὦ γὰρ, ἔ καλαλαμβάνω. ΑΓΟ. Εἰκότως. Βρα-
 δὺς γὰρ, καὶ νωθὴς τις εἶναι δοκεῖς. Ἀλλὰ τί σοι τὸ
 τέλ^{ος} τῆς ἐπιστάσεως; ΦΙ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μήτε
 ἀκύνειν, μήτε ὁρᾶν. ΑΓΟ. Οὐκὲν καὶ κωφὸς ἄμα, καὶ
 τυφλὸς εἶναι λείεις. ΦΙ. Καὶ ἄκριτός γε προσέτι, καὶ
 ἀναίσθη^{τος}· καὶ ὅλως, τῷ σκώληκι^{τι} ἔδεν διαφέρων.
 ΑΓΟ. Ὡνή^{εις} εἰ διὰ ταῦτα. Πόσῃ τῷτον ἄξιον χρὴ
 φάναι; ΕΡ. Μνάς Ἀττικῆς. ΑΓΟ. Λάμβανε. Τί
 φῆς ὦ ἔτ^{ος}, ἐπριάμην σέ; ΦΙ. Ἀδελον. ΑΓΟ. Μη-
 δαμῶς. Ἐώνημαι γὰρ, καὶ τὰργύριον κατέβαλον. ΦΙ.
 Ἐπέχω περὶ τέτ^ε, καὶ διασκέπτομαι. ΑΓΟ. Καὶ μὴν
 ἀκολουθεῖ μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην. ΦΙ. Τίς
 οἶδεν εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῆς; ΑΓΟ. Ὁ κηρυξ, καὶ ἡ μνά,
 καὶ οἱ παρόντες. ΦΙ. Πάρεσι γὰρ ἡμῖν τινες; ΑΓΟ.
 Ἀλλ' ἔγωγε σέ ἤδη ἐμβαλὼν ἐς τὸν μύλωνα, πείσω εἶναι
 δεσπότης κατὰ τὸν χεῖρω λόγον. ΦΙ. Ἐπέχω περὶ
 τέτ^ε. ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην. ΕΡ.
 Σὺ μὲν παῦσαι ἀντρίβειν, καὶ ἀκολουθεῖ τῷ πρια-
 μένῳ. Ὑμᾶς δ' ἐς αὖριον παρακαλέμεν ἀποκηρύξειν
 γὰρ τὰς ἰδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλ-
 λομεν.

¹ Ἐπέχω περὶ τέτ^ε] Γνωμὴ, συγκατάθεσις, aut simile quid subau-
 ditur.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΜΙΚΤΛΛΟΣ ἢ ΑΛΕΚ-
ΤΡΥΩΝ.

ΜΙΚΤΛΛΟΣ.

ἌΛΛΑ σε, ὦ κάκιζε Ἀλεκτρυὼν, ὃ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιρίψει, φθονερὸν ἔτω, καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὅς με πλεῖντα, καὶ ἡδίστῳ Ονειρῷ ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονέντα, διάτορόν τι καὶ γελῶνός ἀναβόησας, ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκτωρ γένῃ τὴν πολὺ σὺ μιαιρῶέραν πενίαν διαφύγοιμι. Καίτοι εἶγε χρὴ τεκμαίρεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ πολλῇ ἔτι ἔσῃ, καὶ τῷ κρύει, μηδέπω με τὸ ὀρθρινόν, ὥσπερ εἴωθεν, ἀποκναίοντι, (γνώμων γὰρ οὗτος ἀψευδесаῖός μοι προσελαυνέσης ἡμέρας) ἔδεπῳ μέσαι νύκτες εἰσίν. Ὁ δὲ αὖπνος ἔτος, ὥσπερ τὸ χρυσῶν ἐκεῖνο κώδιον φυλάττων, ἀφ' ἑσπέρας εὐθύς ἡδὴ κέκραγεν· ἀλλ' ἔτι χαίρων γέ· αἰμυνέμαι γὰρ εὐθύς σε, ἣν μόνον ἡμέρα γένηται, συντρίβων τῇ βακηρίᾳ· νῦν γάρ μοι πράγματα παρέρξεις, ἀναπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ. ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δεσπότα, ὥμην τι χαριεῖσθαί σοι, φθάνων τῆς νυκτός ὅποσον δυναίμην, ὡς ἔχοις ὀρθρεύόμενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔρων. Ἦν γένῃ, πρὶν ἀναλεῖλαι ἥλιον, μίαν κρηπίδα ἐργάσαιο, προσδὲ ἔσῃ τῷτο ἐς τὰ ἄλφια πεπονηκώς· εἰ δὲ σοι καθεύδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαί σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. Σὺ δὲ ὄρα ὅπως μὴ ἓναρ πλεῖν, λιμώτης ἀνε-

¹ Τὸ χρυσῶν ἐκεῖνο κώδιον] Nota est fabula de aureo vellere à Phryxe, postquam aries, cujus erat, in Colchidâ eum portasset, ilici in loco Martis appenso, & à vigilantissimo dracone servato, quem, antequam vellus illud abripere potuit, interfecit Jason. Vid. Diod. Sic. lib. 4. Ov. Met. lib. 6. Apoll. lib. 1. Leeds.

ΜΙΚΥΤΛΛΟΣ ἢ ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ. 207

γρόμενος. ΜΙΚ. ¹ ὦ Ζεῦ τεράσιε, καὶ Ἡράκλειε ² ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τῷτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρύων. ΑΛΕΚ. Εἰτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιόντων, εἰ ὁμόφωνος ὑμῖν εἰμι; ΜΙΚ. Πῶς γὰρ ἔτέρας; ἀλλ' ἀπορρέπειε, ὦ Θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛΕΚ. Σύ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαιδέυτος εἶναι, μηδὲ ἀνείνωκέναι τὰ Ὀμήρου ποιήματα, ἐν οἷς ὁ τῷ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ ³ Ξάνθος, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔσηκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ διαλεγόμενος, ἔπη ὅλα ῥαψῶδων, ἕχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἀνευ τῶν μέτρων, ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκεῖνος, καὶ τὰ μέλλοντα προεθέσπιζε καὶ ἔδεν τι παραδόξον ἐδόκει ποιεῖν, ἔδεν ὁ ἀκύν ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ, τὸν ἀλεξίκακον, ἀπορρόπιον ἠγόμενος τὸ ἄκυσμα. Καίτοι τί ἂν ἐποίησας, εἰ σοι ἡ τῆς ⁴ Ἀργῆς τρόπις ἐλάλησεν, ὥσπερ ποιεῖ ἡ Φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύετο, ἡ ⁵ εἰ βύρσας εἶδες ἐρπύσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώ-

¹ ὦ Ζεῦ τεράσιε] Εἰώθασιν οἱ Ἀρχαῖοι ἀπὸ τῶν περιμμένων τὸν Δία καλεῖν· ὅσοι δεχόμενοι ξίφος, ἐκαλῶν Δία ξίσιον. Οὕτω καὶ ἐνταῦθα καλεῖ τὸν Δία τεράσιον, τὸν ἀποδιώκοντα τὰ τέρατα. Τέρας δὲ λέγει, τὸ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ τὸν ἀλεκτρυῶνα χρῆσασθαι. Schol.

² Ἀλεξίκακε] Ὁ ἀποδιώκων τὰ κακά. Ἀλεξίκακος δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὃς πολλὰ τῶν ἐκ τῷ κόσμῳ κακῶν ἰασάμενος. Schol.

³ Ξάνθος] Vid. Hom. Il. τ'. v. 403.

⁴ Ἀργῆς] Argo dicitur fuisse prima navis, in quā Jason cum 54 Heroibus Thessalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab ejusdem nominis artifice; alii ab ἄρῃ, quod est velox. Facta est ex arboribus Dodonæ, Sylvæ Epiri Jovī sacræ, quibus olim oracula reddebantur. Apoll. lib. 4. Argon. Cognatus.

⁵ Εἰ βύρσας, Ἑρ.] Ad Homeri locum respicit, Od. μ'. v. 394.

Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἐπιπλάθει τέρατα προύφανοι·
ἔρπον μὲν ξίφοι, κρέα δ' ἄμφ' ὀκυλοῖς ἡμεμέναι,
Ὀπλάτεια τὲ καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή.

μεσση,

μενα, ἡμίονα καὶ ἐφθα, περιπεπαρμένα τοῖς ὄξελοις; ἐγὼ δὲ. Ἑρμῆ ἰπάρεδρῳ ὦν, λαλιζάτε καὶ λολιωτά-
τε Θεῶν ἀπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδίαιτῳ ὑμῖν, καὶ
σύντροφῳ, ἔχαιεπῳς ἐμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀν-
θρωπίνην φωνήν. Εἰ δὲ ἐχεμευθήσειν ὑπόσχοιό μοι,
ἐκ ἂν ὀκνήσαιμί σοι τὴν ἀληθεσέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῆς
πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχει μοι ἔτῳ λα-
λεῖν. ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρῳ καὶ ταῦτά ἐσιν Ἀλεκ-
τρυῶν ἔτῳ πρὸς ἐμέ διαλεγόμενῳ; εἰπέ δ' ἔν πρὸς
τῷ Ἑρμῇ, ὃ βέλιξε, ὅ, τι καὶ ἄλλό σοι τῆς φωνῆς
αἰτίον ὥς δὲ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς ἕδνα ἐρῶ, τί σε
χρὴ δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πισεύσειέ μοι, εἰ τινι διη-
γοίμην ὥς Ἀλεκτρυόνῳ αὐτὰ εἰπόντῳ ἀκηκοῖς;
ΑΛΕΚ. Ἀκε τοίνυν παραδοξότατόν σοι λόγον εὔ-
οῖδ' ὅτι λέγω, ὃ Μίκυλλε· ἔτοσί γὰρ ὁ νῦν σοι Ἀλεκ-
τρυῶν φαινόμενῳ, ἔπρὸ πολλῶ ἀνθρωπῳ ἦν. ΜΙΚ.
Ἦκαστά τι καὶ πάσαι τοιῶτον ἀμέλει περὶ ὑμῶν, ὥς
Ἀλεκτρυῶν τις νεανίσκῳ φίλῳ γένοιτο τῷ Ἀρει, καὶ
συμπίνῳ τῷ Θεῷ, καὶ συκωμάζῳ, καὶ κοινωνοῖ τῶν ἐρω-
τικῶν ὅποτε γέν ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοι-
χεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάξεσθαι καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ ἐπει-
δήπερ μάλισα τὸν Ἥλιον ὑφεωρᾶτο, μὴ καλιδῶν ἐξείπη
πρὸς τὸν Ἥφαιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν αἰεὶ
τὸν νεανίσκον, μηνύσοντα ὅποτε φαῖνοι ὁ Ἥλιῳ, εἴτά
ποτε καλακοιμηθῆναι μὲν τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ προδῆναι
τὴν φρενὰν ἀκούει τὸν δὲ Ἥλιον λαθόντα, ἐπισῆναι τῇ
Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἀρει ἀφρόνιδι ἀναπαυομένῳ, διὰ
τὸ πισεύειν τὸν Ἀλεκτρυόνα μηνῦσαι ἂν, εἰ τις ἐπίοι, καὶ

¹ Πάρεδρῳ ὦν.] Gallus Mercurio dicitur esse affessor, quia in ima-
ginibus Mercurii, quæ apud veteres sunt, Gallus ad pedes solet
affidere. Vid. Chartar. de imag. Deorum, p. 201. Leeds.

² Οὐ πρὸ πολλῶ, ἔτῳ.] Vid. Nat. Com. lib. 11.

ἔτω τὸν Ἡφαιστον παρ' Ἡλίου μαθόντα, συλλαβεῖν αὐ-
 τὸς, περιβαλόντα, καὶ σαλινεύσαντα τοῖς δεσμοῖς,
 ἃ πάλαι μεμηχάνητο ἐπ' αὐτὸς· ἀφεθέντα δὲ, (ὡς
 ἀφείθη) τὸν Ἀρην ἀθανακῆσαι κατὰ τῆ Ἀλεκτρυόνης,
 καὶ μεμβαλεῖν αὐτὸν ἐς τεττὶ τὸ ὄρνεον αὐτοῖς ὅπλοις,
 ὡς ἀντὶ τῆ κράνυς τὸν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ.
 Διὰ τῆτο ὑμᾶς ἀπολοῖσμένους τῷ Ἀρει, ὅτ' ἔδεν
 ὄφελος, ἐπειδὴν αἰσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν Ἥλιον,
 πρὸ πολλῶ βοᾶν, ἐπισημαινομένους τὴν ἀνατολὴν
 αὐτῷ. ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε.
 Τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο· καὶ πάνυ ἑναίχῃ εἰς Ἀ-
 λεκτρυόνα σοι μεμβαέθηκα. ΜΙΚ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ
 τῆτο μάλισα εἶδέναι. ΑΛΕΚ. Οἶσθα ἄρα τὸν Πυ-
 θαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον; ΜΙΚ. Τὸν σοφίστην
 λέγεις; τὸν ἀλαζόνα; ὅς ἐνομοθέτει μήτε κρεῶν γεύ-
 εσθαι, μήτε κυάμους ἐσθίειν, ἡδίστον ἐμοὶ γυν' ὄψον
 ἐκράπεζον ἀποφαίνων, ἔτι δὲ καὶ πείθων τὴν ἀνθρώ-
 πους ἐς πέντε ἔτη μὴ διαλέεσθαι. ΑΛΕΚ. Ἰσθι δῆτα
 κακέينو, ὡς πρὸ τῆ Πυθαγόρε, Εὐφορῷ γένοιτο.
 ΜΙΚ. Γόητα, φασὶ, καὶ τερατῶν τὸν ἀνθρώπου, ὦ
 Ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνός αὐτὸς ἐγὼ σοι εἰμὶ ὁ
 Πυθαγόρας· ὥς παύς, ὦ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι,
 καὶ ταῦτα, ἐκ εἰδῶς οἷός τις ἦν τὸν τρόπον. ΜΙΚ.
 Τῆτ' αὖ μακρῷ ἐκείνῃ τερατῶδεςερον, Ἀλεκτρυὼν φι-
 λόσοφος. Εἰπέ δὲ ὅμως, ὦ Μνησάρχῃ παῖ, ὅπως
 ἡμῖν ἀντὶ μὲν ἀνθρώπων ὄρνις, ἂν δὲ Σαμία Τα-
 ταιραῖ ἀναπέφηνας; ἐπιθανὰ γὰρ ταῦτα, ἔδε πάνυ

¹ Ἡδίστον ἐμοὶ γυν' ὄψον ἐκράπεζον ἀποφαίνων] Inter ἐκράπεζον & ἀπο-
 φαίνων in plerisque Codicibus inseritur ἀπικον, sed in editione Flo-
 rentinâ teste Jansio deest.

² Ἀντὶ δὲ Σαμίας Ταταίρας] Σάμιος ἦτο ὁ Πυθαγόρας. Τάταρος
 πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ Μίκυλλος, Ἔρ. Schol.

πεισεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ καὶ δύο ἤδη μοι τέληρῆκέναι δοκῶ
 πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τῇ Πυθαγόρῃ. ΑΛΕΚ. Τὰ
 ποῖα; ΜΙΚ. "Εν μὲν, ὅτι λάλῃ εἶ, καὶ κρακλικός· ὁ
 δὲ σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρήνει· ἕτερον δὲ,
 καὶ πανῆλως παράνομον· ἔ γάρ ἔχων ὁ, τι σοὶ παρα-
 βάλοιμι, κυάμης χθές, ὡς οἶσθα, ἔχων ἦκον, καὶ σὺ
 ἔδεν μελλήσας, ἀνέλεξας αὐτῆς. "Ωσε ἢ ἐψεῦσθαί σοι
 ἀνάγκη, καὶ ἄλλω εἶναι, ἢ Πυθαγόρα ὄντι παρανενομη-
 κέναι, καὶ τὸ ἴσον ἡσεβήκέναι, κυάμης φαγόντα, ὡς ἂν
 εἰ τὴν κεφαλὴν τῇ πατρὸς ἐδηδόμενος. ΑΛΕΚ. Οὐ
 γὰρ οἶσθα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τῆτων, ἔδεν τὰ
 πρόσφορα ἐκάσω βίῳ. Ἐγὼ δὲ, τότε μὲν, ἔκ ἡσθιον
 τῶν κυάμων· ἐφιλοσόφην γάρ· νῦν δὲ φάγοιμι ἂν·
 ὀρνιθικὴ γὰρ, καὶ ἔκ ἀπόρρητον ἡμῖν ἡ τροφή. Ἀλλ'
 εἰ σοὶ φίλον, ἄκκε, πῶς ἐκ Πυθαγόρα τῆτο νῦν εἰμι,
 καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβιότευσα βίοις, καὶ ἄτινα τῆς με-
 ταβολῆς ἀπολέλαυκα ἐκάσης. ΜΙΚ. Λέλοις ἂν ὡς
 ἔμοιγε ὑπερῆδισον ἂν τὸ ἄκυσμα γένοιτο· ὥσε εἰ τις
 σῶρεσιν προθείη, πρότερον μᾶλλον ἐθέλω σὺ ἀκύνειν τὰ
 τοιαῦτα διεξιόντων, ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκείνον
 αὐτῆς ὄραν τὸν μικρὸν ἔμπροσθεν, ἔκ οἶδα ὀπότερον
 ἂν ἐλοιμήην, ἔτως ἀδελφὰ ἡγῆμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδί-
 σοις φανεῖσι καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω, σέ τε, καὶ
 τὸ πολυῖμνον ἐνύπνιον. ΑΛΕΚ. Ἐτι γὰρ σὺ ἀνα-
 πεμπάζῃ τὸν ὄνειρον, ὅστις πότ' ὁ φανείς σοι ἦν, καὶ τινα
 ἐνδάλμαλα μάταια διαφυλάττεις, κενὴν, καὶ ὡς ὁ
 ποιητικὸς λόγος, ἀμενηνὴν τινα εὐδαιμονίαν τῇ μνή-
 μη μελαδιώκων; ΜΙΚ. Ἀλλ' ἔδ' ἐπὶλήσομαί ποτε,
 ὦ Ἀλεκίρυον, εὖ ἴσθι, τῆς ὀψεως ἐκείνης· ἔτως μοι

¹ Τὸ ἴσον.] Subaud. ἀσέβημα.

² Εὖ ἴσθι.] Ad verbum bene scito, sed utique, profecto, mihi crede, ferè semper residendum est. Vid. Viger.

πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος¹ καλαλιπὼν ὥχελος, ὡς μόλις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτῆς, εἰς ὕπνον αὐτῆς καλασπώμενα. Οἶον ἔν ἐν τοῖς ὡσὶ τὰ πλεονάζειν ἐργάζεσθαι σρεφόμενα, τοιῦτον γάρβιον παρείχετό μοι τὰ ὁρώμενα. ΑΛΕΚ. Ἡράκλεις, δεινὸν τινὰ φῆς τὸν ἔρωτα² τῷ ἐνυπνίῳ, εἶγε πλεονὸς ὢν, ὡς φασί, καὶ ὄρον ἔχων τῆς πλεονείας τὸν ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πλεονάζει, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ἔτω, καὶ ἐναργὲς φαίνόμενος. Εθέλω γὰρ ἀκῆσαι οἷός τις ἐστὶν ἔτω σοι τριπόθητος ὢν. ΜΙΚ. Ἐτοιμος³ λέγειν ἡδὺ γὰρ τὸ μεμνήσθαι καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτῆς. Σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῶν μελαβόλων; ΑΛΕΚ. Ἐπειδὴν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὀνειρώτων, καὶ ἀποψῆσθαι ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι. Τὸ νῦν δὲ, πρότερος⁴ εἶπες, ὡς μάθω⁵ εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος⁶ ἦκε πετόμενος. ΜΙΚ. Οὐδὲ δι' ἐτέρας τέτων, ὦ Πυθαγόρα. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν Ὀμήρου⁷ δύο ταύτας μόνας λέγει. ΜΙΚ. Ἐὰν χαίρειν τὸν λῆρον ἐκεῖνον ποιητῆς, ὅθεν εἰδότα ὀνειρῶν περὶ. Οἱ πένητες⁸ ἴσως ὄνειροι διὰ τῶν τοιούτων ἐκφοιῶσιν, οἷος ἐκεῖνος⁹ ἑώρα, ὅθεν πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὢν ἐμδί δὲ διὰ χρυσῶν τινῶν πυλῶν ὁ ἡδίστος¹⁰ ἀφίκετο, χρυσῶς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσῶ πάντα περιβεβλημένος, καὶ

¹ Τῷ ἐνυπνίῳ, εἶγε πλεονὸς ὢν.] Ὑποσώλειον, ut etiam μελιχρὸς, ἔσ. neque dixeris hæc referri ad vocem ἔρωτα, disconvenit enim. Planè quidem hoc Luciani festinantis, & de re ipsâ magis quàm dictione cogitantis παράγραμμα. Marcilius.

² Εἶτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων, ἔσ.] Λέγει Ὀμήρου⁷ διὰ μὲν τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν τὸς ψευδῆς ὀνείρους ἐρχεσθαι, διὰ δὲ τῶν κερατίνων τὸς ἀληθεῖς. Schol. Vid. Od. τ'. v. 562. & Virg. Æn. 6. v. 893.

Sunt geminae Somni portæ, &c.

πολὺ ἐπαγόμενον χρυσίον. ΑΛΕΚ. Παῦε, ¹ ὦ Μίδα
 βέλγισε, χρυσολογῶν· ἀτεχνῶς γὰρ ἐκ τῆς ἐκείνης σοι
 εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον· καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίᾱ κεκο-
 μίσθαι μοι δοκεῖς. ΜΙΚ. Πολὺ, ὦ Πυθαγόρα, χρυ-
 σίον εἶδον, πολὺ, πῶς οἶει καλόν; οἶαν τὴν αὐγὴν
 ἀπασφράπτον; τί ποτε ὁ Πίνδαρός φησι περὶ αὐτοῦ
 ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ὁπότε ὕδωρ
 ἄριστον εἰπὼν, εἴτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν,
 ἐν ἀρχῇ εὐθύς τῷ καλλίστῳ τῶν ἀσμάτων ἀπάντων.
 ΑΛΕΚ. Μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς, ² Ἄριστον μὲν ὕδωρ, ὁ δὲ
 χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ ἅτε διαπρέπει νυκτὶ, μεγάνο-
 ρον ἔξοχα πλέτε; ΜΙΚ. Νὴ Διὰ, αὐτὸ τῷτο. Ὡς-
 περ γὰρ τὸ μὲν ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, ἔτως ἐπαινεῖ
 τὸ χρυσίον. Ὡς δὲ ἤδη μάθης οἷόν τι ἦν, ἄκυσον ὦ
 σοφώτατε Ἀλεξίρῳ· ὅτι μὲν ἐκ οἰκίστην ἦν χθές,
 οἶσθα. ³ Εὐκράτης γάρ με ὁ πλέστι ἐνυυχῶν ἐν
 αἰθρᾷ, λυσάμενον ἤκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖ-
 πνον. ΑΛΕΚ. Οἶδα πάνυ τῷτο, πεινάσας παρ' ὅ-
 λην τὴν ἡμέραν, ἄχρι μοι, βαθείας ἤδη ἐσπέρας, ἦκες
 ὑποθεδρεμένον, τὸς πέντε ἐκείνης κυάμης κομίζων,
 καὶ πάνυ δαψιλὲς τὸ δεῖπνον Ἀλεξίρῳ, ἀθλητῇ ποτε
 γενομένῳ, καὶ Ὀλύμπια ἐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ.
 ΜΙΚ. Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον, ἐκάθευδον εὐθύς,
 τὸς κυάμης σοι παραβαλὼν· εἴτά μοι ⁴ καλὰ τὸν Ὀμη-

¹ ὦ Μίδα] Λέγεσθαι ὁ Μίδας πάνυ ὡς φιλόχρυσος, ὅτι πύχλον πᾶν πρᾶτ-
 μα, ἃ ὡς ἀφῆται, χρυσὸν γίνεσθαι. Φασὶ δὲ ὅτι καὶ ἀπὸ τέτοιο ἀπέθανε, καὶ
 αὐτὴ γὰρ ἡ τροφή, ἧς ἠπίετο, χρυσὴ ἐγένετο. Schol.

² Ἄριστον μὲν ὕδωρ, ἔ.ε.] Vid. Pind. Od. 1.

³ Εὐκράτης] Οὗτος παρ' Ἀθηναίους ἦν πλέστι. Schol.

⁴ Κατὰ τὸν Ὀμηρον, ἔ.ε.] Vid. Il. 6. v. 57.

——— Οὗτος μοι ἐνύπνιον ἤλθεν Ὀμειρ.

Ἀποδοσὴν διὰ νύκτα———

sed interrumpente Sermone Gallo, imperfecta est sententia.

ρον,

ρον, ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῖός τις ὡς ἀληθῶς ὄνειρ^Θ
ἐπιστάς. ΑΛΕΚ. Τὰ παρὰ τῷ Εὐκράτει πρότερον,
ὦ Μίκυλλε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο καὶ
τὰ ἐν τῷ συμπόσιῳ πάντῃ· κωλύει γὰρ ἔδεν αὐθις
σε δεῖπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τῷ δεῖπνῳ ἐκείνῳ προά-
γουσα, καὶ ἀναμνησκόμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.
ΜΙΚ. Ὡμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγέμεν^Θ. Ἐπεὶ
δὲ σὺ πρόθυμῃ, καὶ δὴ λέγω· ἔ πρότερον, ὦ Πυθα-
γόρα, παρὰ πλεσίῳ τινὶ δεῖπνήσας ἐν ἅπαντι τῷ
βίῳ, τύχη τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω· χθὲς τῷ Εὐκρά-
τει καὶ ἐγὼ μὲν προσειπὼν αὐτόν, ὥσπερ εἰώθεν, δεσ-
πότην, ἀπηλλαττόμεν, ὡς μὴ καλίστχυναιμι αὐτόν,
ἐν πενιχρῷ τῷ τρίῳ συμπαρομαρτίν^Θ. Ὁ δὲ, Μί-
κυλλε, φησὶ, θυγατρὸς τήμερον ἐστὶν ἡ γενέθλια, καὶ
παρεκάλεσα τῶν φίλων μάλα πολλὰς· ἐπεὶ δὲ τινὰ
φασιν αὐτῶν μαλακῶς ἔχουσα, ἔχ' οἷον τε εἶναι ξυν-
δεῖπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ αὐτὴν ἐκείνῃ ἤκε λυσάμεν^Θ· ἦν
μὴ ὅτε κληθεὶς αὐτὸς εἶπῃ ἀφίξεσθαι· ὡς νῦν γε ἀμ-
φίβολός ἐστι. Τῷτο ἀκῶσας ἐγὼ, προτιενύχσας, ἀ-
πῆειν εὐχόμεν^Θ ἅπασιν θεοῖς ἡπιάλῳ τινι, ἢ πλευ-
ρίτῳ, ἢ ποδαῖραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακισμένῳ
ἐκείνῳ, ἔ ἔφεδρ^Θ ἐγὼ, καὶ ἀντίδειπν^Θ, καὶ διάδοχ^Θ
ἐκεκλήμην· καὶ τὸ ἄχρι λήξε αἰῶνα μήκισον ἐτιθέ-
μην, συνεχὲς ἐπισκοπῶν ὅποσάπην τὸ ἰσοχείου εἶη,
καὶ πηνίκα ἤδη λελῆσθαι δεῖν. Καὶ περὶ δὴ τότε ὁ καιρὸς
ἀφίκετο, πρὸς τάχ^Θ ἐμαυτὸν ἀπορρίψας ἀπέρχομαι,
κοσμίως μάλα ἐσχηματισμέν^Θ, ἀντιστρέψας τὸ τρίῳ-

¹ Γενέθλια] Scilicet συμπόσια.

² Τὸ σοιχεῖον] Στοιχεῖον ἐνλαῦθα λέγει τὴν τῷ ἡλίῳ σκιάν. Schol.—
Veteres enim ante horologia inventa ad umbram aut solarii aut
suorum corporum tempus mensurabant; de quo observat Gravius
multis Salmasium disputare in Exercitationibus Plinianis.

μιον, ὡς ἐπὶ τῇ καθαρῳίᾳ γένοιτο ἡ ἀναβολή· καὶ λαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλας τε πολλὰς, καὶ δὴ καίκενον, φοράδην ὑπὸ τέτάρων κεκομισμένον, ὃ με ὑποδειπνεῖν ἔδει, τὸν νοσεῖν λεγόμενον, καὶ ἔδηλε δὲ πονήρως ἔχων ὑπέσενε γῆν, καὶ ὑπέβητε, καὶ ἐνεχρέμπτετο μύχιόν τι, καὶ δυσπρόσοδον, ὡχρὸς ὡς ὄλῳ, καὶ διωδικῶς, ἀμφὶ τὰ ἐξήκουσα ἔτη σχεδόν· ἐλέετο δὲ φιλόσοφος τις εἶναι τῶν πρὸς τὰ μεираκία φλυαρένων. Ὁ γῆν πῶγων μάλα τραλὶκὸς ἦν, ἐς ὑπερβολὴν κερῶν καὶ αἰτιωμένον δὲ Αρχιδίῳ τῷ ἰατρῷ, διότι ἔτως ἔχων ἀφίκετο, τὰ καθήκοντα, ἔφη, καὶ χρὴ προδιδόναι, καὶ ταῦτα Φιλόσοφον ἄνδρα, καὶ μυρία νόσοι ἐμποδῶν ἰσῶνται ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑπερβαίνειν πρὸς ἡμῶν. Οὐ μὲν γὰρ, εἶπον ἐγὼ, ἀλλ' ἐπαινέσεταιί σε, ἦν οἶκοι παρὰ σεαυτῷ μᾶλλον ἀποθανεῖν ἐθέλοις, ἢ περ ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρεμίσαιμεν τὴν ψυχὴν μετὰ τῷ φλέγματι. Ἐκεῖνός μὲν ἔν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης, καὶ προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι τῷ σκώμματι. Ἐφίσταται δὲ μετὰ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελυμένῳ, καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν (τῆτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλέ φησιν, εὖ μὲν ἐποίησας αὐτὸς ἦκων πρὸς ἡμᾶς· καὶ μείον δ' ἂν τί σοι ἐγένητο καὶ ἀπὸντι γὰρ ἀπαντα ἐξῆς ἐπέσαλλο ἂν καὶ ἅμα λέγων, εἰσῆι χεῖρας ὁρέγων αὐτῷ, ἐπερειδομένῳ καὶ τοῖς οἰκέταις. Ἐγὼ μὲν ἔν ἀπίεναί παρεσκευαζόμενος ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς, καὶ ἐπιτολὴν ἐνδοιάσας, ἐπεὶ με πάνυ σκυθρωπὸν εἶδε, πᾶριθι, ἔφη, καὶ σὺ, ὦ Μίκυλλε, καὶ συνδείπνει μεθ' ἡμῶν· τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ κελεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς ἐσιαθῆναι, ὡς σὺ χώραν ἔχης· εἰσῆειν ἔν' μάτην λύκῳ χανὼν παρὰ μικρὸν,

¹ Μάτην γὰρ, ἔσ.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἰδιότροπων τι, καὶ παρ' ἰλιπιδας ἀπολεσχάντων. Schol. *Sic enim lupum praeda inbiantem rictu latè diducere occurrere; quā si frustratur, obambulare inbiantem.* Vid. Erasmi. Adag.

αἰσχυρόμενος, ὅτι ἐδόκεν ἐξεληλακέναι τῇ συμποσίᾳ
τὸ παιδίον τῇ Εὐκράτῃ. Καίπειδ' ἡ κατὰ κλίνεσθαι και-
ρὸς ἦν, πρῶτον μὲν ἀράμενοι ἀνέθεσαν τὸν Θεσμόπολιν,
ἐκ ἀπραγμόνως νῆ Δία, πέντε, οἶμαι, νεανίσκοι εὐμε-
γέθεις, ὑπαυχένια περιβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ὡς δια-
μένοι ἐν τῷ σχήματι, καὶ ἐπιπολὺ καρπερεῖν δύναίη. Εἴτα
μηδενὸς ἀνεχομένῃ πλησίον κατακεῖσθαι αὐτῶν, ἐμὲ κα-
τακλίνουσι φέροντες, ὡς ὁμοβράπεζοι εἶημεν. Τούντεῦ-
θεν ἐδειπνῶμεν, ὦ Πυθαγόρα, πολυούσιον τι καὶ ποικί-
λον δεῖπνον, ἐπὶ χρυσῷ πολλῷ, καὶ ἀργύρῳ καὶ ἐκ-
πώμασι ἢ χρυσῷ, καὶ διάκονοι ὠραῖοι, καὶ μυσουργοί,
καὶ γελωποιοί· καὶ ὅλως, ἡδίστη τις ἦν ἡ διατριβή·
πλήν ἀλλὰ ἐν με ἐλύπει ἡ μερίως, ὁ Θεσμόπολις
ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετὴν τινα πρὸς με διεξιὼν, καὶ διδάσ-
κων, ὡς αἱ δύο ἀποφάσεις μίαν κατὰ φασιν ἀποτελεῖσι,
καὶ ὡς εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νύξ' ἐκ ἐστίν. Ἐνίοτε δὲ, καὶ κέ-
ραλα ἔφασκεν εἶναι μοι καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἔδεν δεο-
μένῳ προσφιλοσοφῶν συνείρει, καὶ ὑπέμενέη τὴν εὐ-
φροσύνην, ἐκ ἑῶν ἀκθεῖν τῶν καθαρίζοντων, ἢ ἀδόν-
των. Τῆτο μὲν σοι, ὦ Ἀλεξίου, τὸ δεῖπνον. ΑΛΕΚ.
Οὐχ ἡδισον ὦ Μικυλλε, καὶ μάλις· ἀπεὶ συνεκληρώ-
θης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι. ΜΙΚ. Ἄκου δὲ καὶ τὸ
ἐνύπνιον· ὥμην γὰρ τὸν Εὐκράτην αὐτὸν ἀπαιδα εἶναι,
οὐκ οἶδ' ὅπως ἀποθνήσκειν· εἴτα προσκαλέσαντά με,
καὶ διαθήκας δέμενον, ἐν αἷς ὁ κληρονόμος ἦν ἀπάν-
των ἐγώ, μικρὸν ἐπισχόντα, ἀποθανεῖν· ἐμαυτὸν δὲ
παρελθόντα ἐς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύ-
ριον, ἐξαιλέειν σκάφαις τισὶ μεγάλαις, ἀεναὸν τε
καὶ πολὺ ἐπιρρέον· τὰ δ' ἄλλα, τὴν ἐσθῆτα, καὶ

* Μικρὸν ἐπισχόντα] Scilicet χρεῖον.

τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ διακόνους, πάντα ἑμὰ,
οἷς τὸ εἶκος, εἶναι. Εἵτα ἐξήλαυνον ἐπὶ λευκῇ ζεύγας
ἐξυπνιάζων, περίβλεπτο ἅπασιν τοῖς ὄρωσι, καὶ ἐπὶ φέ-
θον. Καὶ πρόθεον πολλοὶ, καὶ περιππευον, καὶ εἴ-
ποντο πλείους. Ἐγὼ δὲ, τὴν ἐσθῆτα τὴν ἐκείνου ἔχων,
καὶ δακτυλίδας βαρεῖς, ὅσον ἐκκαίδεκα, ἐξημμένους τῶν
δακτύλων, ἐκέλευον ἐσίασιν τινα λαμπρὰν εὐτρεπισθῆ-
ναι ἐς ὑποδοχὴν τῶν φίλων. Οἱ δὲ, ὡς ἐν ὀνείρῳ εἶκος,
ἤδη παρήσαν, καὶ τὸ δεῖπνον ἄρῃ συνεκομίζετο, καὶ ὁ πό-
τος συνεκροεῖτο· ἐν τῷ ὄνῳ μὲν, καὶ φιλοησίας προ-
πίνοντα ἐν χρυσαῖς φιάλαις ἐκάστω τῶν παρουσίων, ἤδη
τῷ πλακῦτι εἰσκομιζομένους, ἀναδοήσας ἀκαιίως,
συνετάραξας μὲν ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέσρεψας δὲ τὰς
τραπέζας, τὸν δὲ πλεόντων ἐκείνων διασκεδάσας, ὑπνέ-
μιον φέρεσθαι παρεσκεύασας. Ἀρά σοι ἀλόγως αἰα-
νακτῆσαι κατὰ σὺ δοκῶ; ὡς τριέσπερον ἂν ἡδέως
ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρόν μοι γεγόμενον. ΑΛΕΚ. Οὕτω φι-
λόχρυσος, καὶ φιλόπλεξος, ὦ Μίκυλλε; καὶ μόνον τῷ-
το ἐξ ἅπαντος θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὐδαίμων εἶναι
πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίου; ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ
Πυθαγόρα, τῷτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸς, ὅποτε Εὐ-
φορος ἦσθα, ² χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐξημμένους τῶν
ροσφύλων, ἔτω ἐξήεις πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν
τῷ πολέμῳ, ἔνθα σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν
ἀμεινον ἦν. Σὺ δὲ καὶ τότε ἡξίως χρυσῷ διαδεδε-

¹ Φιλοησίας] Φιλοησίαν προπίνειν ἐστίν, ἥνκα τις ἐν ἀρίστῳ ἀπὸ τῆς διείσεως
αὐτῷ φιάλης πᾶν μέρος, τὸ λοιπὸν παράσχη φίλῳ, καὶ τὴν φιάλην χαρισάμενος.
Schol.

² Χρυσὸν καὶ ἄργυρον] Vid. Hom. Il. ρ' v. 50. ubi mortem ejus de-
scribit,

Δήπησεν δὲ πεισῶν, ἀράδῃσι δὲ τείχε' ἐπ' αὐτῷ.
Αἰματὶ οἱ δεινὸν κόμαι, χαρίτῃσιν ἰμὸς οἱ.
Πλοχμαίει δ', οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφηνάωντο.

μέγας

μένες τὰς πλοκάμους ἔχων, διακινδυνεύειν καὶ μοι
δοκεῖ Ὀμηρ. διὰ τὴν Χαρίτεσσιν ὁμοίως εἶπεν σὺ
τὰς κόμας, ὅτι χρυσῶν τε, καὶ ἀργύρῳ ἐσφηνώσῃ
μακρῶν γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ, καὶ ἐρασμιώτεροι ἐφαί-
νοντο, συναναπεπλεγμένοι τῷ χρυσίῳ, καὶ συναπο-
λάμπεσαι μετ' αὐτῶν. Καίτοι τὰ μὲν σὰ, ὡς χρυ-
σοκόμη, μέτρια, ² εἰ Πάνθος υἱὸς ὦν, ἐτίμας τὸ χρυ-
σίον, ὃ δὲ πάντων θεῶν πατήρ, καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρά-
νυς καὶ Ρέας, ὅπως ἡράσθη ³ τῆς Ἀρβολικῆς ἐκείνης μεί-
ρακ. ⁴ καὶ ἔχων εἰς ὃ, τὴν ἐρασμιώτερον αὐτὸν μελαεά-
λοι, εἰδὲ ὅπως ἂν διαφθείρει τὴν Ἀκρισίαν τὴν φρε-
ραῖν, ἀκέραια ἤδη περὶ ὡς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ῥυεῖς διὰ
τῆς τέλης συνῆν τῇ ἀλαπυμένῃ. Ὡς τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ
τῆτ' ἐτι λέλοιμι, ὅσας μὲν χρεῖας παρέχειται ὁ χρυ-
σός, ὡς δὲ, ⁴ οἷς ἂν παρῇ, καλὰς τε αὐτὰς καὶ σο-
φῆς, καὶ ἰσχυρὰς ἀπεργάζεσθαι, τιμὴν καὶ δόξαν συνάπλων,

¹ Τὰ μὲν σὰ, ἔσ. Subauditur πράγματα, ad verbum, tua facta
erant modesta, i. e. quæ tu fecisti, non alia sunt, quam quæ fieri solent.
Leeds.

² Εἰ Πάνθος υἱὸς ὦν, ἔσ. De Pantho non aliud lego, quàm quòd
erat filius Otrei, & Apollinis Sacerdos; neque opinor Lucianum
hic eum taxare, quasi cæteris hominibus esset auri avidior; sed
noluit videri mirum, si Euphorbus Pantho, i. e. Mortali genitus
tanti æstimaret aurum, cum Jovem ipsum ea facere non puduerit.
Leeds.

³ Τῆς Ἀρβολικῆς ἐκείνης μείρακ. Τῆς Δανάης τῇ Ἀκρισίᾳ. Ὁ δὲ Ἀκρί-
σιος βασιλεὺς ὦν τῇ Ἀρβῇ, ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι ὁ γινόμενος, ἀπὸ τῆς θυγα-
τρὸς αὐτοῦ Δανάης φονεύσει αὐτόν. Καὶ διὰ τὴν φροντίδα ἀπέκλιεν αὐτὴν,
ἐν χαλκῷ καὶ ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς αὐτῆς, μετεβλήθη εἰς χρυσόν, καὶ ἐφθάρην αὐτὴν,
εἰσελθὼν διὰ τῶν δαμασίων. Schol. Vid. & Hor. Carm. lib. 3. Od. 15.

⁴ Οἷς ἂν παρῇ, καλὰς τε αὐτὰς, ἔσ.

Omnia enim res
Virtus, Fama, decus, diuina Humanaque, pulchris
Diuitiis parent; quas qui construxerit, ille
Clarus erit, fortis, iustus, sapiens etiam, & rex,
Et quicquid volet ———— Hor Sat. 3. lib. 2. v. 94.

καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε περιβλέπεις καὶ αἰοιδίμους ἐν βραχεὶ τίθησι; τὸν γείτονα γῆν μοι τὸν ὁμότεχνον οἶσθα, τὸν Σίμωνα, ὃς πρὸ πολλῆς δειπνήσαντα παρ' ἐμοί, ὅτε τὸ ἔτυμ' ἤψεν τοῖς Κρονίοις, δύο τόμους τῆς ἀλλανθῆς ἐμβαλὼν. ΑΛΕΚ. Οἶδα, τὸν σιμὸν, τὸν βραχύν, ὃς τὸ κεραμεὺν τρύβλιον ὑφελόμενον ὥχεται ὑπὸ μάλης ἔχων, μετὰ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν· εἶδον γὰρ αὐτὸς, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Οὐκὲν ἐκεῖν' αὐτὸ κλείψας, εἴτα ἐπωμόσατο θεὸς τοσούτους ἀλλὰ τί ἐκ ἐμήνυες, καὶ ἐβόας τότε, ὦ Ἀλεκίρυν, ληϊζομένους ἡμᾶς ὄρων; ΑΛΕΚ. Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατὸν ἦν. Τί δ' ἔν' ὁ Σίμων; εἰπείς γὰρ τι περὶ αὐτῶν ἐρεῖν. ΜΙΚ. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλάσι' ἐς ὑπερβολήν, Δριμύλ' τῆτομα· οὗτ' ὤν μὲν ἔδδ' ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γὰρ, ὃς ἔδδ' αὐτὸς ἠπλῆτο τῶν χρημάτων; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶην· ἀπαύλα ἐκεῖνα κατὰ τῆς νόμους, Σίμων ὁ τὰ βόσκια τὰ πιναρά, ὃ τὸ τρύβλιον περιλείχων, ἄσμεν' ἐξελαύνει, αἰαργῇ καὶ ὑσινόβαφῇ ἀμπεχόμεν', οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσᾶ ἐκπώματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἀπάντων προσκυνέμεν', ἔδδ' προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. Ἐναγχος γέν' ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσιόντα, χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων, ὁ

¹ Κρονίους] Festa erant in Saturni honorem, Mense Decembri celebrata, quibus servi cum Dominis ad eandem Mensam discumbabant, in memoriam scilicet aurei illius seculi, quo regnabat Saturnus, quando nemo dominus, sed omnes pares. Leeds. Unde Hor. Sat. 7. lib. 2.

Age libertate Decembri
(Quando ita majores voluerunt) utere

² Εἴτα ἐπωμόσατο] Nempe αὐτὸν μὴ κεκοφέναι. Leeds.

³ Ἀπαύλα ἐκεῖνα, ἔσθ'.] Nihil est à quo hæc verba ἀπαύλα ἐκεῖνα pendeant; supple igitur ut perfecta sit sententia, πρὸς Σίμωνα καθήκον, καὶ πρὸς Σίμωνα, ἔσθ'.

δὲ ἀθανακτῆσας, ¹ Εἶπαίτε, ἔφη, τῷ πῶχῳ, μὴ, κα-
τασμικρύνειν μὲ τένομα· ἔ γάρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμων-
νίδης ὀνομάζομαι· τὸ δὲ μέλινον, ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτῇ
καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ
ὑπεροῖα, καὶ τὰς μὲν προσίειται, καὶ ἰλεώς ἐστιν, αἱ δὲ
ἀπειλῶσιν ἀνελεῖν αὐτὰς ἀμελῶμεναι. Ὁρᾶς ὅσων ἀ-
γαθῶν ὁ χρυσὸς αἷτιος, εἶγε καὶ μέλαποιεῖ τῆς ἀμορ-
φοῦρας, καὶ ἐρασμίης ἀπεργάζεσθαι, ² ὥσπερ ὁ ποιη-
τικός ἐκεῖνος κεστός· ἀκύνει δὲ καὶ τῶν ποιητῶν λέ-
γόντων,

Ω χρυσεὶ δεξίωμα κάλλισον κτέρας. Καί,
Χρυσὸς γάρ ἐστιν, ὅς βροτῶν ἔχει κράτη.

Ἄλλα τί μέλαζον ἐγέλασας, ὦ Ἀλεκτρυών; ΑΛΕΚ.
Ὅτι ὑπ' αἰνότητος, ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς
πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τῶν πλεονείων· οἱ δ', εὖ ἴσθι,
πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον βιῶσι· λέγω δέ σοι, καὶ
πένης, καὶ πλεονέσιος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἀπανθός
βίῳ πεπειραμένος· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴσῃ ἑκάστω.
ΜΙΚ. Νῆ Δία, καιρὸς γὰρ ἤδη καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἡλ-
λάτῃς, καὶ ἂ σύνοισθα τῷ βίῳ ἑκάστω. ΑΛΕΚ. Ἀκρεῖ,
τοσούτον γε προειδώς, μηδὲνα μὲ σοῦ εὐδαιμονέστερον
βιῶντα ἐώρακέναι. ΜΙΚ. Ἐμὲ, ὦ Ἀλεκτρυών; ἔτω

¹ Εἶπαίτε] *Alloquitur, qui secuti sunt eum, clientes & servos;*
at in plurali numero, sicut decet virum divitem & superbum, ut
scilicet pateret, neminem ejus verba audire non esse paratissimum.
Leeds.

² Ὡσπερ ὁ ποιητικός ἐκεῖνος κεστός.] Hunc olim Junoni, quo amorem
Jovis conciliaret, mutuum dedit Venus. Vid. Hom. Il. ξ v. 214.
ubi Venus :

ἀπὸ γένεσθαι ἐλίσσας κατὰ ἡμέραν,
Ποικίλον· ἐνθάδε οἱ θελήματα πάντα τέτυκτο,
ἐνθ' ἐν μὲν φιλότις, ἐν δ' ἡμέρῳ, ἐν δ' ὀσσηνός,
Πάρεσσις, ἢ τ' ἀκύνει νόον πᾶν κατὰ φρονέοντων.

σοὶ γένοιτο· προάξεις γάρ με λαιδορεῖσθαι σοι· ἀλλὰ εἰπέ ἀπὸ Εὐφόρου ἀρχάμεν¹, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μεβεβλήθης, εἴτα ἔξῃς ἀχρι τῆς Ἀλεκίρου². εἰκὸς γάρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν, καὶ παθεῖν ἐν πολυειδέσι τοῖς βίοις. ΑΛΕΚ. ¹ Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλων³ τὸ πρῶτον ἡ ψυχὴ μοι κατὰπλάμενη εἰς τὴν γῆν ἐνέδου ἐς ἀνθρώπου σῶμα, ² ἢν τινα τὴν κατὰδίκην ἐκλεῦσα, μακρὸν ἂν εἴη λείπειν, ἄλλως τε, ἔτε ὅσιον ἔτε ἐμοὶ εἰπεῖν, ἔτε σοὶ ἀκείειν τὰ τριαῦτα. Ἐπεὶ δὲ Εὐφору⁴ ἐγενόμην. ΜΙΚ. Ἐγὼ δὲ πρό γε τέττε, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν; τῆτό μοι πρότερον εἰπέ, εἰ καὶ γὰρ ποτε ἡλλάγην ὥσπερ σύ. ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. ΜΙΚ. Τίς ἔν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ τῆτο εἰδέναι. ΑΛΕΚ. Σὺ ³ μύρμηξ Ἰνδικός, τῶν τὸ χρυσίον ἀνορυπτόνων. ΜΙΚ. Εἴτα ὤκνευ ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηφμάτων ⁴ ἤκειν ἐς τὸν βίον ἐξ ἐκείνης ἐπισπισάμεν⁵; ἀλλὰ καὶ τί μετὰ

¹ Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλων³, ἔ. c.] Pythagoræ animam ab Apolline ad homines missam fuisse affirmat Iamblichus in vitâ Pythagoræ, c. 2. Animam autem priorem esse corpore à Pythagorâ docuit Platô, in Timæo, & alatum esse, in Phædone. Leeds.

² ἢν τινα τὴν κατὰδίκην] Memorat Clemens Alexandrinus Strom. lib. 3. Philolaum Pythagoricum sic dixisse, Μαρτυρεῖναι δὲ καὶ οἱ παλατοὶ Θεολόγοι τε, καὶ μάστις, ὡς διὰ τινος τιμωρίας ἡ ψυχὴ τῷ σώματι συνζεύχεται, καὶ, καθάπερ ἐν σώματι, τέττω τέθασται· hoc est, testantur autem veteres Theologi, ἔ. vates, quod propter aliqua luenda supplicia anima conjuncta sit corpori, ἔ. in eo, tanquam in sepulchro, condatur. Hujus sententiæ Orpheum esse autorem tradit Plato in Cratylô. Leeds.

³ Μύρμηξ Ἰνδικός.] De his formicis Propertius lib. Eleg. 13.

Inda cavis aurum mittit formica metallis.

& mira de iisdem narrat Plin. lib. c. 31. esse colore felium, magnitudine Ægypti luporum, Indos à se furantes, quod effoderant aurum ἐ cavernis, sollicitatas odore sequi, & quamvis prævelocibus camelis fugientes assequi etiam & lacerare. Huic non multum abimile narrat etiam Herodotus in Thaliâ. Leeds.

⁴ ἤκειν ἐς τὸν βίον] Subaudiri videtur φέρων.

τῷτο ἔσομαι, εἶπέ. Εἰκὸς γὰρ εἰδέναι σε· εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, ἀπάγχομαι ἤδη ἀνασὰς ἀπὸ τῆς πατρί-
 λης, ἐφ' ᾧ σὺ ἔσηκας. ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τῷτο
 ὑδεμῖα μηχανῇ. Πλὴν ἀλλὰ ἐπεὶ περ Εὐφοροῦ ἐγενό-
 μην, (ἐπαινέμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνα) ἐμαχόμεν ἐν Ἰλίῳ,
 καὶ ἀποθανῶν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυ-
 θαγόραν ἦκον. Τέως δὲ περιέμενον αἰοικῶ ἐς ὧς, ἄχρι
 δὴ ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάσῃαι μοι τὸν οἶκον. ΜΙΚ.
 Ἀσὶς ὦν, ὧ τᾶν, καὶ ἀποῖς; ΑΛΕΚ. Καί μάλα,
 ὅδε γὰρ ἔδει τέτων ἢ μόνῳ τῷ σώματι. ΜΙΚ. Οὐ-
 κἔν τὰ ἐν Ἰλίῳ πρότερόν μοι εἶπέ· τοιαῦτα ἦν, οἳά
 φησιν Ὀμηρος γενέσθαι αὐτά; ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκεῖνος
 ἐπίστατο, ὦ Μίκυλλε, ὅς, γιννομένων ἐκείνων, κάμηλα
 ἐν Βάκτροις ἦν; ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν σοί φημι ὑπερφυές
 μηδὲν γενέσθαι τότε, μήτε τὸν Αἴαντα ἔτω μέλαν, μήτε
 τὴν Ἑλένην αὐτὴν ἔτω καλὴν, ὥς οἶον· εἶδον γὰρ
 λευκὴν μὲν τινα, καὶ ἐπιμήκη τὸν τράχηλον, ὥς εἰκά-
 ζειν ἢ κύκλῳ θυγατέρα εἶναι· τᾶλλα δὲ, πάνυ πρεσ-
 βύτιν, ἡλικιωτὴν σχεδὸν τῆς Ἑκάβης, ἣν γε Θησεὺς
 πρῶτον ἀρπάσας, ἐν Ἀφιδναῖς εἶχεν, κατὰ τὸν Ἡρακλέα
 γενόμενος. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἴλε Τροίαν κατὰ
 τοὺς

¹ Ἀχρι δὴ ὁ Μνήσαρχος, ἔσ. c.] i. e. Donec pater Mnesarchus me genuit: corpus domum vocat. Leeds.

² Ἐν Βάκτροις] Bactra urbs Bactrianæ in Asia, pingue solum & camelis aptum, si verum sit id quod tradit Plinius, ibi tantæ magnitudinis tritici grana fieri, ut singula spicas nostras æquent. lib. 18. c. 7. Leeds.

³ Κύκλῳ θυγατέρα] Jovis scilicet sub formâ Cygni. Leeds.

⁴ Τῆς Ἑκάβης] Paridis matris & uxoris Priami. Leeds.

⁵ Ἦν γε Θησεὺς, ἔσ. c.] A Theseo rapta fuit, nondum decimum ætatis annum egressa; sed haud multò post Castori & Polluci eam repetentibus citra injuriam restituta. Vid. Diod. Sic. lib. 4.

⁶ Ὁ δὲ Ἡρακλῆς, ἔσ. c.] De captâ ab Hercule Trojâ. Vid. Hom. Il. ε. v. 640.

τοὺς πατέρας ἡμῶν, τὴς τότε μάλισα. Διηγείτο γὰρ μοι ὁ Πάινθος ταῦτα, κομιδῇ μεираάκιον ὦν, ἐωρακέναι λέγων τὸν Ἡρακλέα. ΜΙΚ. Τί δέ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιῦτος ἦν, ἄριστος τὰ πάντα; ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα; ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν ὕδὲ συνηνέχθην, ὦ Μίκυλλε, ὕδὲ αὖν ἔχοιμί σοι ὕτως ἀκριβῶς τὰ παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν· πόθεν γὰρ πολέμιος ὦν; τὸν μέντοι ἐταῖρον αὐτῷ τὸν Πάτροκλον¹ ἔχαλεπῶς ἀπέκλεινα, διελάσας τῷ δόρατι. ΜΙΚ.² Εἰτά σε ὁ Μενέλαος μακρῶν εὐχερέσερον· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς τὰ Πυθαγόρῃ δὲ ἤδη λέξε. ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν, χρὴ γὰρ, οἶμαι, τὰληθῆ λέγειν, ἄλλως δὲ ἔκ ἀπαίδευτος, ὕδ' ἀμελέτης τῶν καλλίστων μαθημάτων· ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴῤῥυπλον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφήταις ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ἐς τὰ ἄδύα καλεθῶν, ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς³ Ωρε καὶ Ισιδος. / Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, ὕτω διέθηκα τὴς⁴ κατ' ἐκεῖνα Ἑλλήνας, ὥς Οεόν

¹ Ὃς πότε δαῦρ' ἰλθὼν ἔσυχ' ἵππων Λαομέδοντι,
Ἐξ οἷος σὺν θυσι καὶ ἀνδράσι παυροτέραισι,
Ἰλῶ ἐξαλάπαξι πόλιν, χήρῃσι δ' ἀγυιάς.

² Οὐ χαλεπῶς ἀπέκλεινα, Ἑρ.] Non peremissi, ὁ bone, vulnerasti tantum, (nec mirum cum aggressus à tergo) Hector peremit. Vid. Hom. II. π'. v. 806. Leeds.

³ Εἰτά σε ὁ Μενέλαος, Ἑρ.] Vid. II. ρ'. v. 50.

⁴ Ωρε καὶ Ισιδος.] Orum aiunt Regem Ægypti fuisse, nescio quot annos ante urbem Romanam conditam. Isis autem est Dea ab Ægyptiis culta, eadem ac Io. Gilbertus Cognatus in suis in hunc locum annotationibus ait, Ori extare duos libros, eos opinor vult, qui annexi Pieri Valeriani Hieroglyphicis, scripti primi fuerunt ab Oro isto, ut ibi vocatur Apolline, in lingua Ægyptiacā, in Græcam autem nescio à quo Philippo versi. Iudis autem librorum meminit Plato in 2 Dial. de Legum. latione, vocatque τῇ; Ισιδος παρὰ μάλα, τὰ τὸν πολὺν τῶτον σισωσμένα χρόνον μέλη. Leeds.

⁵ Κατ' ἐκεῖνα] Subaud. χώρας.

⁶ ἡ γού

² ἦγόν με. ΜΙΚ. Ἦκετα ταῦτα, καὶ ὡς δόξιας ἀνα-
 βεβιωκέναι ἀποθανών, καὶ ὡς χρυσοῦν τὸν μηρὸν ἐπιδεί-
 ξαιό ποτε αὐτοῖς. Ἐκεῖνο δέ μοι εἶπε, τί σοι ἐπῆλθε
 νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν;
 ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάκρινε τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ.
 Διὰ τί, ὦ Ἀλεκτρυών; ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν
 πρὸς σέ τὴν ἀλήθειαν ὑπὲρ αὐτῶν. ΜΙΚ. Καὶ μὴν
 ἔδεν ἔκνεῖν ἐχρῆν λείπειν πρὸς ἄνδρα σύνοικον, καὶ φί-
 λον· δεσπότην γάρ ἐκ αὐτῶν εἵποιμι ἔτι. ΑΛΕΚ. Οὐδὲν
 ὕβρις, ἔδὲ σοφὸν ἦν· ἀλλ' ἐώρων, ὅτι εἰ μὲν τὰ συνή-
 θη, καὶ ταῦτα τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι, ἦκιστα ἐπι-
 σπάσομαι τὴν ἀνθρώπου ἐς τὸ θάνατον· ὅσω δὲ αὖ
 ξενίζοιμι, τοσούτω καινότερον ὤμην αὐτοῖς ἐσεσθαι.
 Διὰ τῆτο καινοποιεῖν εἰλόμην, ἀπόρρητον ποιησά-
 μεν· τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζουσι ἄλλοι ἄλλως, ἀ-
 παύεις ἐκπλήττωσαι, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν
 χρησμῶν. ΜΙΚ. Ὅρα; καὶ ἀλελῶς με καὶ σὺ ἐν τῷ
 μέρει τοσοῦτον, ὅσον Κροτωνιάων, καὶ Μεταποντίων,
 καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων σοι ἐπομένων,
 καὶ προσκυνέων τὰ ἱχνη, ἃ σὺ πατῶν ἀπολιμ-
 πάνοις. Ἀποδυσάμεν δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα με-
 τημφιάσω μετ' αὐτόν; ΑΛΕΚ. Ασπασίαν τὴν ἐκ Μι-
 λήτης ἑταῖραν. ΜΙΚ. Φεῦ τῆ λόγῃ. Καὶ γυνὴ γὰρ
 ἐγένετο ἐν τοῖς ἄλλοις ὁ Πυθαγόρας; καὶ ἦν ποτε χρό-
 νος, ὅτε καὶ σὺ ὡτόχεις, ὦ Ἀλεκτρυόνων γεννασιότατε,

¹ Κροτωνιάων, ἔσ.]. Crotoniatæ erant incolæ Crotonis, urbis
 Italiæ, non procul à Tarento; Metapontici, incolæ Metaponti,
 oppidi in sinu Tarentino; Tarentini, incolæ Tarenti urbis Italiæ.
 Leeds.

VARIÆ LECT.

² Γρ. in MS. teste Graevio. ἦγον, in Vulgat. ἦδον.

καὶ συνῆσθαι¹ Περικλεῖ Ασπασία ἔσα, καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐτῆς, καὶ ἔρια ἔξαινες, καὶ κρόκην καλῆς, καὶ εἶναι-κίζε² ἐς τὸ³ ἑταιρικόν; ΑΛΕΚ. Πάντα ταῦτα ἐποίησεν, οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ⁴ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ, καὶ⁵ ὁ Ἐλάτης παῖς ὁ Καίνεός· ὥς ὅποσα ἂν ἀποσκώψης εἰς ἐμέ, καὶ εἰς ἐκείνης ἀποσκώψας ἔση. / ΜΙΚ. Τί ἔν, πότερον ὁ βίον ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σὲ ὁ Περικλῆς ὥπνευεν; ΑΛΕΚ. Οἶδας, οἷον τῆ-το ἡρώτησας, ἔδδ' τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκῆσαν τὴν ἀπό-κρισιν; ΜΙΚ. Ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἶπης, ἱκανῶς ὁ Εὐ-ριπίδης διέκρινε τὸ τοιῦτον, εἰπὼν, ὥς τρεῖς ἂν θέ-λοι παρ' ἀσπίδα σῆναι, ἢ ἅπαξ τεκεῖν. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σέ, ὦ Μίκυλλε, ἔκ εἰς μακρὰν ὠ-δύνεσαν. Ἐση γὰρ πότε γυνὴ καὶ σὺ⁷ ἐν πολλῇ τῇ πε-

¹ Περικλεῖ] Pericles vir erat Atheniensis, multā auctoritate & eloquentiā, de quo & Meretriculā suā si plura vis, Vid. Aristoph. in Acharnen. & Plutarchum in vitā Periclis. Leeds.

² Ἑταιρικόν] Subaud. ἔθθ.

³ Τειρεσίας] Ὁ Τειρεσίας, ὡς λέγουσιν, εἶδε τὴν Αθηνὴν λαομένην· ἠμείνη ὀφισθεῖσα μετέσχευ αὐτὸν εἰς γυναῖκα. Schol. Diversam assignat cau- sam Ovidius Metam. lib. III. v. 324.

⁴ Ὁ Ἐλάτης παῖς ὁ Καίνεός.] Cænis erat Elati Lapithæ Filia, quæ à Neptuno per vim compressa, ab eo muneris loco impetravit, ut in virum mutaretur, nullisque unquam vulneribus posset sauciari. Vid. Ov. Met. lib. XII. v. 196.

⁵ Οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ, ἔσθ.] Ἠμφισθέτησαν γὰρ ἀλλήλοις ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα, τίς τῆς λαγνείας μᾶλλον ὀρέγεται, αὐτὴ ἢ γυνή. Καὶ ἔλαβον δικαστὴν τὸν Τεί- ρεσίαν, ὡς ἐμπειροὺς ὄντα δύο. Ὁ δὲ εἶπεν, ὡς ἐναπλάσιον ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ ὀρέ- γεται, καὶ ὀφισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν. Schol.

⁶ Ὡς τρεῖς ἂν, ἔσθ.] Verba sunt Medæ apud Euripidem in Tra- gœdiâ illâ, cui titulus *Medea*, non procul ab initio, sed nonnihil mutata, ibi enim sic se habent,

— ὥς τρεῖς ἂν παρ' ἀσπίδα
Στήται δέλοισι· ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ.

Leeds.

— quin & observatum velim in verbis δέλειν & βύλασθαι, se- quente particulâ ἢ, μᾶλλον sæpe sæpius, ut hîc, subaudiri.

⁷ Ἐς πολλῇ, ἔσθ.] Supp. χρόνον.

ριόδο

ριόδω πολλάκις. ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ Ἀλεκτρυ-
 ῶν, ἀπαντας οἰόμεναι Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ
 ἔν φασι, καὶ Πυθαγόραν ὄντα τὴν ὥραν λαμπρὸν
 πολλάκις Ασπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ· τίς δὲ μετὰ
 τὴν Ασπασίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὐτῷ ἀνεφάνης; ΑΛΕΚ.
 Ὁ Κυνικός Κράτης. ΜΙΚ. ὦ Διοσκύρω, τῆς ἀνο-
 μοιότητος. Ἐξ ἐταίρας φιλόσοφοι; ΑΛΕΚ. Εἴτα
 βασιλεὺς, εἴτα πένης, καὶ μετ' ὀλίγον Σαλράπης, εἴτα
 ἵπποι, καὶ κολοῖος, καὶ βάτραχ, καὶ ἄλλα μυρία·
 μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καθριθμῆσθαι ἕκαστα· τὰ τε-
 λευταῖα δὲ, Ἀλεκτρυῶν πολλάκις ἥσθη γὰρ τῷ βίῳ·
 καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις δουλεύσας βασιλεῦσι, καὶ
 πένησι, καὶ πλεσίοις, τὰ τελευταῖα, καὶ σοὶ νῦν σύνει-
 μι, καὶ αἰετῶν ὀσημέραι σὲ πορνιζόμενον, καὶ οἰμώζον-
 ται ἐπὶ τῇ πενίᾳ, καὶ τὰς πλεσίους θαυμάζοντες,
 ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσόντων κακῶν. Εἰ γὰρ
 ἤδεις τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν, ἐγέλασας αὐ-
 τοὺς ἐπὶ σαυτῷ πρῶτον οἰηθέντι ὑπερευδαίμονεϊν αἰεὶ τὸν
 πλεσίον. ΜΙΚ. Οὐκἔν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τι μά-
 λιστα χαίρεις καλέμεναι, ὥς μὴ ἐπιγάρτοιμι τὸν
 λόγον, ἀλλοῖε ἄλλον καλῶν. ΑΛΕΚ. Διοίσει μὲν ἔ-
 δεν, ἣν τε Εὐφοροῦ, ἣν τε Πυθαγόραν, ἣν τε Ασπα-
 σίαν καλῆς, ἢ Κράτηα, πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι·
 πλὴν τὸ νῦν ὁρώμενον τῆτο, Ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων
 ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὥς μὴ ἀτιμάζοις εὐτελὲς εἶναι δο-
 κῆν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τοσαύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς
 ἔχον. ΜΙΚ. Οὐκἔν, ὦ Ἀλεκτρυῶν, ἐπεὶ δὲ ἀπάντων
 σχεδὸν ἤδη τῶν βίων ἐπειράθης, καὶ πάντα οἶσθα, λέγεις
 ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν πλεσίων, ὅπως βί-
 σιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ πτωχικὰ, ὥς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα
 φῆς, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνων με τῶν πλεσίων. ΑΛΕΚ.

Ἰδοὺ δὴ ἔτως ἐπισκέψαι, ὦ Μίκυλλε· σοὶ μὲν ἔτε πολέμῳ πολὺς λόγος, ἢν λέγῃαι, ὡς οἱ πολέμιοι ἐπελαύνουσιν, ἔδὲ φρονιζέεις, μὴ τὸν ἀγρὸν τέμνωσιν¹ ἐμβαλόντες, ἢ τὸν παραδείσον ζυμπαήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους δηϊώσωσιν, ἀλλὰ τῆς σάλπιγγος ἀκέων μόνον, εἴπερ ἄρα, περιβλέπεις τὸ καλὰ σεαυτὸν, οἷ τραπόμενον χρὴ σωθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον διαφυγεῖν· αἱ δ' εὐλαβῆναι μὲν καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶναι δὲ, ὁρῶντες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς²· καὶ ἢν τε εἰσφέρειν δέη, μόνον καλεῖναι· ἢν τε ἐπεξιέναι, προκινδυνεύειν στρατηγῶντες, ἢ ἱππαρχῶντες, σὺ δὲ εἰσυῖνῃν ἀσπίδα ἔχων, εὐσταλής, καὶ κῆρυξ εἰς σωτηρίαν, ἔτοιμος ἐσιᾶσθαι³ τὰ ἐπινίκια, ἐπειδὰν θύῃ ὁ στρατηγὸς νενικηκώς. Ἐν εἰρήνῃ τὲ αὖ σὺ μὲν τῷ δήμῳ ὢν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλησίαν, τυραννεῖς τῶν πλεσίων· αἱ δὲ, φρίττῃσι, καὶ ὑποπλήσῃσι, καὶ διανομαῖς ἰλάσκειν αὐτοὺς· ληρὰ μὲν γὰρ ὡς ἔχοις, καὶ ἀγῶνας, καὶ θεάματα, καὶ τὰλλα διαρκῆ, ἀπαντα ἐκείνοι ποιῶσι. Σὺ δὲ ἐξελασῇς καὶ δοκιμασῇς πικρὸς, ὥσπερ δεσπότης, ἔδὲ λόγῳ μελαδιδούς ἐνίοτε, καὶν σοὶ δοκῇ, καλεχαλάζης αὐτῶν ἀφθόνως τὰς λίθους, ἢ τὰς ἐσίας αὐτῶν ἐδήμευσας· ἔτε δὲ συκοφάντην δέδρας αὐτὰς, ἔτε ληστὴν, μὴ ὑφέλῃαι τὸ χρυσίον, ὑπερβὰς τὸ θρησκίον, ἢ διορύξας τὸν τοῖχον· ἔτε πράγματα ἔχεις λοφίζομεν⁴, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς κατὰ κράτος οἰκονόμοις διαπυκνέων, καὶ πρὸς τοσαύτας

¹ Ἐμβαλόντες] Subauditur ἐαυτὰς, vel πόδας ἐαυτῶν.

² Καὶ ἢν τε] Subauditur τέλ^{ος}.

³ Τὰ ἐπινίκια] Mos erat finitis triumphis victimas offerre, & postea epulari. Vid. Fung. in voce Triumphus. Leeds. — Subauditur θύματα.

φροντίδας ² μεριζόμεν^Θ. ἀλλὰ κρηπίδας συνελέσας,
 ἑπτά ὀβολὸς τὸν μισθὸν ἔχων, ἐπανασαῖς περὶ δεΐλην
 εἴψιαν, λυσάμεν^Θ, ἣν δοκῇ, σαπέροδην τινὰ, ἣ μαι-
 νίδας, ἣ κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας πριάμεν^Θ,
 εὐφραίνεις σαυτὸν, ἄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελτίστῃ
 πεινία προσφιλοσοφῶν· ὥς διὰ ταῦτα, ὑγιαίνεις τε,
 καὶ ἔρρωσαι τὸ σῶμα, καὶ διακαρβερεῖς πρὸς τὸ κρῦ^Θ.
 οἱ πόνοι γάρ σε παραθήγοντες ἐκ εὐκαταφρόνησον ἀνλα-
 γωνιστὴν ἀποφαίνουσι πρὸς τὰ δοκεῦν^Θ τοῖς ἄλλοις
 ἄμαχα εἶναι· ὥς ἔδεν σοι τῶν χαλεπῶν τέτων νοση-
 μάτων ἐπιβλεῦει. Ἀλλ' ἦν ποτε κῆφος πυρετὸς
 ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ ἀνεπήδη-
 σας εὐθύς, ἀποσεισάμενος τῇ ἀσιτίᾳ· ὁ δὲ φεύγει
 αὐτίκα φοβηθεὶς σε, ψυχρὸν τε ὄρων ἐμφορῶμενον, καὶ
 μακρὰν οἰμῶζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις· οἱ δὲ
 ὑπ' ἀκρασίας ἄθλιοι τί τῶν κακῶν ἐκ ἔχουσι, πο-
 δάγρας, καὶ φθόας, καὶ περιπνευμονίας, καὶ ὑδέρους;
 ταῦτα γὰρ τῶν πολυβελῶν ἐκείνων δαίπνων ἀπόδο-
 να. Τοιγαρὲν οἱ μὲν αὐτῶν, ὥσπερ ὁ Ἰκαρος, ἐπι-
 πολὺ ἄραντες αὐτὸς, καὶ πλησιάζαντες τῷ ἡλίῳ, ἐκ
 εἰδότες ὅτι κηρῷ ἤρμωσο αὐτοῖς ἢ πτέρωσις, μέγαν
 ἐνόησε τὸν πᾶτατον ἐποίησαν, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέ-
 λαγος ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ
 πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ πρόσ-
 γεια, ὥς νοτίζεσθαι ἐνόησε τῇ ἄλμῃ τὸν κηρὸν, ὥς
 τὸ πολὺ οὗτοι ἀσφαλῶς διέπλησαν. ΜΙΚ. Ἐπιεικεῖς
 τινὰς καὶ συνετὰς λέγεις. ΑΛΕΚ. Τῶν μέντοι τε ἀλ-
 λων, ὦ Μίκυλλε, τὰς ναυαγίας πάνυ αἰσχρὰς ἴδεις

VARIE LECT.

² Gr. in MS. teste Grævio, μεριζόμεν^Θ, in vulg. λυσιζόμεν^Θ.

ἄν, ὅταν ὁ Κροῖσος¹ περιτέλιμένον² τὰ πλεῖρα γέ-
 λωτα παρέχη Πέρσαις, ἀναβαίνων ἐπὶ τὴν πυράν,
² ἢ Διονύσιον³ καλαδυθεὶς τῆς τυραννίδος ἐν Κορίν-
 θῳ γράμμασι διδάσκη, μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν παι-
 εῖα συλλαβίζειν ἀναγκάζων. ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Ἀλεκ-
 τρυῶν, σὺ δὲ ὁπότε βασιλεὺς ἦσθα, (φῆς γὰρ καὶ
 βασιλεῦσαι) ποίῃς τινὸς ἐπειράθης ἐκεῖνα τὰ βίη; ἢ
 πᾶσι πανευδαίμων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὅ, τι πέρα ἐσι-
 τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων ἔχων. ΑΛΕΚ. Μὴ δὲ ἀναμνή-
 σης με, ὦ Μίκυλλε, ἔγω τρισάθλιον⁴ ἦν τότε τοῖς
 μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅπερ ἔφησθα, πανευδαίμων εἶναι δο-
 κῶν, ἔνδον δὲ, μυρίαὶς ἀνίαις συνών. ΜΙΚ. Τίσι
 ταύταις; παράδοξα γὰρ καὶ ἔμπανυ πρὸς φῆς.
 ΑΛΕΚ. Ἦρχον μὲν ἐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε,
 παμφόρος τινός, καὶ πλήθει ἀνθρώπων, καὶ κάλλει τῶν
 πόλεων ἐν ταῖς μάλισα θαυμάζεσθαι Ἀσίας, ποταμοῖς
 τε ναυσιπόροις καλαρρεομένης, καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ χρω-
 μένης. Καὶ στρατὸς ἦν πολλή, καὶ ἵππων συγκεκροτή-
 μένη, καὶ θυροφορικὸν ἐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρη-
 μάτων πλῆθος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος⁵ πάμ-
 πολυς, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραυλὸν πᾶσα, ἐς ὑπερ-
 βολὴν ἐξωλεκμένη ὥς ὁπότε προΐοιμι, οἱ μὲν πολ-
 λοὶ προσεκύνεν, καὶ Θεόν τινα ὄραν ὄντο· καὶ ἄλλοι
 ἐπ' ἄλλοις συνέθεον ὀψόμενοί με· οἱ δὲ, καὶ τὰ τέγῃ
 ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἐωρακέναι τὸ
 ζεῦγον⁶, τὴν ἐφεστίδα, τὸ διάδημα, τὰς⁷ ὑποπομ-

¹ Περιτέλιμένον τὰ πλεῖρα.] Ἀπὸ τῆς καλαυθείας ἀπὸ τῆς βασιλείας. Νική-
 σης δὲ αὐτὸν ὁ Κρόσος ἠθέλησεν αὐτὸν καῦσαι· καὶ μετὰ ταῦτα ἐλήσας ἔσωσεν.
 — Schol. Vid. Herod. Clio.

² ἢ Διονύσιον, ἔ.ε.] Vid. Just. lib. 21. c. 5.

VARIAE LECT.

³ Γ. in MS. teste Grævio προπομπύνας. In Vulg. προπέμποντας.
 πρὸς τὸν ὄντα,

πυϋονας, τὰς ἐπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὅποσα με ἦνίκα
 καὶ ἔσρεφεν, ἐκείνοις μὲν τέτοις τῆς ἀγνοίας συνεγίγνωσκον,
 ἐμαυτὸν δὲ ἤλεον, ὅμοιον οὖν τοῖς μεγάλοις ἐκεί-
 νοις· Κολοσσοῖς οἷος ἡ Φειδίας, ἡ Μύρων, ἡ Πραξι-
 τέλης ἐποίησεν· ἐκείνων γὰρ ἕκαστος τὰ ἐκτός, ὁ μὲν
 Ποσειδῶν, ἡ Ζεὺς ἐς πᾶν καλός, ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέ-
 φαντος ξυνεργασμένον, κεραυνόν, ἡ ἀσραπὴν, ἡ
 τρίαῖναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἦν δὲ ὑποκύψας ἰδὼς τὰ ἐνδο-
 θεν, ὅψει μοχλῆς τινὰς, καὶ γόμφους, καὶ ἦλκας διαμ-
 παῖς πεπερονημένους, καὶ κορμῆς, καὶ πηλόν, καὶ σφῆνας,
 καὶ πῖτταν, καὶ τοιαύτην τινὰ πολλὴν ἀμορφίαν ὑπαι-
 κερῆσαν· εἰς λείπειν μυιῶν πλῆθος, ἡ μυδαλῶν ἐμπο-
 λίφευόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε τοιῶτόν τι καὶ βασιλεία
 ἐστίν. ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφησθα τὸν πηλόν, καὶ τὰς γόμ-
 φους, καὶ μοχλῆς, οἳ τινες εἶεν τῆς ἀρχῆς· εἰ δὲ τὴν
 ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλὴν, ἥτις ἐστίν· ὡς τότε ἐξε-
 λαύνειν ἀποδλεπόμενον, καὶ τοσούτων ἀρχόντα, καὶ
 πρῶσκυνέμενον δαιμονίως, ὅσκειν ὕτως Κολοσσιαίῳ πα-
 ραδείγματι· θεσπέσιον γὰρ τι καὶ τῆτο. Σὺ δὲ καὶ τὰ
 ἐνδον ἦδη τῷ Κολοσσῷ λέγε. ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἶ-
 πω σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰς φόβους καὶ τὰ δῆγματα, καὶ
 ὑποψίας, καὶ μῖστος τὸ παρὰ τῶν συνόντων, καὶ ἐπιβου-
 λὰς, καὶ διὰ ταῦτα, ὕπνου τε ὀλίγον, ἐπιπόλαιον
 καὶ κείνον, καὶ ταραχῆς μετὰ οὐκ εὐεργεσίας, καὶ ἐννοίας πολυ-
 πλόκους, καὶ ἐλπίδας αἰεὶ πονηράς, ἡ τὴν ἀσυχολίαν.
 Καὶ χρηματισμῆς, καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ πρῶτα
 ματα, καὶ συνθήματα, καὶ λοισμῆς; ὅφ' ὧν εἰδὲ ὄναρ
 ἀπολαῦσαι τινός ἡδέως ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ
 πάντων μόνον διασκοπεῖν, καὶ μυρία ἔχειν πρᾶγματα·

Κολοσσοῖς] Colossi sunt Statuæ vel imagines hominum supra modum magnæ, & quæ uno oculorum aspectu videri nequeant, ἀπὸ τοῦ κολεῖν τὰ ὄσσω, ἰ. ε. ἀ detruncando oculos. Phidias autem, ἔσ. Statuarii erant peritissimi. Leeds.

Ὁὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδην Ἀἶσάμεμονα ———
 Ὑπνος ἔχε γλυκερός, πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα,

καὶ ταῦτα, ρεῖκόντων Ἀχαιῶν ἀπάντων. Λυπεῖ δὲ τὸν
 μὲν Λυδὸν υἱὸς κωφὸς ὢν. ³ Τὸν Πέρσην δὲ, Κλέαρχος
 Κύρω ξενολογῶν. ⁴ ἄλλον δὲ Δίων, πρὸς ὃς τισι τῶν
 Συραकुσίων κοινολογέμενος. ⁵ καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐ-
 παινέμενος, καὶ ⁶ Περδίκκαν Πτολεμαῖος, ⁷ καὶ Πτολε-
 μαῖον Σέλευκος· ἀλλὰ κακεῖναι λυπεῖ, ὃ ἐρώμενος
 πρὸς ἀνάγκην ζυγῶν, καὶ παλλακίς ἄλλω χαίρει-
 σα, καὶ ἀποσῆσθαι τινες λεγόμενοι, καὶ εὖ ἢ τέτρα-
 ρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζοντες· τὸ δὲ
 μέγιστον, ὑφορᾶσθαι δεῖ τὲς φιλτάτες μάλιστα, καὶ

¹ Οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδην. Ἑρ.] Vid. II. κ'. v. 3. & 4.

² Τὸν μὲν Λυδὸν, Ἑρ.] Cræsum, qui filium habebat mutum, de patris autem salute adeò sollicitum, ut quando Persam quendam in eum, quam esset occisurus, ruentem videret, rupto linguae ligamine, exclamavit, ἀνθρώπε μὴ κτεῖνε Κράσον. Vid. Herod. Clio. & Solin. c. 7. Leeds.

³ Τὸν Πέρσην δὲ, Ἑρ.] Intelligit Arsacen, sive Artaxerxen, Persarum Regem, quando contra Cyrum fratrem bellum gerebat, ad cuius partes defecit Clearchus Græcorum Dux. Vid. Photium in excerptis suis ex Ctesiae Persicis. Leeds.

⁴ Ἄλλον δὲ Δίων. Ἑρ.] Dionysium scilicet Tyrannum, contra quem excitavit Dion Syracusanos. Vid. Diod. Sic. lib. 16. Leeds.

⁵ Καὶ ἄλλον Παρμενίων] Alexandrum, qui Parmenionem à militibus dilectum trucidari iussit. Vid. Curt. lib. 7. cap. 2. & Diod. Sic. lib. 17. Leeds.

⁶ Περδίκκαν] Illum, cui Alexander moriens tradito annulo sibi designavit successorem; sed obstitit Ptolemæus Ceraunius. Vid. Just. lib. 27. c. 2. Leeds.

⁷ Καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος] Non eundem Ptolemæum, nam Ptolemæus Lagus erat, qui Perdiccæ molestiam creavit: cui autem Seleucus, Ptolemæus Ceraunius. Vid. Just. lib. 27. c. 2. Leeds.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ ἢ ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ. 231

ἐκεῖνων αἰεί τι δεινὸν ἤξειν ἐλπίζειν. Ὁ μὲν γὰρ ὑποτῆ
 παιδὸς ἀπέθανεν ἐκ φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ
 τῇ ἐρώμενῃ τὸν δὲ ἄλλον ἴσως ὁμοίωτροπ^α θάλασσαν
 κατέλαβεν. ΜΙΚ. Ἀπαλῆ, δεινὰ ταῦτα φῆς, ὦ Ἀλεκ-
 τρυών. Ἐμοὶ γάρ γε πολὺ ἀσφαλέστερον σκυβόλοισιν
 ἐπικεκυφότα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσοῦς φιάλης κωνείῳ καὶ
 ἀκονίτῳ συνανάκραβεῖσαν φιλότησίαν, ὁ δὲ κίνδυνος
 ἐμοὶ μὲν, εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλῖον, καὶ ἀμόρφοι τῆς
 τομῆς τῆς ἐπ' εὐθύ, ὀλίγον τι αἰμάξαι τῇ δακτύλῳ ἐν-
 τέμον^α οἱ δὲ ὡς φῆς, θανάσιμα εὐωχῆν^{αι}, καὶ ταῦτα,
 μυρίοις κακοῖς συνόντες, εἴτ' ἐπειδὰν πέσασιν, ὅμοιοι
 μάστιγα φαίνονται τοῖς τραυλοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολ-
 λὰς ἰδεῖν ἐστὶ, τέως μὲν ἱ Κεκροπας δῆθεν ὄντας, ἢ
 Σισύφους, ἢ Τηλέφους, διαδήματ' ἔχοντας, καὶ ξίφη ἐ-
 λεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσεισον κόμην, καὶ χλαμύδα χρυ-
 σόπασον, ἣν δὲ, οἷα πολλὰ γίνεσθαι, προσκρέσας τις
 αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέσῃ, γέλῳ^α δηλαδὴ
 παρέχει τοῖς θεαταῖς, τῇ προσωπεῖε μὲν συντριβέν^α
 αὐτῷ διαδήματι, ἡμαρμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς κεφαλῆς
 τῇ ὑποκριτῇ, καὶ τῶν σκελῶν ἐπιπολὺ γυμνεμένων, ὡς
 τῆς τε ἐσθῆτ^α τὰ ἐνδοθεν φαίνεσθαι ῥάκια, δύσῃ^α ὄντας,
 καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπόδεσιν ἀμορφοτάτην, καὶ ἔχει
 καλὰ λόγον τῇ ποδός. Ὅρα, ὅπως μὲ καὶ εἰκάζειν ἐδί-
 δαξας ἤδη, ὦ λέλῃσε Ἀλεκτρυών; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν
 τοιούτον τι ὥφθη ἔσθαι ἵππ^α δὲ, ἢ κύων, ἢ ἰχθύς,
 ἢ βάτραχος ἐπὶ γέναιο, πῶς ἔφες ἐκείνῃ τὴν
 διατριβήν. ΑΛΕΚ. Μακρὸν τῆτοι ἀνακινεῖς τὸν λόγον,
 καὶ ἔ τῇ παρόν^α καιρῷ πλὴν τότε κεφάλαιον.

¹ Κεκροπας δῆθεν, ἔσθαι.] Omnes Reges; Cecrops Athenis, Sisyphus Corinthi, Telephus Myfiæ. Leeds.

¹ ὅδεῖς ὅσις ἐκ ἀπραγμονέσεσθαι τῶν βίων ἔδοξέ μοι τῇ ἀνθρωπείᾳ, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρείαις ² ἑυμμεμέρημένῳ· τελώνῃν δὲ ἵππον, ἢ συκοφάνῃν βάτραχον, ἢ σοφιστὴν κολοῖον, ἢ οἰσοποιὸν κύνωπα, ἢ κύναιδον Ἀλεξερυόνα, καὶ τὰλλα, ὅσα ὑμεῖς ἐπιηδεύετε, ἐκ ἂν ἰδοῖς ἐν ἐκείνοις. ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ Ἀλεξερυών· ἐγὼ δὲ ὅγε πέπονθα, ἐκ αἰσχύνομαι πρὸς σέ λείπειν. Οὐδέπω δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλεῖστον γενέσθαι· ἀλλὰ μοι καὶ τοῦνύπινιον ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔσκηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον καὶ μάλιστ' ἐπὶ τῷ καλῶτάτῳ Σίμωνι ἀποπνίτομαι, τρυφῶντι ἐν ἀταθοῖς τοσούτοις. ΑΛΕΚ. Ἐγὼ σέ ἰάσομαι, ὦ Μικυλλε· καὶ ἐπεὶ περ ἔτι νῦν ἔσιν, ἐξανασᾶς ἔπε μοι, ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκείνον τὸν Σίμωνα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλευσίων οἰκίαν, ὡς ἰδοῖς οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἐσὶ. ΜΙΚ. Πῶς τῆτο, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; ^b εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με συναναγκάσεις. ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Εὐμήης, ὅπερ ἱερός εἰμι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τῆτο, ² ἣν τις τὸ ἔραϊον πλερὸν τὸ μήκισον, ὃ δι' ἀπαλότητ' ἐπικαμπές ἐστί. ΜΙΚ. Δύο δ' ἐσὶ σοι τοιαῦτα. ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ ἀποσπάσας παράσχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βέλομαι, ἀνοίγειν τε ὃ τοιῦτ' ὅπως πάντας θύραν δύναται, καὶ ὅραν τὰ

¹ Οὐδεὶς ὅσις ἐκ ἀπραγμονέσεσθαι τῶν βίων] Pro ὅδεῖς ἦν τῶν βίων ὅσις ἐκ ἀπραγμονέσεσθαι.

² Ἦν τις] Subaud. ἔχει.

VARIÆ LECT.

^a Gr. in MS. teste Grævio ἑυμμεμέρημένῳ, in Vulg. ἑυμμετρημένῳ.

^b Gr. in MS. Grævio, εἰ μὴ καὶ, &c. in Vulg. καὶ μὴν, &c.

πάντα,

πάντα, ἔχ' ὁρώμεν¹ αὐτός. ΜΙΚ. Ἐλελήθεις με, ὦ Ἀλεκτρυών, καὶ σὺ γόης ὢν· ἐμοὶ δ' ἔν' ἦν τῷτο ἅπαξ παρὰσχης, ὅψι ταὶ Σίμων² πάντα ἐν βραχεὶ δεῦρο μεβηνεμένα· μετρίσω γὰρ αὐτὰ παρελθών· ὁ δὲ αὐθις περιβρώξεται ἀποπινῶν ταὶ κατ'ύματα. ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι τῷτο· παρήγειλε γὰρ ὁ Ερμῆς, ἦν τοιῷτόν τι ἐργάσῃαι ὁ ἔχων τὸ πλεον, ἀναβοησαντὰ με καλαφωρᾶσαι αὐτόν. ΜΙΚ. Ἀπίθανον λέγεις, κλέπτην τὸν Ερμῆν αὐτόν ὄντα, τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τῷ τοιῷτῳ. Ἀπίωμεν δ' ὅμως· ἀφέξομαι γὰρ τῷ χρυσίῳ, ἦν δύνωμαι. ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πτίλον· τί τῷτο; ἄμφω ἀπέτιλας; ΜΙΚ. Ἀσφαλέσερον ἔτως, ὦ Ἀλεκτρυών, καὶ σοὶ ἦττον ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὥς μὴ χωλεύοις διὰ θάτερον τῆς ἔρως μέρ³. ΑΛΕΚ. Εἶεν. Ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἀπόμεν, ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλεονίων; ΜΙΚ. Οὐ μένεν, ἀλλὰ ἐπὶ τὸν Σίμωνα, ὃς ἀντὶ δυσυλλάβ³· τετρασυλλαβ³ ἤδη πλεονήσας εἶναι ἀξιοῖ· καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας· τί ἔν' ποιῶ τὸ μετὰ τῷτο; ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πλεον ἐπὶ τὸ κλειθρον.

¹ Ὁ δὲ αὐθις περιβρώξεται ἀποπινῶν ταὶ κατ'ύματα] Vulg. ἀποπίνων. Et interpretes vertunt, *At ille rursus coria calceis affuenda abrodet ebibetque*. Quid autem ebibet? Dein ubi in Græcis sunt coria calceis affuenda? κατ'ύματα sunt soleæ, quæ calceis suppinguntur, & pedibus teruntur. Legas igitur ἀποπινῶν, πονῶ est sordibus inquino, maculo, ἀποπινῶ est sordibus purgo, emaculo: & reddas, *at ille rursus soleas obrodens sordibus purget*. Nam futores etiam ore soleas crepidarum lingendo, & siquid dedecet dentibus abradendo, ut magis niterent, emundasse videntur. Grævius.

² Ἀφέξομαι γὰρ τῷ χρυσίῳ] Non hîc subauditur τί, quod vult Leeds, sed ἱμαῖον vel τὰς χεῖρας ἀπὸ, quod ex præcedentibus facile est colligere.

³ Τετρασύλλαβ³] Συμνωίδης.

ΜΙΚ.

ΜΙΚ. Ἴδοῦ δὴ, ὦ Ἡράκλεις, ἀναπεπέτασαι ὥσπερ
 κλειδίῃ ἢ θύρᾳ. ΑΛΕΚ. Ἡγῶ ἐς τὸ πρόσθεν. Ὅρα
 αὐτὸν ἀγρυπνεῖν, καὶ λογιζόμενον; ΜΙΚ. Ὅρῳ, νῆ Δία,
 πρὸς ἀμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν Θρυαλλίδα· καὶ
 ὠχρὸς δ' ἐστίν, καὶ οἷδ' ἀπόθεν, ὦ Ἀλεξίρυν, καὶ
 καλέσκηκεν ὅλῳ ἐκείνῳ ὑπὸ φρονίδων δηλαδὴ·
 καὶ γὰρ νοσεῖν ἄλλως ἐλέγχο. ΑΛΕΚ. Ἀκυσσον ἄφ-
 σον, εἴση γὰρ ὅθεν ἔτις ἔχει. ΣΙ. Οὐκὲν τάλαντα
 μὲν ἐβδομήκοντα ἐκεῖνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ
 καθορώμεναι, καὶ ὑδεὶς ὅλως εἶδε· τὰ δὲ ἐκκαίδεκα
 εἶδεν, οἶμαι, Σισύλῳ ὁ ἱπποκόμῳ ὑπὸ τῇ φάτ-
 νῃ κατακρύπτοντά με· ὅλως γὰρ περὶ τὸν ἱππῶνά ἐστιν
 καὶ πάνυ ἐπιμελής, ἄλλως τ' ἐδὲ φιλόπονος ὢν. Εἰ-
 κὸς δὲ διηρησθαι πολλῶν πλείων τέτων· ἢ πόθεν γὰρ
 ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ ἔτιω μέλαν, ὠψώνηκεν ἐχθρὸς;
 ἐλέγχο δὲ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε δραχ-
 μῶν· ὅλως τὰμὰ ἔτοι σπαθῶσι· τὰ κακοδαίμονος
 ἀλλ' ἐδὲ τὰ ἐκπώμαλα ἐν ἀσφαλεῖ μοι ἀπὸκειται,
 τοσαῦτα ὄντα. Δέδια γὰρ μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον,
 ὑφέλῃται ταῦτα πολλοὶ φθονῶσι, καὶ ἐπιβελεύεσσι
 μοι, καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. ΜΙΚ. Νῆ Δία·
 σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ καὶ τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἀπει-
 μι ἔχων. ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ κατα-
 φωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. ΣΙ. Ἄριστον γὰρ ἀγρυπνεῖν

¹ Τὰ κακοδαίμονα] Refer ad Genit. ἱμοῦ inclusum in τὰμα. Si-
 milis apud Latinos locutio.

— nostros vidisti flentis ocellos.

Leeds.

VARIÆ LECT.

² Γρ. in MS. teste Grævio, εἶδεν οἶμαι, ἔσ. in Vulg. δεῖσθ οἶμαι.

αὐτὸν

αὐτὸν φυλάττειν· ἅπασαν περὶ εἰμι διαναστὰς ἐν κύ-
κλῳ τὴν οἰκίαν· τίς ἔστος; ὁρῶ σέ τε, ὦ τοιχώρυχε,
μὰ Δία· ἐπεὶ κίων γε ὦν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. Ἀριθ-
μήσω αὖθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μὴ τί με πρῶτον
διέλαθεν. Ἴδου πάλιν ἐψόφηκέ τις ἐπ' ἐμέ· δηλαδὴ
πολιορκῶμαι, καὶ ἐπιβλεύομαι πρὸς ἀπάντων· πῶ
μοι τὸ ξιφίδιον; ἂν λάβω τινά; θάπλωμεν αὖθις τὸ
χρυσίον. ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μὲν σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ
Σίμωνος. Ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινά, ἕως ἔτι
ὀλίγον τῆς νυκτὸς λοιπόν· ἔσιν. ΜΙΚ. Ὁ κακοδαίμων
οἶον βιοῖ τὸν βίον. Ἐχθροῖς ἔτω πλεῖν γένοιτο· κατὰ
κῶρρης γῆν παλάσσας αὐτὸν ἀπελθεῖν βελομαι. / ΣΙ.
Τις ἐπάταξέ με; λησεύομαι ὁ δυσυχής. ΜΙΚ. Οἴ-
μωζε, καὶ διαδρύπνει, καὶ ὅμοιος γίνεσθαι τὸ χρῶμα τῷ
χρυσῷ, προσεήκως αὐτῷ· ἡμεῖς δὲ, εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα
τὸν δανείσθην ἰδῶμεν· ἢ μακρὰν δὲ καὶ οὗτος οἰκεῖ
ἀνέωκται αὕτη ἡμῖν ἢ θύρα. ΑΛΕΚ. Ὅρῳς ἐπαρτυ-
νῆναι καὶ τῆτον ἐπὶ φρονίδαν, ἀναλοφίζομενον τὲς τό-
κας, καὶ τὲς δακτύλους καλεσκληκότα, ὃν δεήσει μετ'
ὀλίγον πάλιν ταῦτα λιπόναι, σίλφην, ἢ ἐλπίδα, ἢ
κυνόμυιαν γενέσθαι; ΜΙΚ. Ὅρῳ κακοδαίμονα, καὶ ἀνόη-
τον ἄνθρωπον, οὐδὲ νῦν πολὺ τῆς σίλφης, ἢ ἐμπίδος
ἄμεινον βιῆναι· ὡς δὲ καὶ ἔστος εἰσέτηκεν ὅλος ὑπὸ
τῶν λοίστρων. Ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν. ΑΛΕΚ. Παρὰ
τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ· καὶ ἰδοὺ γὰρ ἀνέωκται καὶ
αὕτη ἡ θύρα· ὥς εἰσίσωμεν. ΜΙ. Ἀπανῆα ταῦτα μι-
κρὸν ἐμπροσθεν ἐμὰ ἦν. ΑΛ. Ἐτι γὰρ σὺ ὀνειροπολεῖς
τὸν πλεῖστον; ὁρῳς γῆν τὸν Εὐκράτην αὐτὸν μὲν ὑπὸ τῷ
οἰκέτῃ πρεσβύτῃ ἄνθρωπον. ΜΙ. Ὅρῳ, καὶ Δία,
καταπυλῶσινεν τινά, καὶ πασχηλιασμόν, καὶ ἀσέλγειαν
ἐκ ἀνθρωπίνην, τὴν γυναῖκα δὲ ἐτέρωθι ὑπὸ τῷ μα-
γεῖρῃ

γείρε μοιχευομένην καὶ αὐτήν. ΑΛ. Τι ἔν; ἐθέλεις
 αὖ καὶ τῶν κληρονομεῖν, ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντ᾽ α
 ἔχειν τὰ Εὐκράτους; ΜΙ. Μηδαμῶς, ὦ Ἀλεξίρυον.
 λιμῶ πρότερον ἀπολοίμην, ἢ τοιούτῳ τι πείσωμαι.
 χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δεῖπνα· δύο ὄβολοι ἐμοί
 γε πλεόντος ἐσι μάλλον, ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τῶν οἰ-
 κετῶν. ΑΛ. Ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυ-
 καυγὲς αὐτὸ, ἀπῶμεν οἴκαδε παρ' ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ,
 εἰσαυθὺς ὄψει, ὦ Μίκυλλε.

ΘΕΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

ΖΕΥΣ.

ΜΗΚΕΤΙ τοιοῦτις, ὦ Θεοί, μηδὲ κατὰ γω-
 νίας συσρεφόμενοι, πρὸς ἑς ἀλλήλοις κοινολο-
 γεῖσθε, ἀγανακτῆτες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡ-
 μῖν τῆ συμποσίᾳ· ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀποδεδόται περὶ τῶ-
 νων ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος ἐς τὸ φανερόν τὰ δο-
 κῆντά οἱ, καὶ κατηγορεῖτω· σὺ δὲ κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ
 κήρυγμα τὸ ἐκ τῆ νόμου. ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα· τίς
 ἀγορεύειν βύβειναι τῶν τελείων Θεῶν, οἷς ἔξεςιν; ἡ δὲ
 σκέψις περὶ τῶν μετοίκων καὶ ξένων. ΜΩΜ. Ἐγὼ ὁ
 Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ἐπιτρέψῃς εἰπεῖν. ΖΕΥΣ.
 Τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφίησιν· ὥς ἔδεν ἐμὲ δέησιν. ΜΩΜ.
 Φημί τοῖσιν δεινὰ ποιεῖν ἐνίς ἡμῶν, οἷς ἔκ ἀπό-
 χρη Θεὸς ἐξ ἀνθρώπων αὐτὰς γεγενῆσθαι, ἀλλ' εἰ μὴ
 καὶ τὰς ἀκολέθους, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰσοτίμους ἡμῖν
 ἀποφανῆσιν, ἔδεν μέγα, ἔδεν κεανικὸν οἰοῦναι ἐργάσα-
 σθαι· ἀξίω δὲ, ὦ Ζεῦ, μέγα παρρησίας μοι δοῦναι εἰπεῖν·
 ἔδεν γὰρ αὖ ἄλλως δυναίμην· ἀλλὰ πάντες με ἴσα-
 σιν

σιν ὡς ἐλεύθερός εἰμι τὴν γλῶτταν, καὶ ἔδεν ἂν καλῶ-
 σιωπήσαιμι τῶν ἢ καλῶς γινομένων· διελέχω γὰρ
 ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκῦντά μοι ἐς τὸ φανερόν, ἔτε
 δειδιώς τινα, ἔτε ὑπ' αἰδοῦς ἐπικαλύπτων τὴν γνώ-
 μην· ὥς τε καὶ ἐπαχθὲς δοκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ συκο-
 φαντικός τὴν φύσιν, δημόσιός τις καλῆτορ^Θ· ὑπ' αὐ-
 τῶν ἐπονομαζόμεν^Θ. Πλὴν ἄλλ' ἐπεὶ περ ἔξεςι, καὶ
 κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, δίδως μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, ἔ-
 δέν ὑποσειλάμεν^Θ ἔρω. Πολλοὶ γὰρ, φημί, ἔκ ἀ-
 γαπῶντες, ὅτι αὐτοὶ μετέχεσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρί-
 ων, καὶ εὐωχῆνται ἐπίσης, καὶ ταῦτα. Θνητοὶ ἐξ ἡμι-
 σείας ὄντες ἔτι καὶ τῆς ὑπέρετας, καὶ διασώτας τῆς
 αὐτῶν ἀνῆλθον ἐς τὸν ἔρανόν, καὶ παρενέβραψαν· καὶ νῦν
 ἐπίσης διανομάς τε νέμονται, καὶ θυσιῶν μετέχεσιν, ἔδὲ
 καλῶ βαλόντες ἡμῖν τὸ μελοίκιον. ΖΕΥΣ. Μηδὲν αἰ-
 νιγματώδως, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς καὶ διαρρήδη
 λέξε, προσιθεὶς καὶ τῆνομα. Νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀ-
 πέρριπταί σοι ὁ λόγ^Θ, ὡς πολλὰς εἰκάζειν, καὶ ἐφαρ-
 μόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις· χρηὴ δὲ παρρη-
 σιασὴν ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν. ΜΩΜ. Εὖτε, ὦ
 Ζεῦ, ὅτι καὶ παρορρύνεις με πρὸς τὴν παρρησίαν· ποιεῖς
 γὰρ τῆτο βασιλικὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον· ὥς τε
 ἔρω καὶ τῆνομα· ὃ γὰρ τοι γενναιότατος Διόνυσος· ἡμιάν-
 θρωπ^Θ ὢν, ἔδὲ Ἑλλήν μῆτρόθεν, ἀλλὰ ² Συροφοί-
 νικός

¹ Ἡμιάνθρωπ^Θ ὢν,] Ex Matre scilicet, quæ teste Euripide fuit Se-
 mele, Cadmi Filia,

Ἦκω Διὸς παῖς τήνδε Θεαίων χόρα
 Διόνυσ^Θ, ὃν τίλλει ποθ' ἡ Κάδμος κόρη
 Σμείλη——Vid. Eurip. Bacch. v. 1.

² Συροφοίνικός τιν^Θ ἑμπόρευ, ἔ'c.] Cadmus erat Phœnicum Rex.
 Ἐμπορεῖν autem vocat, quod Phœnices primi mercaturum exercuisse
 feruntur; de illis enim Dionysius,

νικός τίν' ἔμπορον τῆ Κάδμου θυγατρὶδος, ἐπεὶ περ
 ἤξιώθη τῆς ἀθανασίας, οἷος μὲν αὐτός ἐστιν ἔλῃω, ἔτε
 τὴν 'μίτραν, ἔτε τὴν μέθην, ἔτε τὸ βάδισμα πάντες
 γὰρ, οἶμαι, ὁρᾶτε ὡς Δῆλος, καὶ γυναικεῖ τὴν φύσιν,
 ἡμιμανῆς, ἀκράτῃ ἔωθεν ἀποπνέων· ὁ δὲ, καὶ ὅλην φρα-
 τρίαν εἰσεποίησεν ἡμῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπαγόμενον πά-
 ρεσι, καὶ θεὸς ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σιληνόν, καὶ
 Σατύρους, αἰθροίκους τινας, καὶ αἰπόλους τὰς πολλὰς, σκιρ-
 τητικὰς ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότους. ² Ὡν
 ὁ μὲν, κέραλα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω
 αἰγὶ εἰκώς, καὶ γένειον βαθὺ καθειμένον ὀλίγον τράγῃ
 διαφέρων ἐστίν, ³ ὁ δὲ, φαλακρὸς γέρων, σιμὸς τὴν ῥῖνα,
 ἐπὶ ὅντι τὰ πολλὰ ὀχόμενον, Λυδὸς ἔστ'· οἱ δὲ Σά-
 τυροι, ὅξεῖς τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ φαλακροὶ, κεράσαι, οἷα
 τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέραλα ὑποφύειν,
 Φρύγες τινὲς ὄντες ἔχουσι δὲ καὶ ἔρας ἀπάντες. Ὅρατε
 οἷους ἡμῖν θεὸς ποιεῖ ὁ γενναῖος; εἴτα θαυμάζομεν,
 εἰ καὶ ἀφρονέσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι, ὁρῶντες ἔτω γε-
 λοῖος θεὸς, καὶ τερασίης; ἔω γὰρ λείπειν, ὅτι καὶ
 δύο γυναῖκας ἀνήλασε, τὴν μὲν ἐρωμένην ἔσαν αὐτῷ,
⁴ τὴν Ἀριάδην, ἧς, καὶ τὸ σέφανον ἐκάλεξε τῷ τῶν
 αἰσέρων

Οἱ πρῶτοι νῆυσιν ἐπιμήσαντο θαλάσσης,
 Πρῶτοι δ' ἐμπορίας ἀλιδινέῃ ἐμήσαντο.

Vid. Διον. Περιήγ. v. 907.

¹ Μίτραν] Μίτρα ὁ γυναικεῖ τῆς κεφαλῆς ἀναδισμός. Schol.

² Ὡν ὁ μὲν, ἔστ'.] Pan; de quo, nec non iis, qui sequuntur. Vid. Natal. Com. lib. 5.

³ Ὁ δὲ φαλακρὸς, ἔστ'.] Τὸν Σιληνὸν λέγει. Scholiastes.

⁴ Τὴν Ἀριάδην, ἔστ'.] De quâ Propertius Bacchum alloquens,

*Te quoque enim non esse rudem testatur in astris
 Lynceibus in cælum vecta Ariadna tuis.*

ἀσέρων χορῶ· τὴν δὲ Ἰκαρίε τῷ γεωργῷ θυγατέρα·
 καὶ ὁ πάντων γελοιότατον, ὦ θεοὶ, καὶ τὴν κύνα τῆς Ἡρι-
 γόνης, καὶ τῆτον ἀνήγαγεν, ὥς μὴ ἀνιῶτο ἡ παῖς, εἰ
 μὴ ἔξει ἐν τῷ ἔρανῳ τὸ ζύνηθες ἐκεῖνο, καὶ ὅπερ
 ἡγάπα κυνῖδιον. Ταῦτα ἔχ' ὕβρις ὑμῖν δοκεῖ, καὶ
 παροιμία, καὶ γέλως; ἀκῆσατε δ' ἔν καὶ ἄλλης.
 ΖΕΥΣ. Μηδὲν, ὦ Μῶμε, εἴπης, μήτε περὶ Ἀσκληπιῷ,
 μήτε περὶ Ἡρακλέεσσι· ὁρῶ γάρ, οἳ φέρη τῷ λόγῳ·
 ἔτοι γάρ, ὁ μὲν αὐτῶν ἰᾶται, καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῶν νόσων,
 καὶ ἔστι

—— πολλῶν ἀνιάξει· ἄλλων·

ὁ δ' Ἡρακλῆς, υἱὸς ὢν ἐμὸς, καὶ ὀλίγων πόνων ἐπρί-
 ατο τὴν ἀθανασίαν, ὥς μὴ καλῆγορεῖ αὐτῶν. ΜΩΜ.
 Σιωπήσομαι διὰ σέ, ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων·
 καίτοι εἰ μηδὲν ἄλλο, ἔτι τὰ² σημεῖα ἔχουσι τῷ πυ-
 ρός. Εἰ δὲ ἔξῃν καὶ πρὸς αὐτόν σε τῇ παρρησίᾳ χρῆσθαι,
 πολλὰ αὖ εἶχον εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Καὶ μὲν πρὸς ἐμὲ
 ἔξεσι μάλιστα. Μῶν δ' ἔν καὶ μὲ ξενίας διώκεις; ΜΩΜ.
³ Ἐν Κρήτῃ μὲν καὶ μόνον τῆτο ἀκῆσαί ἐστιν, ἀλλὰ καὶ
 ἄλλο

De coronâ autem ejus Vid. Ovid. Met. lib. 8. quin & meminit
 Hor. Carm. lib. 2. Od. 19.

—— Beatae Conjugis additum
 Stellis Honorem ———

¹ Τὴν δὲ Ἰκαρίε, ἔσθ.] Erigonen, quæ ex dolore paternæ necis,
 quem suffici inebriati occiderant, sibi necem conscivit, Deorum-
 que miseratione in cælum translata Virginis nomen obtinuit. Vid.
 Hygin. & Apoll. lib. 3. De Cane autem ejus mentionem facit
 Ov. Fast. lib. 5.

Nocte sequente diem canis Erigoneius exit.

² Σημεῖα ἔχουσι τῷ πυρός.] Vid. Dial. inter Jovem, Æsculapium,
 & Herculem.

³ Ἐν Κρήτῃ μὲν, ἔσθ.] Unde Callimachus in Hymno suo in Jo-
 vem, v. 8,

Κρήτις

ἄλλό τι περὶ σοῦ λέγῃσι, καὶ τάφον ἐπιδείκνυσσιν.
 Ἐγὼ δὲ ὅτε ἐκείνοις πείθομαι, ὅτε Ἀχαιῶν Αἰγυῖ-
 σιν, ὑποβολιμαῖόν σε εἶναι φάσκουσιν· ἃ δὲ μάλιστα
 ἐλεγχθῆναι δεῖν ἠγῶμαι, ταῦτα ἔρω. Τὴν γὰρ τοι ἀρ-
 χὴν τῶν τοιούτων παρανομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τῆ
 νοθευθῆναι ἡμῶν τὸ ξυνέδριον, σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέσχες,
 θνηταῖς ἐπιμιθύνμεν¹, καὶ καλῶν παρ' αὐτάς· ἐν ἄλ-
 λοῖς ἄλλω σχήμασι· ὥς ἡμᾶς δεδιέναι, μή σε καλα-
 θύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὅπότε ἂν ταῦρ² ἦς, ἢ τῶν χρυσο-
 χόων τις κατεργάσῃαι χρυσὸν ὄνλα, καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὄρ-
 μ³, ἢ ψέλλιον, ἢ ἐλλόβιον ἡμῖν γένη· πλὴν ἀλλὰ ἐμ-
 πέπληκας γε τὸν ἔρανόν τῶν ἡμιθέων τέτων· ἔ γὰρ ἂν
 ἄλλως εἴποιμι. Καὶ τὸ πρᾶγμα γελοιότατόν ἐστιν, ὅπότε
 ἂν τις ἄφνω ἀκέσῃ, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν Θεὸς ἀπε-
 δείχθη, ὁ δὲ Εὐρυσθεὺς, ὃς ἐπέταττεν αὐτῷ, τέθνηκε·
¹ καὶ πλησίον Ἡρακλέους νεώς, οἰκέτε ὄνλ⁴, καὶ Εὐ-
 ρυσθέως τάφ⁵, τῆ δεσπότης αὐτῆς. Καὶ πάλιν ἐν Θή-
 ραις, Διόνυσ⁶ μὲν Θεός· οἱ δ' ἀνέψιοι αὐτῆς, ὁ Πεν-
 θεὺς, καὶ ὁ Αἰχλαῖων, καὶ ὁ⁷ Λεαρχ⁸, ἀνθρώπων ἀπάν-
 των κακοδαιμονέσασιοι. Ἀφ' ἧς δὲ ἅπαξ σὺ, ὦ Ζεῦ,
 ἀνέμψας τοῖς τοιούτοις τὰς θύρας, καὶ ἐπὶ τὰς θνητὰς
 ἐτρέψῃς, ἅπαντες μεμίμησαι σε, καὶ ἔχι ἄρρενες
 μόνον, ἀλλ' ὅπερ αἰσχίσον, καὶ αἱ θήλειαι θεαί·

Κρήτι· αἱ ψεύσται· κ' γὰρ τάφος, ὦ ἄνα, σὺ

Κρήτις ἐκτετήσαντο· σὺ δ' ἔθάνεις, ἵσσι γὰρ αἰεὶ.

¹ Οὗτε Ἀχαιῶν Αἰγυῖσιν] *Ægium Achaiæ Oppidum.*

² Ἄλλοις ἐν ἄλλω σχήμασι]

Ζεὺς, Κύν⁹, Ταῦρ¹⁰, Σάτυρ¹¹, Χρυσός, δι' ἑρῶλα
 Λήδης, Εὐρώπης, Αἰλιόπης, Δανάης.

³ Καὶ πλησίον, *ἔσ.*] In *Sicyoniâ Templum Herculi fuit, Vid. Natal. Com. lib. 7. Eurystheus vero sepultus erat in Gargetto. Vid. Strab. Geog. lib. 8.*

⁴ Λεαρχ¹², *ἔσ.*] De *Learcho* vid. p. 6. not. 2. *Penthe* autem & *Actæonis* bene notas *Historias* non est cur *memorem.*

τίς

¹ Τίς γὰρ ἐκ οἷδε τὸν Ἀγχίσην, καὶ τὸν Τιθωνόν, καὶ τὸν
 Ενδυμίωνά, καὶ τὸν Ιασίωνα, καὶ τὰς ἄλλας; ὥς τε ταῦτα
 μὲν εἰσὶν μοι δοκῶ μακρὸν γὰρ ἂν τὸ διελέγχειν
 γένοιτο. ΖΕΥΣ. ² Μηδὲν περὶ τῆ Γανυμήδους, ὦ Μω-
 με, εἵπης· χαλεπανῶ γὰρ, εἰ λυπήσεις τὸ μεираάκιον,
 ονειδίσας ἐς τὸ γένεσθαι. ΜΩΜ. Οὐκ ἔν μὲν περὶ τῆ
 ἀεὶ εἶπω, ὅτι καὶ ἔστος ἐν τῷ ἔρανῳ ἐσιν, ἐπὶ τοῦ
 βασιλείᾳ σκήπτρου καθεζόμενος, καὶ μονονυχί ἐπὶ
 τὴν κεφαλὴν σε νεοτρεύων, Θεὸς εἶναι δοκῶν; ἢ καὶ
 τῆτον τῆ Γανυμήδους ἕνεκα εἰσομεν; ἀλλ' ὁ ἄττις
 γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῶν
 ἐπεισεκεκληθήσαν ἔτοι; ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος, ὁ Μῆδος,
 ὁ τὸν κἀνδύν, καὶ τὴν τιάραν, ἐδὲ ἐλληνίζων τῇ φωνῇ
 ὥς ἐδ', ἣν προπῆ τις, ξυνίησι. Τοιγαροῦν αἱ Σκύθαι,
 καὶ οἱ Γέται, ταῦτα ὁρῶντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῶν χαί-

¹ Τίς γὰρ ἐκ οἷδε τὸν Ἀγχίσην, ἔσ.] Allusum est ad Venērem, Au-
 roram, Lunam, & Cererem, quæ cum his consuetudinem ha-
 buerunt, Observatum enim dedit Palmerius, Ιασίωνα legendum
 esse, non Ιάσωνα, (quod omnes, quos vidi, Codices præ se ferunt)
 Ιasionem enim ob Cereris amores à Jove Zelotypo fulminatus est.

² Μηδὲν περὶ τῆ Γανυμήδους, ἔσ.] De Ganymede ab aquilâ raptο,
 Vid. Nat. Com. lib. 9. & Hom. Il. 6. v. 231.

Τρεῖς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
 Ἰλὸς τ' Ἀσσύρακος τε, καὶ ἀνδρῶν Γανυμήδης,
 ὅς δ' ἡ κάλλις γένετο θνητῶν ἀνθρώπων.
 Τὸν καὶ ἀνδρείαντο θεοὶ διὰ οἰνοχοεῖν
 Κάλλις· ἕνεκα οἷο, ὅν' ἀθανάτοισι μελεῖν.

³ Ἄττις, ἔσ.] Ἄττις Φρύγιος Θεός, Μίθρης δὲ Περσικός, ὁ μὲν Μίθρης ὁ
 αὐτὸς τῷ Ἡφαίστῳ, ἄλλοι δὲ τῷ Ἡλίῳ φασίν· τὸν Ἄττιν δὲ Φρύγες σέβουσι, τὸν
 αὐτὸν εἶνα τῷ Διονύσῳ. Vid. Scholiast. in Luciani Δία τραγῳδῶν.
 Corybas autem erat Jasonis & Cybeles F. quem Diodorus Sici-
 lus lib. 6. asserit sacra matris Deum in Phrygiam detulisse, eos-
 que qui illius Deæ sacrificiis incubuerunt, de suo nomine Cory-
 bantas appellasse. Sabazium autem alii Bacchi filium fuisse;
 alii Bacchum ipsum, alii alium Dæmonem, inquirunt. Vid. Nat.
 Com. lib. 5.

ρεῖν εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπαθαναλίζεσθαι, καὶ θεὸς χειροῖον-
σιν εἰς ἃν ἐβελήσωσι, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ καὶ
¹ Ζάμολξις, δοῦλος ἂν, παρενεγράφη, ἐκ οἷδ' ὅπως
διαλαλαθῶν. Καίτοι ταῦτα πάντα, ὦ Θεοί, μέτρια. Σὺ
δὲ, ² ὦ κυνοπρόσωπε, καὶ σινδόσιν ἐσαλμένε Αἰγύπτιε,
τίς εἶ, ὦ βέλῃσε, ἥ' πῶς ἀξιοῖς Θεὸς εἶναι ὑλακίων;
τί δὲ βελλόμενος καὶ ³ ὁ Μεμφίτης ἔτος ταῦρος, ὁ
ποικίλος, προσκυνεῖται, καὶ χρᾶ, καὶ προφήτας ἔχει;
αἰσχύνομαι δὲ ⁴ Ἰσίδας καὶ πιθήκας εἰπεῖν, καὶ τράγας,
καὶ ἄλλα πολλῶν γελοιοτέρα, ἐκ οἷδ' ὅπως, ἐξ Αἰ-
γύπτου παραβυσθενῆα εἰς τὸν ἑρανόν· ἂ ὑμεῖς, ὦ Θεοί,
πῶς ἀνέχεσθε ὀρῶντες ἐπίσης, ἥ καὶ μᾶλλον ὑμῶν
προσκυνέμενα; ἥ σὺ, ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεις, ⁵ ἐπειδὴν
κρίῃ κέρατα φύσωσί σοι; ΖΕΥΣ. Αἰσχρὰ ὡς ἀληθῶς
ταῦτα φῆς τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων· ὅμως δ' ἔν, ὦ

¹ Ζάμολξις, δαλ., Ἑρ.] Zamolxis, cui Getæ sacra faciunt, pro Saturno eum habentes, Pythagoræ servus fuit. Vid. Herod. Melpom. & Diog. Laert. lib. 7.

² Ω κυνοπρόσωπε] Anubis, Deus canino capite, apud Ægyptios cultus. Vid. Plut. de Isid. & Osiride, & Diod. Sic. lib. 1.

³ Ο Μεμφίτης ἔτος ταῦρος] Apis seu Osiris sub bovis imagine ab Ægyptiis cultus,

Et comes in pompâ corniger Apis erat.

Ov. Amor. 2. 13.

— *Atque suum pubes miratur Osirim*

Barbara, Memphitem plangere docta Bovem.

Tib. lib. 1. El. 1.

Memphites autem dictus est, a Memphî Urbe Ægypti, ubi colebatur. Vid. Diod. Sic. lib. 1.

⁴ Ἰσίδας, Ἑρ.] Ibis est avis, quæ serpentibus, qui Ægyptum infestam habent, exitio est, ideoque divinos sortita est honores. Vid. Diod. Sic. lib. 1. ubi & de cæteris videre est.

⁵ Επειδὴν κρίῃ κέρατα, Ἑρ.] Jupiter Ammonius, quem divinatorem appellabant, in Lybiâ sub arietis formâ colebatur, ut in his declaravit Phœstus ille, qui res Macedonicas conscripsit.

Ζεῦ Λιβύης Ἀμμων κερατοφόρε κέρατα μοῖσι. Vid. Nat. Com. lib. 2.

Μῶμε,

Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν αἰνίσματά ἐσι, καὶ ἔ πάνυ
χρὴ καὶ αἰγελᾶν ἀμύηλον ὄντα. ΜΩΜ. Πάνυ γοῦν
μυσηρίων, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῖν, ὥς εἰδέναι Θεὸς μὲν τὴς
Θεῶς, κυνοκεφάλους δὲ τὴς κυνοκεφάλους. ΖΕΤΣ.

Ἔα, φημί, τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων, ἄλλοτε γὰρ περὶ
τῶν ἐπισκεψόμεθα ἐπὶ σχολῆς· σὺ δὲ τὴς ἄλλης λείβε.
ΜΩΜ. ἵ Τὸν Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ, ὃ μάλιστα με
ἀποπνίσει, τὸν Ἀμφίλοχον· ὃς ἐναγὼς ἀνθρώπου, καὶ
ἡμετέροισι υἱὸς ὢν, θεσπιώδει ὃ γενναῖος ἐν Κιλικίᾳ,
ψευδόμενος τὰ πολλὰ, καὶ γοητεύων τοῖν δυοῖν ὁδο-
λοῖν ἐνεκα· τοιγαρὲν ἔκ ἔτι σὺ, ὦ Ἀπολλον, εὐδοκι-
μεῖς, ἀλλὰ ἤδη πᾶς λίθος, καὶ πᾶς βωμὸς χρησ-
μωδεῖ, ὃς ἂν ἐλαίῳ περιχυθῇ, καὶ σεφάνους ἔχη, καὶ
γόητος ἀνδρὸς εὐπορήσῃ, οἷοι πολλοὶ εἰσιν. Ἦδη καὶ ὁ
Πολυδάμαντος τῷ ἀθλητῇ ἀνδριάς ἰᾶται τὴς πυρετ-
τονίας ἐν Ολυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεαγένης ἐν Θάσῳ· καὶ

¹ Τὸν Τροφώνιον, [ἔ. c.] De Trophonio & Amphilochio. Vid. p. 19.
n. 2.

² Μητεροκτονὴς υἱὸς ὢν.] Non filius erat Matricidæ, sed frater, teste
Apollodoro; Alcæonem enim intelligit. Ad hunc autem mo-
dum se habet Historia—Amphiaraus latens, ne ad bellum
Thebanum, ubi se moriturum sciebat, proficisci cogeretur, ab
uxore sua Eriphyle, aureo monili corruptâ, prodebatur: Quam
uxoris perfidiam ægrè ferens Amphiaraus, filiis in mandatis reli-
quit, ut matrem interficerent; quod Alcæon effectum dedit.
Vid. Apollod. lib. 3. & Hom. Od. 6. v. 244. quin & meminit Ho-
ratus lib. 3. Od. 10.

————— *Concidit Auguris*
Argivi domus ob lucrum
Demersa excidio —————

³ Καὶ ὁ Θεαγένης, [ἔ. c.] Vid. Pausaniam, qui in libro 6. de rebus
Eliacis loquens, *Passim* inquit, *tum apud Græcos tum Barbaros scio*
simulachra Theageni esse dedicata; eumque ἔ morbos medicari. ἔ αὖ
indigenis coli. Polydamantis autem statuae in eodem libro memoratae
nihil id genus attribuit.

Ἐκτορι θύεσιν ἐν Ἰλίῳ, ¹ καὶ Πρωτεσιλάῳ καλῶνικρὺ ἐν Χερρόνῃσιν. Ἀφ' ἧ δ' ἔν τούτοις γεγόμενα, ἐπιδέδωκε μᾶλλον ἢ ἐπιτορκία, καὶ ἱεροσυλία, καὶ ὅλως καταπεφρονήκασιν ἡμῶν ² εὖ ποιῆντες. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν νόθων, καὶ παρεγγράφων· ἐγὼ δὲ καὶ ξένα οὐνόμαζα πολλὰ ἤδη ἀκύνων ἔτε ὄντων τινῶν παρ' ἡμῖν, ἔτε συζητῆται ὅλως δυναμένων, πάντῃ, ὦ Ζεῦ, καὶ ἐπὶ τέτοις γελῶ. Ἡ γὰρ ἐστὶν ἡ πολυθρύλλητος Ἀρεΐη, καὶ Φύσις, καὶ Εἰμαρμένη, καὶ Τύχη, ἀνυπόστατα καὶ κενὰ πραγμάτων οὐνόμαζα, ὑπὸ βλακῶν ἀνθρώπων τῶν φιλοσόφων ἐπινοηθέντα; καὶ ὁμοῦ αὐτοσχέδια ὄντα, ἔτι τὰς ἀνοήτους πέπεικεν, ὥς ἐδεῖς ἡμῖν ἐδὲ θύειν βέλλαι, εἰδὼς ὅτι καὶ μυρίας ἐκατόμβας παρὰσῆσεν, ὁμοῦ τὴν Τύχην πράξασαν τὰ μεμοῖραμένα, καὶ ἃ ἐξ ἀρχῆς ἐκάστω ἐπέκλώσθη· ἡδὲως ἂν ἔν ἐροίμην σε, ὦ Ζεῦ, εἰ πᾶς εἶδες ἡ Ἀρεΐην, ἡ Φύσιν, ἡ Εἰμαρμένην; ὅτι μὲν γὰρ καὶ σὺ ἀκύνεις ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διατριβαῖς, οἶδα, εἰ μὴ καὶ κωφός τις εἴ, ὥς βοώντων αὐτῶν μὴ ἐπαίειν· πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον· ὅρῳ γὰρ τὰς πολλὰς ἀχθομένους μοι λέγουσι, καὶ συρίττοντας· ἐκείνους μάλιστα, ὧν καθήψατο ἡ παρρησία τῶν λόγων· πέρας γὰρ, εἰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, ψήφισμά τι περὶ τούτων ἀναγνώσομαι ἤδη ξυγγραμ-

¹ Καὶ Πρωτεσιλάῳ, ἔ. c.] Protefilaus templum habuit in Thracia Cherroneſo. Vid. Herod. Polym. & Strab. Geogr. lib. 19.

² Εὖ ποιῆντες] Participium τῷ ποιῶ, cujuscunque temporis fuerit, cum εὖ vel καλῶς conjunctum, jure vel merito significat, idque vel continuatâ oratione, vel nonnihil etiam disjunctâ: ut καλῶς δὴ ποιῶν αὐτῷ συγκλῶμεν ἂν ἔχοις τῷ παρὰ γνώμην ἡμαρτημένῃ, merito sanè peccati præter voluntatem admissi veniam ei dederis.—τὸν δὲ φίλον αἰσὶ παλίων φίλον τῶν χρημάτων, καὶ μάλα γε καλῶς ποιῶσασιν, hominis amicitiam divitiis omnibus potiore habuerunt, ἔ. merito quidem. Vid. Vigerum.

μένον. ΖΕΥΣ. Ἀνάγνωθι. Οὐ πάντα γὰρ ἀλόγως ἤτιάσω· καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπισχεῖν, ὥς μὴ ἐπιπλεῖον ἂν γίγηται.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ἐννόμῃ ἀγομένης, ἐβδόμη ἰσα-
μένῃ, ὁ Ζεὺς ¹ ἐπρυϊάνευσε, καὶ προήδρευε Πο-
σειδῶν, ἐπεσάτει Ἀπόλλων, ² ἐγραμμάτευσε Μῶμος
τῆς Νυκτὸς, καὶ ὁ Ὑπνος τὴν γνώμην εἶπεν. Ἐπειδὴ
πολλοὶ τῶν ξένων, ἔμνον Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ βάρ-
βαροι, ὑδαμῶς ἄξιοι ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολιείας,
παρεγγραφέντες οὐκ οἶδ' ὅπως, καὶ Θεοὶ δόξαντες, ἐμ-
πεπλήκασι μὲν τὸν ἔρανον, ὥς μεσὸν εἶναι τὸ συμ-
πόσιον ὅχλῳ ταραχώδῃ πολυγλώσσω τινῶν, καὶ
ξυγκλύδων, ἐπιλέλοιπε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ,

¹ Επρυϊάνευσε, ἔ.c.] De hisce Magistratibus apud Athenienses. Vide Potter's Archaeologiam Græcam, lib. 1. cap. 17.

² Εγραμμάτευσε Μῶμος· τῆς Νυκτὸς.] Hic Luciani mentem non satis assecuti sunt interpretes: reddunt enim, *Noctu Momus scribam agebat*. At Luciano nihil minus in animo erat: Atheniensium enim Concilia, ad quorum exemplum hoc conscriptum est, die, non nocte, habita fuerunt. Hoc loco igitur τῆς Νυκτὸς *Filius Noctis* significat. Hesiodus enim in Theogon.

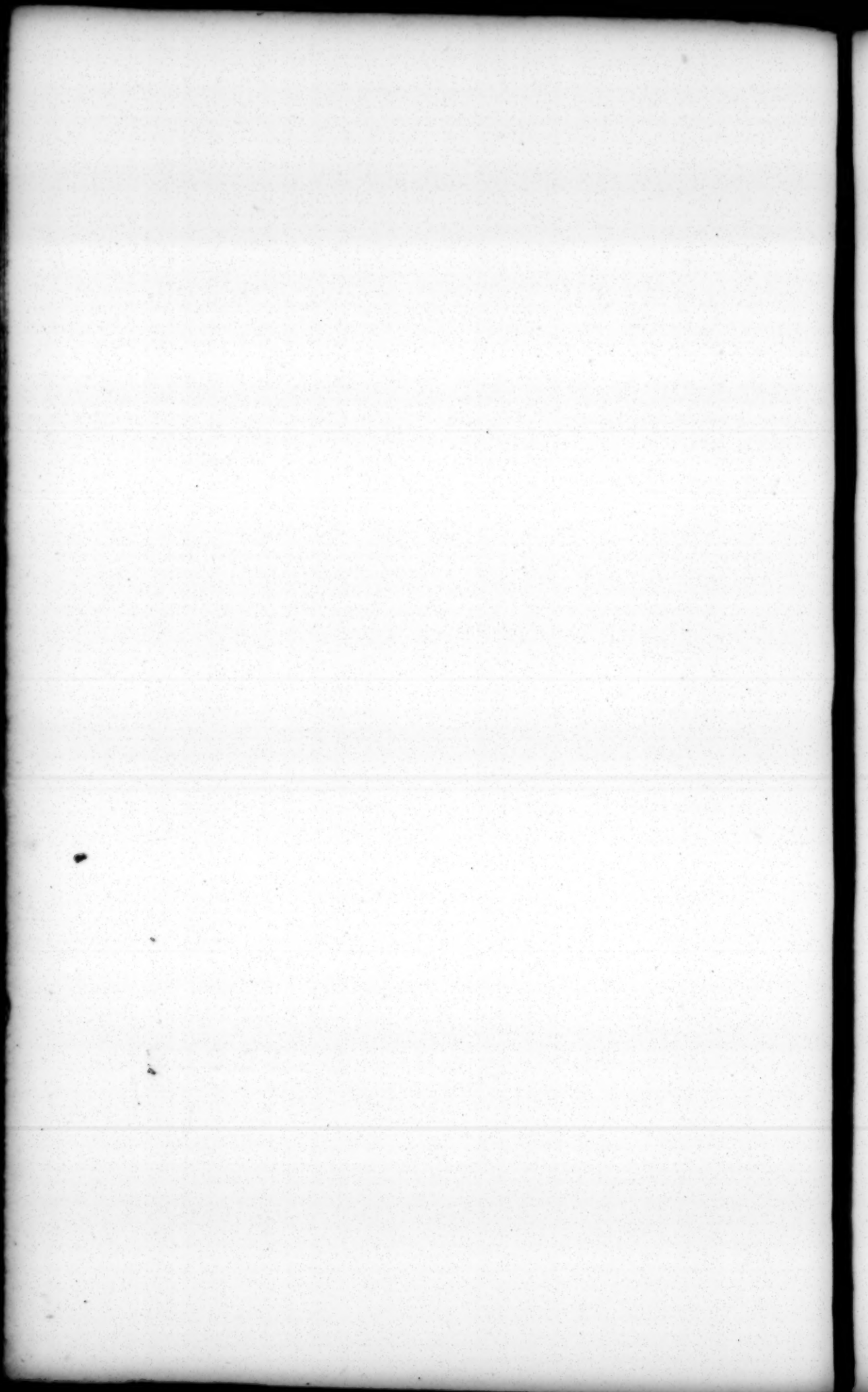
Νυξ δ' ἔτι καὶ συγχεῖν τε Μόρον, καὶ Κῆρα μίλαιναν,
καὶ Θάνατον· τίκα δ' Ὑπνον, ἔτι καὶ δὲ Φύλον Οὐρανόν·
οὐ τίτι κοιμηθεῖσα διὰ τίκα Νυξ ἱερθευῖη.

Διότερον αὖ Μῶμον, καὶ Οἶζον ἀλγύνουσσαν ————— quod
ad articuli suppressionem attinet, id nihil contra me facit; De-
mosthenes enim in Orat. pro Coronâ, Κτησιφῶν Λεωσθένης habet, &
paulo post Δημοσθένης Δημοσθένος, *Demosthenes Demosthenis Filius*.

ὥς μιν ἤδη τὴν κοίλῃν εἶναι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν
 πινόντων· οἱ δὲ ὑπὸ αὐθαδείας παρωσάμενοι τὰς πα-
 λαιὰς τε, καὶ ἀληθεῖς Θεὰς προεδρίας ἡξιώκασιν ἑαυ-
 τὰς παρὰ πάντα τὰ πάτρια, καὶ ἐν τῇ γῇ προσιμα-
 σθαι θέλῃσι, Δεδόκθω τῇ βελῇ, καὶ τῷ δήμῳ συλλε-
 γῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν τῷ Ολύμπῳ περὶ τροπᾶς
 χειμερινᾶς, ἐλεσθαι δὲ ἐπιγνώμονας τελείας Θεὰς ἐπὶ τὰ,
 τρεῖς μὲν, ἐκ τῆς παλαιᾶς βελῆς τῆς ἐπὶ Κρόνῳ, τέτ-
 ταρας δὲ ἐκ τῶν δώδεκα, καὶ ἐν αὐτοῖς τὸν Δία. Τέ-
 τες δὲ τὰς ἐπιγνώμονας, αὐτὰς μὲν καθεζεσθαι ὁμό-
 σαύτας τὸν νόμιμον ὄρκον, τὴν Στύγα· τὸν Ἑρμῆν δὲ,
 κηρύξαντα ξυναγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξίῃσι συνη-
 λεῖν εἰς τὸ συνέδριον· τὰς δὲ ἡκεῖν μάρτυρας ἐπαλομένους
 ἐνωμότας, καὶ ἀποδείξει τῷ γένει. Τὸν εὐθεν δὲ, οἱ
 μὲν παρίτωσαν καθ' ἓνα, οἱ δὲ ἐπιγνώμονες ἐξελάζον-
 τες, ἢ Θεὰς εἶναι ἀποφανῆναι, ἢ καταπέμψουσιν ἐπὶ
 τὰ σφέτερα ἡρία, καὶ τὰς θήκας τὰς προλονικάς· ἢ
 δὲ τις ἄλλω τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ τῶν ἐπιγνώ-
 μων ἐκκριθέντων, ἐπιβαίνων τῷ ἔρανῳ, εἰς τὸν τάρ-
 ταρον ἐμπεσεῖν τῆτον· ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτῷ ἕκαστον·
 καὶ μήτε τὴν Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι, μήτε τὸν Ἀσκληπιὸν
 χρησμάδεῖν, μήτε τὸν Ἀπόλλω τοσαῦτα μόνον ποιεῖν,
 ἀλλ', ἐν τι ἐπιλεξάμενον, μάντην, ἢ κιθαρωδὸν, ἢ
 ἰατρὸν εἶναι· τοῖς δὲ φιλοσόφοις προειπεῖν, μὴ ἀνα-
 πλάττειν καινὰ ὀνόματα, μηδὲ ληρεῖν περὶ ὧν οὐκ ἴσα-
 σιν· ὅποσοι δὲ ἤδη νῶν ἢ θυσιῶν ἡξιώθησαν, ἐκείνων
 μὲν καθαιρεθῆναι τὰ ἀγάλματα, εὐλεθῆναι δὲ ἢ Διὸς, ἢ
 Ἡρας, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων τινός. Ἐκείνοις
 δὲ τάφον χῶσαι τὴν πόλιν, καὶ σήλην ἐπιστῆσαι ἀντι-
 βωμῷ. Ἦν δὲ τις παρακῆσθαι τῷ κηρύγματι, καὶ μὴ
 ἐθελήσῃ ἐπὶ τοὺς ἐπιγνώμονας ἐλθεῖν, ἐς ἡμέραν αὐτῶν

* Ἐρμῆν αὐτῷ, ὅτι.] Sabaud. δίκην.

καλαδιαίησάντων. ΖΕΥΣ. Τῆτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα
δικαιότατον, ὦ Μῶμε, καὶ ὅτω δοκεῖ, ἀναλαινάτω τὴν
χεῖρα· μάλλον δὲ ἔτω γινέσθω· πλείους γὰρ οἶδ' ὅτι
ἔσονται, οἱ μὴ χειροτονήσουτες· Ἀλλὰ νῦν μὲν ἄπιε·
ὅποταν δὲ κηρύξῃ ὁ Ερμῆς, ἥκετε, κομίζοντες ἕκαστος
ἐναργῇ τὰ γνωρίσματά, καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις, πα-
τρός ὄνομα, καὶ μηρὸς, καὶ ὄθεν, καὶ ὅπως Θεὸς ἐγένετο,
καὶ φυλὴν, καὶ φράτορας. Ὡς ὅστις ἂν μὴ παράσχηται,
ἔδὲν μελήσει τοῖς ἐπιγνώμοσιν, εἰ νεῶν τις μέλαν ἐπὶ
γῆς ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι Θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

DIALOGI MARINI.

CYCLOPIS ET NEPTUNI.

C Y C L O P S.

O Pater, qualia passus sum ab execrabili illo hospite, qui me, postquam inebriâset, excæcavit, somno gravatum aggressus ! NEP. Quis verò *est*, qui hæc ausus fuit, Polypheme ? Cyc. Principio quidem se Neminem vocabat ; sed postquam effugerat, & extra teli jactum erat, Ulysssem nominari se aiebat. NEP. Novi quem dicis, Ithacensem illum : ex Illo autem renavigabat. Sed quo pacto hæc fecit, cum animosus admodum non sit ? Cyc. Deprehendi in antro è pascuis reversus multos, insidiantes videlicet pecuariis. Posteaquam enim foribus apposeram operculum, (saxum autem mihi est perquam magnum) atque ignem, accensâ, quam ex monte detuleram, arbore, fuscitaveram, apparuerunt, conantes sese abscondere. Ego verò comprehensos ex ipsis aliquos, ut par erat, devoravi, utpote qui prædones essent. Hic versutissimus ille, sive Nemo, sive Ulysses erat, pharmacum quoddam infusum dat mihi bibendum, dulce quidem & fragans, sed quàm maximè insidiosum, & turbulentissimum. Mihi enim, *illud* cum bibissem, statim omnia circumagi videbantur, & antrum ipsum invertabatur ; nec ampliùs omnino apud me eram.

Postremò

Postremò somno correptus sum. Ille verò ex-
acuto veſte, eoque igne ſuccenſo, medormien-
tem inſuper excæcavit; & ex illo tempore cæcus
ſum, Neptune. NEP. Quam altè dormiviſti,
fili, qui non exilieris interim dum excæcareris!
Ulyſſes verò ille quo pacto effugit? Non enim,
ſat ſcio, ſaxum à foribus dimovere potuit. CYC.
At ego amovi, quo facilius illum comprehen-
derem inter egrediendum: ac collocato meipſo
ad fores, extentis manibus venabar, ſolis dimiſ-
ſis in paſcua ovibus, cum arieti mandâſſem, quæ-
cunque pro me ipſum agere oporteret. NEP.
Intelligo cum ſub illis ſeſe clam te ſubduxiſſe.
At cæteros certè Cyclopaſ oportebat te contra
ipſum invocare. CYC. Convocavi illos, pater,
& venerunt. Sed cum *me* illius infidiatoris no-
men interrogâſſent, eumque dicerem eſſe Ne-
minem, inſanire me arbitrati, diſceſſerunt. Ita
me execrabilis ille nomine decepit. Et quod
omnium maximè mihi doluit, contumelioſè ob-
jectâ mihi hâc calamitate, ne pater quidem Nep-
tunus, inquit, te ſanabit. NEP. Confide fili, ul-
ciſcar enim ipſum: ut diſcat, etiamſi oculo-
rum cæcitatem mederi non queam, navigantes
certè tamen *quod attinet*, ſalutem eorum & exi-
tium penes me eſſe. Navigat autem adhuc.

MENELAI ET PROTEI.

MENELAUS.

AT aquam te fieri, Proteu, incredibile non
eſt, cùm ſis marinus: quin & arborem
fieri, tolerabile eſt: in leonem etiam aliquando
muteris

muteris licet, tamen neque hoc supra fidem est: te autem, qui in mari habitas, etiam ignem fieri possibile esse, hoc omnino miror, neque fidem habeo. PROT. Ne mireris, Menelaë: fieri enim soleo. MEN. Vidē & ipse. Sed vidēris mihi (dicam enim apud te) præstigias quasdam adhibere rei, atque intuentium oculos decipere, cum tale nihil fias. PROT. Ecquæ deceptio in tam manifestis rebus fieri queat? Annon apertis oculis vidisti in quàm multa ipse me transformaverim? Quod si non credis, & falsa res esse videtur, scilicet species quædam inanis ob oculos versans, quum ignis factus fuero, admove mihi, ô generosissime, manum: Senties enim num videar tantum *ignis*, an & urendi facultas tunc mihi adsit. MEN. Hoc periculosum est experimentum, Proteu. PROT. At tu, Menelaë, vidēris mihi neque polypum vidisse unquam, nec, quid facere soleat hic piscis, scire. MEN. At polypum vidi, quæ vero faciat, libenter ex te cognoverim. PROT. Cuicunque saxo accesserit, & acetabula sua applicuerit, cirramentisque affixus adhæserit, illi seipsum similem efficit, mutatque colorem, imitando saxum, quò lateat piscatores, nihil varians, neque ob hoc manifestè apparens, sed *omnino* saxum referens. MEN. Ferunt hæc: sed hoc tuum est multo incredibilius, Proteu. PROT. Nescio, Menelaë, cui nam alteri credas, cum tuis oculis non credas. MEN. Apprimè vidi: sed tamen monstrosa res est, eundem ignem atque aquam fieri.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

NEPTUNUS.

RECTE facitis, Delphines, quod semper hominum amantes estis: nam & olim Inus filium in Isthmum portastis, exceptum à Scironiis scopulis, cum matre præcipitatum: Et tu nunc assumpto Methymnæo citharædo isto, in Tænarum *cum* ipso ornatu, & citharâ enastisti: neque *illum* à nautis miserè perdi passus es. DEL. Ne mireris, Neptune, nos hominibus benefacere, cum ex hominibus pisces ipsi facti simus. NEPT. Atque equidem Bacchum reprehendo, quòd vos navali prælio superatos *ita* transformavit, cum debuisset solum in potestatem redigere, quemadmodum alios in potestatem redegit. Sed quo pacto, quod huic Arioni accidit, sese habet, Delphin? DEL. Periander, opinor, delectabatur ipso, & eum artis gratiâ sæpe accersebat. Ille autem à tyranno ditatus, domum in Methymnam navigare, & divitias suas ostentare concupivit. Ac consensu sceleratorum quorundam hominum navigio, posteaquam indicavit se multum auri & argenti secum ferre, ubi ad medium fermè Ægeum perventum fuit, insidiari illi nautæ cœperunt. Ille verò (auscultabam enim omnia juxta navigium natando) quoniam hoc vobis ita visum est, inquit, at me saltem assumpto ornatu, & decantato *prius* mihi ipsi funebri aliquo carmine, volentem finite præcipitare meipsum. Concesserunt nautæ. Tum ille assumpsit ornatum, & sua-

DIALOGI MARINI. 253

suaviter admodum cecinit, atque in mare, tanquam ilicò moriturus, præcipitem se dedit. Ego verò excepto atque imposito mihi illo, in Tænarum simul enatavi. NEPT. *Te propter tuum erga musicam studium laudo: dignam enim auditæ modulationis mercedem ipsi retulisti.*

NEPTUNI ET NEREIDUM.

NEPTUNUS.

FRETUM hoc quidem angustum, in quod puella præcipitata est, Hellespontus ab ipsâ vocetur. Cadaver autem vos, Nereides, acceptum in Troadem auferte, ut ab incolis sepeliatur. NER. Nequaquam, Neptune; sed hîc in pelago à se denominato sepeliatur. Miseremur enim ipsius, ut quæ maximè miserabilia passa fuerit à novercâ. NEPT. At hoc, Amphitrite, fas non est; neque etiam alioquin honestum hîc illam alicubi sub arenâ jacere: Sed quod dixi, in Troade aut in Cherroneso sepelietur. Illud autem solatio non parvo ipsi erit, quòd paulò post eadem & Ino patietur, & persequente illam Athamante, in pelagus ex summo Cithærone, quâ in Mare porrigitur, filium etiam in ulnis gestans præcipitabitur. NER. Sed & illam in Bacchi gratiam servare oportebit. Educavit enim illum Ino, & nutrix illius fuit. NEPT. Non decebit *illum servare*, cum sit adeo parva; sed tamen Baccho non gratificari indignum esset, Amphitrite. NER. Sed unde factum est, ut illa ab ariete deciderit, Phryxus autem frater ejus tutò vectus sit? NEPT. Meritò: *Hic* enim adolescens est & contra impe-

impetum obfistere potest : Illa verò propter insolentiam *rei*, conscenso vehiculo inusitato, & in vastum profundum dispiciendo attonita, & pavore pariter correpta, præterea vertigine laborans propter volatûs impetum, retinere non potuit arietis cornua, quæ eousque prehenderat, atque *ita* in mare decidit. NER. Annon matrem ipsius Nephelen opem ferre cadenti decebat ? NEPT. Decebat : sed Parca longè Nephele potentior est.

XANTHI ET MARIS.

XANTHUS.

SUSCIPE me gravia passum, ô Mare ; mea vulnera extingue. MAR. Quid hoc rei est, ô Xanthe ? quis te deussit ? XAN. Vulcanus. Sed prorsus exustus sum miser, & effervesco. MAR. Cur autem tibi injecit ignem ? XAN. Propter filium Thetidis : Postquam enim illum Phrygas occidentem supplex deprecatus sum, ille autem nihil ab irâ remisit, sed cadaveribus obstruxit mihi cursum aquarum, ego misertus miserorum eum aquis obruendi animo invasi, quo perterritus à virorum cæde abstineret. Ibi Vulcanus (nam tum propè aderat) universo igne, opinor, quantum habebat, quantumque in Aetnâ, & sicubi alibi, *erat*, allato me invasit, ac exussit quidem ulmos & myricas : affavit autem & infelices pisces & anguillas. Me verò cùm effervesce fecisset, parum absuit quin totum aridum reddiderit. Vidésne igitur, quomodo ab his inustionibus affectus sum ? MAR. Turbidus & calidus es, Xanthe,

the, ut par est; sanguis quidem a cadaveribus *provenit*, calor autem, aut ais, ab igne. Ac meritò, Xanthe, ut qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quòd filius esset Ne-reidis. XAN. Annon decebat *me* vicinorum Phrygum misereri? MAR. At verò Vulcanum non decebat Achillis filii Thetidis misereri?

JOVIS, ÆSCULAPII ET HERCULIS.

JUPITER.

DESINITE, ô Æsculapi & Hercules, inter vos rixari perinde ut homines; Indecora enim hæc, & à convivio Deorum aliena. HERC. At vis, ô Jupiter, medicamentarium istum me priorem accumbere? ÆSC. Ita per Jovem; etenim sum melior. HERC. Quâ in re, ô attonite? an quia te Jupiter fulmine percussit, cùm faceres quæ nefas erat; nunc autem ex misericordiâ iterum immortalitatis particeps factus es? ÆSC. Tu verò, Hercules, oblitus es te in Oetâ conflagrâsse, quandoquidem mihi ignem objicis? HERC. Nequaquam æqualia & similia sunt quæ in vitâ gessimus, ut qui ipse Jovis quidem sim filius, tantos autem labores vitam expurgans sustinuerim, & feras debellans, & de contumeliosis hominibus pœnas sumens: Tu verò radicum incisor es, & circulator, fortè quidem ægro-tantibus hominibus adhibendo remedia utilis, virile autem nihil quicquam præstitisti. ÆSC. Rectè dicis, quoniam & tuas inuisiones curavi, quando nuper ad nos semiustulatus ascendisti, corpore ab ambobus *hisce* corrupto, tunicâ scilicet,

scilicet, & deinde flammâ. Ego verò si etiam nihil aliud, tamen neque servivi, ut tu, neque purpuratus, & ab Omphale aureo sandalio verberatus lanas in Lydiâ carpsi: neque insaniens liberos & uxorem occidi. HERC. Nisi desinas mihi conviciari, protinus senties tibi non multum profuturam immortalitatem: siquidem sublatum te è cœlo in caput dejiciam; ut ne ipse quidem Pæon te effracto cerebro curaverit. JUP. Desinite, inquam, & ne nobis hunc cœtum perturbate, aut vos è convivio ambos ablegabo. Atqui, ô Hercules, æquum est ut te prior accumbat Æsculapius, quippe qui prior est mortuus.

MARTIS ET MERCURII.

MARS.

AUDISTIN' Mercuri, qualia nobis Jupiter sit minatus, quàm superba & incredibilia? Ego, inquit, si voluero, catenam ex cœlo demittam, unde si vos suspensi me vi detrahere conemini, luseritis operam; nunquam enim deorsum traxeritis: Contrà ego si velim *illam* in altum attrahere, non vos solum, sed & terram simul & mare appensum in sublime sustulero. Ad hæc aliat quæ & tu audivisti. Ego eum sigillatim quidem omnibus præstantiorem & robustiorem esse haud negaverim, sed *unum* tam multis simul *itâ* antecellere, ut eum degravare nequeamus, etiamsi terram & mare nobis adjunxerimus, non crediderim. MERC. Bona verba, Mars. Non enim talia dicere tutum est, ne quid for-

MORTUOR. DIALOGI. 257

te mali ex hâc petulantia capiamus. MARS.
An verò credis apud quemlibet hâc dicturum
me, non autem apud te solum, quem linguae
continentis esse novi? Quod igitur mihi maxi-
mè ridiculum videbatur, tum quum hâc mi-
nitantem audirem, apud te reticere non possum.
Etenim memini non ita multò ante, cùm Nep-
tunus, Juno & Minerva, motâ adversus eum
seditione, molirentur comprehensum illum vin-
cire, quantopere formidans in omnem speciem
se verterit, idque cùm tres tantum essent. Ac
nisi Thetis miserata Briareum centimanum ad
opem ipsius vocâisset, cum ipso fulmine & toni-
tru vinctus fuisset. Hâc reputanti mihi succur-
rebat ejus magniloquentiam ridere. MERC.
Tace, bona verba. Neque enim tutum est ista
hujusmodi vel tibi dicere, vel audire mihi.

DIOGENIS ET POLLUCIS.

DIOGENES.

Do tibi, Pollux, in mandatis, ut quumpri-
mum *ad superos* ascenderis, (tuum enim
est, ni fallor, die crastino reviviscere) sicubi Me-
nippum canem videris, (invenies autem ipsum Co-
rinthi in Craneo, aut in Lyceo, istos contendentes
inter se Philosophos deridentem) dicas illi, Me-
nippe, jubet te Diogenes, si satis ea, quæ in terris
geruntur, derisisti, huc multò plura derisurus
venias. Illic enim in ambiguo tibi adhuc est
risus, & *in ore* frequens istud, Quisnam omnino
novit quæ post vitam futura sunt? Hic autem
non defines constanter ridere, quemadmodum

R

ego

ego nunc: & maximè cùm videris divites istos, ac satrapas, & tyrannos ita humiles & obscuros esse, solóque ejulatu *ab aliis* dignosci; quin & molles & ignavos esse, eorum, quæ apud superos *habuerunt*, reminiscences. Hæc illi dicas; ac præterea ut perâ lupinis multis impletâ veniat: & sicubi positam in trivio Hecates cœnam, aut ovum ex lustratione *relictum*, aut tale quid invenerit. POLL. At hæc illi renunciabo, Diogenes. Sed quò meliùs illum agnoscere queam, cujusmodi est facie? DIOG. Senex est, calvaſter, pallio indutus lacero, & vento cuivis pervio, & *diversorum* pannorum affumentis variegato: Ridet autem semper, ac Philosophos istos arrogantes multis verbis perstringit. POLL. Facile erit illum ex his *signis* invenire. DIOG. Visne ad illos etiam Philosophos aliquid mandem tibi? POLL. Mandes licet: neque enim hoc mihi grave fuerit. DIOG. In universum adhortare illos, ut desinant nugari, & de Universo contendere, & cornua sibi mutuò affingere, & crocodilos facere: & hujusmodi inepta Juvenem docere interrogare. POLL. At indoctum me & ineruditum esse dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. DIOG. Tu verò meo nomine ipsos plorare jube. POLL. Et hæc nunciabo illis, Diogenes. DIOG. Divitibus autem, ô charissime Pollucule, nostro nomine hæc renuncia: Quid, ô vani, aurum custoditis? quid vos ipsos excruciat, usuras supputando, & talenta talentis accumulando, quos unicuique obolum habentes brevi *ad inferos* venire oportebit? POLL. Hæc etiam illis dicentur. DIOG.

MORTUOR. DIALOGI. 259

DIOG. Sed & formosis illis & robustis dicas, Megillo *putà* Corinthio, & Damoxeno palæstritæ, apud nos neque flavam comam, neque cæruleos nigrósve oculos, neque faciei ruborem ampliùs ullum esse: neque rigidos nervos, neque validos humeros: sed omnia unum, ut aiunt, pulverem, calvarias pulchritudine nudatas. **POLL.** Neque molestum erit & hæc dicere formosis illis, & robustis. **DIOG.** Pauperibus etiam, ô Lacon, (multi autem sunt, qui eam rem molestè ferunt, & inopiam lugent) dicas ut ne lachrymentur, neque ejulent, expositâ illis eâ, quæ hîc *est*, æqualitate; fore autem, ut videant eos qui fuerunt illic divites, nihilo se ipsis *hic* esse meliores. Tuis verò Lacedæmoniis hæc, si videtur, nomine meo objicias, illos enervatos esse dictitans. **POLL.** Nihil, ô Diogenes, de Lacedæmoniis dicas: non enim profectò feram. Sed quæ ad cæteros mandâsti, ea illis renunciabo. **DIOG.** Hos missos faciamus, quando ita tibi videtur: Tu verò quibus ante dixi, sermones meos deferas.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPUM.

CROESUS.

NON possumus ferre, Pluto, Menippum hunc canem prope-habitantem; itaque aut illum alibi colloca, aut nos in alium locum commigrabimus. **PLUT.** Ecquid ille mali vobis facit, vobiscum pariter mortuus cùm sit? **CR.** Cum nos ploramus, & ingemiscimus, ea recordantes quæ apud superos *habuimus*, Midas iste

aurum, Sardanapalus multas delicias, ego thesauros, irridet, & probris incessit, nos mancipia & viles homines vocans. Interdum etiam cantando gemitus nostros conturbat: in summâ, est molestus. PL. Quid ista dicunt Menippe? MEN. Vera, Pluto. Odi enim illos, ignavi ac perditum cum sint, quibus malè vixisse non satis fuit, sed & mortui adhuc meminerunt, & quæ sunt apud superos deamant. Delector itaque ægrè ipsis faciendo. PL. Sed non decet: rebus enim non exiguis privati dolent. MEN. Etiam tu deliras, Pluto, qui tuo calculo gemitus istorum approbas? PL. Nequaquam: sed nolim vos discordare. MEN. Atqui Lydorum, Phrygum, & Assyriorum pessimi, cognoscite me nunquam esse defiturum: nam quocunque ieritis, eodem sequar, & ægrè faciam tum occinendo, tum deridendo vos. CR. Annon hæc sunt contumelia? MEN. Minimè: sed illa contumelia erant, quæ vos faciebatis, quum adorari vos dignos judicabatis, & liberos homines ludibrio habebatis, mortisque prorsus immemores eratis. Proinde omnibus illis privati *nunc* plorate. CR. Multis certè, ô Dii, magnisque possessionibus. MID. Quanto ego auro! SAR. Quantâ ego voluptate! MEN. Euge, sic facite: vos quidem lugete: ego verò *Nosce te ipsum* sæpius repetens vobis occinam: Id enim huiusmodi gemitibus accinere convenit.

MENIPPI, AMPHILOCHI, ET
TROPHONII.

MENIPPUS.

AT vos, Trophoni & Amphiloche, cùm sitis mortui, haud scio quonam modo fanis digni estis habiti, vatésque credimini, ac stulti mortales Deos esse vos arbitrantur. AMPH. Quid igitur? an nos sumus culpandi, quòd per insciam illi de mortuus talia opinentur? MEN. At opinati non fuissent, nisi & vos, quum viveretis, talia quædam portenta ostentassetis, tanquam futurorum præscii fuissetis, eaque percontantibus potuissetis prædicere. TROPH. Menippe, noverit Amphilocheus hic, ipsi pro sese respondendum esse. At ego heros sum, & vaticinor, si quis ad me descenderit. Tu autem videris nunquam omnino Lebadiam adiisse; non enim hæc non crederes. MEN. Quid ais? nisi Lebadiam adivero, & linteis amictus, ridiculè offam manu gestans, per angustum aditum in specum irrefero, te mortuum, ut & nos, esse scire nequeam, idque solâ imposturâ à nobis differentem? Sed age, per vaticinandi artem, quid est heros? etenim nescio. TROPH. Est quiddam ex homine & Deo compositum. MEN. Quod neque est homo, ut ais, neque Deus, sed utrumque simul. Ergo quo nunc divinum illud tui dimidium recessit? TROPH. Reddit oracula, Menippe, in Bœotia. MEN. Haud intelligo quid dicas, Trophoni: atqui te totum mortuum esse planè video.

MERCURII ET CHARONTIS.

MERCURIUS.

SUPPUTEMUS, portitor, si videtur, quantum mihi debeas jam, ne de eo denuo litigemus. CH. Supputemus, Mercuri: melius enim est de eo statuere, & minoris negotii. MERC. Anchoram tibi, ut mandâras, attuli quinque drachmis *emptam*. CH. Magno dicis. MERC. Per Plutonium quinque emi illam, & lorum, quo remum alligares, obolis duobus. CH. Pone quinque drachmas, & duos obolos. MERC. Et acum ad *resarciendum* velum; quinque obolos ego exsolvi. CH. Etiam hos adde. MERC. Et ceram ad oblinendas navigii rimas, & clavos, & funiculum, unde hyperam fecisti, omnia hæc duabus drachmis *emi*. CH. Rectè sanè, hæc justo precio emisti. MERC. Hæc sunt, nisi quid aliud inter computandum me latuerit. Quando autem hæc te redditurum promittis? CH. Nunc quidem, Mercuri, non possum: sed si pestis aliqua, aut bellum frequentes aliquos huc demiserit, licebit tunc lucrari aliquid in tanto numero falsò portoria supputando. MERC. Proinde ego nunc sedebo, & pessima quæque ut eveniant precabor, ut inde fructum aliquem capiam. CH. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, ut vides, ad nos descendunt: Pax enim est. MERC. Satiùs est ita esse, etiam si nobis à te debiti solutio prorogetur. Verùm enimverò prisca illi, Charon, nôsti quales advenierint, fortes omnes, sanguine pleni, & fau-

MORTUOR. DIALOGI. 263

cii plerique: Nunc verò aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab uxores: aut præ nimia voluptate tumefacto ventre & cruribus *advenit*. Pallidi enim omnes, & ignavi, neque illis similes. Plurimi autem ipsorum pecuniarum causâ veniunt, factis, ut videtur, sibi invicem infidiis. CH. Illæ enim sunt omnino expetibiles. MERC. Proinde neque ego videar peccare, si vel acerbius abs te exigam ea quæ mihi debes.

PLUTONIS ET MERCURII.

PLUTO.

SENEMNE nôsti, illum qui valdè provectam adeptus est senectutem, dico, divitem Eucratem, cui liberi quidem nulli sunt, hæreditatis autem captatores, quinquaginta millia. MERC. Etiam; illum Sicyonium dicis. Sed quid postea? PL. Illum, Mercuri, vivere sine, iis nonaginta annis, quos exegit, admetiens totidem alios, si fieri possit, atque etiam plures. Adulatores autem ejus Charinum juvenem, & Damonem, cæterosque omnes huc ordine detrahe. MERC. Atqui absurdum hoc videretur. PL. Nequaquam: imò justissimum. Quamobrem enim illi eum mori optant, vel *quamobrem* pecuniam illius captant, nullâ propinquitate juncti? Quod autem omnium sceleratissimum est, dum talia precantur, tamen in propatulo colunt, & quæ, ipso ægrotante, animo agitant, nemo ignorat: attamen sacrificaturos sese promittunt, si convaluerit: in summâ, varia est illorum hominum adulatio. Idcirco hic quidem esto immortalis; illi

verò ante ipsum frustrà hiantes abeant. MERC. Ridicula patientur, scelerati cùm sint. Ille etiam multis in rebus scitè admodum ipsos lactat, & spe *inani* pascit: Denique morienti semper similis, juvenibus est multò valentior. Illi autem hæreditate inter se jam divisâ pascuntur, vitam beatam sibi proponentes. PL. Proinde ipse, exutâ senectute, quemadmodum Iolaus *ille*, repubescat. Illi autem ab ipsâ spe mediâ, somniatis divitiis relictis, mali malè mortui huc statim veniant. MERC. Ne cures, Pluto: illos enim ordine singulatim tibi accersam: septem autem, opinor, sunt. PL. Detrahe. Ille verò eorum omnium exequias comitabitur, ex fene iterum adolescens factus.

TERPSIONIS ET PLUTONIS.

TERPSIO.

JUSTUMNE hoc est, Pluto, me triginta annos natum obiisse, Thucritum verò senem illum plus quàm nonagenarium adhuc vivere? PL. Justissimum utique, Terpsio: siquidem hic, dum vivit, nullius amicorum mortem exoptat; tu verò per omne tempus infidiatus es ipsi, expectans hæreditatem. TERP. Annon decebat eum, cum senex fuerit, nec amplius ipse divitiis uti potuerit, dato juvenibus loco, è vitâ migrâsse? PL. Novas fers leges, Terpsio, ut qui non amplius divitiis ad voluptatem uti potest, moreretur. Sed hoc aliter & Parca, & Natura statuit. TERP. Proinde hanc accuso hujus *tam iniquæ* constitutionis: oportebat enim hanc rem ordine quodammodo fieri, ut senior, priùs, deinde

MORTUOR. DIALOGI. 265

deinde post eum qui ætate sequeretur, *obiret*: nequaquam autem inverti; neque in vivis manere eum qui senio confectus sit, qui tres *tantum* reliquos habeat dentes, vix videat, quatuor famulis curvato corpore innitatur, qui muco nares, concretis sordibus oculos habeat plenos, nihil amplius jucundum sciat, animatum quoddam sit sepulchrum à juvenibus derisum, emori verò pulcherrimos & robustissimos adolescentes. Nam hoc perinde est ac si flumina sursum ferantur. Vel denique *homines* scire oportebat, quando senum quisque moriturus esset, ut ne frustra quosdam colerent. At nunc proverbium illud accidit, Currus sæpe bovem ducit. PL. Hæc quidem Terpsio, multò prudentiùs fiunt quàm putes. Vos autem quamobrem rebus alienis inhiatis, & senibus prole carentibus vosmet tantoperè in adoptionem traditis? Idcirco risu digni existimamini, cum ab illis sepelimini; eaque res est multis perjucunda. Nam quantò *magis* ipsos mori peroptatis, tantò jucundius est omnibus vos ipsis præmori. Novam enim quandam artem excogitastis, quum anus & senes amatis: præsertim si liberis careant: inamabiles verò vobis sunt, qui liberos habent. Quanquam ex iis, qui non amantur, plurimi, minimè ignari vestri astûs in amando, etiamsi liberos habeant, se odisse ipsos simulant, ut & ipsi amatores habeant. Deinde in testamentis exclusi sunt, qui olim munera contulerunt: liberi verò & natura, ut justum est, omnibus potiuntur: at illi dolore ardent, dentibus frendent. TERP. Hæc vera sunt,

funt, quæ dicis. Quantum enim meorum Thucritus devoravit, cum semper mori videretur, & quoties *ad eum* ingrediebar, subtus ingemisceret, & internum quiddam, perinde atque ex ovo pullus immaturus subcrocitaret? itaque cum existimarem ipsum quam primum sandapilam conscensurum, multa mittebam, ut ne rivales munerum magnitudine me superarent. Sæpe etiam præ solitudine insomnis jacebam, singula numerans & disponens. Hæc igitur ipsa, insomnia *scilicet* & curæ, mortis mihi causa extiterunt. Ille verò devoratâ mihi tantâ escâ, pridie cum sepelirer, irridens mihi adstabat. PL. Euge, ô Thucrite, vivas diutissimè, divitiis simul affluens, & hujusmodi homines deridens: neque tu prius moriaris, quàm omnes istos assentatores præmiseris. TERP. Hoc sanè, Pluto, jam mihi jucundissimum fuerit, si & Chariades ante Thucritum vitâ decesserit. PL. Bono sis animo, Terpsio: etenim Phidon & Melantus, & denique omnes iisdem confecti curis ante ipsum *ad nos* venient. TERP. Hæc probò: vivas diutissimè, Thucrite.

ZENOPHANTÆ ET CALLIDEMIDÆ.

ZENOPHANTES.

AT tu, Callidemides, quo pacto interiisti? nam me, cum Dinia parasitus essem, plus æquo ingurgitando præfocatum fuisse nôsti; aderas enim morienti. CALL. Aderam, Zenophantes. Me verò quod attinet, inopinatum quiddam accidit. Nôsti enim & tu Ptæodorum illum

illum senem. ZEN. Orbem illum liberis, ac divitem *dicis*, apud quem te sæpe versari conspiciebam? CALL. Illum semper colebam, id mihi fore pollicens ut meo bono quamprimum moreretur. Verùm cùm ea res in longum proferretur, & ultra Tithoni *ætatem* senex viveret, compendiarium quandam excogitavi ad hæreditatem viam. Empto enim veneno, pocillatori persuaferam, ut simul atque Ptæodorus potum posceret (bibit autem abundè) ubi meracum in calicem infudisset, *etiam* illud in promptu haberet, illique traderet. Quod si faceret, juravi me illum manumissurum. ZEN. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddam narraturus mihi videris. CALL. Cùm loti venissemus, puer, duobus paratis poculis, altero, cui venenum inerat, Ptæodoro, altero autem mihi, nescio quomodo errans, mihi venenum, Ptæodoro verò *poculum* non venenatum tradidit. Deinde ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectus jacebam, supposititium illius loco cadaver. Quod hoc rides, Zenophantes? Atqui non convenit amico illudere. ZEN. Lepida sanè, Callidemides, passus es: senex verò quid ad hæc? CALL. Primum quidem repentino casu nonnihil turbatus est; deinde simul atque intellexit id quod acciderat, risit & ipse propter ea quæ pocillator fecerat. ZEN. Verùm non oportuit te ad illam compendiarium viam divertere: Venisset enim tibi *hæreditas* populari viâ tutius, etiamsi serior paulo fuisset.

CNEMONIS ET DAMNIPPI.

CNEMON.

Hoc est illud proverbii, Hinnullus leonem. DAM. Quid stomacharis, Cnemon? CN. Quid stomacher rogas? Hæredem invitatus reliqui, miser astu delusus, iis præteritis, quos mea habere maximè cupiebam. DAM. Quinam id accidit? CN. Hermolaum illum insigniter divitem, liberis orbem, mortis ejus intuitu colebam: neque ille obsequium meum injucundè admittebat. Interim scitum illud mihi visum est ut testamentum publicè proferrem, quo illum rerum omnium mearum hæredem institueram: ut & ille *scilicet* me æmularetur, idemque faceret. DAM. At quid tandem ille? CN. Quid ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. Cæterum ego repente, tecto in me delapso, è vitâ decessi. Et nunc res meas possidet Hermolaus, lupi in morem ipso hamo cum escâ pariter avulso. DAM. Non *hamum* modò & *escam*, sed & ipsum te piscatorem *abstulit*. Itaque dolum in te ipsum struxeras. CN. Ita videtur, ideóque lugeo.

CHARONTIS ET MERCURII, &c.

CHARON.

AUDITE quo loco sint res vestræ. Equidem parva est nobis, ac supputris navicula, prout videtis, & undique perfluit: & si
in

MORTUOR. DIALOGI. 269

in alterutram partem inclinârit, subvertetur. Vos autem tam multi simul confluitis, multâsque sarcinas singuli affertis: quibuscum si conscenderitis, vereor ne *facti* vos pœniteat postea: præcipuè quicunque natare nescitis.

MORTUI. Quo igitur facto tutò navigabimus?

CH. Ego dicam vobis. Nudos vos ingredi oportet, omniâque hæc superflua in littore relinquere. Vix enim etiam sic capiat vos navigium. Tibi verò, Mercuri, curæ erit deinceps neminem ex ipsis excipere nisi qui sit nudus, & supellectilem, ut dixi, abjecerit. Itaque stans ad navigii scalam ipsos cognosce, & nudos ingredi cogens, suscipe. MERC. Rectè dicis: & sic faciemus. Quis est hic primus? MEN. Ego

sum Menippus. Ecce autem pera mea & baculum in paludem projiciantur, Mercuri; verum rectè feci, qui pallium non attulerim. MERC. Ingredere ô Menippe, vir optime, primûmque apud navis gubernatorem in summitate locum occupa, ut omnes intuearis. Verum quis est formosus iste? CHAR. Ego sum Charmoleus ille Megarensis amabilis, cujus osculum duobus talentis emptum est. MERC. Exue igitur istam pulchritudinem, & labia cum ipsis osculis, promissam etiam comam, & genarum ruborem (vel *eum qui supra genas est ruborem*) & totam cutem. Bene se res habet, expeditus es, ingredi nunc. Hic vero, qui purpurâ *amictus est*, & diadema *gestat*, facie truculentus, quisnam es? LAM. Lampichus Geloorum tyrannus. MERC. Quorsum, Lampiche, cum tot sarcinis ades? LAM. Anne conveniebat, Mercuri,
nudum

nudum venire tyrannum? MERC. Nequaquam tyrannum, sed mortuum: itaque ista depone. LAM. Ecce divitias abieci. MERC. Fastum etiam abjice, Lampiche, & superbiam: si enim hæc simul ingrediantur, navigium gravabunt. LAM. Permitte saltem ut diadema habeam, & sagulum. MERC. Nequaquam, sed hæc etiam dimitte. LAM. Ita sit: quid ampliùs? nam omnia, ut vides, abieci. MERC. Crudelitatem quoque, & amentiam, & insolentiam, & iracundiam, etiam hæc dimitte. LAM. Ecce nudus sum. MERC. Ingredere nunc. Tu verò pinguis & carnosus, quis es? DAM. *Sum* athleta Damafias. MERC. Etiam ille esse videris: novi enim te, ut qui sæpe in palæstris viderim. DAM. Etiam Mercuri: sed me excipe, cum sim nudus. MERC. Nequaquam nudus, vir optime, cum sis tantâ carne circumdatus; eam itaque exue; navim enim submerges, si vel alterum pedem imposueris. Sed & coronas istas, & præconia abjice. DAM. En planè nudus sum, ut vides, & paris ponderis cum aliis mortuis. MERC. Sic præstat esse levem: itaque ingredere. Tu quoque Craton, depositis divitiis, præterea mollitie, & deliciis, neque tecum funebria affer vestimenta, nec majorum dignitates: sed & genus & gloriam relinque; & si quando Civitas te benefactorem præconio declaravit, *etiam hoc relinque*, & statuarum inscriptiones, nec eos magnum tibi sepulchrum extruxisse dicito. Nam & hujus mentio navigius gravabit. CR. Invitus certè, sed tamen abjiciam: quid enim faciam? MERC. Papæ! tu verò armatus quid vis? aut quid tro-

MORTUOR. DIALOGI. 271

tropæum istud fers? MORT. Quia vici, Mercuri, & fortissimè me gessi, & civitas *hoc* me honore affecit. MERC. Relinque tropæum in terrâ: apud inferos enim pax est, nihilque armis opus erit. Verùm quis est ille, ipso habitu gravitatem quandam præ se ferens, elatus, supercilia attollens, meditabundus, promissâ barbâ? MEN. Philosophus aliquis, Mercuri: imò præstigiator, & prodigiorum plenus: itaque & hunc exue: videbis enim multa, eaque ridicula sub pallio abscondita. MERC. Hunc tu habitum depone primùm: deinde hæc quoque omnia. O Jupiter, quantam ille arrogantiam, quantam inscitiam, quantum contentionum, inanis gloriæ, quæstionum dubiarum, spinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum circumfert! quinetiam inanem diligentiam permultam, & deliramenta non pauca, & nugas, & rerum minimarum disquisitionem. Sed per Jovem aurum etiam hoc, & voluptatem, & impudentiam, & iram, & delicias, & molliciem, (neque enim ista me latent, etiamsi studiosè celes) mendacium quoque & fastum abjice, illamque opinionem, quâ te aliis præstantiorem esse ducis: nam si cum his omnibus ingrediaris, quæ te quinquagintaremis capiat? PH. Depono igitur ea, quandoquidem sic jubes. MEN. Sed & barbam hanc deponat, Mercuri, cùm adeò gravis, & hirsuta sit, ut vides: cujus capilli quinque sunt minarum ad minimum. MERC. Rectè dicis, hanc etiam depone. PH. Ecquis detondebit? MERC. Menippus iste sumptâ securi, *unâ* ex iis quibus naves fabricantur, eam refecabit, pro ligno quod secandis

dis supponitur scalâ navali utens. MEN. Nequaquam, Mercuri: sed da mihi ferram: hoc enim erit magis ridiculum. MERC. Sufficiet securis. Euge: humaniorem reddidisti, seposito ejus fœtore hircino. MEN. Visne ut paulum de superciliis auferam. MERC. Maximè. Nam hæc super frontem attollit, nescio quam ob rem sese efferens. Quid hoc rei est? etiam ploras scelestè, & mortem formidas? ingredere igitur. MEN. Unum adhuc gravissimum sub alis gestat. MERC. Quidnam, Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ illi, dum viveret, multum profuit. PH. Igitur & tu, Menippe, depone tuam libertatem, & loquendi audaciam, lætitiâ, generositatem, & risum: solusne omnium rides? MERC. Nequaquam; sed retine ista, levia cùm sint & portatu facilia, atque ad navigationem utilia. Tu verò Orator depone infinitam istam loquacitatem, antitheses, membrorum adæquationes, periodos, barbarissimos, aliâque orationum pondera. PH. En depono. MERC. Benè res se habent. Itaque solve funem, attollamus scalas, attrahatur anchora: expande velum, túque, portitor, dirige clavum. Bene fit nobis. Quid ploratis, stolidi, túque, Philosophe, in primis, qui paulò ante tuâ barbâ spoliatus es? PH. Quoniam, Mercuri, animam immortalem esse putabam. MEN. Mentitur: alia enim ipsum mœrore afficere videntur. MERC. Quænam illa? MEN. Quia non amplius opiparas cœnas habebit: neque noctu exiens clam omnibus, circumvoluto palliolo capiti, prostibula in orbem lustrat.

MORTUOR. DIALOGI. 273

strabit: nec manè deceptis adolescentibus suâ sapientiâ pecuniam accipiet. Hæc sunt quæ illi dolent. PH. An tibi, Menippe, mortuum esse molestum non est? MEN. Quomodo *molestum sit mihi*, qui ad mortem, nullo vocante, festinavi? Verùm nonne clamor quidam, interim dum confabulamur, veluti quorundam in terrâ vociferantium exauditur? MERC. Etiam, Menippe: nec ab uno quidem loco. Sed alii in unum cœtum convenientes, læti rident omnes propter Lampichi mortem, & uxor ejus a mulieribus circumdatur, & liberi recens nati, etiam illi pariter crebris lapidibus a pueris feriuntur: alii verò Diophantum Rhetorem laudant, in Sicyone funebres orationes pro Cratone isto recitantem: atque per Jovem, Damasiæ mater ululans, lamentationem pro Damasia cum mulieribus incœpat. Te verò, Menippe, nemo deplorat, & solus jaces tranquillus? MEN. Nequaquam: nam haud multo post, canes miserabiliter propter me latrantes audies, & corvos alis sese verberantes, quando ad sepeliendum me convenient. MERC. Generosus es, Menippe. Sed quia jam transfretavimus, abite vos ad forum judiciale rectâ per hanc viam progredientes. Ego verò, & portitor alios accersemus. MEN. Feliciter navigate, ô Mercuri: Nos verò progrediamur. Quid adhuc cunctamini? judicari oportebit: & graves dicunt esse pœnas: rotas, vultures, saxa. Uniuscujusque autem vita patefiet.

CRATETIS ET DIOGENIS.

CRATES.

MŒRICHUM illum divitem nôras, Diogenes, illum *inquam* insigniter divitem, illum Corintho profectum, cui tot erant naves onerariæ, cujus consobrinus Aristeas, ipse etiam dives, Homericum illud in ore habere solebat, *Aut me tolle tu, aut ego te.* DIOG. Cujus rei gratiâ se invicem colebant, Crates? CRAT. Hæreditatis causâ uterque, cum essent coævi. Et testamenta publicaverant ambo, in quibus Mœrichus, si prior moreretur, Aristeam omnium rerum suarum dominum relinquebat: & Mœrichum vicissim Aristeas, si prior e vitâ decederet. Hæc quidem erant in tabulis scripta; illi verò sese invicem colebant, & adulatione superare contendebant. Porro *non solum* divini, sive futurum ex astris conjectarent, sive ut Chaldæi ex somniis, sed & Pythius ipse, nunc Aristeæ, nunc Mœricho victoriam præbebat; & modò ad hunc, modò ad illum trutina propendebat. DIOG. Quid igitur tandem evenit, Crates? nam audire est operæ precium. CRAT. Eodem die ambò sunt mortui: cæterùm hæreditates ad Eunomium ac Thrasyclem devenerunt, quorum uterque illis cognatus erat: & qui nunquam præfagiverant hæc ita futura. Etenim cùm Sicyone Cirrham versus navigarent, medio in cursu, in obliquum incidentes Iapygem eversâ navi perierunt. DIOG. Benè fecerunt. At nos cùm in vitâ essemus, nihil ejusmodi alter de altero cogitabamus: neque unquam

unquam optavi ut moreretur Antisthenes, quò illius baculum hæreditate possiderem; (validum autem admodum ex oleastro factum habebat) Neque tu, Crates, opinor, cupiebas me mortuo possessionum mearum hæres fieri, doli *scilicet* ac peræ, cui inerant duæ lupinorum chœnices. CRAT. Neutiquam enim mihi opus erat his, neque etiam tibi, Diogenes: quæ enim opus erant, ea tu ab Antisthene tanquam jure hæreditatis accepisti, & ego a te, longè majora & augustiora Persarum imperio. DIOG. Quænam sunt ista quæ dicis? CRAT. Sapientiam, *inquam*, frugalitatem, veracitatem, loquendi audaciam, vivendi libertatem. DIOG. Memini sanè has me divitias ab Antisthene accepisse, & tibi etiam ampliores reliquisse. CRAT. Verùm reliqui mortalium hoc possessionum genus aspernabantur: neque quisquam nos coluit hæredem se futurum sperans: sed ad aurum omnes oculos intendebant. DIOG. Nec injuriâ: non enim habebant quò facultates ejusmodi a nobis *traditas* acciperent, quippe qui, tanquam putria marsupia, deliciis diffuerent: quare siquando quis in illos infunderet vel sapientiam, vel dicendi libertatem, vel veritatem, excideret illico & efflueret, cùm id continere fundum non posset. Cujusmodi quidam accidit Danai filiabus virginibus, quæ in pertusum dolium aquam important. At *idem* aurum dentibus & unguibus, omnique industriâ servabant. CRAT. Proinde nos nostras opes hîc quoque possidebimus: illi verò obolum duntaxat huc afferent, illumque *tantum* usque ad Portitorem.

ALEXANDRI, ANNIBALIS,
SCIPIONIS ET MINOS.

ALEXANDER.

ME prius, quàm tu, Libyce, judicari par est: præstantior enim sum. AN. Minime: sed me. AL. Ergo judicet Minos. MIN. At quinam estis? AL. Hic est Carthaginensis Annibal: ego Alexander Philippi filius. MIN. Per Jovem ambo gloriosi. Sed quâ de re vobis est altercatio? AL. De præstantiâ. Hic enim se meliorem fuisse exercitûs ducem, quam ego, dicit. Ego verò, ut omnes sciunt, non isto solum, sed omnibus fermè, qui ante meam ætatem vixêre, in re militari fuisse me præstantiorem assero. MIN. Ergo vicissim uterque dicat. Tu verò Libyce, primus verba facito. AN. Unum hoc me juvat, Minos, quod & hîc Græcam linguam didicerim: adeo ut neque hâc parte plus hic, quam ego referat. Porro illos maximè laude dignos assero, qui cùm principio nihil essent, magni tamen evaserunt, & per se potentes facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis Iberiam adortus, cùm sub fratre dux essem exercitûs, dignus censebar, qui res maximas aggrederer, & præstantissimus judicabar. Ibi tum Celtiberos cepi, & Galatas Hesperios devici. Et cùm magnos montes transcendissem, *regiones, quæ circa Eridanum sitæ sunt*, omnes incurfionibus vastavi, multasque urbes everti, & planam Italiam subjugavi: & usque ad præeminentis
urbis

urbis suburbia grassatus sum: totque uno die occidi, ut eorum annulos modiis metitus sim, & ex cadaveribus pontes fluviis fecerim. Atque hæc omnia peregi, cum neque me Ammonis filium appellarem, neque me Deum fingerem, neque matris insomnia narrarem: sed me hominem faterer, & ducibus prudentissimis adversarer, & cum militibus fortissimis manus confererem; nec Medos & Armenios expugnarem, qui prius fugiunt, quam quisquam eos persequatur, & cuivis audenti victoriam facile tradunt. Alexander verò acceptum a patre imperium auxit, & fortunæ quodam impetu usus multum ampliavit: & postquam perditum illum Darium in Issō & Arbelis vicerat subegeratque, & paternâ virtute degenerans adorari voluit, & ad Medicam vivendi formam vitæ suæ institutum commutavit, & inter convivia amicorum cæde se contaminavit, & ipse corripuit duxitque ad mortem. Ego autem pariter patriæ dominatus sum: & cum me revocaret, hostium magnâ classe adversus Libyam navigante, parui statim, meque hominem privatum dedi: & damnatus æquo animo rem tuli. Atque hæc egi, barbarus cum essem, omnisque Græcicæ disciplinæ expers, nec Homerum, ut iste, frequenter recitâssem, nec ab Aristotele sophistâ edoctus, sed solâ naturæ meæ solertiâ usus fuisssem. Hæc sunt, quibus me Alexandro præstantiorem prædico. Quod si præstantior est iste, quoniam diademate revinctum caput ha-

buit, id decorum forsan est apud Macedonas : non tamen propterea melior videri debet generoso viro, & imperatore, qui prudentiâ magis quam fortunâ usus est. MIN. Hic certè non mollem habuit orationem, nec qualem pro se Libycum hominem decebat. Tu verò, Alexander, quid ad hæc dicis? AL. Nihil certè, Minos, homini tam temerario respondendum esset. Satis enim vel sola fama te docuerit, qualis ego rex, qualis iste latro fuerit. Adverte tamen, an parùm ipsum superaverim; qui, cùm essem adhuc adolescens, rem aggressus regnum obtinui turbatum, & de patris interemptoribus supplicium sumpsi, & Græciam Thebanorum interitu perterrui. Tum ab iis dux electus, dignum non putavi, Macedonum imperiam curando, me contentum esse eorum imperio, quæ pater reliquerat: sed totum terrarum orbem animo concipiens, & grave fore existimans, ni omnes subjugarem, paucos ducens, Asiam invasi: & apud Granicum magnâ pugnam vici. Captâque Lydiâ, Ioniâ ac Phrygiâ, denique subjugato quicquid obviam erat, Issum veni, ubi me Darius innumeras copias ducens expectabat. Post hæc, ô Minos, vos ipsi scitis, quot uno die mortuos ad vos miserim. Dicit enim Portitor tunc scapham ipsis non suffecisse: sed plerosque illorum extemporaneis *ratibus* compactis trajecisse. Et hæc confeci in primâ acie periclitans, & in pugnam vulnerari non timens. Et ut quæ Tyri & Arbelis gesta sunt tibi non exponam, ad Indos usque veni, meumque imperium Oceano terminavi: & ipsorum elephantes

phantes cepi, & Porum subegi: Scythas etiam non contemnendos homines, superato Tanai, magnâ equestri pugnâ devici; & amicis benefeci, & inimicos ultus sum. Quod si Deus hominibus viderer, condonandi sunt illi, qui propter facinorum meorum magnitudinem tale quid de me crederent. Tandem ego, dum regnarem, moriebar, ille verò, cum apud Bithynum Prusiam exularet, sicut dignum erat pessimum & crudelissimum hominem *mori*. Nam quo pacto Italos, vicit, omitto dicere: scilicet eum id non virtute, sed nequitiâ, & perfidiâ, & dolis perigisse, justum verò aut apertum nihil. Sed quoniam delicias mihi objecit, oblitus mihi videtur eorum quæ Capuæ commisit, cum meretricibus consuetudinem habens, & pugnandi occasiones per luxum vir ille mirandus absumens. Ego verò, nisi quæ sub Occidente sunt, parva ratus, ad Orientem potius me contulissem, quidnam adeò magni præstitissem, Italiam absque sanguine nactus, ac Libyam, omnemque tractum ad Gades usque sub potestatem facile redigens? sed hæc nullâ contentione digna putavi, quæ jam me formidarent & dominum agnoscerent. Dixi. Tu verò, Minos, judica. Hæc enim e multis *protulisse* satis est. SCIP. Ne prius, quam me quoque audiveris. MIN. Quisnam es tu, vir optime, aut cujas, qui dicturus sis? SCIP. Scipio sum Romanus, Imperator, qui Carthaginem expugnavi, & Afros magnis præliis subegi. MIN. Quid igitur tu dices? SCIP. Alexandro quidem me esse inferiorem, sed Anni-

bale præstantiorem, qui ipsum devictum, & turpiter fugere coactum, persecutus sum. Quomodo igitur impudens iste non est, qui cum Alexandro certare aufit, cui ne ipse quidem Scipio, qui istum devici, comparari dignum me puto? MIN. Per Jovem æqua dicis, Scipio. Quapropter primus quidem judicetur Alexander: post ipsum autem tu, deinde, si videtur, tertius Annibal, qui nec ipse contemnendus est.

DIOPENIS ET ALEXANDRI.

DIOPENES.

QUID hoc rei est, Alexander? & tu mortuus es, sicut nos omnes? AL. Vides, Diogenes: neque verò mirum est, si cùm homo fuerim, defunctus sim: DIOG. Ammon igitur ille mentiebatur, quum te suum esse filium diceret: an verò tu Philippi filius eras? ALEX. Philippi certè: non enim obiissem, si Ammonis fuissem *filius*. DIOG. Atqui de Olympiade similia quædam ferebantur, draconem cum eâ consuetudinem habuisse, & in lecto fuisse visum: deinde sic te genitum fuisse: porrò deceptum Philippum, qui se tuum patrem esse existimaret. AL. Hæc etiam, ut tu, ipse audiui: nunc autem video neque matrem, neque Ammonios illos vates sani quicquam dixisse. DIOG. At hoc illorum mendacium, Alexander, tibi ad res gerendas non fuit inutile: multi enim te Deum esse rati metuebant. Sed dic mihi, cuiusnam tantum imperium reliquisti? AL. Nescio,

MORTUOR. DIALOGI. 281

Nescio, Diogenes. Non enim potui quicquam de eo statuere, priusquam morerer, nisi hoc solum quòd moriens Perdiccæ annulum tradidi. Verùm quid rides, Diogenes? DIOG. Quidnam aliud, quàm quod memini, quid Græci fecerint, quum, imperium nuper ubi accepisses, tibi adularentur, te Imperatorem eligerent, & ducem adversus barbaros: nonnulli etiam te duodecim Deorum numero adherent, templa ædificarent, & *tibi* ut draconis filio sacra facerent? Sed dic mihi, ubi te Macedones sepeliêrunt? AL. Etiamnum in Babylone jaceo tertium jam diem. Sed Ptolemæus ille satelles meus, siquando detur otium ab his rerum tumultibus qui nunc instant, pollicetur in Ægyptum deportaturum me, ibique sepulturum, ut fiam ex Diis Ægyptiis unus. DIOG. Non risero, Alexander, cùm te etiam apud inferos desipientem videam, & sperantem fore ut aliquando fias Anubis, vel Osiris? Verùm hæc ne speres, divinissime. Neque enim fas est reverti quenquam ex iis, qui semel paludem transmiserint, atque intra specûs hiatum descenderint; non enim negligens est Æacus, neque contemnendus Cerberus. Verùm illud abs te libenter discerem, quo feras animo quoties reputas, quantâ felicitate apud superos relictâ, *buc* sis profectus, *putà* corporis custodibus, satellitibus, satrapis, auro tanto, populis qui te adorabant, Babylone, Bactris, immanibus illis belluis, dignitate, gloriâ: & conspicuum esse dum vectareris, dum vitâ candidâ caput revinctum haberes, dum purpuram fibulis substrictam gestares.

res. Numquid hæc te discruciant, cum memoriam subeunt? quid lachrymaris, ô stolide? annon hoc te docuit sapiens ille Aristoteles, ne res eas, quæ a fortunâ *profiscuntur*, firmas putares? AL. Sapiensne ille, qui sit assentatorum omnium perditissimus? Sine me solum Aristotelis facta scire, quàm multa a me petierit, quæ mihi scripserit, utque meâ in disciplinis ambitione abusus sit, cùm palparetur, ac prædicaret me, nunc ob formam, ac si hæc summi boni pars esset: nunc ob res gestas atque opes: nam has quoque in bonis esse censebat, ne erubesceret ipse quod eas acciperet, præstigiosus planè & fraudulentus homo, Diogenes. Quanquam illud fructûs ex ipsius sapientiâ percepi, *scilicet* quod nunc *de iis*, quæ paulo ante enumerâsti, ut summis de bonis excrucier. DIOG. At scin' tu quid facies? subjiciam tibi doloris illius remedium. Quandoquidem hic Elleborus non nascitur, fac ut Lethæi fluminis aquam hiant ore attrahens bibas: sic enim defines propter Aristotelica bona discruciar: at Clitum illum, & Callisthenem video & complures alios in te irruentes, ut te discerpant, & injurias a te acceptas ulciscantur. Quare alteram hanc viam ito, &, ut dixi, sæpe bibito.

ALEXANDRI ET PHILIPPI.

PHILIPPUS.

NUNC tandem, Alexander, negare non potes te filium esse meum: non enim obis-
 sses, si Ammonis fuisses. ALEX. Nec ipse ig-
 norabam, Pater, me Philippi Amyntæ filium
 fuisse; sed vaticinium admisi, ut qui ad res ge-
 rendas mihi utile futurum putaverim. PH.
 Quid ais? nam utile videbatur tibi præbere te-
 ipsum à vatibus decipiendum? AL. Non ist-
 huc: sed me formidârunt Barbari, nullusque
viribus meis restitit, cùm putarent sibi adversus
 Deum præliandum. Quare facilius ipsos sub-
 jugavi. PH. Quos tu tanto conatu dignos us-
 quam vicisti, qui cum timidis istis, arculos &
 peltaria, gerrâsque vimineas *sibi* protendentibus,
 semper congressus es? sed opus erat *egregium*
 Græcos armis domare, Bæotios, Phocenses,
 Athenienses: præterea Arcadum peditatum,
 equitatum Theffalicum, Eleorum jaculatores,
 Mantineos peltis instructos: vel Thracas, vel
 Illyrios, vel etiam Pæonas subjugare, hæc ardua
erant. An verò nescis ut Medos, Persas, Chal-
 dæos, auro conspicuos, & delicatos homines,
 ante te duce Clearcho decies mille viri expedi-
 tionem susipientes expugnaverint, cum ne ma-
 nus quidem conferere sustinerent, imo, antequam
 emissum fuisset telum, fugerent? AL. At
 verò Scythæ, pater, & Indorum elephantes,
 non est contemnendum opus. Attamen neque
 concitatis inter ipsos diffidiis, nec emptis pro-
 ditione

ditione victoriis, ipsos subegi: nec unquam pejeravi, nec quippiam pollicitus fefelli, fidemve solvi victoriæ gratiâ. Adde quod & Græcorum alios sine sanguine cepi; Thebanos verò fortè audisti quomodo punierim. PH. Hæc omnia novi: Clitus enim mihi retulit, quem tu jaculo transverberatum inter epulas interfecisti, eo quòd me cum tuis rebus gestis comparatum laudare ausus fuisset. Tu verò abjectâ chlamyde Macedonicâ candyn, ut aiunt, induisti, & tiam rectam *capiti* imposuisti, & à Macedonibus, viris utique liberis, adorari voluisti. Et quod omnium *fuit* maximè ridiculum, hominum abs te devictorum mores imitatus es. Omitto enim discere quæcunque alia commisisti, ut viros doctos cum leonibus simul in claustris inclusisti, & tales nuptias peregisti, atque Hephæstionem supra modum amâsti. Unum tantùm, cum audiverim, laudavi, scilicet quòd à Darii uxore formosâ abstinueris, & matris ac filiarum ejus curam susceperis: hæc enim rege digna. AL. Sed in subeundis periculis alacritatem non laudas, Pater, & quod apud Oxydracas primus intra mœnia defilierim, totque vulnera acceperim? PH. Non hoc laudo, Alexander; non quòd non decorum esse putem vulnerari quandoque regem, & in primâ acie periclitari: sed quòd illud ex re tuâ minimè erat: etenim pro Deo habitus, si quando vulnus acciperes, téque viderent *homines* bello gestando efferri, sanguine manantem, propter vulnus ejulantem, spectatoribus hæc forent ridendi argumentum: adde quod Ammon præstigiator, &
falsus

MORTUOR. DIALOGI. 285

falsus vates argueretur, & prophetæ ejus adulat-
tores. Ecquis non risisset conspicatus Jovis fi-
lium animo deficientem, & medicorum opem
implorantem? nunc verò quum jam vitâ fun-
ctus es, non multos esse putas qui fictionem il-
lam irrideant & maledictis carpant, quum Dei
cadaver porrectum stratum, putridum jam &
tumidum, juxta corporum omnium morem, vi-
dent? cæterum quod ais, Alexander, tibi fu-
isse conducibile, quò facilius rerum potireris;
id tibi rerum præclarè gestarum gloriæ non pa-
rum detraxit. Nihil enim non videbatur mi-
nus, quod a Deo fieri credebatur. AL. Haud-
quaquam hæc de me sentiunt homines: sed
Herculi & Baccho me parem esse statuunt,
& quidem Aornum illam, quam neuter illorum
cepit, ego solus subegi. PH. Vides ut ista tan-
quam Ammonis filius dicis, quando cum Her-
cule & Baccho te ipsum comparas, & ut non
erubescis, Alexander, nec arrogantiam dediscis,
nec te ipsum cognoscis, nec jam mortuus sa-
pis?

ACHILLIS ET ANTILOCHI.

ANTILOCHUS.

QUALIA sunt ista, Achilles, quæ Ulyssi
nuper de morte dicebas, quam non ge-
nerosa, nec ambobus tuis præceptoribus Chi-
rone & Phœnice digna! etenim audiebam eum
diceres te malle rusticam vitam agere, & ino-
pi cuipiam, cui victus non suppeteret multus,
operam

operam locare, quàm defunctis omnibus imperare. Hæc certè ignavum aliquem Phrygem, meticulosum, & ultra quàm honestum sit vitæ cupidum pronunciare forsitan decuisset: sed Pelei filium, & omnium Heroum periculorum amantissimum, tam humilia de se cogitare, pudendum valdè, & rebus in vitâ præclarè a te gestis planè contrarium; qui, cum liceret in Pithiotide ingloriè longo tempore regnare, lubens gloriosam mortem prætulisti. ACH. At tunc quidem, ô Nestoris fili, ignarus eorum quæ hîc sunt, & utrum eorum esset præstantius nesciens, infelicem illam gloriolam vitæ anteponebam: at nunc tandem intelligo quàm ea sit inutilis, licet qui superi sunt maximopere celebraverint. Apud mortuos enim æqualis est omnium honos. Nec illa pulchritudo, Antilochæ, nec robur adest: sed jacemus omnes sub eâdem caligine similes, & alii ab aliis nihil discrepantes: nec me Trojanorum manes videntur, nec Græcorum venerantur: sed exquisita est juris æquabilitas, similisque *alter alteri* defunctus, sive ignavus, sive strenuus fuerit. Hæc me tórquent, & doleo quod non potius vivo & operam loco. ANT. At verò, Achilles, quid agat quispiam? hoc enim naturæ visum est, ut omnes omnino moriantur. Itaque par est te legi acquiescere, nec statutis discrucari: præterea viden' quot e sociis circa te nos sumus? quin & paulo post etiam Ulysses adveniet prorsus: affert autem solatium societas, rei, & quod non solus ipse patiaris. Vides Herculem, Meleagrum, aliósque admirabiles viros, qui (ni fallor)

MORTUOR. DIALOGI. 287

fallor) haudquaquam vellent rodire, si quis eos remitteret, ut pauperibus & victûs indigentibus viris pro mercede servirent. ACH. Hæc sociorum quidem est admonitio: sed me nescio quomodo memoria eorum, quæ in vitâ sunt, contristat, et puto hanc etiam vestrûm unumquemque *contristare*. Quod ni confiteamini, eò deteriores estis, quod, cum eodem modo affecti sitis, dissimuletis. ANT. Minimè: sed *longè* meliores, Achilles: quippe qui intelligimus quàm sit inutile de iis verba facere: Silere enim, & ferre, & æquo animo sustinere fixum est nobis, ne talia optantes, risu digni, quemadmodum tu, existimemur.

MENIPPI ET TANTALI.

MENIPPUS.

QUID fles, Tantale? aut quid teipsum de-
pleros in stagno stans? TAN. Quoniam
firi pereor, Menippe. MEN. Adeone piger es,
ut non vel corpus inclinando bibas, vel per
Jovem cavâ manu hauriendo? TAN. Nihil
profecero, si procumbam: fugit enim aqua, si-
mul atque me propiùs admoveri sentiat. Quod
si aliquando hausero, & ori admovero, ut pri-
mum summa irrigavi labia, continuo inter di-
gitos effluens *aqua*, haud scio quomodo rursus
manum meam aridam relinquit. MEN. Pro-
digiosum quiddam pateris, Tantale. Verùm
dic mihi, quid potu opus est? corpus enim non
habes;

habes; sed illud utique in Lydiâ alicubi sepultum est, quod & esurire & sitire poterat. Tu verò cum sis anima, quânam adhuc sitire queas aut bibere? TAN. Hoc ipsum est pœna mea, ut anima sitiret, ac si esset corpus. MEN. Sed hoc ita se habere credemus, siquidem afferis te siti puniri? Quid ergo acerbi hinc tibi accidet? num metuis ne potûs inopiâ moriari? at equidem haud video alium post hunc Orcum, aut mortem *quæ hinc nos ducat* in alium locum. TAN. Rectè quidem dicis. Verùm hoc est pars supplicii mei, ut desiderem bibere, cum nihil indigeam. MEN. Desipis, Tantale: & verè potu indigere videris, mero putà Ellebore; cui contrarium accidit, atque iis quos rabiosi canes momorderint, ut qui non aquam, sed sitim horreas. TAN. Ne veratrum quidem recusârim bibere, Menippe, si daretur mihi modo. MEN. Bono sis animo, Tantale; quoniam neque tu nec alius *quispiam* mortuorum bibit: nec enim fieri potest: quamquam non omnes, quemadmodum ut, ex eo quod puniantur, sitiant, aquâ illos non expectante.

M E N I P P I, Æ A C I, &c.

M E N I P P U S.

PER Plutonem, Æace, mihi omnia circumducens expone quæ sunt in Orco. ÆAC. Haud facile, Menippe, omnia: sed quæ summaria sunt, disce. Hunc quidem esse Cerberum nōstri; & portitorum hunc, qui te trajecit,
pre-

MORTUOR. DIALOGI. 289

præterea lacum & Pyriphlegethontem jam vidisti, quum ingressus es. MEN. Hæc novi: & te aditus custodem esse: Regem etiam vidi, & furias. Homines verò priscos, & maximè qui ex illis insignes fuerunt, ostende. ÆAC. Hic est Agamemnon: ille Achilles; iste verò, qui propè *affidet*, Idomeneus: deinde Ulysses, postea Ajax & Diomedes, atque Græcorum præstantissimi. MEN. Papæ, Homere, qualia tuarum rhapsodiarum capita humi jacent porrecta, ignota, & informia, pulvis omnia & meræ nugæ, reverà imbecilla capita! Hic verò, Æace, quisnam est? ÆAC. Cyrus est. Hic verò Cræsus, juxtaque ipsum Sardanapalus: qui verò ultra hos est, Midas, ille verò Xerxes. MEN. Et te, ô scelestè, tota exhorruit Græcia, jungentem *pontibus* Hellespontum, & per montes ipsos navigare affectantem? qualis verò est Cræsus? Sed hunc Sardanapalum, Æace, permitte mihi, ut in maxillam percutiam. ÆAC. Nequaquam. Comminues enim ipsi calvariam, cùm sit adeò muliebris. MEN. Attamen amplexabor illum, utpote planè semivirum. ÆAC. Vis ut tibi sapientes etiam ostendam? MEN. Etiam per Jovem. ÆAC. En tibi primus hic est Pythagoras. MEN. Salve Euphorbe, sive Apollo, sive denique quocunque vocari nomine voles. PYTH. Ita fanè: & tu quoque Menippe. MEN. Annon amplius aureum illud tibi est femur? PYTH. Non: sed age cedo, siquid edule habeat hæc tua pera. MEN. Fabas, ô bone: quare nihil tibi *in perâ* est edule. PYTH. Da modò. *Nam hic* apud manes alia sunt dogmata: didici enim

T

nihil

nihil hic fabis & parentum capitibus inter se simile esse. ÆAC. Porro, hic est Solon Execestidis filius, & Thales ille : & juxta ipsos Pittacus, alique : suntque, ut vides, omnes septem. MEN. Hi soli ex omnibus, Æace, læti sunt & hilares. Sed hic, qui cinere oppletur, velut subcineritius panis, qui crebris pustulis efflorescit, quidnam est ? ÆAC. Empedocles, Menippe, semicoctus ab Ætnâ monte huc profectus. MEN. O æripes optime, quamobrem teipsum in Crateres Ætnæ coniecisti ? EMP. Infamia quædam *impulit me*, Menippe. MEN. Minimè per Jovem, sed inanis gloriæ affectatio, & fastus, & multa dementia. Hæc fecerunt, ut quamvis indignus, unà cum crepidis in carbones redigereris. Veruntamen nihil profuit tibi hoc commentum : deprehensus enim es mortuus. Ubi verò locorum est Socrates, Æace ? ÆAC. Cum Nestore, & Palamede ille plerumque nugatur. MEN. Cuperem tamen ipsum videre, sicubi locorum hîc esset. ÆAC. Vidēsne calvum illum ? MEN. Calvi sunt omnes : quare omnium hæc nota fuerit. ÆAC. Simum istum dico. MEN. Et hoc similiter *nota omnium fuerit*, nam & simi omnes sunt. SOC. Méne quæris, Menippe. MEN. Etiam, Socrates. SOC. Quo pacto res Athenis se habent ? MEN. Multi juniorum se philosophari profitentur : ac habitum certè ipsum & incessum si quis aspiciat, summi philosophi *videntur* admodum multi. Cæterum vidisti, opinor, qualis ad te venerit Aristippus, & Plato ipse : alter quidem olens unguenta, alter Siciliae tyrannis adulari

MORTUOR. DIALOGI. 291

adulari doctus. Soc. At de me quid sentiunt?

MEN. Beatus homo es, ô Socrates, quod ad res hujusmodi attinet. Omnes itaque te admirabilem virum fuisse existimant, atque hæc omnia cognovisse (deceat enim, opinor, verum dicere) cum nihil scires. Soc. Et ipse hæc illis dicebam: sed eam rem illi simulationem esse putabant.

MEN. Sed quinam isti sunt circa te? Soc.

Charmides, Menippe, & Phædrus, & Cliniae filius. MEN. Euge, Socrates, quoniam & hîc tuam artem exerces, nec formosos istos negligis.

Soc. Quid enim aliud suavius agerem? Sed si videtur, prope nos recumbe. MEN. Non per

Jovem: Cræsum enim & Sardanapalum adeo, eorum accola futurus: quippe mihi videor non parùm risurus, quum plorantes illos audiam.

ÆAC. Ego quoque jam abeo, nequis mortuorum clam nobis aufugiat. Multa autem posthac vi-

debis, Menippe. MEN. Abeas *licet*: etenim hæc sufficiunt, Æace.

MENIPPI ET CERBERI.

MENIPPUS.

HEUS, Cerbere, cognatus enim tibi sum, cum & ipse sim Canis, dic mihi per Stygem qualis esset Socrates, cum ad vos descenderet. Verisimile est autem te, Deus cum sis, non latrare modò, sed etiam humano more loqui, quando velis. CER. *Cum* procul *ad*huc *abesset*, Menippe, omnino videbatur constanti vultu accedere, nullam prorsus formidinem mortis præ se ferens, iisque, qui extra *specus* fauces

stabant, hoc ipsum indicandi cupidus. Verùm simul atque despexit in hiatum, viditque caliginem hanc, & ego adhuc cunctantem illum aconito ubi me mordiſſem, pede correptum detraxi, infantium ritu ejulabat, ſuòſque deplorabat liberos, & in omnem ſpeciem ſeſe convertibat. MEN. Num igitur ille erat ſophiſta, nec verè contemnebat rem? CERB. Non; cæterùm ubi vidit id eſſe neceſſe, audaciam quandam præ ſe ferebat, quaſi verò volens id eſſet paſſurus, quod pati omnino neceſſe erat, quo ſpectatores *ſcilicet cum* mirarentur. Atque in univerſum, de omnibus huiusmodi viris verè dicere poſſem; ad fauces uſque *ſpectis*, intrepidi ſunt & fortes, quæ verò intus *ſunt*, accurata *ſunt* indicia, *quales ſint*. MEN. Ego verò quomodo tibi viſus ſum deſcendiſſe? CER. Unus mortalium Menippe, *deſcendiſti*, ut tuo genere dignum erat, & prior te Diogenes: ſiquidem nec coacti, nec intruſi intraſtis: verùm ultronei, ridentes, atque omnibus plorare denunciantes.

CHARONTIS ET MENIPPI.

CHARON.

REDDE naulum, ſceleſte. MEN. Vociferare, ſiquidem hoc tibi jucundum eſt, Charon. CH. Redde, inquam, *id*, cujus gratiâ te trajeci. MEN. Haudquaquam accipere poſſis ab eo qui non habet. CH. An eſt quiſpiam qui ne obolum quidem habeat? MEN. Sit ne alius quiſpiam, equidem ignoro: ipſe certè non habeo.
CH.

MORTUOR. DIALOGI. 293

CH. Atqui præfocabo te per Ditem, scelestè, ni reddas. MEN. Et ego illiso baculo tibi caput diffindam. CH. Frustra ergo navigaveris tam longam navigationem. MEN. Mercurius, qui me tibi tradidit, tibi pro me reddat. MERC. Bellè mecum agatur per Jovem, si pro mortuis solvere debeam. CH. Non recedam a te. MEN. Hujus igitur gratiâ subductâ navi commorare, quanquam quod non habeo, quânam accipias? CH. At tu nesciebas ferre te decuisse? MEN. Equidem sciebam, verùm non habebam. Quid igitur? ideône mihi non erat moriendum? CH. Solus ergo gloriaberis te gratis navigâsse? MEN. Haud gratis, ô præclare: siquidem sentinam exhausti, & remum arripui, & vectorum omnium unus non ejulavi. CH. Ista nihil ad naulum: obolum reddas oportet, neque enim fas est secus fieri. MEN. Proinde me rursus in vitam revehe. CH. Bellè dicis, ut plagas scilicet propter id ab Æaco accipiam. MEN. Ergo molestus ne sis. CH. Ostende quid in perâ habeas. MEN. Lupina, si velis, & Hecates cœnam. CH. Unde nobis hunc canem adduxisti, Mercuri? tum qualia garriebat inter navigandum, vectores omnes irridens, & diæteriis incessens, solusque cantillans, illis plorantibus! MERC. Num ignoras, Charon, qualem virum transvexeris? planè liberum, cuique nihil omnino sit curæ. Hic est Menippus. CH. Atqui si unquam posthac te recepero? MEN. Si receperis? ô præclare, bis quidem recipere non possis.

DIOGENIS ET MAUSOLI;

DIOGENES.

HEUS tu Car, quare es insolens? téque dignum censes qui nobis omnibus antepondere? MAU. Primum regni quidem nomine, ô Sinopenfis, quippe qui Cariæ universæ rex fuerim, & Lydiæ gentibus aliquot imperaverim: tum & insulas nonnullas subegerim, & Miletum usque pervenerim, plerisque Ioniæ partibus subjugatis: ad hæc formosus eram ac procerus, & in bello fortis: & quod *omnium est* maximum, quod in Halicarnasso Monumentum super me situm habeo singulari magnitudine, quantum nemo alius defunctorum, neque pari pulchritudine elaboratum possidet, viris & equis pulcherrimo ex saxo ad vivam formam absolutissimo artificio expressis: quale ne fanum quidem facillè quis inveniat. Num injuriâ tibi videor has ob res magnificè de me sentire? DIOG. Ob imperium ais, ob formam, & sepulchri molem? MAU. Ob hæc ipsa profecto. DIOG. Atqui, formose Mausole, neque vires illæ, nec forma tibi amplius adest: siquem itaque arbitrum de formæ præcellentiâ eligamus, dicere non possim, quamobrem cranium tuum meo præferatur: ambo enim calva sunt & nuda, & dentes pariter ostendimus, atque oculis orbamur, & nares fimi-redditi sumus. Cæterùm sepulchrum & sumptuosa illa saxa Halicarnasseis forsitan ostentare liceat, & apud Hospites gloriari, magnificam quandam sibi esse structuram; sed

MORTUOR. DIALOGI. 295

sed quid tu exinde commodi percipias, vir egregie, nullus video, nisi hoc *commodum* dicas, quòd plus oneris atque nos sustineas, sub tam ingentibus saxis pressus. MAU. Itanè inutilia mihi sunt illa omnia? planèque pares erunt Mausolus ac Diogenes? DIOG. Minimè pares, generosissime: minimè inquam. Nam Mausolus ingemiscet, quoties meminerit eorum quæ in terris *possidebat*, ob quæ beatum esse se existimabat: Diogenes verò irridebit ipsum. Atque ille quidem sepulchrum sibi Halicarnassi ab uxore Artemisiâ, & sorore constructum memorabit: Diogenes verò, an corpus suum sepulchrum habeat necne, ignorat: neque enim erat id ipsi curæ. Verùm apud viros excellentissimos sui famam reliquit, ut qui vitâ exegerit viro dignam; tuo monumento, Carum abjectissime, celsiorem, ac tutiore in loco substructam.

NIREI, THERSITÆ, ET MENIPPI.

NIREUS.

ECCE profectò Menippus hic judicabit, uter nostrum sit formosior. Dic, Menippe, annon tibi videor formâ præstantior? MEN. At quinam estis? prius enim, opinor, scire hoc oportet. NIR. Nireus & Therfites. MEN. Uter Nireus, uter Therfites? nondum enim hoc *satis* liquet. TH. Jam unum hoc obtineo quòd tibi sim similis, neque tantum me præcellas, quantum te cæcus ille Homerus extulit, omnium formosissimum appellans: verùm ego

fastigiato vertice, & glabro, nihilo te deterior visus sum judici. Tu verò, Menippe, quem ducas pulchriorem, vide. NIR. Nimirum me Aglaïæ & Charopis filium, qui pulcherrimus sub Ilium veni. MEN. Atqui non item sub terram, ut puto, pulcherrimus venisti: verum ossa *tua aliorum ossibus sunt* similia: porrò calvaria hoc solummodò a Therisitæ calvariâ dignosci possit, quod tua facilè frangi potest; molliculam enim ac neutiquam virilem hanc habes. NIR. Attamen Homerum percontare, qualis tum fuerim, cùm inter Græcorum copias militarem. MEN. Somnia mihi narras: equidem *novi* quæ video, & nunc habes: cæterum illa nôrunt, qui id temporis vivebant. NIR. Annon & hîc formosior ego sum, Menippe? MEN. Neque tu, neque alius est formosus *hoc in loco*: in Orco enim est æqualitas, similésque sunt omnes. TH. Mihi quidem vel hoc sat est.

MENIPPI ET CHIRONIS.

MENIPPUS.

AUDIVI, ô Chiron, te, Deus cùm esses, mortem tamen optâsse. CH. Vera hæc sunt, quæ audivisti, Menippe: & mortuus sum, ut vides, cùm potuerim immortalis esse. MEN. At quænam te mortis cupido tenuit, rei vulgo nimirum inamabilis? CH. Dicam tibi viro non imprudenti. Non erat amplius mihi jucundum immortalitate frui. MEN. Nonne jucundum erat vivere & lucem tueri? CH. Non erat, Menippe: jucundum enim *quod loquar*, varium quid-

quiddam & neutiquam simplex esse duco: verum ego cum semper viverem, iisdemque fruerer, sole, luce, cibo: tum eadem tempestates, & quaecunque in *vitâ* contingunt, ordine singula *recurrerent*, quasi alia aliis succedentia, illis satiatus fui. Neque enim voluptas in eodem semper *fruendo*, sed in omnium rerum participatione sita est. MEN. Probè loqueris, Chiron. Verum quo animo fers ea, quæ apud inferos sunt, ex quo illa eligens *buc* venisti? CH. Non injucundo, Menippe: siquidem æqualitas res est prorsum popularis nihilque interest, utrum in luce quis agat, an in tenebris: præterea neque sitiamus quemadmodum apud superos neque esuriamus necesse est: sed ejusmodi rerum omnium indigentia vacamus. MEN. Vide, Chiron, ne tibi contradicas, & eodem tibi recidat oratio. CH. Quamobrem isthuc ais? MEN. Quoniam si fastidio tibi fuerit perpetua similitudo & identitias eorum quæ in *vitâ* fuerunt, cum hîc itidem similia sint omnia, eodem modo tibi parient fastidium, & quærenda erit translatio quædam etiam hinc in aliam vitam, quod arbitror fieri non posse. CH. Quid igitur faciendum, Menippe? MEN. *Illud nimirum*, quod puto, & dicant, sapientem acquiescere, & contentum esse rebus præsentibus, nec quicquam eorum intolerabile arbitrari.

DIOGENIS, ANTISTHENIS;
ET CRATETIS.

DIOGENES.

OTIUM nunc agimus, Antisthenes, & tu Crates: quare, cur non rectà abimus ad *ipsum Averni* descensum, ambulatum & visum, quales sint, qui descendunt, & quid quisque eorum agat? ANT. Eamus Diogenes. Et enim spectaculum hoc jucundum fuerit, quosdam eorum lachrymantes videre, quosdam ut dimittantur supplicantes; nonnullos etiam ægrè descendentes, & cervicem impellente Mercurio, reluctantes tamen & resupinos obniten-tes, eum id minimè expediat. CR. Ego verò etiam exponam vobis, quæ vidi cum huc per viam descenderem. DIOG. Expone, Crates, videris enim quædam risu omnino digna dicturus esse. CR. Alii quidem multi nobiscum descendebant, inter ipsos autem insignes, Ismenodorus ille dives ex nostris, & Arsaces Mediæ præfectus, & Oroetes Armenius. Ismenodorus igitur (occisus enim fuerat a latronibus in Cithærone, quando Eleusinem, ut arbitror, proficiscebatur) & gemebat, & vulnus in manibus habebat; & tenellos liberos, quos reliquerat, identidem vocabat, & seipsum ob audaciam incusabat: qui cùm Cithæronem transiret, ac loca illa circa Eleutheras deserta, bel- lisque vastata peragraret, duos tantùm servos adduxisset; idque cùm phialas quinque aureas, & quatuor cymbia secum haberet. Arsaces autem (senior enim jam erat, & sanè non

non illiberali facie,) barbaro more ægre ferebat, atque indignabatur, quòd pedes incederet, si-
bique equum adduci volebat: Nam & equus unâ cum eo mortuus erat, ambobus unâ plagâ transfossis à Thrace quodam scutato, in eo prælio, quòd cum rege Cappadocum ad Araxem *fluvium commissum fuerat*: Nam Arfaces longe ante alios, ut ipse narrabat, cum impetu ruens in hostem ferebatur: Thrax vero subsistens, & scutum subiens, Arfacis hastam excussit: ipse autem submissâ sarissâ, tum illum tum equum transverberat. ANT. At Crates, quomodo hoc unâ plagâ fieri potuit; CR. Facillimè, Antisthenes. Hic enim vigintibitalem contum prætendens infesto cursu *in eum* ferebatur: Thrax verò, ubi peltâ *objectâ* plagam excussit, ipsûmque cuspis præteriit, in genu procumbens impetum sarissâ excipit, ac equum sub pectore vulnerat, qui præ furore ac vehementiâ se ipsum transfadegit; transfoditur autem & Arfaces per inguen penitus usque ad nates. Vides quale hoc fuerit? non viri, sed potius equi opus. Veruntamen indignabatur ille, quòd non ampliore quàm alii honore haberetur: volebátque eques *huc* descendere. Orætes autem privatus *quispiam erat*, pedibus admodum mollis, neque humi stare, nedum incedere poterat: Medis autem omnibus hoc prorsum accidit, ut postquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas gradiuntur, summis pedum digitis ægrè incedant. Quamobrem cum humi sponte prostratus jaceret, neque ullo pacto resurgere vellet, optimus

mus Mercurius sublatum ipsum ad cymbam usque portavit: ego verò ridebam. ANT. Ego verò quum *buc* descendebam, non me cæteris admiscui, sed relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, locum præoccupavi, quò commodius navigarem. Inter navigandum autem illi quidam flebant & nauseabant, ego verò inter ipsos *sedens* valdè oblectabar. DIOG. Tu quidem Crates, & tu Antisthenes, in hujusmodi comites incidistis; mecum autem Blepsias ille scenerator ex Piræo, & Lampis Acharnan mercenariorum militum ductor, & dives ille Corinthius Damis, simul descendebant. *Quorum* Damis, a filio veneno interemptus fuerat: Lampis ob Myrtii meretricis amorem seipsum jugulârat: Blepsias autem fame miser contabuisse dicebatur; & hoc manifestabat apparendo supra modum pallidus, & exquisitissimè tenuis. Ego verò, quanquam id nôram, interrogabam tamen quo pacto *quisque* mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium, non injusta, inquam, ab illo passus es, qui cum talenta mille haberes coacervata, atque ipse in deliciis viveres annos nonaginta natus, juveni illi octodecim annos nato quatuor *tantum* obolos supeditabas. Tu verò, Acharnan, (gemebat enim & ille ac devovebat Myrtium) quid amorem incusas, non autem te ipsum? qui hostes quidem nunquam perhorrueris, sed te ultro periculis offerendo, ante alios in prælium descenderis: a puellâ verò vulgari illâ, fictisque lachrymis ac suspiriis generosus ille tu captus fueris. Nam Blepsias prior ipse se accusavit
multæ

multæ dementiæ, quod pecuniam hæredibus nullâ necessitudine sibi conjunctis custodierit, stolidus ille ratus se perpetuò victurum esse. Cæterùm mihi non vulgarem voluptatem præbuerunt isti tunc temporis gemendo. Sed jam ad fauces sumus. Aspicere nos oportet, & è longinquo contemplari advenientes. Papæ! multi certè, & varii, omnesque lachrymantes, præter puerulos istos, & infantes. Sed & senio confecti lugent; quid illud est? num aliquo vitæ philtro tenentur? hunc igitur decrepitum interrogare lubet. Quid ploras tu tam provectâ ætate mortuus? quid indignaris, optime, idque cùm senex adveneris? an rex eras? PAUP. Haudquaquam. DIOG. An verò satrapa? PAUP. Neque illud. DIOG. An igitur dives fuisti: ideoque dolet tibi relictis multis deliciis ob- iisse? PAUP. Nihil tale: sed annos circiter nonaginta natus fui, victum autem tenuem ex arundine & lineâ accepi, summopere egenus, & liberis carens, præterea claudus, hebetique visu. DIOG. Et vivere cupiebas, talis cùm esses? PAUP. Etiam. Dulcis enim erat lux, mori au- tem grave & horrendum. DIOG. Deliras, ô senex, & te adversus necessitatem juveniliter geris; idque cùm huic portitori sis coævus. Quid igitur amplius de Juvenibus dicat ali- quis, cum id ætatis homines vitæ sint cupidi? quos mortem sectari decebat, tanquam eorum quæ in senectute sunt, malorum remedium. Sed abeamus, nequis & nos suspicetur fugam moliri, quum *nos hîc* circa fauces versari vi- derit.

AJACIS ET AGAMEMNONIS.

AGAMEMNON.

SI tu infaniens, Ajax, te ipsum interfecisti, nosque omnes occisurus eras, quid Ulysssem accusas? ac paulò ante nec ipsum aspexisti, cum venisset vatem consultum: nec virum commilitonem ac socium dignatus es alloqui; sed superbè admodum, grandique incedens gressu, prateriisti. Aj. Meritò, Agamemnon. Ille enim mihi furoris hujus autor extitit, ut qui solus mecum de armis judicio contenderit. Ag. Volebasne verò adversario carere, & omnes finè pulvere superare. Aj. Etiam in re hujusmodi. Nam ea armatura cognitionis quodam jure ad me pertinebat, cum patruelis esset. Vosque reliqui, quanquam illo multo præstantiores eratis, certamen detrectastis, & præmium mihi concessistis. At hic Laërtae filius, quem ego sæpe servavi, quum a Phrygibus concidi periclitaretur, se præstantiorem esse existimabat, & habendis armis magis idoneum. Ag. Accusa igitur Thetin, ô generose, quæ cum tibi armorum hæreditatem utpote cognato tradere debuisset, in medium alata illa posuit. Aj. Minimè: sed Ulysssem ut qui solus vendicaverit, Ag. Ignoscendum, Ajax, si, homo cum esset, appetivit gloriam, rem dulcissimam, cujus gratiâ quilibet etiam nostrum obire pericula sustinet, quandoquidem & te vicit, idque apud Trojanos Judices. Aj. Novi ego quæ me damnârit, sed fas non est de

MORTUOR. DIALOGI. 303

de Diis quicquam dicere. Ulyſſem igitur non poſſum non odiſſe, Agamemnon, non ſi mihi ipſa Minerva hoc imperet.

MINOIS, ET SOSTRATI.

MINOS.

Hic quidem prædo Soſtratus in Pyriphle-
gethontem immittatur: hic autem ſacri-
legus a Chimæâ diſcerpatur: tyrannus verò
iſte, Mercuri, juxta Tityum extenſus, a vul-
turibus & ipſe hepar arrodatur: at vos boni
in Elyſium campum celeriter abite, & beato-
rum inſulas habitate, propterea quòd juſtè in
vitâ feciſtis. **SOST.** Audi, ô Minos, num tibi
juſta dicere videar. **MIN.** An ego denuo nunc
audiam? annon convictus es, Soſtrate, &
malus eſſe, & tam multos occidiſſe? **SOST.**
Convictus quidem ſum: ſed vide an juſto affi-
ciar ſupplicio. **MIN.** Ita ſanè: ſiquidem juſtum
eſt meritum ſupplicium pendere. **SOST.** Atta-
men reſponde mihi, Minos: breve enim quid-
dam interrogabo te. **MIN.** Dic, dummodo non
prolixè, ut & alios jam dijudicare poſſimus.
SOST. Quæcunque in vitâ egi, utrum volens
egi, an verò a Parcâ mihi fuère deſtinata? **MIN.**
A Parcâ ſcilicet. **SOST.** Nonne & boni omnes,
& nos qui mali videmur, hæc illi ſubſervien-
tes agimus? **MIN.** Ita proſectò Clothoni illi
obſequentes, quæ unicuique, cùm primùm na-
tus eſt, agenda injungit. **SOST.** Si quis igitur
ab alio coactus quempiam occiderit, cùm ei
nequeat contradicere vi compulſus, verbi gra-
tiâ,

tiâ, quum carnifex, aut satelles, ille quidem iudici, hic tyranno morem gerens, quemnam cædis istius reum ages? MIN. Liqueat *reum agendum* iudicem, aut tyrannum: siquidem neque ipsum gladium *accusare possumus*: subservit enim hic, tanquam instrumentum quoddam ad illius *explendum* animem, qui primò causam hanc præbuit. SOST. Benefacis, Minos, quòd huic exemplo *a me prolato* etiam corollarium addas. Siquis autem ab hero missus, aurum vel argentum afferat, utri apponenda est gratia, uter benefactor adscribendus? MIN. Is qui misit, Sostrate; minister enim *tantum* fuit, qui attulit. SOST. Vides igitur quàm injusta facias, dum nos supplicio afficis, qui ministri tantum fuimus eorum quæ Clotho *nobis* imperavit: & dum hos honore prosequeris, qui aliena bona *solum* administrarunt? nemo enim dicere poterit, possibile esse iis contradicere, quæ cum omni necessitate imperata fuere. MIN. Multa, Sostrate, & alia videas licet, minimè secundum rationem fieri, si diligenter expendas. Veruntamen tu ex hac quæstione hoc boni consequêris, quòd non prædo solum, sed etiam Sophista quidem esse videaris. Solve ipsum, Mercuri, nec puniatur amplius: cæterum vide ne & cæteros manes similia interrogare doceas.

MENIPPUS, SEU NECYOMANTIA.
MENIPPUS, PHILONIDES.

MENIPPUS.

SALVE atrium, domusque vestibulum meæ.
Quàm lubens te aspicio luci redditus ! PH.
Nonne hic Menippus est Canis ille ? non hercle
alius, nisi perperam video omnes Menippos. At
quid sibi vult habitus istius insolentia, pileus,
lyra, & leonis exuviæ ? eum tamen adeundum
est. Salve, Menippe, unde nobis advenisti ? jam-
diu enim in urbe visus non es. MEN. Venio
defunctorum latebrâ & caliginis portis relictis,
ubi Pluto a Diis seorsim habitat. PH. Hercle.
Num Menippus nobis clàm mortuus est, re-
vixitque denuo ! MEN. Non : sed adhuc spiran-
tem Orcus me recepit. PH. Quænam causa fuit
tibi novæ hujus & incredibilis peregrinationis ?
MEN. Juventus me impulit, & major animi au-
dacia (*scilicet æquo, vel quàm pro juventute*)
PH. Define, ô beate, tragicum loqui, & ab
iambis descendens, sic simpliciter eloquere. Quæ-
nam hæc vestis ? quid tibi inferno itinere fuit
opus ? alioqui neque jucunda, neque delectabi-
lis est via. MEN. Necessitas, amice, ad orcum
me demisit, Thebani Tiresiæ manes consulendi
causâ. PH. Heus tu deliras : alioqui non ita
consarcinatis versibus apud amicos caneres. MEN.
Ne mireris, amice : recens enim cum Euripide
atque Homere versatus, nescio quomodo versi-
bus impletus sum, & spontanea mihi carmina in
os veniunt. Verùm dic mihi, ut se res in ter-

ris habent, & quidnam in urbe agunt? PH. Nihil novi: sed ut priùs *actitabant*, rapiunt, pejerant, in tabulas scribunt pecunias scœnori datas, scœnerantur. MEN. O miseri, atque infelices! Nesciunt enim qualia nuper apud inferos rata habita fuerint, & qualia decreta contra divites suffragio-facta, quæ per Cerberum fieri non potest, ut illi subterfugiant. PH. Quid ais? novi-ne aliquid apud inferos decretum est de iis qui hîc *vivunt*? MEN. Per Jovem, & quidem multa: sed ea non licet apud omnes efferre, neque arcana revelare, nequis fortè nos apud Rhadamanthum impietatis accuset. PH. Nequaquam, Menippe, per Jovem: ne amico sermonem hunc invideas. Et enim apud hominem tacendi gnarum, quinetiam sacris initiatum, edisseres. MEN. Grave profectò mihi mandas mandatum, & neutiquam tutum: verùm tui utique gratiâ est audendum. Ergo decretum est divites istos, & pecuniosos, qui aurum sicut Danaën inclusum custodiunt. PH. Ne priùs, ô bone, quæ decreta sunt, dixeris, quàm ea percurreris quæ ex te libentissimè audirem: quæ *videlicet* descensûs causa tibi fuerit, quis itineris dux, atque ordine deinceps quæ apud ipsos & videris, & audiveris: verisimile enim est te, cùm eximiarum rerum studio tenearis, eorum quæ visu vel auditu digna sunt nihil prætermisisse. MEN. Parendum etiam in his tibi est: quid enim facias, cum vim inferat amicus? quare primùm tibi sententiam meam expediam, & quæ res me ad hunc descensum impulerit. Ego cùm adhuc puer essem, & audirem Homerum atque Hesiodum

narrantes

narrantes bella & seditiones, non semideorum modò, sed ipsorum etiam Deorum, præterea eorundem adulteria, violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsionones, fratrum & sororum nuptias, hæc omnia præclara ducebam, nec obiter ad ea perpetranda movebar. Postquam verò cœpi viris annumerari, hîc contrà leges audiui contraria poetis jubentes, nec adulteria committere, nec seditiones movere, nee rapinas exercere. In magnâ igitur dubitatione constituebar, nescius quo pacto me gererem. Neque enim Deos unquam putavi adulteria-perpetrâsse, & seditiones inter se exercuisse, nisi de his tanquam bonis judicâssent; nec legumlatores his contraria jussisse, nisi *id* conducere existimâssent. Quoniam igitur in dubio eram, visum est mihi hos adire qui philosophi vocantur, hîsque in manus me dedere, & rogare ut me quâ vellent in re uterentur, vitæque viam aliquam simplicem & certam commonstrarent. Hæc igitur mecum reputans ad eos ivi; imprudens verò me ex fumo in ipsum, ut aiunt, ignem conjeci. Apud illos enim præcipuè ignorantiam majoremque perplexitatem observando reperi; adeò ut auream privatorum vitam esse ilicò mihi indicârint. Alius nimirum uni me voluptati operam dare, & hoc solum omni modo persequi jussit, hoc enim esse felicitatem *dixit*. Rursum alius omnino labori-incumbere, corpûsque sordido squalidoque cultu subigere, omnibus morosum me præbentem, & probris infectantem, continuò recitans celebria illa Hesiodi de virtute carmina, & sudorem, & ascensum in montis verti-

cem. Alius pecunias contemnere, earumque possessionem indifferentem putare jubebat: alius contra bonas esse ipsas etiam divitias pronuntiabat. De mundo verò quid oportet dicere? qui ideas, incorporeas substantias, atomos, & inane, ac talem quandam pugnantium invicem nominum turbam in diem audiebam: & quod omnium eorum, quæ mihi erant gravia, absurdissimum fuit, de maximè contrariis cùm unusquisque diceret, vincentes & probabiles admodum rationes afferebat, ut nec ei qui calidum, nec ei qui frigidum idem esse contenderet, contradicere potuerim, idque cùm probè scirem idem eodem tempore calidum & frigidum esse non posse. Prorsum igitur tale quid accidebat mihi, quale his qui dormitant, scilicet ut modò annuerem, modò verò abnuerem: præterea hoc illis longè erat absurdus; observando enim inveni hos ipsos studiosè sectari ea, quæ ipsorum verbis quam maximè contraria essent. Nam eos, qui *me* pecuniam suaserunt contemnere, videbam ei tenaciter adhærentes, de fœnore litigantes, pro mercede docentes, omnia denique ejus gratiâ tolerantes: eos verò, qui gloriam rejecerunt, illius gratiâ omnia studiosè sectantes; omnesque ferè voluptatem *palam* accusantes, privatim verò ex eâ solâ pendentes. Ergo & hâc ipse frustratus adhuc magis indignabar; tacitè tamen me ipsum consolans, quòd cum multis & sapientibus & ob prudentiam non parùm celebratis & insipiens essem, & veri adhuc ignarus oberrarem. Tandem mihi horum causâ
aliquando

aliquando pervigilanti visum est ire Babylo-
nem, & a quodam mago ex Zoroastri disci-
pulis & successoribus opem implorare. Audie-
ram siquidem ipsos carminibus, & expiationibus
quibusdam inferorum portas aperire, & quem
voluerint tutò illuc deducere, & iterum postea
reducere. Optimum ergo fore existimabam,
descensu ab horum quopiam impetrato, Tire-
siam Bœotium adire, & ab eo perdiscere, tan-
quam a vate & sapiente, quænam sit optima
vita, & quam aliquis rectè sapiens eligeret.
Itaque quantâ poteram celeritate exiliens Ba-
bylonem rectâ contendi. Quo cùm pervenis-
sem, versor cum quodam ex Chaldæis, sapi-
ente viro, artem divino, comam cano, barbam
admodum venerabilem demissam habente: no-
men autem erat illi Mithrobarzanes. Orans
igitur obsecransque vix ab eo consecutus sum,
ut quâ tandem mercede vellet, mihi dux esset
viæ. Tam vir ille me susceptum, primùm
quidem dies novem & viginti cum lunâ si-
mul incipiens abluit, ad Euphratem deducens,
mane orientem versus solem, longum quendam
sermonem mussitans, quem non probè exau-
diebam. Nam, velut inepti præcones in cer-
taminibus, volubile quiddam & incertum pro-
ferebat: cæterum visus est dæmonas quosdam
invocare. Post illam igitur incantationem, cùm
in meam faciem ter inspuisset, denuo rediit,
obviorum nullum intuens. , Cibus quidem nobis
glandes erant, potus autem lac atque mulsum,
& Choaspis aqua; lectus verò in herbâ sub
dio. At postquam hoc vitæ instituto satis me

præparâſſet, mediâ circiter nocte ad Tigridem fluviam me deductum & purgavit, & absterſit, facéque ac ſcillâ, aliſque pluribus, magicum illud carmen ſimul ſubmurmurans, luſtravit. Deinde cum me jam totum incantâſſet, & circumiviſſet, ne a ſpectris læderer, domum reducit, ita ut eram, retrogredientem: reliquâ verò nocte navigationi nos paravimus. Ille igitur magicam quandam veſtem induit, Medicæ multum ſimilem: me verò hiſ, pileo ſcilicet, leonis exuviis, lyrâque inſuper ornavit. Præterea juſſit ut ſiquis nomen me rogaret, Menippum quidem ne dicerem, ſed Herculem, Ulyſſem, aut Orpheum. PH. Quid ita ô Menippe? neque enim habitûs neque nominum cauſam intelligo. MEN. Atqui perſpicuum quidem illud eſt, ac neutiquam arcanum: cum enim hi ante nos vivi ad inferos deſcendiſſent, exiſtimavit, ſi me illis aſſimilaret, fore ut faciliùs Æaci cuſtodias fallerem, & ſine impedimento tranſirem, utpote notior, cum tragicè admodum deductus eſſem, propter habitum. Jam igitur illuceſcebat dies, quum nos ad fluvium deſcendentes, in ſolvendo e portu occupati eramus. Erant autem ab ipſo parata cymba, & victiæ, & muſſum: & alia, quotquot ad ſacrificia, erant utilia. Tum impoſitis omnibus quæ parata erant, nos quoque ſic ingredimur trideſtes & humidâs lachrymas effundentes. Atque aliquantisper quidem in fluvio ſublabebamur: deinde in paludem navigavimus, ac lacum, in quem Euphrates conditur. Ubi autem & illum tranſmiſimus, in deſertam ſylvofam & opacam quandam

quandam regionem devenimus: in quam ubi descendimus (præibat verò Mithrobarzanes) foveam effodimus, & oves jugulavimus, & sanguinem circa foveam asperimus. At magus interim faciem accensam tenens, voce non amplius summissâ, sed quàm poterat maximâ vociferans, dæmonas simul omnes invocabat, Pœnas, Erinnyas, Hecâten nocturnam, horribilémque Proserpinam, commixtis unâ barbaricis quibusdam ignotis & polysyllabis nominibus. Statim ergo tremere omnia, solumque ex incantatione diffindi, ac Cerberi latratus procul audiri: jamque res planè tristis ac mœsta erat. Timuit verò subtus rex mortuorum Pluto. Jam enim *inferorum* pleraque patebant, lacus, Pyriphlegethon, & Plutonis regia. Cùmque per hiatum descendissemus, Rhadamanthum præ metu propemodum mortuum reperimus: at Cerberus quidem latravit, & in furorem versus est; statim autem me lyram pulsante, melodiâ ilico sopitus est. Postquam verò ad lacum venimus, parum abfuit quin non trajiceremus. Jam enim onustum erat, & ejulatu plenum navigium: omnes verò faucii navigabant, hic crus, ille caput, alius aliud aliquid membrum contritum-habens, adeò ut ex bello quodam adesse mihi viderentur. At optimus Charon ut pellem leoninam vidit, arbitratus me Herculem esse, recepit, libénque transvexit, quinetiam egressis viam commonstravit. Tum quoniam in tenebris eramus, præibat Mithrobarzanes, ego autem ponè ipsi adhærens sequebar, donec in pratum *quoddam*

maximum, & asphodelo confitum pervenimus : ibi nos stridulæ mortuorum umbræ circumvolitabant. Paululum verò progressi ad Minois tribunal *tandem* accessimus. Hic autem in sublimi quodam folio sedebat : adstabant autem illi Pœnæ, infesti dæmones, Erinnyes. Ex alterâ verò parte adducebantur ordine multi longâ catenâ vincti ; dicebantur autem esse adulteri, leones, publicani, adulescentes, sycophantæ, atque istiusmodi turba quidvis in vitâ turbantium. Seorsum autem divites ac sceleratores accedebant, pallidi, ventriosi, & podagrici, collariam singuli corvumque duorum talentorum pondo impositum habentes. Nos igitur astantes, & quæ fierent conspeximus ; & quæ ad defensionem dicerentur audivimus, accusabant autem eos novi quidam atque admirabiles oratores. PH. Quinam hi sunt per Jovem ? absit enim ut graveris etiam hoc dicere. MEN. Nosti-ne umbras istas, quæ in sole a corporibus efficiuntur ? PH. Omnino sane. MEN. Hæ igitur nos, cum mortui sumus, accusant, contra nos testimonium dicunt, & eorum, quæ in vitâ peccavimus, arguunt, atque ipsarum nonnullæ fide admodum dignæ videntur, utpote quæ nobiscum semper versarentur, nostrisque a corporibus nunquam abscederent. Itaque Minos diligenter examinans, quemlibet in sedes impiorum relegabat, pro merito auctorum pœnas subiturum : eosque maximè increpabat, qui divitiis & dignitatibus superbiverant, & tantum non adorari expectârant, brevem eorum superbiam, fastumque detestatus : & quod non meminissent

minissent se mortales fuisse, & mortalia bona
 consecutos. At nunc isti splendidis illis omni-
 bus spoliati, divitiis inquam, genere, imperiis,
 nudi, demissoque vultu adstabant, tanquam
 somnium quoddam eam, quæ apud nos est, fe-
 licitatem in memoriam revocantes; adeò ut ego
 hæc videns summopere gauderem. Et si quem
 ipsorum nôsssem, tacitè ad ipsum accedens, qua-
 lis in vitâ fuerat submonui, quantùmque tunc
 turgeret, quum multi manè ad fores aderant
 egressum ejus expectantes, pulsi *interim* exclusi-
 que a famulis. At ipse vix tandem illis exoriens,
 purpureus, aut aureus, aut versicolor, felices &
 beatos salutantes se facturum putabat, si pectus
 dextram-ve porrigens daret osculandam. Illi ve-
 rò audientes ista molestè ferebant. A Minoe
 verò una quidem ad gratiam judicata fuit lis.
 Quippe Dionysium Siciliae tyrannum multis atro-
 cibus *criminibus* a Dione accusatum, & Stoi-
 corum testimonio convictum, Aristippus Cyre-
 næus interveniens (honore autem illum prose-
 quuntur, plurimumque apud inferos valet) pro-
 pemodum Chimerae alligatum, a pœnâ liberavit,
 asserens illum multos eruditos pecuniâ adjuvisse.
 Tum nos a judiciali foro digressi ad supplicii lo-
 cum pervenimus. Ibi ô Amice, multa erant
 auditu, visûque miserabilia. Nam & flagrorum
 strepitus simul audiebatur, & ejulatus eorum qui
 in igne torrebantur, & tormenta, & catastæ, &
 rotæ: Chimæra iacerabat, Cerberus dilaniabat;
 simulque puniebantur omnes, reges, servi, satrapæ,
 pauperes, divites, mendici, & eorum, quæ ausi
 fuerant,

fuerant, omnes pœnitebat. Nonnullos autem ipſorum conſpicati agnovimus, quotquot *ſcilicet in eorum numero* erant, qui nuper mortui fuerant. Illi verò ſe occulebant, & avertabant; quod ſi aliquando reſpicerent, id ſerviliter admodum & adulatoriè *faciebant*: idque cùm eſſent in vitâ quàm moleſti putas, & faſtuoſi! at pauperibus dimidium malorum remittebatur; & ubi interquieviffent, ruſum puniebantur. Quin & illa quoque fabuloſa vidi, Ixionem & Sifyphum, & Phrygem Tantalum malè affectum, & terrâ genitum Tityum: quantus hercle erat! *integrum* enim agri locum ſtratus occupabat. Præteritis etiam hiſce, campum Acheruſium ingredimur; ibique cum ſemideos, tum heroïnas, aliâmq; ſimul mortuorum turbam ſecundum gentes tribuſque degentem invenimus: alios quidem vetulos ac marcidos, utque dicit Homerus, evanidos: alios verò juvenes, & integros, & maximè quidem Ægyptios, propter diuturnam condituræ efficaciam. Verùm quemlibet dignoſcere nequaquam erat facile, omnes enim offibus nudatis ſunt revera ſibi invicem ſimiles: cæterum ægrè diuque contemplando ipſos cognoscebamus; jacebant enim alii ſuper alios obſcuri atque ignobiles, nihilque amplius eorum, quæ apud nos ſunt pulchra, conſervantes. Cum igitur multa exiccata cadavera eodem in loco jacerent, & omnia inter ſe ſimilia eſſent, horrendum & per vacuos oculorum orbis intuentia, dentesque nudos oſtendentia, animi pendebam quonam *ſigno* Therſitem a formoſo illo Nireo

Nireo discernerem, aut mendicum Irum a rege
 Phæacum, aut ab Agamemnone Pyrrhiam co-
 quum: nihil enim veterum indiciorum ipsis
 permanebat, sed similia erant ossa obscura, &
 nullum-nomen-inscriptum-habentia, & quæ a
 nullo amplius discerni possent. Hæc igitur
 spectanti mihi hominum vita longæ cuipiam
 pompæ perfimilis esse videbatur, sumptus autem
 suppeditare, & ordinare singula Fortuna, iisque
 qui pompam agunt diversos variosque habitus
 aptare. Alium siquidem Fortuna deligens regiis
 ornat insignibus, impositâ tiarâ, additis satelli-
 tibus, & capite diademate revincto. Alium verò
 servi habitu amicit: hunc autem *ita, ut* pulcher
 fit, adornat, illum deformem & ridiculum effi-
 cit; spectaculum enim puto omnigenum esse
 oportere. Quin habitus quorundam sæpe in
 mediâ etiam pompâ demutat, non finens eos
 ad pompæ finem progredi in ordine illo, quo
 dispositi fuerant: sed ornatu commutato Cræ-
 sum quidem cogit famuli captivique vestes assu-
 mere: Mæandrium autem, olim inter famulos
 incedentem, Polycratis tyrannide vicissim vestit:
 eoque cultu aliquantisper uti finit. Verùm ubi
 Pompæ tempus præteriit, tum quisque appara-
 tum reddens, & amictum cum corpore exuens,
 qualis erat antè, efficitur, nihil a vicino differens.
 At nonnulli præ inscitiâ, quum instans fortuna
 ornatum repetit, ægrè ferunt atque indignan-
 tur, tanquam propriis quibusdam privati, non
 autem ea reddentes, quibus ad exiguum tempus
 utebantur. Quinetiam ex iis, qui in scenam pro-
 deunt,

deunt, te sæpe vidisse existimo histriones istos tragicos, qui secundum necessitatem dramatum modò Creontes, modò Priami fiunt, ut Agamemnonnes. Et ut idem, si fors tulerit, paulò antè graviter admodum Cecropis aut Erechthei formam imitatus, paulò pòst servus a Poetâ iustus progreditur. Cùmque jam fabula finem habuerit, ipsorum unusquisque vestem illam auro distinctam exuens, personam deponens, & ex cothurnis descendens, pauper & humilis obambulat: nec amplius Agamemnon Atrei filius, nec Creon Menœcei filius, sed Polus Chariclei Suniensis, aut Satyrus Marathonius Theogitonis filius nominatur. Sic se hominum res habent, ut mihi tum spectanti visum est.

PH. Dic, Menippe, isti qui hæc sumptuosa excelsaque sepulchra habent in terris, & columnas, & imagines, & titulos, nihilòne apud illos plebeiis defunctis sunt honoratiores? MEN. Heus tu nugaris: si enim Mausolum ipsum vidisses, (Carem illum dico sepulchro percelebrem) probè scio, ridere nunquam desisses: tam abjectè in occulto loco prostratus est, in reliquâ mortuorum turbâ delitescens: tantum fructûs, ut mihi quidem videbatur, ex illo monumento percipiens, in quantum tam grave pondus sibi impositum habens gravabatur. Postquam enim, ô amice, Æacus unicuique locum demensus est (dat autem cui maximum, non plus quàm pedem) necesse est eo contentum jacere, ad mensuram *loci* contractum. Risisses autem, opinor, multo magis, si vidisses eos, qui apud nos reges fuerunt & satrapæ, apud eos mendi-

mendicantes, & propter inopiam vel falsamenta vendentes, vel prima elementa docentes, & a quolibet contumeliis affectos, atque in maxillam cæsos, tanquam vilissima mancipia. Ego quidem Philippum Macedonem conspiciens, ne continere quidem me ipsum potui, ostensus enim est mihi calceos attritos in angulo quodam mercede refarciens. Quin & multos alios videre erat in triviis mendicantes, Xerxas aio, & Darios, & Polycratas. PH. Absurda de regibus ac fere incredibilia narras. Quid autem Socrates faciebat, & Diogenes, & si quis est sapientum alius? MEN. Socrates quidem etiam ibi omnes redarguens obambulat: versantur autem cum illo Palamedes, Ulysses, & Nestor, & si quis alius defunctorum est garrulus: quinetiam adhuc ipsi inflata sunt & tumida crura ex veneni hau-
 ftu. At optimus Diogenes habitat prope Assyrium Sardanapalum, & Midam Phrygem, & alios quosdam sumptuosos, quos quum ejulantes audit, veteremque fortunam recensentes, & ridet, & delectatur: & sæpe supinus jacens, asperâ admodum & immani voce cantat, ejulatus illorum obscurans, adeo ut viri illi contristentur, cumque Diogenem ferre non possint, de mutandâ sede deliberent. PH. Hæc quidem satis. Cæterum quodnam illud decretum est, quod initio dixeras contra divites esse sancitum? MEN. Bene certè admones. Nescio enim quo pacto cum hâc de re dicere proposuissem, ab *instituto* sermone procul aberravi. Dum igitur apud eos commorabar, magistratus concionem indixerunt
 iis

iis de rebus quæ in commune conducerent. Cùm ergo multos concurrere viderem, meipsum mortuis immiscens statim & ego unus eram eorum qui in concione aderant. Decreta igitur erant & alia, postremò verò id quod ad divites attinet. Postquam enim iis objecta fuissent multa crimina, eaque atrocia, violentia, superbia, fastus, injuria, surgens tandem ex populi primoribus quidam, hujusmodi decretum legit.

DECRETUM.

QUANDOQUIDEM iniqua multa divites in vitâ perpetrant, rapientes, ac vim inferentes, omnique modo pauperes despicientes, Curia, populoque visum est, ut quum obierint, eorum quidem corpora, ut & aliorum sceleratorum, puniantur; animæ verò sursum in vitam remissæ, in asinos divertant, donec in tali statu quinque & viginti myriadas annorum transegerint, asini ex asinis nati, onera ferentes, & a pauperibus agitati: dein ut liceat illis vitâ excedere. Hujus sententiæ autor fuit Cranion, Sceletonis F., Necyensis, ex tribu Alibantiade. Hoc Decreto lecto, approbârunt *id* Magistratus, confirmavit plebs, adfremuit Proserpina, allatravit Cerberus: sic enim rata fiunt & authentica, quæ ibi leguntur *decreta*. Et hæc quidem sunt quæ in concione gerebantur. Ego verò Tiresiam, cujus gratiâ veneram, adii, &, cùm omnia narraveram, ipsum supplicavi ut mihi diceret, quodnam optimum vitæ genus putaret: hic verò subridens (est autem vetulus quispiam cæcus, pallidus,

pallidus, voce gracili) ô fili, inquit, tuæ perplexitatis causam scio a sapientibus istis profectam, non eadem secum sentientibus. Verùm haud fas est id tibi dicere : nam a Rhadamantho interdictum est. Nequaquam, inquam, ô patercule : sed dic quæso, & ne finas me in vitâ te cæciorem oberrare. Is igitur abducto mihi, & procul ab aliis abstracto, leniter ad aurem inclinans, optima, inquit, & sapientissima est privatorum vita. Quare ab hâc stultitiâ desistens de rebus sublimibus loquendi, & fines & principia speculandi, & vafros hosce syllogismos despuens, atque id genus *omnia* nugas ducens, hoc solum omnino persequere, quomodo res præsentis bene disponens, vitam decurras, ridens plerumque, & de re nullâ sollicitus. Sic locutus iterum in asphodelorum pratum sese corripuit. Ego igitur (etenim jam vesper erat) age, inquam, ô Mithrobarzanes, quid cunctamur, nec rursus ad vitam hinc abimus? ille verò ad hæc, Confide inquit, ô Menippe, ostendam tibi semitam, quâ celeriter nullóque negotio progrediemur. Cum autem me in regionem aliâ obscuriorem abduxisset, manu procul ostendens subobscurum & tenue lumen, tanquam per rimam influens, illud, inquit, est Trophonii templum, & inde *ad inferos* descendunt qui ex Bœotiâ *veniunt*. Hâc igitur ascende, & in Græciâ statim eris. Ego igitur hoc sermone gavissus, salutato Mago ægrè admodum per fauces subrepens, nescio duo pacto in Lebadiam perveni.

CHARON, SIVE CONTEMPLANTES.

CHARON, MERCURIUS, &c.

QUID rides, Charon? aut cur deserto navigio huc in lucem ascendisti, iis, quæ apud superos fiunt, interesse non multum assuetus? CH. Optavi, Mercuri, videre qualia sint ea, quæ in vitâ *reperiuntur*, quidque homines in eâ faciant: & quibus bonis privati plorent omnes, qui ad nos descendunt. Neque enim ex ipsis quisquam citra lachrymas trajecit. Petens igitur & ipse a Plutone, sicut Theſſalus ille Juvenis, ut unum diem navem deferere me permetteret, in lucem ascendi, ac mihi videor in te opportunè incidisse. Nam me, fat scio, simul obambulans circumduces, & singula, ut qui nôris omnia, ostendes. MERC. Non vacat, ô portitor. Nam Jovi summo operam navatum in negotio, quod ad homines pertinet, abeo; ille verò est ad iram præceps, & vereor ne me, si cuncter, caligini addictum vestrum sinat esse totum: vel, quod nuper Vulcano fecit, & me pede correptum e sacro dejiciat limine, quò & ipse pocillatoris munere fungens, claudicando risum præbeam. CH. Me ergo fines in terrâ temerè errare, præsertim cum sis amicus, & navigationis socius, & mecum simul internuncius? porro conveniret, Maïæ fili, illorum te meminisse, quòd te vel sentinam exhaurire, vel remigem agere nunquam jufferim. Sed tu interim, quanquam tam robustos habeas humeros,

in

in foris porrectus stertis, aut siquem garrulum defunctum offenderis, cum eo toto navigationis tempore confabularis. Ego verò, quanquam senex, duos remos trahens solus remigo. At te per patrem *obsecro*, charissime Mercuriole, ne me deferas, sed circunducas per omnia quæ in vitâ sunt, ut aliquid conspiciatus redeam. Nam si tu me reliqueris, nihil a cæcis differam. Ut enim illi in tenebris titubant & labuntur, sic etiam ego contrâ ad lucem cæcutio. Quin tu, ô Cyllenie, mihi in perpetuum memori futuro gratiam hanc impertire. MERC. Res hæc profectò mihi causa verberum erit. Video enim jam circunductionis hujus mercedem non sine pugnorum ictibus omnino nobis futuram: attamen obsequendum est. Quid enim facias, cùm amicus urget? omnia quidem te sigillatim, & ad amuffim videre impossibile est, ô portitor: nam hoc multorum annorum foret negotium. Deinde me, ut qui aufugissem, per præconem a Jove publicari oporteret; tibi verò impedimento esset, quo minùs mortis munia peragere posses, adeo ut Plutonis etiam imperio damnum inferres, mortuos longo tempore non deducendo: publicanus quoque Æacus succenseret, quod ne obolum quidem lucrifaceret. Sed jam hoc est dispiciendum, quo pacto præcipua eorum, quæ *ibi* facta sunt, videre queas. CH. Quod optimum *factu fuerit*, Mercuri, ipse videris: ego verò, cùm sim peregrinus, nihil eorum novi, quæ in terrâ geruntur. MERC. In summâ, Charon, excelso quodam loco nobis opus est, ut ex

illo omnia videas. Tu verò si posses in cœlum ascendere, non laborarem: ex speculâ enim accuratè omnia despectares. Sed cum nefas sit te, qui cum manibus semper versaris, regiam Jovis conscendere, jam fuerit tempus excelsum aliquem montem disquirendi. CH. Nosti, Mercuri, quæ nobis dicere soleo, quando navigamus? ubi enim ventus cum-impetu-ingruens in obliquum velum inciderit, & alti tollantur fluctus, ibi vos præ ignorantia jubeatis velum contrahere, aut pedem paulum remittere, aut cum ipso vento currere: ego autem moneo vos ut quiescatis: *contigit* enim me scire meliora. Tu quoque eodem pacto, cum nunc sis gubernator, facito quicquid convenire putâris. Ego autem sicut est vectorum mos, tacitus sedebo, per omnia tibi jubenti obsecundans. MERC. Rectè dicis: ego enim sciam quid sit faciendum, & idoneam speculam inveniam. Num igitur idoneus est Caucasus, aut Parnassus excellior, aut Olympus ille utroque eminentior? Atqui in Olympum intuens quiddam non futile memini: verum mecum simul laborare & subservire etiam te oportet. CH. Impera: quibus potero subserviam. MERC. Homerus poëta dicit, Aloëi filios, cum & ipsi duo essent, & adhuc pueri, olim voluisse Ollam ex fundamentis revellere, & Olympo superimponere: deinde & huic Pelion, ita scalas sufficientes se habituros rati, & viam quâ in cœlum ascenderent. Illi igitur adolescentuli (impii enim erant) pœnas dederunt. Nos autem (non enim in Deorum injuriam hæc molimur)

cur non & ipsi montes alios aliis involventes pariter ædificamus, quo videlicet exactiorem è sublimiori loco prospectum habeamus? CH.

Et poterimus, Mercari, duo *tantum* cum fimus, sublatum Pelion aut Ossa *alii* impone-
re? MERC. Quidni, Charon? an nos putas illis

infantulis ignaviores esse, idque cum Dii fimus?

CH. Nequaquam: sed res ista incredibilem quandam operis magnitudinem habere mihi videtur.

MERC. Non injuriâ: ignarus enim es,

Charon, & minimè Poeta. At egregius Home-

rus duobus versibus nobis ilico scianfile cœlum

reddidit, montibus adèò facilè congestis. Et mi-

ror hæc tibi prodigiosa esse videri, cum vi-

delicet non ignores Atlantem, qui vel solus

cœlum ipsum fert, & nos omnes sustinet. Fortè

autem etiam de fratre meo Hercule audisti,

ut olim illi ipsi Atlanti succederit, & requiem

illi parumper a pondere dederit seipsum oneri

supponendo. CH. Hæc etiam audiui: an autem

vera sint, tu, Mercuri, & Poëtæ videritis. MERC.

Verissima, Charon. Nam cujus rei gratiâ viri

illi sapientes mentirentur? itaque primum Os-

sa eruamus, ut carmen nobis præscribit, & ip-

se architectus Homerus. At super Ossa Pelion

frondosas arbores habentem. Vide quàm facile

pariter & poëticè effecerimus? Age igitur con-

scensâ mole videam, num hæc sufficiant, an verò

plura superstruere oporteat. Papæ! sumus adhuc

in cœli radice: nam ab Oriente vix Ionia & Ly-

dia cernuntur: ab Occidente non ampliùs Ita-

liâ & Siciliâ. Porro a Septentrione ea, quæ ci-

tra Istrum sunt, sola, & inde Creta non apertè

admodum. Quare nobis, portitor, Oeta etiam transponenda, sicuti videtur: deinde Parnassus supra omnes. CH. Sic faciamus. Vide solum ne opus supra fidem producendo tenuius efficiamus: deinde cum ipso deturbati, Homericam illam ædificandi rationem amaram experiamur contritis *casu* calvariis. MERC. Bono sis animo: omnia enim tuto se habebunt. Oetam transpone: involvatur etiam Parnassus. En revertar iterum: bene habet: omnia conspicio: tu quoque jam ascende. CH. Porrige manum, Mercuri, non enim me parvam molem conscendere facis. MERC. Si quidem omnia videre vis, Charon, non licitum est utrumque, & securum scilicet & videndi cupidum esse. Sed dextram meam prehende, & ne pedem in lubrico ponas cave: Euge, tu quoque conscendisti. Jam verò, siquidem biceps est Parnassus, uterque altero occupato vertice sedeamus. Tu verò in orbem circumspiciens, omnia contemplare. CH. Amplam video terram, & paludem quandam ingentem circumfluentem, & montes, & fluvios Cocyto & Phlegethonte majores: & homines exiguos admodum, & antra quædam ipsorum. MERC. Urbes illæ sunt, quas antra esse existimas. CH. Vides, Mercuri, quam nihil nobis effectum sit, sed frustra cum Castaliâ Parnassum, & Oetam aliosque montes sede movimus. MERC. Quid ita? CH. Equidem e sublimi nihil exactè despicio. Volebam autem non urbes solum, ipsosque montes ceu in tabulâ *depictos* intueri, sed ipsos homines, tum quæ faciunt, tum quæ dicunt:

dicunt: ficuti quum primum mihi obviam factus ridentem me conspexisti, & interrogâsti quid riderem: audito enim aliquo supra modum oblectabar. MERC. Quidnam hoc erat? CH. Quidam ad cœnam a quodam ex amicis invitatus, in crastinum, inquit, diem certè veniam. Atque interim dum hæc diceret, delapsa tecto tegula, nescio quo movente, ipsum interemit. Risi igitur, illo promissum non præstante. Sed nunc, ut meliùs & videam, & audiam, descendendum censeo. MERC. Qui- esce: nam huic etiam incommodo medebor, & brevi te quam maximè perspicacem reddam, incantatione quâdam ab Homero ad hoc etiam acceptâ. Ac posteaquam carmina pronuncia- vero, non ampliùs cœcutire, sed omnia clarè videre memineris. CH. Dic solùm. MERC. Caliginem tibi ab oculis dimovi, quæ prius in- erat, ut probè cognoscas tum Deum, tum etiam hominem. CH. Quid est? MERC. Annon jam vides? CH. Maximè: cæcus sanè Lynceus il- le, si mecum componatur. Itaque tu præte- rea me prædoceas velim, atque interroganti re- spondeas. Sed vin' tu ut te versibus Homeri- cis interrogem, ut intelligas neque me Homeri versuum esse negligentem? MERC. Unde tu, quæso, illius aliquid scire posses, qui nauta semper remexque fueris? CHAR. Videsne? hoc opprobrium est in artem. At ego cùm illum vitâ functum trajicerem, multa canen- tem audiui, *quorum* nonnulla etiamnum me- mini: quanquam tempestas non parva tunc nos corripuit. Cùm enim cantilenam quandam

navigantibus non admodum faustam cœpisset canere, quomodo Neptunus nubes coëgit, & injecto tridente tanquam tudiculâ quâdam pontum turbavit, omnesque procellas excitavit: cumque multis aliis turbis carminibus commotis mare permisceret, parum abfuit quin tempestas & caligo derepente incumbens, navim nobis subverterit: quando etiam nauseabundus ille cum ipsâ Scyllâ, & Charybde, & Cyclope bonam carminum partem evomuit.

MERC. Non ergo difficile fuit ex tanto vomitu pauca quædam conservare. CH. At dic mihi,

Quisnam est ille crassissimus vir, conspicuus, & magnus, omnes supereminens capite & latis humeris?

MERC. Milo hic est athleta Crotoniates: ei autem applaudunt Græci, quod sublatum taurum per medium stadium ferat.

CH. At quanto justius me laudarent, Mercuri, qui Milonem ipsum paulò post correptum naviculæ imponam, quum ad nos venerit a morte adversariorum invictissimo superatus, nescius quomodo ipsum supplantarit? tum profectò plorabit, recordatus harum coronarum, & applausûs. Nunc verò sese effert in admiratione habitus, propterea quòd taurum gestârit.

Quid igitur arbitremur? num sperare ipsum se aliquando moriturum? MERC. Quî fieri potest ut ille nunc mortis in tanto vigore recordaretur?

CH. Missum hunc facito, risum nobis haud ita multò post exhibiturum, quando navigabit, & ne culicem quidem, nedum taurum fere poterit. Sed illud tu mihi dicas velim: quis hic alius vir gravis? Græcus non est,

est, ut ex veste videtur. MERC. Cyrus, ô Charon, Cambyſis filius, qui imperium, quod olim Medi obtinebant, ad Perſas tranſtulit: idémque Affyrios nuper devicit, & Babylonem expugnavit, & nunc expeditionem in Lydiam moliri videtur, ut, ſuperato Crœſo, omnibus imperet. CH. At ubi etiã eſt Crœſus ille? MERC. Illuc oculos in magnam illam arcem deſpecte, quæ triplicem habet murum; Sardis illa. Annon Crœſum ipſum jam vides ſuper auream ſpondam ſedentem, & cum Athenienſe Solone differentem? vis auſcultemus quidnam dicant? CH. Maximè ſanè. CROE. O hoſpes Athenienſis, vidisti enim divitias meas, & theſauros, & quantum mihi ſit rudis auri, aliãque ſuppellectilem præcioſam, dic mihi quem omnium hominum feliciffimam eſſe arbitreris. CH. Quid tandem dicet Solon? MERC. Bono ſis animo: nihil abjectum, ô Charon. SOL. Pauci quidem, ô Crœſe, felices ſunt: ſed ex iis quos novi, Cleobin & Bitonem ſacerdotis illius filios arbitror feliciffimos extitiſſe. CH. Argivæ illius hic dicit, qui nuper unã mortui ſunt, poſtquam ſubcuntes matrem vehiculo inſidentem ad templum uſque traxerant. CROE. Eſto: habeant illi felicitatis primas: at quis ſecundus fuerit? SOL. Athenienſis ille Tellus, qui & bene vixit, & mortem pro patriã oppetivit. CROE. Ego verò, ſceleſte, non tibi videor felix eſſe? SOL. Nondum, ô Crœſe, novi, niſi ad vitæ finem perveneris. Huiusmodi enim rerum mors eſt accuratus index, & vita feliciter ad metam uſque tranſacta. CH. Optimè Solon, quod noſtri

tri non oblitus sis, sed cymbam ipsam hæc quæ decernat, dignam censeas. Sed quinam sunt illi, quos Cræsus emittit, & quid humeris gestant? MERC. Lateres aureos Apollini dicat, pro mercede oraculi, quo paulò post peribit. Est autem vir ille vatibus mirificè deditus. CH. Num splendidum illud est aurum, quod cum rubore resulget subpallidum? illud enim nunc primùm video, etsi semper audiverim. MERC. Hoc, ô Charon, est illud celebre nomen, & de quo acriter pugnatur. CH. Atqui non video quid boni ipsi insit, nisi hoc solùm, quod, qui ferunt, eo graventur. MERC. Nescis quot propter ipsum bella, quot infidiæ, quot latrocinia, quot perjuria, quot cædes, quot vincula, quot longinquæ navigationes, quot mercaturæ, quot servitutes? CH. Propter hoc, Mercuri, quod parum æri præstat? nam æs novi, ut qui a singulis vectoribus obolum, ut nôsti, exigam. MERC. Maximè. Verùm æris magna est copia: ideóque non multo in pretio ab ipsis habetur; hujusce verò parùm ex loco valde profundo metallorum-scrutatores effodiunt. Hoc tamen ex terrâ, ut & plumbum & reliqua metalla, *provenit*. CH. Gravem hominum stultitiam narras, qui pallidam gravemque possessionem amore tanto prosequuntur. MERC. At Solon quidem ille, Charon, eam, ut vides, non amare videtur: Cræsum enim ipsum deridet, & jactantiam Barbari, &, ut mihi videtur, vult ipsum aliquid percontari. Quamobrem auscultemus. SOL. Dic mihi, Cræse, putasne Pythium his lateribus *ad* rem aliquam indigere?

gere? CROE. *Puto* per Jovem. Nullum enim istiusmodi donarium Delphis habet. SOL. Putasne ergo fore ut Deum reddas beatum, si inter cætera etiam lateres aureos possideat? CROE. Quidni? SOL. Magnam mihi, Cræse, paupertatem in cælo dicis, si Deos aurum ex Lydiâ accersere oporteat, si forte desiderent. CROE. Ubi enim tantum proveniat aurum quantum apud nos? SOL. Dic mihi, num & ferrum in Lydiâ nascitur? CROE. Nullum prorsus. SOL. Ergo potiore *metallo* indigetis. CROE. Quinam ferrum est auro præstantius? SOL. Si respondere citra stomachum velis, *facile* intellexeris. CROE. Interroga, Solon. SOL. Utrum præstantiores sint qui alios servant, an qui ab illis servantur? CROE. Qui servant profectò. SOL. Si igitur Cyrus, ut quidam perhibent, Lydos adoriatur, aureosne gladios exercitui facies, an ferrum tunc erit necessarium? CROE. Ferrum certè. SOL. Et nisi hoc comparaveris, abierit tibi aurum ad Persas captivum. CROE. Bona verba quæso. SOL. Absit ut hoc accidat. At saltem videris ferrum confiteri præstantius. CROE. Ferreos ergo lateres me Deo consecrare, aurum autem denuo revocare jubes? SOL. At ne ferro quidem ille indiguerit. Sed five æs, five aurum dicâris, aliis sanè, nimirum Phocensibus, aut Bæotis, aut Delphis ipsis, aut denique alicui tyranno aut prædoni possessionem, & insperatum lucrum suspenderis; Deus autem tuos aurifices parum curat. CROE. Tu semper divitias mihi oppugnas, & invides. MERC. Non fert Lydus iste,

iste, ô Charon, hanc loquendi libertatem & veritatem verborum: sed inusitata res illi videtur pauper homo non timens, sed quod in mentem venit liberè dicens. Atqui Solonis paulò post meminerit, quum ipsum oportuerit captum supra rogum a Cyro adduci. Nam Clothonem audiui nuper legentem, quæ cuique destinata sunt, in quibus & hæc erant scripta, fore ut Cræsus a Cyro caperetur, Cyrus autem ipse a Massagetide illâ occideretur. Viden' Scythicam illam quæ equo albo provehitur? CH. *Video per Jovem.* MERC. Tomyris illa est, quæ ubi Cyri caput propriâ manu absciderit, in utrem sanguine plenum intrudet. Sed & filium ejus adolescentem vides? Cambyfes ille est. Hic post patrem regnabit; ac ubi millies in Libyâ & Æthiopiâ rem malè gesserit, furore tandem correptus, occiso Api morietur. CH. O rem multo risu dignam! Sed quis jam ipsos aspicere sustineat, quum alios ita contemnunt? aut quis crediderit fore ut ille brevi sit captivus, hic autem in utre sanguine pleno caput habeat? quis verò ille est, Mercuri, cui pallam purpuream fibula neclit, quem diadema decorat, cui coquus pisce dissecto, annulum tradit, in Insulâ circumfluâ? certè se regem esse gloriatur. MERC. Bellè Homeri versus ad res alias transfers, Charon. Cæterùm Polycratem Samiorum tyrannum vides, quî se ab omni parte felicem putat. Hic tamen ipse ab assistente famulo Mæandrio proditus Orcetæ satrapæ, miser sanè momento felicitate suâ lapsus, cruci suffigetur. Nam hæc quoque ex Clothone audiui.

CH.

CH. Præclarè, ô Clotho, generosè ipsos, ô optima, ipforúmque capita trunca, & crucifige, ut se homines esse sciant. Interim verò in sublime evehantur, ut qui ab eminentiore loco majore cum dolore decident. Ego autem tum ridebo, quum horum unumquemque in navigio nudum agnovero, nec purpuram, nec tiaram, nec solium aureum afferentem. MERC. Ita cerè res illorum se habebunt. Multitudinem autem vides, Charon, quorum alii navigant, alii bellum gerunt, alii judicio contendunt, alii agriculturam exercent, alii fœnerantur, alii mendicant? CH. Variam quandam video turbam, vitámque perturbationum plenam, eorumque urbes apum examinibus similes: in quibus proprium quisque aculeum habet, & vicinum pungit: pauci autem ex ipsis velut crabrones inferiorem agunt ferúntque. At agmen illud, quod ipsos clanculum circumvolitat, quinam sunt? MERC. Spes, ô Charon, metúsque, amentia, voluptates, avaritia, iræ, odia, & id genus alia: ex his autem ignorantia infra iis est permixta: atque in eâdem republicâ per Jovem degit odium, ira, zelotypia, imperitia, hæsitantia, avaritia. Metus autem, & spes super volitantes, ille quidem illapsus horrorem incutit, aliquando verò *tantum* trepidare facit; spes verò supra caput sublata, ubi maximè quispiam eas prehensurum se putat, avolant, hiantes illos deferentes: quod & ipsum Tantalum apud inferos ex aquâ pati vides. Quod si oculos intenderis, Parcas etiam in alto conspicias unicuique fufum volventes, unde accidit, ut omnes
 ex

ex tenuibus pendeant filis. Viden' tanquam arane-
 arum stamina in unumquemque a fufis descen-
 dentia? CH. Equidem tenuiffimum unicuique
 filum ut plurimum video innexum, hoc quidem
 illi, illud verò alii. MERC. Rectè, portitor; illi
 enim deftinatum eft, ut ab hoc, huic ut ab alio
 interficiatur; atque ut hic fit illius hæres, cujus
 filum fuerit tenuius, ille verò, hujus: nam tale
 quid hæc connexio denotat. Vides ergo cunctos
 a tenui *filo* fufpenfos? atque hic quidem in al-
 tum attractus, fublimis eft: verum paulò poft
 decidens dirupto filo, ubi fufstinendo ponderi
 non amplius par fuerit, ingentem ftrepitum e-
 det: alius autem qui paululum tantum a terrâ
 fuerit fubductus, tametfi cadat, fine ftrepitu ja-
 cebit, casu vix etiam a vicinis exaudito. CH.
 Hæc, ô Mercuri, funt prorfus ridicula. MERC.
 Atqui ne verbis quidem dignè poffis exprimere
 quàm fint ridicula, Charon: in primis nimia
 ipforum ftudia, quódque inter fpecs intereant ab
 optimâ morte arrepti, cujus nuncii & miniftri,
 ut cernis, permulti funt: epiali, febres, tabes,
 pulmonum inflammationes, gladii, latrocinia,
 cicutæ, judices, tyranni. Et horum omnino ni-
 hil ipfos fubit, dum rebus fecundis utuntur: at
 ubi rem male gesserint, illud *in ore* frequens,
 ohe, hæ, hæ, hei mei, hei mihi. Sed fi ftatim
 ab ipfo initio perpenderent mortales fe effe, &
 poftquam in vitâ breve tempus fuerint pere-
 grinati, relictis in terrâ rebus omnibus, tan-
 quam ex fomnio migraturos, prudentiùs pro-
 fectò viverent, & mortui minùs augerentur.

Nunc

Nunc autem, quia præsentì rerum statu sperant se in perpetuum usuros, quum irruens minister vocârit, & abduxerit irretitos febre, vel tabe, abduci se ægrè ferunt, quod se nunquam ab his avulsum iri expectârint. Quid enim non faceret ille, qui domum diligenter ædificat, & operarios urget, si noverit fore ut ea perficiatur, ipse verò, statim cum fastigium imposuerit, decedat, relictâ hæredi *domûs* ipsius frutione, cum in illâ ipse ne cœnaverit quidem miser? ille verò qui lætatur, quod sibi masculam prolem uxor peperit, ideóque amicos convivio excipit, & patris nomen imponit, si sciret puerum septem annos natum periturum, nunquid tibi videretur gaudere quòd is sit natus? Sed *hujus rei* causa est, quòd in eum intuetur, qui propter filium beatus est, athletæ scilicet patrem, qui Olympia vicerit: vicinum autem, qui nati cadaver effert, non respicit, neque novit, de quali sibi filo penderet. Quin & eorum qui de finibus diffident vides quanta sit turba, & eorum qui pecunias coacervant; deinde, *ut*, antequam fruantur, ab irruentibus illis quos dixi nunciis & ministris avocantur? CH. Video isthæc omnia, & apud me cõgito, quid sit ipsis in vitâ jucundum, aut quidnam sit illud, quo privati *tan-topere* stomachantur. MERC. Quinetiam si quis eorum reges aspiciat, qui felicissimi esse videntur, extra instabilitatem &, ut dicis, ambiguum fortunæ constituti, tristia plura quam jucunda comperiet iis adesse, metus, tumultus, odia, insidias, iras, adulationes: inter hæc enim omnes

nes versantur. Omitto luctus, morbos, animique perturbationes, ipsis æquè atque *vulgo* dominantes: quum verò hæc sint regum mala, opportunum est colligere qualia sint privatorum. CH. Volo igitur, Mercuri, dicere tibi, cuinam affimiles mihi videantur homines, eorúmque vitâ omnis. Vidistin' aliquando bullas in aquâ, e scatebrâ cum impetu defluente exurgentes: flatuosos dico tumores ex quibus spuma cogitur? illarum igitur, aliæ quidem parvæ sunt, & protinus ruptæ evanescunt: aliæ verò diutius durant, & accedentibus ipsis aliis, hæ valdè inflantur, ac in maximum tumorem attolluntur: ac tandem aliquando illæ etiam prorsus ruptæ dissolvuntur: neque enim secus fieri possit. Hæc tibi hominum vita. Omnes quidem flatu intumescunt, hi majores, illi minores; atque alii momentaneam & citò deficientem inflationem habent: alii simul atque constituti sunt, deficient. Itaque omnes rumpi necesse est. MERC. Tu nihilo deterius Homero, Charon, *hominum vitam* similitudine expressisti, qui genus ipsorum foliis assimilat. CH. At tales quamvis sint, vides tamen, Mercuri, qualia faciant, inter se avidè de imperiis, honoribus, & possessionibus decertantes; quibus omnibus relictis, ipsos unico cum obolo ad nos venire oportebit. Vis igitur, siquidem in edito loco sumus, maximâ voce acclamando eos adhorter, ut ab inanibus laboribus abstineant, vivantque mortem ob oculos semper habentes, dicens, O stulti, quid hæc tanto studio prosequimini? desistite a laboribus;

laboribus: neque enim in perpetuum vivetis: nihil ex iis, quæ hîc præclara *habentur*, est sempiternum, nec aliquid horum moriens quisquam secum auferre possit: sed necesse est illum nudum abire; domum autem, & agrum, & aurum, esse semper aliorum, & dominos subinde mutare. Hæc & id genus alia si ipsis ex loco unde exaudiri possent, inclamarem, annon putas homines multum emolumenti percepturos, & longè prudentiores fore. MERC. O beate, nescis ut ipsos ignorantia & error affecerit, adeò ut ipsorum aures ne terebro quidem amplius aperiri queant: tam multâ cerâ eas obtuârunt: Qualiter Ulysses fociis fecit, veritus ne Sirenas exaudirent. Quinam igitur audire possint, etsi tu clamando disrumparis? nam quod apud vos Lethe potest, id hic ignorantia præstat: veruntamen ex ipsis pauci sunt qui cerâ in aures non receptâ in veritatem inclinant, acutum in rebus cernunt, & quales sunt intelligunt. CH. Nonne igitur illis inclamem? MERC. Illis ea quæ sciunt, dicere fuerit supervacaneum. Vides ut a plebe semoti rident quæ fiunt, eaque nullatenus probant, at liquet eos jam a vitâ ad vos fugam meditari? etenim etiam odio sunt *illis*, quod illorum inscitiam redarguant. CH. Bellè, ô generosi, verum perpauca sunt, ô Mercuri. MERC. Etiam hi sufficiunt. Sed jam descendamus. CH. Unum adhuc scire opto Mercuri, quod cum mihi ostenderis, absolutam narrationem effeceris; reconditoria scilicet corporum, ubi defodiunt, intueri. MERC. Monumenta, Charon, & tumulos, & sepulchra hæc vocant. At videſne
ante

ante urbes aggeres illos, columnas, & pyramidas? illa omnia sunt cadaverum receptacula, & loca in quibus corpora conservantur. CH. Quid ergo saxa illi coronant, unguentóque inungunt? alii verò præ tumulis constructo rogo, ac foveâ effossâ, sumptuosas illas exurunt cœnas, & vinum mulsumque (quantum conjicere est) in ipsas foveas infundunt? MERC. Nescio, portitor, quid hæc ad eos *pertineant*, qui apud inferos *agunt*. Verùm illis persuasum est umbras ab inferis reduces nidorem & fumum, quantum possunt, circumvolitando cœnare, & ex foveâ mulsum bibere. CH. Illos adhuc bibere & edere, quorum aridissimæ sunt calvariæ? atqui ridiculum est me tibi hæc dicere, cùm eos quotidie deducas; ac proinde scias an postquam semel terram subierint, denuo redire queant. Quinetiam ego prorsus ridicula paterer, Mercuri, non paucis occupatus negotiis, si oporteret ipsos non solùm deducere, sed etiam bibituros reducere. O stulti, quæ *vestra* hæc amentia? qui nescitis quàm longo finium intervallo res mortuorum & viventium sint discretæ, & qualia sint ea, quæ apud nos sunt, & æque mortuum esse illum qui sepulchro caret, & qui sepulchrum nactus est: in æquali honore esse Irum & regem Agamemnonem; Therisitæ autem æqualem esse Thetidos pulchricomæ Filium, quin & omnes esse similiter mortuorum imbecilla capita, nudosque ficosque in prato asphodelo pleno. MERC. Hercule, quàm multa ex Homero hauris! sed quia submonuisti me, volo

volo tibiſe pulchrum Achillis oftendere. Vides
 illud quod mari adjacet? Sigeum quidem il-
 lud Trojanum eſt; e regione autem conditus
 eſt Ajax in Rhæteo. CH. Non magna ſunt
 monumenta, Mercuri. Verùm inſignes illas
 urbes mihi jam commonſtra, de quibus *tam*
magnifica in inferis audimus; Ninum Sarda-
 napali urbem, Babylonem, Mycenæ, Cleonæ,
 ipſumque Ilium; multos enim inde profectos
 me trajeciſſe memini, adeo ut per totos de-
 cem annos neque ſubduxiſſem navigium, neque
 reſecerim. MERC. Ninus quidem, ô Portitor,
 jam eſt everſa, ita ut ne reliquum quidem
 ſit ejus veſtigium; nec ubi olim ſita fuerit,
 facile dixeris. Babylon autem illa eſt, quæ eſt
 bene turrita, quæ murorum magnum ambi-
 tum *babet*, haud ita multò poſt deſideranda
 & ipſa, quemadmodum nunc Ninus. At My-
 cenæ & Cleonæ me tibi commonſtrare pudet;
 ac in primis Ilium. Præſocabis enim, ſat ſcio,
 Homerum ubi deſcenderis, propter magnilo-
 quentiam verſuum. Verùm olim felices fue-
 runt: nunc autem etiam hæ interierunt. Mo-
 riuntur enim etiam urbes, ô Portitor, quem-
 admodum homines: quòdque mirabilius, &
 integri fluvii. Inachi utique ne ſupulchrum
 quidem adhuc in Argo ſupereſt. CH. Vah,
 quæ laudes, Homere, & quæ nomina! ſa-
 cram viiſque patentibus Ilium; tum Cleonæ
 beilè ſtructæ. Sed interim dum loquimur,
 quoniam illi ſunt qui dimicant, aut cujus rei
 cauſâ ſe mutuò cædunt? MERC. Argivos vides
 & Lacedæmonios, ô Charon, atque ſemimor-

tuum illum ducem Othraydem, suo ipsius sanguine tropæum inscribentem? cujus rei causâ, Mercuri, *cæptum est* illis hoc bellum? MERC. Pro ipsomet agro, in quo pugnant. CH. O amentiam hominum, qui nesciunt se, etiamsi *nunc* eorum quisque totam Peloponnesum possideat, vix tamen pedis unius locum ab Æaco accepturos. Hunc autem agrum aliàs alii colent, hoc tropæo a fundamentis ab aratro sæpe revulso. MERC. Hæc quidem hoc modo se habebunt. At nos jam hinc descendamus, ac montibus his in suas sedes repositis, discedamus: ego sicut missus sum, tu ad navigium. Ad te autem brevi veniam & ipse mortuos deducens. CH. Bene fecisti, Mercuri; benefactor semper adscribêris, fructûs enim aliquid percepi tuâ ope ex hâc peregrinatione. O qualia infelicium hominum sunt negotia, reges, lateres aurei, hecatombæ, prælia! De Charonte autem ne verbum quidem.

DE SOMNIO, SEU VITA.

L U C I A N I.

DESIERAM nuper in ludum-literarium ire, quum jam ætate pubertatem attigissem; pater autem meus, quâ me arte instrueret, unâ cum amicis dispiciebat. Plerisque tandem videbatur Humanitas & labore multo, & tempore longo, & sumptu non exiguo, fortunâ denique splendidâ opus habere: nostras autem faculta-

tes cùm tenues esse, tum celere quoddam auxilium postulare. Quòd si mechanicam aliquam artem didicissem, fore primùm ut ipse statim necessaria vitæ ab arte acciperem, neque ampliùs domi id ætatis alerem: deinde ut non multò post patrem exhilararem, semper domum referendo quod ab arte proveniret. Hinc secundæ consultationis caput est propositum, quænam ars optima, & ad discendum facillima, & libero homine digna esset: quæque promptas præberet suppetias, quæstumque perpetuum. Proinde alio, pro suâ unoquoque sententiâ aut experienciâ, aliam laudante; pater avunculum intuens (aderat enim is quoque statuarius optimus, & sculpendo & poliendo marmore inter probatissimos artifices habitus) non fas est, inquit, aliam artem, te præsentem, potiolem haberi. Quare hunc abduc (meque demonstrabat) & acceptum doce lapidum artificem probum, & compositorem, & statuarium esse. Potest enim & hoc, naturâ, ut scis, præditus felici. Conjiciebat autem hoc ex ludicris illis quæ ex cerâ *confeceram*: quum enim a præceptoribus dimissus fui, ceram abradens vel boves, vel equos, vel etiam homines effinxi ad veram imaginem, ut patri videbar: quorum causâ plagas a Præceptoribus accipiebam. Tunc autem propter ingeni dexteritatem etiam hæc laudi erant: & ex illâ fingendi arte, omnes spem bonam concipiebant, fore ut brevi artem hanc addiscerem. Simul igitur idonea videbatur dies auspicandæ arti: & tradebar avunculo, rem per Jovem non ini-

quo admodum animo ferens; imo mihi lusus quendam non insuavem habere videbatur, quodque ad nominis apud æquales illustrationem faceret, si & Deos sculperet, & parva quædam simulachra, cum mihi, tum quibus vellem, adornare posse comperirer. Ac tum primum illud, quod auspicantibus usu venire solet, accidebat. Celtem enim mihi tradens avunculus tabulam in medio jacentem, leniter attingere jussit, tritum illud admonens, Principium totius facti dimidium. Cæterum me durius præ imperitiâ impingente, tabula frangitur. Ille autem indignatus, arreptâ scuticâ quæ prope jacebat, nequaquam mansuetè, neque adhortantis modo, me initiavit: adeò ut lachrymæ artis præmium mihi *fuerint*. Inde igitur aufugiens domum rediit, continuò ejulans, lachrymisque oculos habens oppletos, & commemoravi scuticam, vibices ostendi, nimiamque illius crudelitatem accusavi, addens hæc illum invidiâ fecisse, ne se in arte superarem. Cùm stomachata, & multis *verbis* fratri conviciata fuisset mater, ubi nox supervenit, lachrymosus adhuc, totamque noctem cogitabundus decubui. Atque hætenus quidem ridicula sunt, & puerilia quæ diximus: quæ verò deinceps audietis, nequaquam contemnenda sunt, ô viri: sed quæ auscultandi percipidos auditores requirant. Nam ut ex Homero dicam. In somnis mihi venit divinum quoddam infomnium almam per noctem, adeo evidens, ut a veritate nihil distaret. Nam etiam adhuc post tantum temporis intervallum, & visorum

visorum species oculis inhæret, & auditorum vox auribus insonat; tam plana fuerunt omnia. Duæ mulieres manibus prehensum ad se utraque valdè violenter ac potenter me trahebant: unde parum absuit quin me discerperent, inter se contententes. Nam modò altera superabat, & propemodum me totum tenebat, modò contra ab alterâ tenebar. Tum in se invicem clamabant ambæ: hæc quidem quòd suum vellet me possidere: illa verò quòd aliena nequicquam sibi vendicaret. Erat autem altera operaria, virilis, & squalida coma, manus callo habens obductas, succincta veste, marmoreo pulvere oppleta, qualis solebat esse avunculus, quum lapides poliebat. Altera facie venusta, habitu decoro, & veste modesta. Postremò autem permittunt meo iudicio, utrâ earum conversari malim. Et *sic* prior illa dura, & virilis locuta est: Ego, chare puer, Statuaria sum, quam heri discere cœpisti, tibi familiaris, & a parentibus cognata: nam & avus tuus (addito avi materni nomine) fuit marmorarius, ambo præterea avunculi tui; & per nos valdè claruerunt. Quod si velis tricis, ac nugis, quæ ab illâ *profluunt*, alterâ indicatâ, abstinere, me verò sequi, mecúmque degere, primùm generosè educaberis, & robustos humeros habebis, ab omni quoque invidiâ alienus eris: nec patriâ tuisque familiaribus unquam relictis, in terras alienas abibis. Omnes te laudabunt non ob studia quidem *sed ob facta*. Neque verò corporis vilitatem, aut vestium sorditiem averseris. Nam ab his initiis profectus etiam Phidias ille Jo-

vem spectandum exhibuit, & Polycletus Junonem fabricavit, Myron laudatus est, & Praxiteles in admiratione fuit: & nunc idcirco hic cum Diis illis adorantur. Quod si horum unus evadas, quomodo ipse apud omnes homines celebris non fias? patrem certè beatum efficies, & patriam omnibus spectabilem reddes. Hæc atque his etiam plura balbutiens, & plurima barbarè pronuncians, dixit Statuaria, summo studio omnino connectens, & mihi persuadere contendens. Sed non amplius memini: maxima enim pars mihi excidit. Cæterum ubi tandem finem fecit *loquendi*, altera in hunc modum orditur. Ego verò, ô fili, Humanitas sum, jam consueta & nota tibi, tametsi nondum ad finem periculum mei feceris. Quanta utique bona sis adepturus, si statuarius evadas, illa modò exposuit. Nihil scilicet aliud nisi operarius eris, corpore laborans, & in hoc totam vitæ spem positam habens, obscurus ipse degens, modicum & minimè generosum quæstum faciens, abjecto animo, tenuis redditibus: nec amicis ad ocatu, nec inimicis formidabilis, nec civibus beatus prædicandus: sed illud solùm *videlicet* opifex, & e vulgo unus, præstantiorem te semper formidans, dicendi peritum colens, & leporis vitam vivens, potentioris denique lucrum existens. Quod si etiam Phidias, vel Polycletus fias, & præclara multa opera edas, artem quidem laudabunt omnes, nemo tamen ex aspicientibus, si modò sanæ sit mentis, tibi similis esse optarit. Qualis-qualis enim fueris, *nihil nisi* mechanicus artifex, manibus

nibus operans, & ex iisdem victum quæritans censeberis. At contrà, si mihi obtequêris, primum tibi multa priscorum virorum *præclara* opera, actaque admiratione-digna ostendam. Deinde & orationes eorum exponendo, & omnium, ut ita dicam, expertum te reddendo, etiam animum, quæ tui pars est præcipua, multis ac præclaris ornamentis exornabo, Modestiâ *scilicet*, Justitiâ, Pietate, Mansuetudine, Æquitate, Prudentiâ Fortitudine, Amore honesti, rerum gravissimarum Desiderio. Hæc enim sunt verè incorrupta animi ornamenta. Præterea neque quicquam ante-actum te latebit, neque quod in præsentia est agendum, imo, quæ fieri decet, me duce prospicies. In summâ, omnia quæcunque seu divina sunt, seu humana, brevi te docebo. Et qui nunc pauper es, istius nescio cujus filius, qui de adeò illiberali arte nescio quid consultas, haud multò post, omnium æmulationem & invidiam excitabis, dum honoribus afficiêris, laudibus evehêris, & ob res præstantissimas celebraberis, & ab iis, qui genere atque opibus antistant, conspiciêris: & vestem hujusmodi geres (ostendens suam, gerebat autem admodum splendidam) & magistratu primoque confessu dignus existimaberis. Et si aliquò peregrè profiscaris, etiam in alienâ terrâ non ignotus, nec obscurus eris. Talibus ego te insignibus vestiam, ut te aspicientium unusquisque proximè astantem impellendo commovens, digito te monstraverit, & *Hic est Ille*, dixerit. Quin siquid studio dignum sit, quod aut amicis,

aut universæ accidet civitati, omnes in te oculos convertent : tum siquid dixeris, plerique hiantes auscultabunt, admirantes & prædicantes te beatum ob dicendi vim, *tuumque* patrem ob prolis felicitatem. Et quod aiunt, ex hominibus aliquos immortales reddi, hoc tibi conferam. Etenim si ipse ex hac vitâ decesseris, nunquam defines conversari doctis, & consuetudinem habere cum optimis quibusque. Demosthenem illum vides, cujus filius fuerit, & quantum ego illum reddiderim ? vides & Æschinem, qui tympanistriæ filius erat, attamen propter me etiam Philippus rex illum coluit ? ipse quoque Socrates ab istâ Statuariâ educatus, simul atque meliora intellexit, illâque relictâ ad me transfugit, audis ut ab omnibus decantetur ? at si reliqueris tantos talesque viros, res *adeò* splendidas, orationes *tam* graves, habitum tam decorum, honorem, famam, laudem, primos confessus, potentiam, imperia, denique & illam, quam ex dicendo consequeris gloriam, &, quâ te omnes ob prudentiam prædicabunt, felicitatem, tuniculam sordidam indues, habitumque servilem assumes, vectes, cæla, celsæ, scalptra in manibus habebis, deorsum inclinatus in opus, humilis, humiliâque tentans, omnibus denique modis abjectus ; nunquam autem caput erigens, virile nihil liberumve cogitans ; sed tantum providens, ut opera tua concinna & decora fiant ; at ut ipse concinnus & ornatus sis minime curans, imò saxis ipsis contemptiorem te reddens. Dum hæc diceret, ego non expectato fine orationis, surgens sententiam pro-

pronunciaui: & relictâ illâ deformi & operatrice, ad Humanitatem læto animo transivi: eoque magis quia mihi venit in mentem scutica, & *avunculum* plagas non paucas mihi statim auspicanti pridie inflixisse. Tum illa relictâ primum indignabatur, manusque complodebat, ac dentibus infrendebat: tandem quemadmodum Nioben audimus, dirigit, & in saxum mutata est. Quod si mirabilia passa fuerit, ne fidem-negetis; nam res mirabiles nobis repræsentant somnia. Altera autem ad me respiciens, proinde, inquit, te ob hanc justitiam remunerabor, quoniam causam hanc rectè judicâsti. Jam veni, currumque hunc ascende (monstrato curru, *qui* ab alatis equis Pegaso similibus *trabebatur*) ut videas qualia & quanta ignoraturus fuisses, si me non iecutus esses. Cæterum postquam ascendi, hæc quidem agitare & aurigari cœpit. Ego verò in sublime sublatus, ab oriente incipiens, ad occidentem usque contemplabar urbes, gentes, & populos, velut Triptolemus, in terram aliquid spargens. Verum non ampliùs memini, quid esset illud, quod spargebam: cæterum hoc solum *memini*, quod homines me sursum aspicientes laudarent, & ad quoscunque volando perveneram, illi me faustis acclamationibus prosequerentur. Porro cùm mihi res tantas, & me laudantibus illis commonstrasset, iterum reduxit, non ampliùs illâ veste indutum, in quâ avolaveram: sed eleganti cultu ornatus mihi videbar redire. Deprehendens igitur & patrem stantem & expectantem me,

ei

ei vestem illam & me qualis venirem ostendit, eúmque submonuit, qualia de me *ipse & amici* tantum non statuerant. Atque hæc quidem memini me vidisse, quum puer adhuc essem, &, ut mihi videtur, *recenti* plagarum metu perturbatus. Sed interea dum hæc dicuntur, ô Hercules, inquit quispiam, quàm longum hoc somnium & judiciale est ! alius deinde interpellans, Hyemale, inquit, est somnium, quando noctes sunt longissimæ ; aut fortè trinoctiale, quemadmodum ipse Hercules. Quid igitur illi in mentem venit sic apud nos nugari, mentionémque facere puerilis istius noctis, somniorúmque veterum, & ætate jam obsoletorum ? futilis est omnis frigida oratio. Numquid nos somniorum interpretes esse duxit ? nequaquam, ô bone. Neque enim Xenophon *hoc putavit*, quum olim exponeret somnium, quo pacto ipsi visum fuerat in domo paternâ, & deinceps. Nôstis enim ut visionem suam, non ut conjectationem, neque quòd ita nugari statuisset, narravit, præsertim in bello & summâ rerum desperatione *constitutus*, circumstantibus hostibus : sed utilitatem quandam habuit illa narratio. Proinde etiam ego somnium hoc vobis exposui, hujus gratiâ nimirum, ut adolescentes ad meliora convertantur, & Humanitati adhæreant : maximè si quis ipsorum præ inopiâ pejus de se statuatur, *animúmque* ad deteriora inclinet, ingenium non illiberale perdens. Confirmábitur enim, sat scio, talis quispiam, ubi sermonem hunc audierit, me sibi sufficiens exemplum proponendo, &
cogi-

JUDICIUM VOCALIUM. 347

cogitando qualis essem, quum ad optima animum-appuli, & literarum studia appetivi, minimè ob eam, in quâ tum eram, paupertatem animo fractus; deinde qualis huc ad vos redierim, etsi nihil aliud, nullo tamen statuariorum istorum obscurior.

JUDICIUM VOCALIUM.

IMPERANTE Aristarcho Phalereo Non. Octob. litem intendit *σῆμα* literæ *ταῦ* apud septem Vocales Judices de vi & rapinâ bonorum, expoliari se dicens omnibus illis vocibus quæ per geminum *ταῦ* efferentur.

DONEC, Judices Vocales, in paucis ab hâc *ταῦ* injuriâ sum affecta, cùm rebus meis abuteretur, & appelleret ubi par non erat, id ego damni non molestè tuli: quinetiam nonnulla quæ dicebantur, me non audire simulavi, præ modestiâ illâ quam vos nôstis me cum erga vos, tum erga cæteras syllabas servare. Postquam autem eò avaritiæ & dementiæ devenit, ut iis, quæ sæpe quietè subieram, parum contenta jam & majorem vim inferat; tandem necessitate coacta accuso ipsam apud vos, quæ utramque nostrûm novistis. Non exiguus verò super exclusione meâ me invasit timor. Nam cùm prioribus (facinoribus majora semper addat, penitus tandem e propriâ sede me extrudet: ita ut parum absit quin dum me tacitam contineo, literis ne annumerer-quidem, in æquali autem timore etiam reliquæ literæ versentur.

versentur. Æquum est igitur non vos tantum, quæ nunc Judices estis, sed & reliquas literas ab hujusmodi conatibus cavere. Enimverò si ut libet unicuique, e suo ordine in alium vi licebit irrumpere, idque vos, sine quibus nihil omnino scribitur, permiseritis: non video quo pacto sua quique ordines jura, juxta quæ à principio constituti sunt, tuebuntur. Sed non existimo vos unquam ad tantam incuriam & negligentiam progressuras, ut injusta permit-tatis. Nec si vos litem prodideritis, mihi tamen injuriâ laceffitæ negligenda erit. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia, simul at-que cœperunt leges violare, repressa fuisset. Neque enim pugnaret ad hunc usque diem λάμδα cum ρω, disceptans de *his vocibus κίσσης* (pumex) κεφαλαλγία (capitis dolor). Ne-que etiam γάμμα cum κάππα certamen iniisset: neque tam sæpe manus fermè conseruissent in fullonis officinâ pro voce γνάφαλα. Quin & defuisset γάμμα cum λάμδα dimicare particu-lam μόγισ (ægrè) illi auferens, imò suffurans. Aliæ etiam literæ confusionem legibus contra-riam non aggrederentur. Decet enim unam-quamque in eo manere ordine, quem sortita est: at ea, quæ non licet, transcendere, ejus est qui jus & æquum violat. Et qui primus nobis has leges expressit, sive ille fuerit Cad-mus insularis, sive Palamedes Nauplii filius (quanquam nonnulli hanc prudentiam Simo-nidi tribuunt) non tantum ordine dato, per quem sedes primariæ stabiliuntur, quænam prima, quænam secunda esse debeat, definive-runt,

JUDICIUM VOCALIUM. 349

runt: verum etiam qualitates & potestates, quas unaquæque nostrum habet, peripexerunt. Et vobis quidem, judices, majorem tribuerunt honorem, quia per vosmetipsas sonum edere potestis. Semivocalibus verò secundum a vobis locum *concesserunt*, quia, ut clarè audiantur, accessione vestrà egent. Postremum verò omnium locum ut quædam haberent, fanciverunt, *illæ scilicet*, quibus ne ullus quidem sonus est. Has itaque leges vocales solas decet conservare. Hæc verò ταῦ (non enim ipsam peiori vocabulo appellare queam, quàm eo quo nominatur, quod quidem per Deos immortales, nisi duæ ex vobis convenissent bonæ & aspectu decoræ ἄλφα & ὑψίλον, non audiretur sola) hæc inquam ausa est majori me injuriâ afficere quàm unquam aliàs, vi adnitens a nominibus & verbis patriis me extrudere, simul etiam ex conjunctionibus ipsis, & præpositionibus expellere, ut perferre non amplius possim immanem istam avaritiam. Verum jam dicendi tempus est, unde & a quibus me injuriâ afficere cœperit. Peregrinabar olim in Cybelo, (id oppidulum est non injucundum, colonia, ut fama obtinet, Atheniensium) ducebam autem mecum & præstantissimam Rho, vicinorum optimam: divertebam verò apud poëtam quendam Comicum, Lyfimachum nomine, Bæotium ab origine generis, ut apparebat, qui se tamen e mediâ Atticâ oriundum dici affectabat. Apud hunc hospitem hujus ταῦ avaritiam deprehendi. Etenim quamdiu paucis manus iniecit, adeo ut diceret τετραράκοντα (quadraginta)

ta) exuens me cognatis literis, eam esse literarum coalumnarum consuetudinem existimabam. Præterea cum *τῆμερον* & similes attraheret *voces*, ita ut has quoque sibi proprias diceret, ea etiam res erat mihi auditu tolerabilis, nec propter eam vehementer mordebar. Verum postquam sumpto ab iis initio eò venit audaciæ, ut *κατρίτερον*, *κάτρυμα*, & *πίτλαν* pronunciaret, deinde deposito omni pudore *βασιλίτλαν* quoque appellaret, non parum ob hæc indignor & uror, verita nequis etiam temporis processu *σῦκα* *τῦκα* vocet. Ac per Jovem animum mihi despondenti, atque auxiliatoribus destitutæ, justam iram *quæso* condonate. Non enim de parvis & vilibus rebus mihi est periculum, cum assuetis ac familiaribus meis literis dispolier. Garrulam meam avem *κίσσαν* medio, quod aiunt, sinu abreptam, *κίτλαν* denominavit. Quinetiam *φάσσαν* (palumbum) cum *νήσσαις* (anatibus) & *κοσσύφοις* (merulis) interdicente Aristarcho, eripuit mihi. Porro non paucas *μέλισσας* (apes) detraxit. In Atticam etiam venit, & ex mediâ illâ montem Hymettum injustè sustulit, id vobis ipsis, aliisque syllabis cernentibus. Sed quid ista commemoro? totâ Theffaliâ me expulit, eamque dici vult *Θετγαλίαν*. Denique me omni *θαλάσση* (mari) exclusit: neque *σεύτλοις* ipsis, (betis hortensibus) pepercit: ut jam quod vulgò dici solet, ne *πάσσαλον* (palum) quidem mihi reliquerit. Jam verò quòd *ego* litera sine injuriarum patiens, vos ipsæ mihi testes sitis; quæ nunquam Zeta accusarem, quæ smaragdum mihi detraxerit,

erit, & totam Smyrnam mihi eripuerit. Neque ipsum Xy quamvis omnem συνθήκην violârit, ipsûmque Thucydidem talium quorundam scriptorem habeat patronum. Nam Rho meo vicino venia danda quòd, cum ægrota-
ret, meas apud se μυρρίνας (myrtos) plantârit, & aliquando atrâ bile percita me ἐπὶ κόρῃς (in maxillam) cœderit. Ac talis quidem ego sum. Ut verò ταῦ illa etiam adversus reliquas literas est violenta suâ naturâ, spectemus: illam autem nec ab aliis quidem literis absti-
nuisse, sed & Δ & Θ & Ζ ipsam injuriâ af-
fecisse ut pateat, accerere mihi literas ab istâ injuriam passas. Num auditis, Vocales judices, Delta quid dicit, sustulit mihi meam ἐνδε-
λέχειαν, & ἐντελέχειαν, præter omnes leges vult pronunciari? nam auditis Theta ut plangit, & capillos vellit, eo quod κολοκύθης (cucurbitâ) privetur? Ζ ut conqueritur *sibi ademptum esse* συρίζειν (fistulâ canere), item hoc σαλπίζειν, (tubâ canere) adeo ut non amplius sibi ne γρύ-
ζειν quidem (*biscere*) liceat? Ecquis ista ferat? aut quæ pœna sat gravis erit huic ταῦ scelestis-
simæ? verùm hæc non tantum sibi cognatum genus elementorum lædit, sed jam etiam ad humanum genus transivit, hoc quidem modo. Neque enim ipsos linguis rectâ fieri finit, imò verò, judices, interim enim res humanæ me monuerunt γλώσσης (linguæ) quod & hâc me abegerit, quantum in se fuerit, & γλώσσαν γλώτῃαν fecerit. O linguæ verè vitium ταῦ! at iterum ad illud me conferam, & homini-
bus patrocinator in iis, in quibus adversos ipsos
peccat.

peccat. Nam quasi quibusdam vinculis illorum vocem torquere & discerpere conatur. Hic enim forsan pulchri aliquid intuitus καλὸν vult dicere: hæc vero ταῦ irruens τάλον enunciare cogit, primas sedes in omnibus quæ obtineat, se dignam censens. Rursum alius περὶ κλήμα (de palmite) differit: hæc autem ταῦ (quippe ærumnosum verè est) κλήμα fecit τλήμα. Nec plebeios tantum homines injuriâ afficit: sed jam etiam magno illi Regi, cui & mare & terram cecidisse dicunt, suisque naturis excessisse, ista inquam etiam huic insidiatur, & Cyrus cum sit, Tyrum nescio quem effecit. Hunc itaque in modum, quantum ad vocem attinet, homines lædit; sed re quomodo? plorant mortales, ac suæ sortis vices deflent, & Cadmum sæpe diris prosequuntur propterea quòd ταῦ in genus elementorum adduxerit. Aiunt enim tyrannos ejus literæ corpus secutos, atque figuram imitatos, postea simili figurâ ligna fabricasse, quibus homines affigerent: & inde huic sceleratæ fabricæ improbam appellationem obvenisse. Ob hæc igitur omnia quot mortis generibus dignam esse ταῦ istam censetis? equidem existimo meritò hoc solùm ad supplicium ipsius ταῦ relinqui, ut pœnam in suâ illâ figurâ sustineat, quæ sane ut cruxesset. istius operâ effectum est: & sic ab hominibus appellatur.

TIMON SIVE MISANTHROPOS.

T I M O N.

O JUPITER Philie, hospitalis, sodalitie, domesticæ, fulgurator, juramenti præses, nubicoge, grandistrepe, & siquo te alio vocant nomine attoniti Poetæ, maximè quum hærent in versu: (tunc enim ipsis multi nominis factus versûs ruinam sustines, & rythmi hiatum reple) ubi tibi nunc magnicrepum fulgur, & gravifremum tonitru? ubi ardens, candens, ac terrificum fulmen? nam hæc omnia jam nugas esse apparet, & fumum planè poeticum, nominum strepitum si demas. Sed decantatum illud tuum telum eminus feriens, & promptum, nescio quomodo penitus extinctum est & frigidum, ne minimam quidem scintillam iræ adversus injustos retinens. Itaque quivis ex his, qui pejeraturi sunt, citius extinctum ellychnium metuerit, quàm flammam fulminis cuncta domantis: ita titionem quempiam ipsis intentare videris, ut ignem vel fumum ejus (*vel ex ipso manantem*) haud timeant, sed hoc solum ex vulnere (*scilicet si tu eos fulmine percuteres*) incommode se capere existimant, ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum est, ut jam Salmonæus tibi sit ausus etiam obtonare: nec absurde admodum se gerens, si Jovi irâ usque adeo frigido comparetur, cum sit vir ad facinora fervidus, & magnificè de se jactitans. Quidni enim, cum tu quasi vi mandragoræ dormias? qui neque pejerantes audias, neque in-

Z

justos

justos observes; sed cæcutias lippitudine, & hallucineris ad ea quæ fiunt, aurēsque tibi obsurduerint, quemadmodum iis, qui ætatis sunt jam provectioris: nam cum adhuc juvenis esses, ardenti animo, & ad iram vehemens, permulta in homines maleficos & violentos faciebas: neque tum unquam cum illis inducias agebas, neque unquam otiosum erat fulmen, quin & ægis concutiebatur, obstridebat tonitru, fulgur in morem velitaris pugnae usque & usque mittebatur; terræ autem motus ita frequentes erant, ut cribri agitationem planè referrent, nix cumulatim *ruebat*, grando saxorum in morem, atque ut tecum grandius loquar, imbres rapidi & violenti *deferiebantur*; flumen *erat* quæque gutta: adeo ut puncto temporis Deucalionis ætate tantum naufragium fuerit, ut omnibus sub æquâ demersis, vix unica scaphula servaretur, quæ in montem Lycorem appulit, humani generis quasi fomitem servans, quo majora deinde scelera subolescerent. Quare dignum socordiâ præmium ab illis reportas, cum nemo jam tibi sacra faciat, nec coronas offerat, nisi forte obiter ex iis aliquis, qui in Olympiis vicerint, atque is quidem ita facit, non quod pernecessariam rem se facere existimat, sed quod veteri nescio cui instituto id dandum credit. Quin & homines paulatim te, Deorum præstantissime, in Saturni locum redigent, magistratu amoventes. Omitto dicere, quoties jam templum tuum sacrilegio expilarint: quidam etiam tibi ipsi manus Olympiæ admoliti sunt; & tu altifremus ille ne ausus quidem

dem es excitare canes, vel vicinos advocare, qui opitulantes tibi illos comprehenderent, cum adhuc ad fugam se compararent. Sed *tu* generosus ille, gigantum extincor, & Titanum victor sedebas, & Cæsariem ab illis circumtondebaris, dum fulmen decemcubitale in dextrâ teneres. Hæc igitur, ô præclare, tam securè despiciere quando defines? quando de tantis maleficiis pœnas sumes? quot orbis Conflagrationes, quot Diluvia satis esse queant ad compescendam tam inexhaustam hominum insolentiam? etenim ut comminibus omiſſis, de meis verba faciam, ex quo tam multos ex Atheniensibus in sublime evehendo, & divites ex pauperrimis reddendo, & omnibus egenis opem ferendo, imò affatim, ut amicis benefacerem, universas opes effundendo, ex quo inquam propterea pauper evasi, jam ne agnoscor quidem ab illis, nec aspicere dignantur me, qui antea reverebantur, adorabant, meoque de nutu pendebant. Quod si quando per viam ingrediens, forte fortuna in eorum quempiam incidero, perinde ut eversum hominis jam olim defuncti cippum, ac temporis longitudine collapsum prætereunt, ne titulo quidem perlecto. Porro alii procul me conspicati in aliam deflectunt viam, existimantes sese occurſu infaustum & averſandum viſuros spectaculum, *me inquam*, qui non ita pridem ipsis Servator & Benefactor fui. Propter hæc mala igitur in hanc remotam & desertam Atticæ partem concessi, & rhenone indutus terram colo, quatuor conductus obolis,

& cum solitudine, & ligone hîc philosophor. *Sed* hoc saltem commodi videor mihi percepturus, quod non amplius intuebor plerisque præter meritum felices: illud enim est molestius. Jam igitur tandem aliquando, Saturni & Rheæ proles, excusso profundo isto, gravique somno (longiorem enim quàm Epimenides dormivisti) & fulmine *prope extincto* denuo flatu suscitato, aut ex Ætnâ redaccenso, ingenti editâ flammâ iram strenui illius ac juvenilis Jovis ostendas, nisi vera sint ea quæ de te tuâque sepulturâ Cretenses fabulantur. JUP. Quis hic est, Mercuri, qui sic ex Atticâ juxta Hymettum in radice *scilicet* montis vociferatus est? sordidus totus ac squalidus, & rhenone amictus, fodit autem, ut arbitror, in terram pronus, homo loquax & confidens: nimirum est philosophus; alioqui enim non adeò impia adversus nos dixisset. MERC. Quid ais, ô pater? non nosti Timonem *filium* Echecratidis, Colyttensem? Hic ille est qui toties nos convivio ex perfectis hostiis parato excepit, ille non ita pridem divitiis abundans, qui totas hecatombas *offerre solebat*, apud quem iplendidè. Jovialia festa consuevimus agere JUP. Eheu, quænam ista rerum commutatio! hiccine est honestus ille, dives, circa quem tam frequentes erant amici? unde igitur talis evasit? squalidus, ærumnosus, & fessor, & mercenarius, ut conjicio, cùm tam gravem ligonem in terram demittat? MERC. Illum, ut ita dicam, probitas evertit, & humanitas, atque in omnes egenos misericordia: verè autem ut dicam,

dicam, vecordia potius, & facilitas, & iudicii defectus in amicis diligendis, quippe qui neutiquam intellexerit sese corvis lupisque gratificari; imo dum avulturibus istis miser jecur eroderetur, amicos esse ipsos judicabat sociosque præ quâdam erga eum benevolentia, cum *revera* epulis gauderent. Illi enim, postquam ossa penitus nudassent, circumrofissentque, deinde siqua inerat medulla, hanc quoque admodum diligenter exuxissent, abierunt, exuccum, & radicitus succisum deferentes, ne noscentes quidem amplius aut aspicientes (cur enim *id facerent*?) aut opem ferentes, aut aliquid vicissim largientes. Has ob res fossor, & rhenone, ut vides, indutus, urbe præ pudore relictâ, mercede terram colit, propter mala insaniens; quòd, qui ab eo ditati fuerant, nunc admodum fastuosè prætereant, ac ne nomen quidem an Timon vocetur, noverint. JUP. At verò hic vir est neutiquam fastidiendus & negligendus: tunc enim jure se infelicem esse indignaretur? quum & nos eadem faceremus ac scelesti isti adulatores, si oblivisceremur viri, qui nobis tot ex pinguis-
mis *partibus* taurorum & caprarum in altari-
bus adolevit: eorum sanè nidorem etiamdum in naribus habeo. Cæterum propter negotia, magnâque pejerantium turbam, nec non eorum qui vi agunt rapiuntque, præterea ob formidinem quæ mihi ex sacrilegis oritur, (ii enim multi sunt, & a quibus haud facile caveas, & ne minimum quidem nos connivere sinunt) multo jam tempore Atticam non re-

spexi; & maximè ex quo philosophia, & de verbis contentiones, apud istos increbuerunt, istis enim inter se pugnantibus, vociferantibusque, ne exaudire quidem mortalium vota licet. Quare necesse est aut auribus obturatis sedeam, aut ab ipsis perdar, dum virtutem nescio quam & incorporea, nugæque magnâ voce connectunt. Hinc accidit, ut & hic neglectus fuerit, cum haud mediocriter de nobis sit meritis. Sed ut hæc se habent, Mercuri, assumpto Pluto, celeriter ad hunc eas; Plutus autem unâ secum etiam ducat Theaurum, & ambo apud Timonem perseverent, nec tam facilè demigrent, etiamsi quàm maximè rursus illos præ bonitate demo exigat. De assentatoribus autem istis, & ingratitude eâ, quam erga illum ostenderunt, postea videro; & poenas dabunt simul atque fulmen præparavero. Radii enim ejus duo omnium maximi fracti sunt & retusi, quum illud nuper vehementius paulo in sophistam Anaxagoram jaculatus sim, qui discipulis suis persuadebat, nullos esse nos qui Dii vocamur. At ab illo aberravi, nam obtentâ manu Pericles eum protexit: fulmen verò in Anacum templum aberrando-irruens, tum illud exussit, tum ipsum ad saxum pene est comminutum. Cæterum sufficiens interim hoc supplicii ipsis erit, si Timonem egregiè-locupletem-factum viderint. MERC. Quantum habet momenti altum vociferari, & obstreperum, audacemque esse! idque non iis modò, qui causas agunt, verum etiam qui vota faciunt, conducibile.

ducibile. En mox è pauperrimo dives evadet ille Timon, qui vociferatus est, & dicendi libertate in precibus usus, ideoque Jovem ad se advertit: sin vero tacitus incurvato-corpore fodisset, neglectus etiamnum foderet. PLUT. At ego, ô Jupiter, hunc aditurus non sum. JUP. Quid ita, ô optime Plute, idque me jubente? PLUT. Quoniam per Jovem injuriâ me affecit, ejecit, & in multas partes dividit, idque cum illi paternus essem amicus, meque tantum non furcâ ex ædibus expulit, sicut qui è manibus ignem abjiciunt. Num rursus ad istum ibo, parasitis, adulatoribus, & meretriculis obijciendus? ad eos mitte me Jupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus in pretio sim, & exoptatissimus. At hi stupidi cum paupertate versentur, quam nobis anteponunt: & acceptis ab ea rhenone, & ligone, miseri sat ducant quatuor obolos lucrari, qui decem talentorum munera neglectim abjecerunt. JUP. Nihil in te istiusmodi posthac facturus est Timon, ligo enim probè eum docuit (nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius Lumbi) oportere ipsum te potius quam paupertatem eligere. At tu mihi querulus admodum esse videris, qui nunc Timonem incuses, quòd tibi liberè vagari permiserit, patefactis foribus, neque domo concludens, nec in te Zelotypiâ ardens. Alias autem contra in divites stomachari solebas, dicens te ab illis, repagulis, clavibus, & impressis sigillis ita fuisse conclusum, ut ne obliquè quidem aspicere lucem tibi fas esset. Hæc igitur apud me deplorasti, in tan-

tis tenebris suffocari te dictitans, ideoque pallidus nobis apparuisti, curis plenus, contractos digitos habens, ut fieri solet in rationum collectionibus; quin & minatus es te ab illis aufugiturum, siquam nancisci occasionem posses. In summâ, res admodum gravis tibi videbatur, in æreo, ferreove thalamo, Danaës exemplo, virginem asservari, atque a sedulis scelestissimisque pædagogis educari, Fœnore, & Computo. Eos proinde absurdè facere aiebas, quod cum te miserè amarent, possentque frui, non auderent tamen, nec quamvis essent domini, securè suo amore uterentur; sed vigiles custodirent, in figillum seramque nunquam conniventibus oculis intuentes, abunde magnum fructum arbitrantes a se percipi, non quòd ipsis fruendi facultas adesset, sed quòd nemini fruendi copiam facerent: non aliter quàm in præsepi canis, qui nec ipse hordeo vescitur, nec famelicum equum vesci finit. Quinetiam ridebas istos qui parcerent, asservarèntque, & (quod esset absurdissimum) se ipsos zelotypiâ prosequerentur: nescirent tamen *interim* fore, ut aut sceleratissimus famulus, aut œconomus, aut puerorum præceptor *cellam* furtim subintrans intemperanter se ingurgitaret, infelicem & inamabilem herum ad fuliginosam & oris angusti lucernulam ac fiticulosum ellychnium usuris invigilare sinens. Quî igitur absurdam non sit te olim hæc accusâsse, nunc vero his contraria Timoni obijcere? PLUT. Atqui si veritatem inquisiveris, me utrumque rationi consentaneum facere judicabis. Nam & Timonis larga hæc effusio,

ſio, negligentia, non benevolentia, quod ad me attinet, meritò videatur. Illos verò qui me ædibus ac tenebris incluſum cuſtodiebant, & ut craſſior, pinguior, imò immenſus fierem, operam dabant, neque ipſi me attingentes, nec in lucem producentes, ut ne a quopiam viderer, deſipere *prorſus*, & in me contumelioſos eſſe judicabam; quippe qui me inſontem in tot vinculis computreſcere-cogerent, neſcientes interim ſe paulò poſt e vitâ diſceſſuros, & me alii cuiſpiam fortunato relicturos. Quocirca neque illos probo, nec hos, qui nimium facile mihi manus admovent: ſed eos, qui quod eſt optimum, rebus modum imponunt, ut nec prorſus abſtineant, nec penitus profundant. Et enim per Jovem illud confidera, Jupiter, ſiquis ubi juvenem & formoſam uxorem lege duxerit, poſtea neque obſervet neque omnino zelotypiâ proſequatur, concedens illi ut noctu atque interdiu eat quò velit, & rem cum quibuſlibet habeat, vel potiùs ultro producat ut adulteretur, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam invitans, num hic amare videbitur? haud tu quidem hoc dixeris, Jupiter, qui ſæpenumero amorem ſenſeris. Rurſum ſiquis ingenuam uxorem lege domum deducat, acceptam ad liberorum legitimorum procreationem: cæterum nec ipſe contingat florentem ætate, decoramque virginem, nec alium finat aſpicere, ſed orbam ſterilemque includens in perpetuâ virginitate contineat, ac interim ſe amore teneri dicat, idque indicet vultûs colore, corpore emaciato, introrſum recedentibus oculis,

culis, num fieri potest, ut talis quispiam desipere non videatur, quippe qui cum liberis oportuerit operam dare, fruique conjugio, puellam adeò formosam atque amabilem finat emarcescere, per omnem vitam tanquam Cereris sacerdotem alens? hæc & ipse indignor, a nonnullis ignominiosè calcibus cæsus, luxu consumptus, & exhaustus, a nonnullis contrà perinde ut stigmaticus fugitivus compedibus vinctus. JUP. Quid igitur adversus illos indignaris? utrique enim egregias luunt pœnas: hi quidem dum Tantali in morem, nec bibere, nec edere, sinuntur, sed ore sicco, auro tantùm inhiant; illi verò, dum harpyiæ ipsi, ceu Phineo, e faucibus cibos eripiunt. Sed abi jam, cordatiorem multò nactus Timonem. PLUT. An ille aliquando desinet me velut ex foraminoso cophino, priusquam totus influxerim, datâ operâ exhaurire, quasi conetur occupare, quo minùs influam, *veritus* ne copiosior incidens ipsum inundem? quare videor mihi aquam in Danaidum dolium allaturus, frustraqué infusus, dolii sinu *liquorem* non continente: imò priùs propemodum effuso quod influit, quàm influxerit: adeò latus dolii hiatus ad effusionem, ac liber exitus. JUP. Proinde chasma istud & hiatus nisi semel obstruxerit, te propediem effuso, facilè rhenonem rursus & ligonem in fæce dolii reperiet. Verùm abite jam, illúmque ditate. Tu verò, Mercuri memineris, cum redis, Cyclopas ex Ætnâ ad nos adducere, quo mihi fulmen exacuant ac reficiant, eo enim exacuto nobis

nobis opus erit. MERC. Pergamus, Plu'e. Quid hoc? num claudicas? equidem ignorabam, ô præclare, te non cæcum modò, verùm etiam claudum esse. PLUT. Hoc non est mihi perpetuum, Mercuri: sed quando ad aliquem a Jove missus proficiscor, nescio quomodo tardus & claudus sum utroque pede, ita ut ægrè metam pertingam, quum nonnunquam qui me opperiebatur, priùs insenuit. Quum verò abire oportuerit, alatum videbis, avibus longè celeriores. Itaque ubi primum repagulum cecidit, protinus voce præconis victor pronuncior, saltu stadium transmensus, nec videntibus quidem aliquoties spectatoribus. MERC. Ista haud vera narras. Ego enim tibi permultos commemorare queam, qui heri ne obolum quidem habebant, unde emerent laqueum, repente verò hodie divites factos, & sumptuosos, & bigis albis evectos, quibus ne asellus quidem ante suppetebat: ii tamen purpurati, manibus aureos annulos gestantes obambulant; ne ipsi quidem, ut opinor, credentes, quin per somnium divites sint. PLUT. Isthæc alia res est, ô Mercuri, neque enim tum meis ipsis ingredior pedibus: nec me Jupiter, sed Pluto ad eos mittit, utpote qui & ipse sit opum largitor, & splendorum munerum dator, quod suo etiam nomine declarat. Itaque quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum, cùm in tabellas injecerunt me & diligenter obsignârunt, sarcinæ in morem sublatum transportant. Interea cadaver illius alicubi in tenebricosâ ædium parte jacet, vete-
tere

tere linteo in genua injecto tectum, de quo
(cadavere scilicet) feles decertant. Porro qui
 me speraverant *obtinerē*, in foro opperiantur
 hiantes, non aliter quā hirundinem advo-
 lantem stridentes pulli. Deinde ubi signum
 detractum est, & lineus funiculus incisus, a-
 pertæque tabellæ, novusque meus dominus
 est pronunciatus, sive cognatus quispiam, sive
 adulator, sive servulus obscœnus, & cæteris
 prælatus amasiis, etiam tum mento subra-
 so; pro variis omnigenisque voluptatibus, quas
 ipsi jam obsolescens suppeditavit, ingens præ-
 mium ferens generosus: is igitur quisquis tan-
 dem sit me ipsis cum tabellis arreptum fu-
 giens adportat, mutato nomine vocatus Me-
 gacles, aut Megabyzus, aut Protarchus, pro
 eo qui modo vocabatur Pyrrhias, vel Dromo,
 vel Tibius; illos incassum hiantes, & se in-
 vicem intuentes relinquens, ac verum luctum
 agentes, quod ejusmodi thynnus ex intimo sa-
 genæ sinu effugit, devoratâ non exiguâ escâ.
 Atque hic repentē totus in me irruens, homo
 ineptus, crassâ cute, compedes adhuc hor-
 rescens, & si quis alius præteriens loro incre-
 puerit, rectam arrigens aurem, & pistrinum
 tanquam templum adorans, non amplius iis,
 qui in eum incidunt, est tolerabilis: sed & in-
 genuos contumeliâ afficit, & conservos flagris
 cædit, experiens num sibi quoque similia li-
 ceant: donec aut in scortulum incidens, aut
 alendorum equorum studio captus, aut adu-
 latoribus sese tradens, dejerantibus illum Ni-
 reo formosiorē esse, Cecrope, Codrôve ge-
 nerosiorē,

nerosorem, callidorem Ulyffe, ditorem verò sedecim simul Cræsis, momento temporis *semel* effundat infelix, quæ minutatim multis ex perjuriis, rapinis, & flagitiis fuerant collecta.

MERC. Ista fermè sic se habent uti narras. Verùm ubi tuis ipsius ingrederis pedibus, quî tandem, cum sis adeo cæcus, viam invenis? aut quî dignoscis ad quosnam Jupiter te miserit, dignos esse existimans, qui ditescant?

PL. Enimvero credis me reperire quinam illi sint, *ad quos mittor*? MERC. Per Jovem haudquaquam. Neque enim Aristide præterito ad Hipponicum, & Calliam accessisses, tum ad multos alios Athenienses, ne obolo quidem dignos. Cæterùm quid facis emissus? PLUT.

Sursum ac deorsum circumcursans oberro, donec imprudens in aliquem incidero. Ille autem quicumque primus me fortè repererit, abductum possidet, te, Mercuri, ob lucrum insperatum adorans. MERC. Num ergo fallitur Jupiter, qui credat ex ipsius sententiâ te eos ditare, quos dignos existimârit, qui ditescerent?

PLUT. Et jure quidem optimo *fallitur*, ô bone, quippe qui cùm me cæcum esse probè sciat, emittat vestigatum rem usque adeò repertu difficilem, quæque olim e vitâ decessit? quam ne Lynceus quidem facilè inveniret, cùm sit adeò obscura & minuta. Quare cùm rari sint boni, improbi verò plurimi *sint*, & in civitatibus omnia obtineant, oberrans facilè in istius farinae homines incido, & ab illis irretior. MERC. At quî fit ut, quando eos deseris, facilè aufugias, cùm viæ sis ignarus? PLUT.

Tum

Tum demum acutum cerno, peditibusque valeo solummodò quum fugiendi adest opportunitas. MERC. Illud etiam mihi responde: quì fit ut, cum oculis sis captus, (dicendum enim est) præterea pallidus, & cruribus gravis, tot habeas amatores, adeò ut omnes in te defigant oculos? & si potiantur, se beatos existiment: sin frustrentur, non sustineant vivere: ex his quidem non paucos novi, qui tam perditè te amârint, ut se in pontum ingentia cete habentem, & altissimis de petris, præcipientes abjecerint, rati fastidiri sese abs te propterea quòd illos nullo pacto respexisses. Quamquam sat scio, tu quoque fateberis, siquid de te ipso noveris, insanire istos, qui talem amasium depereunt. PLUT. At enim credis me, qualis sum, talem istis videri, nempe claudum, & cæcum, & quicquid aliud mihi inest vitii? MERC. Quidni, ô Plute, nisi & ipsi omnes sint cæci? PLUT. Haud cæci quidem, ô optime; verum inscitia errorque, quæ omnia, occupant, caliginem illis offundunt. Ad hæc ipse quoque, ne per omnia deformis sim, personam valde amabilem induens, inauratam, gemmisque distinctam, ac versicoloribus amictus eis occurro: at illi rati sese nativi vultus venustatem aspicere, amore capiuntur, disperiuntque nisi potiantur. Quòd si quis me toto corpore denudatum illis ostenderet, haud dubium est quin se damnarent, qui tantopere cæcutierint, amantes res neutiquam amandas, & deformes. MERC. Quì fit igitur ut, postquam divites facti sint, & personam sibi circum-

cumpofuerint, adhuc fallantur, & fi quis illis adimere conetur, penè caput potiùs quàm perfonam abjiciant? neutiquam enim neceffe eft, (ut mihi videtur) etiam tum illos ignorare, inauratam effe pulchritudinem, quum intus cuncta infpexerint. PLUT. Ad id non pauca res, ô Mercuri, mihi funt adjumento. MERC. Quænam? PLUT. Cum primum aliquis me naftus apertis foribus admittit, clanculum mecum introit Arrogantia, Dementia, Jaftantia, Mollities, Insolentia, Fraus, aliæque sexcenta: a quibus omnibus pofteaquam eft occupatus animus, miratur non miranda, appetit fugienda: méque cunctorum illorum, quæ introierunt, malorum patrem ftupet, illorum satellitio vallatum, & nihil non patiatur potius, quam me abjicere fufineat. MERC. Ut levis es, ô Plute, & lubricus, & retentu difficilis, ac fugax, anſam nullam firmam præbens, *quâ prenfus tenere*: verùm nescio quomodo anguillarum ac ſerpentum in morem inter digitos elaberis. At contrà paupertas viſcoſa eft, & prehenſu facilis, & mille uncos gerit ex omnibus corporis partibus enaſcentes, adeò ut, qui ad eam acceſſerint, ilicò hæreant, nec facilè queant avelli. Verùm interea dum nugamur, rem haud parvam omiſimus. PLUT. Quam? MERC. Nempe quòd Theſaurum non adduximus, quo vel in primis erat opus. PLUT. Iſtâ quidem ex parte bono ſis animo. Eum enim ſemper ſub terrâ relinquo, cum ad vos aſcendo, imperans ut intus maneat foribus occluſis, nec cuiquam aperiatur, niſi me vociferantem audierit.

rit. MERC. Jam igitur Atticam adeamus, & me sequere chlamydi adhærens, donec ad remotum agrum pervenero. PLUT. Rectè facis, Mercuri, qui me manu ducis. Etenim si me defereres, forsan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem. Sed quis hic sonus est, velut ferri saxo impacti? MERC. Timon ille prope montanum & petricosum fodit solum. Papæ! & Paupertas adest, & Labor ille; tum Robur, Sapientia, Fortitudo, & id genus turba, omnibus sub Famis signo instructis, longè præstantior quàm tui satellites. PLUT. Quidni igitur quàm ocyssimè discedimus, Mercuri? neque enim quicquam memorabile præstiterimus cum homine vallato istiusmodi exercitu. MERC. Secus visum est Jovi: quare nihil metuamus. PA. Quonam istum, Argicida, manu adducis? MERC. Ad hunc Timonem à Jove missi sumus. PA. Itâne nunc Plutus ad Timonem, posteaquam ego ipsum antea delitiis malè corruptum suscepi: & his, videlicet Sapientiæ & Labori, traditum, strenuum multique pretii virum reddidi? adeóne despicienda, injuriæque idonea Paupertas vobis videor, ut hunc, quæ mihi unica erat possessio, eripiat, jam exactissimâ curâ ad virtutem excultum? ut Plutus illum denuo acceptum, & Contumeliæ & Arrogantiæ traditum, reddat talem, qualis olim fuit, mollem, ignavum, stolidumque, tum denique mihi restituat, ubi jam nihili factus erit. MERC. Sic, ô Paupertas, Jovi placitum est. PA. Equidem abeo: & vos Labor, & Sapientia reliquique sequimini

ni me. Brevi autem sentiet ille, qualem me reliquerit, bonam nempe adjutricem, & rerum præstantissimarum doctricem: quâcum donec habuit commercium, sano corpore, valentique animo perseveravit, virilem exigens vitam, & ad sese respiciens: supervacua autem & magnam istam rerum copiam, aliena, ita ut sunt, existimans. MERC. Discedunt illi: nos eum adeamus. TIM. Quinam estis, ô scelesti? aut quâ gratiâ huc advenistis, homini operario, ac mercenario negotium exhibituri? sed non læti abibitis, cum omnes improbi sitis: nam ilico vos ego glebis & faxis petens comminuam. MERC. Nequaquam, ô Timon, ne ferito: neque enim mortales series. Ego enim sum Mercurius, hic Plutus. Nos tuis precibus exauditis misit *ad te* Jupiter. Quare, quod bene vertat, opes accipe desistens a laboribus. TIM. Atqui vos jam ploraveritis, etiam si Dii sitis, ut dicitis: siquidem odi pariter omnes, tum Deos, tum homines. Sed cæcum hunc, quisquis is est, certum est mihi hoc ligone comminuere. PLUT. Abeamus, per Jovem, Mercuri, (quandoquidem hic homo mihi videtur non mediocriter insanire) ne malo quopiam accepto discedam. MERC. Nequid inscitè facias, Timon, quin potius nimiâ hâc ferocitate, & asperitate depositâ, bonam fortunam porrectis manibus excipe, rursus dives esto, & Atheniensium primus, solusque fortunatus ingratos illos despicio. TIM. Nihil mihi vobis opus est: ne obturbate: sat opum mihi ligo: sum præterea fortunatissimus, si nemo ad me accesserit.

rit. MERC. Adeóne, quæso, inhumaniter? Hæcne Jovi referam tam dura atque aspera dicta? atqui par erat forsitan te homines odio habere, cum ab illis tot gravia tuleris, nequaquam autem Deos odisse, cum Dii tantopere tui curam gerant. TIM. At tibi, Mercuri, Jovique pro vestrâ curâ plurimam habeo gratiam: sed hunc Plutum nequaquam accipiam. MERC. Quid ita? TIM. Quia mihi olim innumerabilium malorum author fuit, cum me assentatoribus traderet, mihi insidiatores induceret, odium conflaret, voluptate corrumperet, & invidiæ obnoxium redderet, denique quum me repente adeò perfide & more proditoris desereret. Paupertas verò optima me laboribus viro dignissimis exercens, ac mecum conversans unâ cum Veracitate & Libertate dicendi, & quibus opus erat suppeditavit laboranti, & rerum illam copiam contemnere docuit, effecitque ut mihi vitæ spes omnis ex me ipso penderet, & demonstravit quænam essent opes meæ, quas neque adulator assentans, neque syco-phanta territans, neque plebs irritata, nec concionator suffragium ferens, neque tyrannus insidians queat eripere. Itaque laboribus jam corroboratus dum hunc agellum gnaviter exerceo, neque quicquam eorum malorum, quæ sunt in civitate, aspicio, abundè magnum & sufficientem victum a ligone accipio. Quare tu, Mercuri, iter-relegens abeas, & Plutum hunc ad Jovem abducas. Hoc autem mihi sat fuerit, si omnes omnino homines ejulare coegerit. MERC. Nequaquam, ô bone, neque enim omnes ad
eju-

ejulandum sunt accommodi. Quin iracunda ista pueriliâque missa facias, & Plutum excipias; non sunt rejicienda munera quæ a Jove profiscuntur. PLUT. Vin', Timon, ut contra te partes defendam meas? an graviter seres si quid dixerò? TIM. Dicitò, sed nec multis, nec cum proœmiis, quemadmodum perditissimi isti oratores solent: nam hujus Mercurii gratiâ te feram pauca dicentem. PL. Atqui mihi multis potius est dicendum, qui tam multis nominibus abs te accuser: vide tamen num quâ in re te, quemadmodum ais, læserim ego, qui dulcissimarum quarumque rerum tibi author fui, honoris, præsidentiae, coronarum, aliarumque deliciarum: quin & meâ operâ spectabilis eras, & ab omnibus celebratus, ac studiosè cultus: verùm siquid ab adulatoribus molesti tibi accidit, ego non sum culpandus: imò ego a te injuriâ affectus sum, propterea quòd me tam ignominiosè sceleratorum hominum *libidini* subjecisti, qui te laudabant, & præstigiis dementabant, mihiq; modis omnibus insidias struebant: porrò extremo loco dixisti, te a me proditum fuisse; e contra autem te potius accusare possum, cùm ipse sim modis omnibus a te expulsus, & capite protrusus foras: unde tibi pro molli chlamyde rhenonem hunc veneranda ista Paupertas circumposuit. Itaque testis est mihi hic Mercurius, quantopere Jovem oraverim ne ad te venirem, qui te tam hostiliter erga me gessisses. MERC. At nunc vides, ô Plute, qualis jam factus sit? proinde audacter cum illo consuetudinem habe. Tu verò

fode ita ut facis: tu interim Thesaurum sub
ligonem adducito: tibi enim inclamanti aus-
cultabit. TIM. Parendum est, Mercuri, rursus-
que ditescendum. Quid enim facias, cum Dii
ipsi compellant? tamen vide in quot me mi-
serum conjecturus sis incommoda, qui, cum
hactenus felicissimè vixerim, tantum auri re-
pente accepturus sim, & tot tantasque curas
suscepturus, cum nihil mali fecerim. MERC.
Sustine, Timon, meâ gratiâ, tametsi grave est
istud, & intolerandum, quò videlicet palpo-
nes illi invidiâ rumpantur. Ego autem supe-
ratâ Ætnâ in cœlum revolabo. PLUT. Abiit
quidem ille, ut mihi videtur, nam ex remi-
gio alarum conjicio: tu verò hic opperire; ubi
enim abiero, Thesaurum ad te transmittam.
Sed terram feri potius; te compello, auri The-
saure: Timonem hunc exaudi, & te offer e-
ruendum. Fodi Timon altè ligonem adigens,
at ego a vobis discedam. TIM. Age verò, ô
ligo, nunc corrobore teipsum, neque porro
defatigare, dum Thesaurum ex terræ pene-
tralibus in lucem eruis. Hem prodigiorum
author Jupiter, amici Corybantes, ac lucifer
Mercuri, unde auri tantum? num somnium
hoc est? metuo ne carbones reperturus sim
experrectus. Atqui aurum profectò est signa-
tum, subrubescens, ponderosum, & aspectu
quam gratissimum: ô Aurum ingens generis
humani bonum; namque ignis instar eximiè
micas tum noctu tum interdiu. Ades ô mihi
charissimum, & desideratissimum: nunc de-
mum credo & Jovem ipsum aurum esse factum.

Quæ

Quæ enim virgo tam formosum amatorem per tegulas illapsum expanso sinu non excipiat? ô Mida & Cræse, & Delphis appensa donaria, quam nihil estis præ Timone & Timonis opulentiâ! cui ne Persarum quidem rex par est. O ligo, & rheno charissime, vos huic Pani suspendere par est. At ego totum hunc mercatus agrum, turriculâque ad aurum asservandum exstructâ, quæ magna satis erit quam ego solus inhabitem, eam & pro sepulchro habere, quum mortuus fuero, statuo. Hæc igitur decreta sunt, placitaque in reliquum vitæ, omnium congressum fugere, notum habere neminem, omnes despicere: Porro amicus, hospes, sodalis, ara Misericordiæ, meræ nugæ: tum miserari lachrymantem, egenti opitulari, legis transgressio *habeatur*, & morum subversio: mihi autem vita sit, itidem ut lupis, solitaria, & unus sibi sit amicus Timon: cæteri omnes hostes, & infidiatores: cum horum quopiam congredi, piaculum: adeò ut siquem aspexero duntaxat, nefastus sit ille dies. In summâ, nihil apud nos statuatur discriminis inter eos & saxeas vel æneas statuas: & neque missum ab ipsis caduceatorem recipiamus, neque fœdera feriamus: solitudo terminus esto inter me & istos. Cæterum tribules, curiales, & populares, quin & ipsa patria frigida & inutilia nomina *habeantur*, & fatuorum hominum ostentatio. Solus Timon dives esto, despiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, ab assentationibus, & odiosis laudibus liberatus: Dîs sacra faciat, solus epuletur, sibi

ipſi vicinus & conterminus, excutiens ſe ab aliis: & decretum eſto ut ſe omnino excipiat comiter, ſi mori oporteat, & coronam ſibi ipſi imponere. Denique nomen ſuaviſſimum eſto Miſanthropos, hominum oſor. Morum autem notæ ſint, moroſitas, aſperitas, feritas, iracundia, inhumanitas: & ſiquem conſpexero incendio conflagrantem, & ſupplicantem ut extinguiam, pice, oleoque reſtinguere: & ſiquem hyeme flumen deferat, iſque porrectis manibus roget ut retineatur, eum demerſo capite propellere, ita ut ſe rurius atollere nequeat. Hoc pacto parem gratiam reportabunt. Hanc legem rogavit Timon Echeeratiſtæ filius Colyttenſis, & Concioniſ decretum confirmavit idem Timon. Age hæc decreta ſunto: hæc fortiter tueamur. Cæterum magni fecerim, ſi hoc omnibus innotefcat, me eſſe ſupra modum divitem. Hæc enim res ad reſtim illos adiget. Sed quid illud? eheu, quæ celeritas iſta! undique concurrunt pulverulenti atque anhelii, haud ſcio unde aurum odorati. Utrum igitur hoc conſenſo colle ſaxis eos abigam, ex loco ſuperiori dejaculans: an hæc tantum in re legem violabimus, cum illis ſcilicet ſemel congregiſſendo, ut contempti, magis angantur? Hoc fatius eſſe duco. Quare hic ſubſiſtentes jam eos excipiamus. Age proſpiciam, primus eorum iſte quis eſt? nempe Gnathonides adulator, qui mihi nuper eranium petenti, funem porrexit, quum apud me ſæpenumero integra dolia evomuerat. Sed bene eſt quod ad me venit: ante alios enim ejulabit. GNAT. Nonne

ne dicebam fore ut Dii Timonem bonum virum non negligerent? salve Timon formosissime, suavissime, & compotor hilarissime. TIM. Tu quoque salve Gnathonides vulturum omnium voracissime, atque hominum perditissime. GNA. Tu semper dicacitate gaudes; sed ubi est convivium? nam novam tibi adfero cantilenam ex his, qui nuper evulgati sunt, dithyrambis. TIM. At elegos canes, & quidem perquam patheticè ad hunc ligonem. GNA. Quid istuc? feris ô Timon? antestor: ô Hercules? hei hei! te ob vulnus inflictum apud Areopagitas in jus voco. TIM. Atqui si cunctêre paulisper, quod te occiderim mox in jus vocabis. GNA. Nequaquam. Quin tu omnino vulneri medêre, paululum auri inspergens: præsentissimum enim illud est remedium ad sistendum sanguinem. TIM. Etiam manes? GNA. Abeo. At tibi male erit quòd ex viro commode tam sævus factus sis. TIM. Quis hic est recalvaster qui accedit? Philiades, assentatorum omnium execratissimus. Hic cùm à me solidum acceperit fundum, tum in filix dotem talenta duo, laudationis præmium, cùm me canentem reliquis omnibus silentibus solus supra modum laudâisset, dejerans me oloribus longè magis canorum esse, postquam me nuper ægrotantem vidit (nam adieram opis indigus) plagas egregius ille vir impegit. PHIL. O impudentiam! nunc demum Timonem agnoscitis? nunc Gnathonides amicus & conviva? digna igitur passus est ille, cùm sit ingratus. At nos qui jam olim familiares su-

mus, æquævi, ac populares, tamen modestè agimus, ut ne infilire videamus. Salve, here; fac ut a sceleratis istis assentatoribus caveas, qui non nisi ad mensam præsto sunt; quoad cætera nihil a corvis differunt. Nulli hominum hujus ætatis est amplius fidendum, ingrati omnes & scelesti. At ego cùm tibi talentum afferrem, quo ad urgentem necessitatem uti posses, non abhinc multum in viâ accepi te factum esse supra modum divitem. Proinde veni te hæc admonendi causâ; quanquam fortasse, cum adeo prudens sis, his meis sermonibus haud indigeas, qui vel Nestorem admonere possis, quid factu opus sit. TIM. Ita fiet, Philiares. Sed adesdum ut te quoque ligone comiter excipiam. PHIL. Viri, caput mihi ab hoc ingrato effractum est, propterea quòd illum, quæ in rem illius erant, admonui. TIM. Ecce, tertius iste orator Demeas accedit, decretum dextrâ tenens, séque profitens mihi cognatum esse. Hic cum de meo solvisset reipublicæ uno die sedecim talenta, (damnatus enim fuerat, ac in vincula conjectus, quod solvendo non esset; ego autem illum misertus liberavi) ubi nuper illi sorte obvenisset, ut Ægeidi tribui donativum Theoricum distribueret, atque ego adiens debitam portionem, quæ mihi exinde obtingebat, poscerem, se ignorasse dixit me civem esse. DEM. Salve, Timon præcipuum tui generis præsidium, fulcimentum Atheniensium, propugnaculum Græciæ; profectò jam pridem te populus frequens, & utraque curia opperitur. Sed priùs decretum
audi,

audi, quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Echecratidæ filius Colyttensis, vir non modò probus & integer, verùm etiam sapiens, quantum alius in Græciâ nemo, nunquam per omnem vitam destitit optimè de Republicâ mereri: præterea pugillatu, luctâ, cursûque die eodem, quadrigâ præterea & bigâ equestri in Olympiis vicit. TIM. At ego ne spectator quidem unquam in Olympiis fui. DEM. Quid tum spectabis posthac. Sed multa hujus generis satius est addi. Tum anno superiore apud Acharnenses pro Rep. fortissimè se gessit, & Peloponnesiorum duas acies concidit. TIM. Quâ ratione? quippe qui nec unquam arma gesserim, nec milles conscriptus fuerim. DEM. Modestè quidem de te loqueris: nos autem ingrati essemus, si oblivisceremur. Præterea scribendis plebiscitis, & in consultationibus, & in administrandis bellis, non mediocrem utilitatem attulit Reipub. Ob hæc omnia visum est, curiæ, plebi, magistratibus tributim, plebeiis singulatim, communiter omnibus, aureum statuere Timonem juxta Palladem in arce, fulmen dextrâ tenentem, & radios super capite habentem: eumque septem aureis coronis coronare, hæcque coronas hodie in Bacchanalibus per novos Tragædos promulgari: nam hodie in honorem ejus Bacchanalia sunt agenda. Hujus sententiæ autor fuit Demeas orator, cognatus illius, propinquus, & discipulus. Etenim orator optimus est Timon, præterea quicquid voluerit. Hoc igitur tibi decretum, ego autem & filium meum ad re adducere volebam, quem tuo nomine

mine Timonem denominavi. TIM. Quo pacto, Demea, qui, quantum mihi scire contigit, nunquam uxorem duxeris? DEM. At ducam anno proximo, si Deus dederit: liberisque operam dabo: & quod nascetur (erit enim masculus) Timonem jam voco. TIM. An uxorem tum sis ducturus, haud equidem scio, tantâ a me plagâ acceptâ. DEM. Hei mihi, quid hoc est rei? Tyrannidem occeptas Timon, pulsâsque ingenuos, cum ipse nec purè ingenuus sis, nec civis? verùm pœnas dabis propediem cùm aliis nominibus, tum quòd arcem incendaris. TIM. At, ô sceleste, non conflagravit arx: proinde palam est te esse sycophantam. DEM. Verùm effosso ærario dives factus es. TIM. Neque hoc effossum est: quare ne hæc quidem, quæ dicis, sunt credibilia. DEM. Verùm effodietur posthac. Et tu interim omnia, quæ in eo *condita*, possides. TIM. Alteram itaque plagam accipe. DEM. Hei scapulis meis! TIM. Ne vocifereris, alioqui tertiam tibi inferam: etenim res planè ridicula mihi acciderit, si cum inermis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, unum scelestum homuncionem non protrivero: tum frustra vicerim in Olympiis pugilatu & luctâ. Sed quid hoc? annon Thrasycles Philosophus hic est? profectò ipse est: expansâ sanè barbâ, sublatisque superciliis, & magnum quiddam secum murmurans, accedit, Titanicum obtuens, capillis super fronte retrorsum rejectis, alter planè Boreas aut Triton, quales Zeuxis pinxit. Hic ille est qui decenter ornatus, incessu moderatus, amictu modestus,

destus, mane mirum quàm multa de virtute differit, damnans eos qui voluptate gaudent, frugalitatem laudans: at ubi lotus ad cœnam venit, puérque ingentem illi calicem porrexit, (meraco autem maximè delectatur) quasi Lethæam hauserat aquam, matutinis illis sermonibus maximè contraria facit, dum mûlvi instar præripit obsonia, & proximum opposito cubito arcet, mento condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, & prono corpore, ac si virtutem in patinis sese inventurum speret: dùmque catinos indice digito diligenter extergit, ut ne vel paululum alliati edulii relinquat: semper querens, quò placentam integram aut aprum sibi solus accipiat; quodque gulæ & insatiabilitatis fructus est; temulentus, vino insanus, non ad cantum modò, saltationémque, verùm ad convicium usque & iram. Adhæc multus super pocula sermo: tum enim maximè de temperantiâ, & sobrietate verba facit, idque cùm a mero jam malè afficitur, & ridiculè balbutit. Accedit his deinde vomitus: postremò sublatum illum de convivio efferunt aliqui, ambabus manibus tibicinæ retentum. Attamen ne sobrius quidem ulli primas partes cesserit, vel mendacio, vel audaciâ, vel avaritiâ. Quin & assentatorum longè princeps est, pejerat promptissimè, anteit impostura, comitatur impudentia: in summâ vir est omnifariâ sapientiâ cumulatus, omni ex parte exactus, varièque absolutus: quare, cum sit adeo bonus, brevi ejulabit. Quid hoc? papæ! sero nobis Thra-

sycles.

sycles. THRAS. Non hoc animo *ad te* venio, Timon, quo plurimi isti, scilicet quo ii qui tuas opes admirati, argenti, auri, opiparorum conviviorum spe adducti concurrerunt, multam assentationem exhibituri apud hominem, qualis tu es, simplicem, & res suas cum aliis facile communicantem. Scis enim offam in cœnam mihi sat esse, opsonium verò suavissimum, cœpe, aut nasturtium, aut si quando lubeat epulari lautius, paulum salis: potum verò *mibi* Enneacrunum *suppeditare*: tum hoc pallium quâvis purpurâ potius. Nam aurum mihi quidem nihilo pretiosius videtur iis, qui in littoribus sunt, lapillis. Verum tuâ ipsius gratiâ huc me contuli, ne te corrumpant, pessima & infidiosissima possessio, divitiæ, quippe quæ multis sæpenumero immedicabilium malorum causa extiterint, Et enim, si me audies, ante omnia opes universas in mare projicies, utpote non necessarias bono viro, quippe Philosophiæ possit opes perspicere: ne tamen in profundum, ô bone, sed prope inguinum tenus ingressus, paulò ultra fluctuosum littus, me uno spectante. Sed si hoc nolis, tu eas alio potiore modo, confestim domo efferas; ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscunque opus est, huic quidem quinque drachmas, alii minam, alii talentum. Porro si quis erat Philosophus, æquum est ut duplam triplamve portionem ferat: mihi autem, quanquam meâ ipsius gratiâ non postulo, sed ut amicis indigentibus impertiam, sat erit, si peram hanc, ne
duos

DE MERCEDE CONDUCTIS. 381

duos quidem integros modios Ægineticos capientem, plenam præbueris. Paucis enim contentum & moderatum decet esse philosophum, nihilque ultra peram cogitare. TIM. Equidem ista, quæ dicis, probo, Thrasycles. Ergo si videtur, priusquam peram expleam, age tibi caput tuberibus opplebo, ligone admetiens. THRAS. O Democratia! ô Leges a nefario homine in liberâ civitate pulsamur. TIM. Quid stomacharis, ô bone Thrasycles? num te *inter metiendum* defraudavi? atqui mensuræ chœnices quatuor adjiciam. Sed quid hoc est? complures simul adveniunt, Blepsias ille, & Laches, & Gniphon, in summâ, agmen eorum qui mox lugebunt. Quidni igitur ego in rupem hanc conscendo, ac ligonem quidem jam dudum fatigatum paulisper interquiescere sino, ipse verò quamplurimis faxis in unum collatis, procul in ipsos grandino? BL. Ne jace, Timon; abimus enim. TIM. At vos nec fine sanguine, nec fine vulneribus, abibitis.

DE IIS QUI MERCEDE CONDUCTI IN DIVITIUM FAMILIS VIVUNT.

ECQUID tibi primum, Amice, & quid potestremum, ut aiunt, recenseam ex his, quæ tum pati, tum facere coguntur ii, qui mercedis gratiâ in aliorum familiis vivunt, & in locupletum istorum amicitiam accensentur, si modò ejusmodi illorum servitutem convenit amicitiam appellare? Novi enim multa, imò propè maximam

maximam partem eorum quæ ipsis accidunt, non ipse quidem tale vitæ genus expertus, (neque enim necessarium mihi erat periculum, nec unquam, ô Dii, sit) sed multi eorum, qui in hoc vitæ genus inciderunt, mihi enarrarunt; quorum alii in ipsis malis etiamdum constituti, quanta & qualia ferrent, deplorabant: alii tanquam e carcere quodam profugi, non sine voluptate commemorabant ea quæ perpessi fuerant: imò, quibus liberati fuerant, recensendo admodum oblectabantur. Atque hi quidam erant digniores, quibus fides haberetur, ut qui *eius sacri* ritus omnes (ut ita dicam) complevisset, omniâque ab initio ad finem usque perspexissent. Non ergo perfunctoriè & oscitanter hos audiebam, veluti naufragium aliquod & inopinatam salutem enarrantes: cuiusmodi sunt isti, qui juxta templa derafo capite simul multi, tertios fluctus, procellas, rupes, jacturas, malos fractos, gubernacula revulsa narrant: in primis autem, Dioscuros apparentes (nam hi sunt hujusmodi tragœdiæ proprii) aut quempiam alium ex improvise *apparentem* Deum, summis antennis insidentem, aut clavo astantem, & ad molle aliquod littus navim dirigentem, ad quod ubi appulisset, futurum erat ut paulatim ac lentè dissolveretur, at ipsi tutò descenderent, idque ope ac favore divino. Itaque isti frequenter hæc ad præsentem necessitatem tragicè exaggerant, ut a pluribus stipem accipiant, cum non modò calamitosi, verum etiam Diis chari videantur. Porro ii dum tempestates
eas,

eas, quas in domibus tulerant, & tertios, quintos, decimósque fluctus, si fas est dicere, referrent, utque primum à littore solverint, cum mare se aliquantulum serenum ostendebat, quótque molestias toto navigationis tempore sustinuerint, dum vel sitiebant, vel nauseabant, vel dum antlia eorum falsugine exundabat: denique ut infelici navigio in cautem quampiam sub undis latentem, aut in præruptum scopulum effracto miseri ægrè enatarint, nudi, cunctarúmque rerum necessariarum inopes; hæc *inquam* interea dem referrent, visi sunt mihi multa præ pudore subticere, & volentes ac scientes oblivisci. At ego tum illa, tum alia nonnulla ex illorum narrationibus collecta deprehendo istiusmodi convictibus inesse, quæ omnia, ô præclare Timocles, tibi per censere non gravabor. Jampridem enim mihi videor animadvertisse, te de *capeffendâ* hâc vitæ ratione cogitare: ac primum quidem, cùm hâc de re sermo incidisset; tum præsentium aliquis mercenarium istiusmodi vitæ genus laudare cœpit, fortunatissimos eos affirmans, quibus, præterquam quod amicos habeant Romanorum optimates, & sumptuosas cœnas, idque sine symbolis, cœnent, & in conspicuo *loco* versentur, & omnigenâ cum recreatione ac voluptate in albâ rhedâ, si ita ceciderit, resupini peregrinentur, non parvi est emolumenti insuper etiam mercedem amicitiae & benefactorum istorum accipere: omnia enim istis haud dubiè nec fata nec culta provenire. Hæc igitur, atque id genus alia cùm audires, animadverti ut his inhiares,

& os apertum ad escam perquam avidè exporrigeres. Proinde ut nos in posterum culpâ vacemus, nec obijcere queas, quòd cum te videremus tantum cum squillâ deglutientem hamum, non retineremus, nec priusquam in guttur demergeretur, revelleremus, nec præmoneremus: sed quòd postquam hamo retrorsum adducto & infixo te jam trahi, & per vim duci videre expectassemus, tum adstantes quum nihil opis afferri possit, fleremus: hæc inquam, ne aliquando possis dicere; quæ si dicantur, meritò omnino dicantur, nec a nobis refelli queant, quo minus peccasse videamur, quòd ista non prædixerimus, audi ab initio omnia. Ac rete quidem ipsum, fagnasque impervias, foris, non intus ex penetrati, per otium ante contemplare: & cum aduncam hami partem, & aculeum retrorsum conversum, & tridentis cuspides in manus assumpseris, & ad malam inflatam expertus fueris, nisi prorsus acuta, inevitabilia, & in vulneribus molesta *infligendis*, & vehementer trahentia, & inexplicabiliter retinentia videantur, nos quidem inter formidolosos, atque idcirco famelicos, adscribe: téque ipsum ad fiduciam hortatus, hanc prædam aggredere, sis vis, lari in morem totam escam hiatu deglutiens. Atque totus hic sermo fortasse tuâ omnino causâ instituetur; quanquam non ad vos philosophos solum pertineat, aut hos quicunque vitæ gravius institutum sibi delegerunt: verum etiam ad grammaticos, rhetores, & musicos, omnesque qui ad docendi munus cum aliis

DE MERCEDE CONDUCTIS. 385

aliis vivere quæstumque facere volunt. Cæterum cum ferè communia familiæque sint ea quæ his omnibus accidunt, palam est non eximia quidem philosophis contingere, imo turpiora, cum sint cum aliis communia, siquidem ii qui conducunt, non aliis præmiis eos quam reliquos dignantur, nihilôque magis in honore habent. Quicquid igitur narrationis series inveniet, eos potissimum qui talia faciunt, deinde eos qui talia sustinent, ejus culpam ferre æquum est: ego verò culpari non debeo, nisi verè & liberè dicere reprehensionem mereatur. Verumenimverò reliquum hominum vulgus, puta palæstricos, adulatores plebeios, ac suopte ingenio humiles & abjectos homines, ne operæ quidem pretium fuerit, ab istiusmodi convictibus dehortari, neque enim obtemperarent: neque illis vitio vertere æquum est, quòd non relinquunt suos conductores, etiamsi plurimis contumeliis affecti ab illis fuerint. Sunt enim ad eam vitæ rationem accommodati, eaque non indigni: præsertim cum nihil aliud habeant, ad quod se convertant, & in quo se exercent: adeò ut si quis hanc vitam illis adimat, inertes ilico, desides, inutilésque sint. Quamobrem nec ipsi rem aliquam indignam patiuntur, nec illi contumeliosi videantur, si (quod aiunt) in matellam imminxerint. Etenim jam inde ab initio ad contumelias illas parati sese in familias conferunt. Et illorum ars est, ferre & perpeti quicquid acciderit. Cæterum quòd ad eruditos attinet, de quibus antea mentionem feci, æquum est ut illis in-

digner, & pro virili enitar, eos inde revocare, & in libertatem vindicare. Videor autem mihi rectè facturus, si causis, ob quas ad hoc vitæ genus quidam se conferunt, excussis, eas nec valdè urgentes nec necessarias esse demonstravero. Sic enim omnis excusatio illis præripietur, primúmque subeundæ servitutis voluntariæ argumentum. Plerique igitur paupertatem, & rerum necessariarum inopiam proponentes, prætextum hunc satis idoneum se putant obtendisse, quòd ultro ad hoc vitæ genus accesserint: ac sibi sufficere credunt, si dicant veniâ dignum esse quòd faciunt, quum rei in vitâ molestissimæ, nempe paupertatis, effugium quærent. Postea Theognis est in promptu, crebrúmque illud in ore, *nam omnis paupertate subigitur*. Et quotquot alia terricula abjectissimi quique poëtæ de paupertate protulerunt. Equidem si viderem ex hujusmodi convictu eos verè paupertatis effugium aliquod nancisci, non admodum anxie cum eis de vehementer amplectendâ libertate disceptarem: sed quandoquidem, ut egregius alicubi orator dixit, ægrotorum alimentis similia capiunt, quâ fieri possit, ut non in hoc ipsum malè sibi consuluisse videantur, nimirum semper illis manente eodem vitæ illius argumento? semper enim *manet* paupertas, *semper* accipere necesse est, nihil seponitur, nihil superest quod reserve-tur; verùm quicquid datum fuerit, ut detur, ut affatim capiatur, prorsus omne insumitur, & ita ut ne id quidem in usus sufficiat. At bene cederet, si non excogitarent hujusmodi

6

sub-

DE MERCEDE CONDUCTIS. 387

subsidia, quæ paupertatem servant, eisque duntaxat opitulantur, sed quæ illam planè tollent: atque forsitan idcirco esset in mare cete habens ingentia projicienda, ut dicis Theogni, & præruptis de scopulis *præcipitanda*. At si quis semper pauper, & egenus, & mercede conductus, hoc ipso sese arbitretur aufugisse paupertatem, non video quî fieri possit, quo minus hic ipse sese fallere videatur. Rursum alii dicunt paupertatem nec metum nec stuporem sibi incussuram, si modò reliquorum hominum in morem possent, laborando sibi victum suppeditare. At nunc sibi fractas esse corporis vires, seu senio, seu morbis, eoque ad eam vitam mercenariam, ut quæ sit facillima, confugere. Age igitur, verumne dicant videamus, & num ea quæ dantur, illis ex facili suppetant, nec multum, nec plus quàm alii *in consequendo victu* laborent. Nam id quidem etiam votis expetendum, ut citra laborem, nulloque negotio paratum argentum accipias. Sed hoc merito dici non potest: usque adeò laborant & defatigantur in his convictibus, ut hîc majore valetudine ad id *ferendum* potissimum egeant, quippe cùm quotidie sexcenta non desint *negotia*, quæ corpus conficiant, adque extremam usque defectionem delassent. Verùm hæc idoneo tempore dicemus, quum reliquas etiam illorum molestias commemorabimus. In præsentia sat erat ostendere, neque eos vera dicere, qui eâ de causâ *in servitute* addicere sese aiunt. Superest igitur, quodque verissimum quidem est, sed minimè ab

illis proferri solitum, eos voluptatis gratiâ multisque atque amplis spebus incitatos, in *divitum* familias insilire, auri, atque argenti vi obstupefactos, & se beatos fore existimantes ob convivia, reliquasque delicias, sperantesque futurum uti jamjam, nemine vetante, affatim ex aureo poculo bibant. Hæc sunt quæ illos adducunt, atque ex liberis servos faciunt: non rerum necessariorum penuria, quam prætexunt, sed non necessariorum cupiditas, atque ingentium illarum & ampliarum opum affectatio. Itaque quemadmodum miseros istos, atque infelices amantes, callidi quidam & veteratores amasii receptant, & fastidiosè tractant, ut semper sint illorum amasii, operam dantes; cæterum pro amoris fructu ne summum quidem osculum impertiunt: amorem enim factâ copiâ dissolutum iri intelligunt: hanc igitur *amoris dissolutionem* arcent: & diligenter cavent; quod ad alia attinet, amantem spe semper retinent: metuunt enim ne desperatio illum a vehemente cupiditate abducatur, amantemque a se alienet. Proinde arrident, pollicenturque, & semper facturi sunt, *semperque* gratificaturi, *semperque* ingentium sumptuum rationem habituri: donec imprudentes ambo senuerint, atque utrique jam præterierit ætas, huic ad amandum, illi ad dandum. Itaque nihil ipsis in omni vitâ ultra spem *meram* est peractum. Ac sanè propter voluptatis cupiditatem omnia ferre, non omnino fortè vitio vertendum: quin magis venia danda si quis voluptate capiatur, & hanc undequaque confectetur ut eâ potiatur: quanquam
turpe

turpe forsan ac servile, aliquem se ob eam in jus alienum tradere. Nam longè suavior est voluptas quæ ex libertate *proficiscitur*. Attamen hoc illis aliquo pacto ignoscendum, si modò consequantur. Verumenimverò ob solam voluptatis spem multas preferre molestias, ridiculum & stultum arbitror, maximè cùm videant labores esses certos, manifestos, & inevitabiles: illud verò quod speratur, quod nihil aliud tandem est nisi voluptas, ne tam longo quidem tempore contigisse; præterea nec verisimile videri ut aliquando contingat, si modò quis *rem* ex veritate reputet. Ut Ulyssis quidem focii, dulci degustatâ loto, reliqua negligebant, ac præ voluptate præsentē honesta contemnebant, ita ut in illis honestatis oblitio non omnino rationi incongrua foret; nimirum animo voluptatis illius sensu occupato. Verùm famelicum alii cuiuspiam loto sese ingurgitanti, nec quicquam inde impertienti, assistere, idque solum ob spem quòd credat fore ut & ipsi degustare aliquando detur, *assistere, inquam*, recti & honesti oblitum, Dii boni, quàm hoc ridiculum, & verberibus Homericis revera dignum! Ergo quæ istos ad hosce convictus adducunt, & quibus impulsī se divitibus dedunt, ad quodcunque libitum fuerit utendos, hæc sunt, aut his quam simillima. Nisi si quis & eos commemorandos esse judicet, qui solâ gloriâ incitantur, quæ ex convivendo cum illustribus & nitidis viris oritur. Sunt enim qui hoc admirandum, supràque plebem esse existiment: nam quod ad me propriè attinet,

recusârim vel cum magno Rege solummodo vivere, victorque videri, si nihil fructus ex eo victu perciperem. Cum igitur hæc sit causa, *car talem ineant vitam*, age jam consideremus apud nosmetipsos, cuiusmodi sint illis preferenda priusquam admittantur, & obtineant, cuiusmodi verò in ipsâ vitâ jam constituti patiantur: postremò qualis fabulæ catastrophe illis contingat. Neque enim illud dicere licet, hæc etsi molesta sint, superatu tamen esse facilia, neque multo labore ad ea opus esse, sat autem esse si modò velis, & quidvis postea factu fore facile. Imò necesse est ut diu sursum ac deorsum cursites, assiduè fores obfideas, & ut mane excitatus eum opperiaris, dum protruderis, dum excluderis, dum impudens interdum atque importunus videris, quando janitori malè syriffanti, ac nomenclatori Libyco subjiceris, quúmque nominis tui recordationem mercede redimis. Quin etiam vestitus tibi est apparandus supra tuas facultates, pro illius quem colis dignitate, diligendi colores, quibus ille delectatur, ne discrepes, & oculos ejus, quum videris, offendas. *Oportet etiam* ut ipsum affecteris gnaviter, vel potius antecedas, atque interim à famulis protrudaris, ac veluti pompam quandam expleas. At ille per multos dies ne aspicit quidem te. Quod si res optimè tibi aliquando cefferit, & te respexerit, & accersitum quidlibet interrogârit, tum denique tum multus sudor, multa æstuatio, intempestiva trepidatio, sannæque eorum qui adsunt ob tuam perplexitatem, ac sæpe cum sit

fit respondendum quis esset Græcorum rex, mille naves illis fuisse dicis. Hoc autem modesti pudorem vocant, audaces timiditatem, improbi verò inscitiam. Tu igitur primam hanc divitis comitatem periculosissimam expertus, damnatâ tui animi magnâ imbecillitate discedis. Porro ubi jam multas noctes infomnes duxeris, multosque dies cruentos egeris non per Jovem Helenæ & Priami Pergamorum causâ, verum spe quinque obolorum; contigerit autem tibi quispiam Deus tragicus qui tibi adfit: exinde restat ut exploreris num literas nôris. Atque ea quidem exercitatio diviti non est injucunda, quippe qui laudatur interim, ac felix prædicatur: cæterum tibi videtur tum de animâ, omnique vitâ propositum esse certamen: nam id meritò te subit, futurum ut alius nemo te admittat, cum a priore rejectus fueris, visusque despicabilis. Cogaris igitur in varias curas distrahi, dum iis invides qui tibi reluctantur (finge enim & alios esse ejusdem fortunæ competitores, te verò tibi videri cuncta non sufficienter respondisse) dum etiam metuis, & speras, & in ejus faciem oculos defigis: dumque peris, si parvi faciat ea, quæ dicis: at gaudes, siquid ridens audit, ac bonâ spe fultus consistis. Consentaneum autem est multos esse qui tibi adversentur, aliosque tuo loco ponere velint: quorum unusquisque clanculum velut ex insidiis *in te* jaculatur. Deinde cogita promissâ barba, & canâ Cæsarie virum examinari, numquid utile nôrit, & aliis quidem scire, aliis secus, vi-

deri: Media interim ætas, omnisque tua vita antea curioſius diſquiritur. Quod ſiquis, vel civis invidiâ, vel vicinus levi quâpiam de cauſâ tibi inſenſus deferat, & adulterum vel pæderafteſtem interrogatus dicat: illud vulgo dictum, ex Jovis tabulis eſt teſtis. Et ſi omnes pariter te laudent, ſuſpecti, dubii, ac largitione corrupti videbuntur. Neceſſe igitur eſt, ut omnia proſperè tibi cedant, nihilque proſus adverſetur; nam hoc ſolùm pacto vincere poſſis. Age omnia tibi ſucceſſerint; mirum in modum felix es: ipſe enim tuam doctrinam probavit, & amicorum præcipui, & quibus ille plurimam in rebus hujusmodi fidem habet, non ſunt dehortati: præterea vult etiam conjux, non refragatur procurator, non œconomus: Nemo etiam tuam vitam inſimulavit, dextra omnia, omniſque ex parte fauſta ſunt ſacra. Vicisti igitur, ô beate, & coronatus es in Olympicis ludis; imò potiùs Babylonem cepiſti, vel Sardiū arcem occupâſti. Et habebis Amaltheæ cornu, & Gallinarum lac mulgebis. Jam ſanè par eſt ut pro tantis laboribus quam maxime bona capias, ne corona tua ſit duntaxat frondea, & merces non contemnenda præſtituatur, eaque commodè ad uſum nullo negotio perſolvatur, reliquus item honor vulgari major tibi deferatur: quin & a laboribus illis, a luto, a curſitationibus, a vigiliis requieſcas: & quod in votis eſſe ſolet, porrectis pedibus dormias, & ea tantum facias quorum cauſâ primum receptus es, & conductus. Sic quidem *rem ſe habere* oportebat, Timocles,

cles, nec tam ingens foret malum subditâ cervice jugam ferre leve & portatu facile, quòdque omnium est maximum, auro illitum. Sed multum, imò nihil non abest, *ut ità se res habeat*: siquidem in mediis ipsis id genus convictibus sexcentæ res accidunt, ingenuo viro neutiquam tolerandæ. *Quæ* cùm ordine audieris, ipse tecum reputato, num ea perpeti quisquam queat, cui vel minimum cùm eruditione commercium fuerit. Exordiar autem, si videtur, a primo convivio cui te affuturum verisimile est, futuræ consuetudinis primordio. Statim igitur ad te venit quispiam qui te ad cœnam accedere jubeat, famulus non incomis, quem tibi priùs propitium reddere oportet, inditis in manum, ne videaris incivili, ad minimum quinque drachmis: ille verò accissans, apage, inquit: num quid ego a te *accipiam*? quibus addit, Dii prohibeant: tandem flectitur, ac discedit, latè diducto rictu te deridens. Porro tu sumptâ veste nitidâ, teque decenter admodum exornato, lotus venis, sollicitus interim ne ante alios venias: inurbanum enim illud, sicuti postremum venire grave. Proinde observatâ opportunitate mediâ ingrederis, téque omnino honorificè excipiunt: tum arreptâ manu quispiam jubet te paulum supra divitem inter duos ferme veteres amicos accumbere. Túque veluti Jovis ædem ingressus, nihil non admiraris, & ad omnia quæ geruntur intentus es. Nova enim & incognita tibi omnia. Interim familia te spectat, præsentium quisque, quid facias, observat: neque non

ea

ea res curæ est diviti, imo ex famulis aliquos præmonuit, ut explorent quomodo in pueros, uxoremque *te geras*, num subinde ex obliquo respectes. At convivarum affecclæ quum te attonitum vident, imperitiam tuam eorum, quæ fiunt, derident, conjectantes te nunquam ante apud quempiam alium cœnâsse, novumque tibi esse, ut mantile apponatur. Sicut igitur par est, præ hæsitantiâ fudes necesse est, ac neque cùm sitias, potum petere audeas, ne vinosus videare, neque variis oppositis opsoniis, & ordine quodam compositis, scias cui prius aut posterius manum admoveas. Quare ad eum qui proximus accumbit respicias oportebit, eumque imitatus convivii rationem addiscas. Cæterum varius es, animoque penitus perturbato, quum singula quæ illic geruntur, stupes. Et modò divitem illum beatum prædicas, *ob* aurum, & ebur, tantasque delicias: modò te ipsum deploras, qui quamvis nihil sis, vivere te tamen putes. Nonnunquam & illud in mentem venit, fore ut admirandam vitam vivas, quippe qui sis omnibus illis deliciis fruiturus, cunctorumque ex æquo particeps futurus. Arbitraris enim te Bacchanalia semper celebraturum: quin & adolescentuli formosi ministrantes, placidæque arridentes, elegantius in posterum hoc vitæ genus pollicentur: ita ut Homericum illud affiduò in ore habeas, Haud vitio verti debet si Troia pubes, & bene ocreati Achivi, multum laborent, & *multa* sustineant ob tantam felicitatem. Ad hæc accedunt ad bibendum invitatiunculæ.

Ac

Ac postulato perquam ingenti scypho tibi aliquis præbabit, præceptorem te, aut alio quovis nomine compellans. At tu recepto *scypho*, quid tibi vicissim respondendum sit, præ imperitiâ ignoras, & rusticus existimaris. Statim ab illâ propinatione a multis veteribus amicis invideris, quorum nonnullis jam ante tuo accubitu fuisti molestus, quòd cum adveneris modò, iis antepositus fueris, qui multorum annorum servitutem exantiârunt. Protinus itaque talis quidam sermo de te inter illos oritur, Illud reliquis malis nostris deerat, ut etiam illis, qui nuper in familiam commigrârunt, posthabeamur. Item, solis hisce Græculis patet urbs Romana: quanquam quid est cur nobis præterantur? num mirificam quandam utilitatem afferre videntur, quum miæra quædam verbula dicunt? rursus alius hæc, annon vidisti quantum biberit, & quàm avidè corripieas ea, quæ juxta se posita erant, devorât? Homo ineligans, famelicus, qui ne per somnium quidem unquam fuerit albo pane saturatus, multo minùs ave Numidicâ, aut phasianò: e quibus vix reliqua nobis ossa fecit. Porro tertius, fatui inquit, ante totos quinque dies videbitis hunc pariter hic inter nos quiritantem. Nam nunc quidem ut calcei novi solent honorem & curam aliquam obtinet: sed postquam crebrò calcatus, lutoque deformatus fuerit, sub lectum miserè abjicietur, cimicibus, quemadmodum nos, relictus. Illi igitur inter se talia de te multa versant: jamque ex ipsis aliqui ad calumniandum

dum se comparant. Quare totum illud convivium tuum est, & plurimi de te sermones. Cæterum tu propter insuetudinem, tenuis acrisque vini plus æquo potus, jamdudum urgente alvo male te habes: attamen neque decorum tibi ante alios surgere, neque manere tutum. At productâ interim potatione, dum sermo alius ex alio nascitur, dum spectaculo spectaculum accedit, (omnia enim sua tibi ostentare cupit) non mediocriter discruciaris, cui *non liceat* neque videre quæ geruntur, neque auscultare si quis voce citharæque canat magni pretii adolescentulus. Laudes tamen necesse est; cæterum *animo* illud optas, ut vel terræ motu illa omnia concidant, aut incendium aliquod renunciatur, quò tandem aliquando convivium dirimatur. Habes, amice, primum illud & suavissimum convivium, mihi certè nec cepâ, nec fale candido jucundius, quando quantumque velim liberè edenti. Ut igitur ructus acidus, qui hæc sequuntur, prætermittam, & nocturnum vomitum, manè vobis erit de mercede conveniendum: quantum, & quo anni tempore tibi sit accipiendum. Ergo præsentibus duobus, tribusve amicis, accersito te, & sedere jussu, *sic* loqui incipit; Cujusmodi sint res nostræ, jam vidisti; utque nihil fastus ipsis inest, sed ostentatione carent omnes, moderatæ sunt, & quæ plebi conveniunt. Te autem ita gerere par est, quæsi hæc omnia nobis essent communia. Ridiculum enim foret si cum potissimam mei partem, nimirum animam meam, vel per Jovem liberorum (si quos

quos habeat liberos, quibus eruditione sit opus) tibi committam, non aliarum item rerum *te mecum* ex æquo dominum ducam. Cæterum quando certi quippiam est præfiniendum, equidem video tuæ vitæ frugalitatem, animûmque paucis contentum, atque intelligo te non mercedis spe adductum in familiam nostram venisse, verum aliarum rerum gratiâ, putà nostræ in te benevolentia, & honoris, quem apud omnes consequêris: aliquid tamen præfiniatur. Quinetiam ipse quid velis, dicito, habitâ ratione, vir amicissime, illorum etiam munerum, quæ nos anniversariis festis tibi daturus est consentaneum: neque enim hujusmodi *munera* negligemus, etsi nunc hæc pactione non complectamur. Scis autem complures per annum ejusmodi occasiones *incidere*. Horum igitur habitâ ratione, æquiores nimirum mercedem nobis irroges; præsertim cum deceat vos eruditos viros constantiores esse, quàm ut a pecuniâ abduci possitis. Ille his dictis totum te spe variâ labefactatum, sibi tractabilem reddidit: tu verò qui dudum talenta, multaque nummorum millia, totosque agros & domuum multitudinem somniâras, quanquam hominis parcimoniam tacitus apud te intelligis, tamen ob pollicitationem tibi blandiris: atque illud, *communia nobis erunt omnia*, ratum verumque fore arbitraris: ignorans hujusmodi dicta, labra quidem rigasse, palatum verò non rigasse. Tandem præ pudore ipse illi *jus statuendi* defers: verum ille facturum sese negat: & aliquem ex amicis præsentibus in eo negotio medium

dium intercedere jubet, & salarium pronunciare quod neque ipsi grave sit, ut qui & in alia magis his necessaria sumptus faciat, nec accepturo tenue. Atque is seniculus quispiam adulationi a pueris assuefactus, heus tu, inquit, non potes negare, te omnium qui sunt in urbe esse fortunatissimum, cui hoc primum contigit quod multis valde cupientibus vix a fortunâ dari possit: nempe ut in hujus hominis consuetudinem admittaris, ut communes penates habeas, inque familiam in Romanorum imperio primariam recipiaris; id enim Crœsi talenta & Midæ divitias superat, si modò modestus esse nôris. Equidem multos vidi celebres viros qui voluissent, etsi dandum quid fuisset, solius gloriæ causâ, cum isto vivere, & circa ipsum aspici, & familiares, atque amici videri. Non possum tuam felicitatem satis prædicare, qui faustæ hujus fortunæ præmium etiam accipies. Ergo hoc sufficere putem, nisi planè sis nepos, (ac minimum quidam pronunciat,) præsertim si cum tuâ spe comparetur: attamen contentus sis necesse est. Neque enim jam possis effugere, cùm intra retia tenearis. Frænum igitur mussans recipis. Ac initio quidem ei non admodum torquenti, nec acutè pungenti te præbes obsequiosum, donec illi tandem paulatim assueveris. Tum homines qui sunt foris, postea te admirantur, quòd te conspiciant intra cancellos versantem, nullóque prohibente ingredientem, & illustrem inter domesticos factum. At ipse nondum vides, quamobrem illis beatus videaris. At
tamen

tamen gaudes, téque ipsum decipis, ac semper meliora fore putas; nihilominus accidit secus quàm sperasti, & quemadmodum adagio dicitur, Mandrabuli in morem res procedit, quotidie, ut ita dicam, decrescens, ac retro labens. Unde paulatim, velut in luce dubiâ, tum primum dispiciens, intelligere incipis, aureas illas spes nihil aliud fuisse quàm inauratas quasdam ampullas: labores autem esse graves, veros, inevitabiles, atque assiduos. Quinam hi sint forsan me rogabis: neque enim video quid in hâc consuetudine sit adeò molestum, neque intelligo ista quæ commemoras gravia, & intolerabilia. Audi igitur, vir generose, non, infitne huic rei molestia, solùm inquirens, sed sceditatem, vilitatem atque omnino servilitatem *quam inesse dicam*, non perfunctoriè audiens. Principiò memineris ex eo tempore non amplius liberum atque ingenuum te putare; hæc enim omnia, genus, libertatem, progenitores extra limen relicturum te scias, quum in hujusmodi servitutem temetipsum addicens ingredieris. Siquidem libertas tecum ingredi nolet, ad res tam ignobiles humilesque te conferente. Servus itaque, etsi nomine ipso graviter offenderis, non unius, sed multorum necessariò servus eris: & capite demisso a diluculo ad vesperam, idque vili mercede, operam navabis. Adde quod non admodum probaberis, neque magni fies ab hero, ut qui ad servitium a puero non fueris institutus, sed serò didiceris, & ætate multum provectus ad id erudiri cœperis. Excruciat autem te subiens liber-

libertatis memoria, facitque ut interdum re-
filias, ideoque in servitute miserè te habeas.
Nisi ad libertatem tibi sufficere putas, quod
non Pyrrhiæ, nec Zopyrionis sis filius, nec,
uti Bithynicum aliquod mancipium, a præco-
ne vociferante divenditus. Atqui, vir optime,
quum instante novilunio Pyrrhiæ & Zopyrio-
ni commixtus, manum itidem, ut alii famuli,
porrigis, capisque quodcunque illud est tandem
quod datur, hæc est venditio. Nam præcone
nihil opus erat ad hominem qui sui fuerit
præco, multoque tempore ipsi sibi dominum
ambiverit. Age scelestè, libenter dicam, in
eum præcipuè qui sese philosophum esse dicit,
Siquis te pirata captum inter navigandum, aut
prædo in servitutem tradidisset, te ipsum de-
plorares, ut qui præter meritum infelicitè a-
geres: aut si quis manu injectâ te duceret, ser-
vum esse asserens, leges inclamares, graviter fer-
res, atque indignareris: & ô Terra! ô Dii! mag-
no clamore vociferareris: nunc verò, ipse te
ob paucos obolos, id ætatis in quâ, etiamsi
servus natus esses, tamen tempestivum fuisset
jam ad libertatem respicere, cum ipsâ virtute
ac sapientiâ ultro vendidisti, nihil multos illos
sermone reveritus, qui ab egregio Platone,
Chrysippo, & Aristotele differuntur, quum liber-
tatem laudant, servitutem damnant. Nec pu-
det te cum hominibus assentatoribus, circum-
foraneis, & scurris, ex æquo æstimari, & in
tantâ Romanorum turbâ solum peregrino in
pallio versari, & linguam Romanam perpe-
ram & barbarè sonare, præterea tumultuosa
convivia

DE MERCEDE CONDUCTIS. 401

convivia agitare, & conferta magnâ hominum copiâ, ex collectitiis quibusdam & maximâ ex parte improbis conflâtâ. Inter quæ laudas odiosè, bibisque præter modum: deinde manè ad tintinnabulum expergefactus, discussâ somni parte dulcissimâ, unâ sursum ac deorsum circumcursas, hesterno luto tibiis etiamdum adhærente. An usque adeò lupinorum, aut agrestium olerum tenuit te penuria, & frigidâ manantes aquâ fontes defecerunt, ut præ consilii inopiâ ad ista devenires? at palam est te, non aquam, non lupinum, sed bellaria, & opsonia, ac vinum fragrans peroptantem, captum fuisse quemadmodum lupus, merito admodum fauces res id genus appetentes transfixum. Itaque præstò sunt hujus intemperantiæ præmia: & perinde atque simiæ, a trunco revinctus collo, aliis quidem risui es, tibi verò deliciis affluere videris, quod caricarum affatim comedere licet. Cæterum libertas, ingenûitas, cum gentilibus, & tribulibus evanida sunt omnia: & ne memoria quidem istarum rerum manet. Ac ferendum foret, si turpitudine solum rei inesset, ita ut pro libero servus viderê *tantum*, labores autem non accederent cum illa famulorum colluvie communes: sed vide num quæ tibi imperantur leviora sint his, quæ Dromoni aut Tibio mandantur. Nam doctrinæ, cujus gratiâ, se illius desiderio teneri simulans, te in familiam suam receperat, exigua ipsi cura est. Quid enim, ut aiunt, asino cum lyrâ est commercii? non parum tamen (an non vides?) macerantur desiderio

vel Homericæ sapientiæ, vel Demosthenicæ vehementiæ, vel Platoniciæ sublimitatis; quorum ex animis siquis aurum, argentum, atque harum rerum curas tollat, nihil fuerit reliquum præter fastum, mollitiem, luxum, lascivam, insolentiam, & imperitiam. Atque ad ista nihil prorsum opus te. Verùm quoniam promissam habes barbam, & vultu gravitatem præ te fers, atque Græcanico pallio decenter amictus es, noruntque omnes te grammaticum esse, vel rhetorem, vel philosophum, pulchrum ille sibi putat, talem quendam iis, qui sibi præunt, & in pompâ anteambulant, permisceri. Hinc enim videbitur Græcanicarum disciplinarum studiosus, & in summâ, in eruditione elegans. Itaque, virè egregie, vidêris pro literis admirandis barbam & pallium mercede locavisse. Proinde ut perpetuò apud illum conspiciaris oportet, nec absis unquam, sed diluculo excitatus in famulatio temet conspiciendum præbeas, nec ordinem deseras. Porro ille nonnunquam injectâ tibi manu, quicquid in mentem inciderit, *de eo* tecum nugatur, obviis ostentans, quàm ne per viam quidem incedens incurius sit literarum, sed otium quod suppetit, inter ambulandum in re honestâ collocet. At tu miser nunc cursim, nunc gradatim, scansim sæpe & descensim (nam scis hujusmodi esse urbem) obambulans, tum sudas, tum anhelas. Eo interim domi cum amico quopiam ad quem accessit, confabulante, cum ne locus quidem tibi sit, ubi sedeas, librûm in manus sumptum, nescius quid agas, stans legis. Postquam autem

tem impastum, impotúmque te nox occupavit, vix intempestive lotus circa noctem ferè mediam ad cœnam venis, non amplius pari in pretio habitus, neque conspiciendus iis qui adsunt. Verùm si quis recentior advenerit, tu post tergum *rejiceris*. Itaque in angulum aliquem abjectissimum retrusus, accumbis testis tantùm eorum quæ apponuntur, ossa, si ad te usque pervenerint, more canum circumrodens: vel durum malvæ folium, quo reliqua involvunt, si fastidiatur ab iis qui priori loco accumbunt, præ fame libenter masticaturus. Neque verò deest aliud contumeliæ genus: nam tu solus ne ovum quidem habes. Neque enim convenit ut eadem requiras quæ hospites & ignoti, siquidem hæc tua insecitia est. Nec similis aliis *tibi apponitur* avis: verùm diviti illi pinguis & succulenta; tibi verò dimidiatus pullus, subdurúsve aliquis palumbus, in manifestam contumeliam, & ludibrium. Sæpe etiam, si *quid* desit, alio quodam repentè superveniente, tollens minister ea quæ tibi erant apposita, illi apponit, hoc tibi in aurem immurmurans, *tu profectò noster es*. Et quum vel suis subventrale medium secatur vel cervus, aut distributorem tibi modis omnibus propitium habeas oportet, aut Promethei partem feras, ossa nimirum adipe obducta. Nam quod ei qui supra te *accumbit*, patina finitur astare, donec satiatus repudiet, te contrà tam celeriter prætercurrat, cui ingenuo tolerabile est, & bilem quantum vel cervi *habent*, habenti? atque illud equidem nondum dixi quodd reli-

quis suavissimum ac vetustissimum vinum bibentibus, tu solus malum quoddam & crassum bibis: semper curans ut in argento vel auro bibas, ne color arguat, te usque adeò neglectum esse convivam. Atque utinam ex eo ad satietatem usque bibere liceret: at nunc ubi crebrò poposceris, minister audisse dissimulat. Adde quod multa idque confertim, imò ferè omnia discruciant: maximè quum tibi cinnædus aliquis antefertur, aut choreæ ducendæ præceptor, aut qui cantilenas Ionicas contexit Alexandrinus quispiam homunculus. Nam quî speres tu, ut in accubitu æqueris iis, qui amatoria subministrant, quique in sinu literulas gestant? proinde in aliquo convivii latibulo præ pudore abstrusus, suspiras, ut consentaneum est, téque ipsum deploras, tuámque fortunam inculcas, quæ tibi ne gratiarum quidem guttulam asperferit. Ac prorsus mihi videris optare ut componere posses amatorias cantiunculas, aut saltem ab aliis compositas dignè canere. Vides enim quâ in re situm sit, ut quis præferatur, ac probetur. Quin & illud ferre queas, ut magi quoque aut arioli personam, si necesse sit, induas, ex horum genere qui amplas hæreditates, qui imperia, qui cumulas opes pollicentur: quandoquidem vides etiam iis amicitias benè cedere, eosque plurimi a divitibus fieri. Eoque vel unum quodlibet horum fieri percipias, ut ne rejectaneus & inutilis fias. Atqui tu infelix, neque in istis es illecebrosus. Quare necesse est ut te submittas, ac tacitus feras, clam apud te plorans, & neglectui

lectui habitus. Etenim si te famulus aliquis
 susurro deferat, qui solus omnium non lau-
 daveris heræ puerum saltantem, aut citharâ
 canentem, istâ ex re non leve discrimen *im-*
pendet. Oportet igitur ut ranæ terrestris in
 morem sitiens vocifereris, atque operam des,
 ut inter laudantes sis insignis & præcipuus:
 quin sæpiculè, silentibus reliquis, tibi provisa
 quæpiam laus est proferenda, quæ multam
 commonstret assentationem. Porro te esuri-
 entem & sitientem unguento collini, & ca-
 pite gestare coronam, aliquantulum est ridi-
 culum. Tunc enim similis es columnæ ob-
 soleti cadaveris, libamina ducentis. Nam ei
 infuso unguento, & impositâ coronâ, bibunt
 ipsi, eduntque apparatus epulas. Porro si Ze-
 lotypus fuerit herus, eique sint formosi pueri,
 vel uxor juvenis, & tu non omnino sis à Venere
 & Gratiis alienus, non satis tuta res est, nec
 periculum contemnendum. Aures enim & o-
 culi regis multi sunt, qui non solum vera vi-
 dent, sed semper aliquid addunt, ne connive-
 re videantur. Quamobrem vultu demisso,
 quemadmodum in Perficis conviviiis, tibi est
 accumbendum, verito nequis eunuchus videat te
 oculos in concubinam aliquam conjicientem:
 moxque alter eunuchus, cui jamdudum arcus
 in manu tensus est, malam *tui*, qui videris
 quæ videre nefas, inter bibendum sagittâ trans-
 figat. Jam relicto convivio, ubi paululum dor-
 mieris, sub galli cantum expergefactus, ô me
 miserum! inquis, ô infortunatum! cujusmodi
 pristinos convictus & amicos reliqui, & vi-

tam tranquillam, somnūque ad cupiditatem
 dimensum, ac liberas deambulationes, & in quale
 barathrum memet præcipitem dedi? quorsum
 Dii immortales? aut quodnam est hæc splen-
 didum præmium? non enim fieri poterat, ut
 plures illis commoditates alio modo mihi sup-
 peditarem: quin & accedebat libertas, omniā-
 que penes me erant. Nunc verò, quod aiunt,
 leo ^hcordulā vinctus, sursum ac deorsum cir-
 cumferor: quodque omnium est maximè de-
 plorandum, nec efficere possum ut in existi-
 matione sim, nec gratiam emereri queo: ha-
 rum enim rerum rudis sum, ac imperitus,
 maximè si cum illis comparer, qui hæc *velut*
 artem profitentur. Proinde injucundus sum,
 ac minimè convivii aptus, quippe qui ne risum
 quidem concitare nōrim. Quin me, dum in
 conspectu ejus sum, molestum esse illi intelli-
 go, ac in primis quum ipse seipso vult esse ju-
 cundior. Illi enim tetricus videor: in summā,
 nullo pacto ipsi accommodari possum. Etenim
 si meam gravitatem tuear, injucundus, ac pro-
 pemodum fugiendus videor: contrā si risero,
 vultūque quā possum maximè ad hilaritatem
 composuero, contemnit illico, & respuit. Id-
 que perinde mihi videtur esse ac si quis personā
 trágicā indutus Comœdiam agat. Postremò
 quam tandem aliam vitam mihi demens vivam,
 posteaquam alteri hanc vixi? dum hæc tecum
 meditaris, sonuit tintinnabulum, & jam ne-
 cesse est eadem aggrediari, & obambules, &
 stes, sed ceromate inunctis prius semoribus po-
 plitibúsque, si modò velis par esse labori. De-
 inde

inde convivium idem & eâdem apparatus horâ : jamque vivendi ratio superiori contraria : tum vigiliâ, sudor, defatigatio, paulatim subruunt te vel tabem, vel pulmonis inflammationem, aut colicum dolorem, aut egregiam illam podagram inducendo. Attamen reluctaris : ac sæpe cùm tibi *per valetudinem* esset decumbendam, neque hoc conceditur : morbus enim prætextus esse putatur, quo officia defugias. Itaque præter omnes perpetuò palles, & jam jam morituro similis es. Et hæc sunt, quæ in urbe *feras necesse est*. Quòd si quando sit peregrinandum (ut ne interim referam alia incommoda) sæpe fit ut pluvio cælo, ubi postremus veneris, (nam is locus tibi sorte contigit) vehiculum opperiaris, donec nullo jam reliquo loco ubi sed eas, prope coquum aut heræ comptorem te infarciant, ne stipulis quidem affatim substratis. Nec me piget tibi referre quod Thesmopolis ille Stoicus narravit sibi accidisse, rem planè ridiculam, & quam alii cuivis accidere posse non desperaveris. Convivebat enim cum opulentâ quâdam ac delicatâ muliere ex illustribus illis civibus. Cùm autem aliquando peregrè proficiscendum esset, primo quidem sibi hoc planè ridiculum accidisse dixit, traditum fuisse sibi, qui philosophus esset, quendam cinædum picatis cruribus, derasâ barbâ, propè se collocandum : quem, ut conjicio, illa secum honoris gratiâ ducebat. Quin & nomen cinædi commemorabat : *aiebat* enim Chelidonium appellari. Hoc utique primum cujusmodi *fuerit, vide*, juxta virum tetricum, &

senem, canóque mento (scis autem quàm profundam & venerabilem barbam habuerit Thesmopolis) affidere hominem fucatum, picturatis oculis, lubrico aspectu, fractâ cervice, non Chelidonem per Jovem, id est hirundinem, sed vulturem magis, revulsis barbæ plumis; ac nisi magnopere illum deprecatus fuisset, reticulum etiam in capite gestans, affedisset. Præterea autem per totum hoc iter molestias innumerabiles pertulisse sese illo cantillante, & garriente, imo (nisi ipse hominem coërcuisset) fortasse etiam in rhedâ saltaturo. Secundo loco tale quiddam etiam sibi mandatum fuisse *addebat*. Accersito illo, mulier, Thesmopoli, inquit, ita Dii tibi benefaciant, officium non exiguum poscenti præsta, nihil refragans, nec ut te sæpius rogem expectans. Cùmque hic, ut par erat, omnia facturum se promississet, hoc, inquit, te rogo, quandoquidem video te virum probum, diligentem, & amantem, caniculam, quam nôsti, Myrrhinam in vehiculum recipe, eamque mihi serva, & cura ne quid illi desit: misera enim illa gravi est ventre, & partui propinqua: at isti scelesti & immorigeri famuli non solum non ejus, sed ne mei quidem ipsius magnopere rationem habent in peregrinationibus. Quare putes te mihi non mediocre beneficium facturum, si charissimam mihi, jucundissimamque caniculum servâris. Pollicebatur *se servaturum* Thesmopolis, cùm illa tantopere rogaret, ac propemodum fleret. Res autem prorsus ridicula erat: canicula e pallio paulum infra barbam prospectans, ac
subinde

subinde immeiens, (etsi Thesmopolis hæc non addidit) ac gracili voce latrans, (tales enim castellæ sunt Melitææ) neque non philosophi mentum oblingens, maximè siquid pridiani juris inhæreret. Porro cinædus affessor ille, quum aliquando non insulsè & in alios, qui convivio aderant, jocatus esset, postquam ad Thesmpolidem dicacitas pervenit, de Thesmpolide, inquit, unum hoc dicere possum, eum e Stico Cynicum jam nobis esse factum. Equidem audiui caniculam etiam in Thesmpolidis pallio peperisse. Hujusmodi ludibriis, imò potius contumeliis convictores excipiunt, mansuetos illos *ad ferendas contumelias paulatim reddentes*. Novi præterea mordacem oratorem, qui jussus in convivio declamavit, neutiquam ineruditè per Jovem, sed vehementer, magnoque cum applausu: tum autem laudabatur inter bibendum, quod non ad clepsydrum, sed ad vini amphoram diceret: ausumque illud suscepisse dicebatur pro ducentarum drachmarum pretio. Hæc quidem fortasse sunt tolerabilia. Porro si dives ipse aut poëscos fuerit aut historiæ scriptor, qui sua scripta recitet in convivio, tum vel maximè disrumparis oportet laudando, assentando, novisque laudandi modos excogitando. Sunt autem qui velint in admiratione ob formam esse; & licet nassos cubitales interdum habeant, Adonidas, & Hyacinthos oportet eos vocare. Tu igitur si non laudâris, protinus in lapidinas Dionysiacas asportaberis, tanquam qui illi tum invideas, tum insidieris. Oportet etiam ut illi
fint

sint sapientes & oratores: ac quàmvis solœcismum aliquem commiserint, id quod dici solet, Atticâ eloquentiâ, & Hymetti melle plena videatur oratio, atque deinceps in legem abeat, ut ita lequantur *homines*. Atqui hæc, quæ viri faciunt, fortasse sunt ferenda. At verò mulieres, (nam mulieribus hoc etiam studio est, ut doctos aliquos in suo convictu conductitios habeant, quique vehiculum affectentur) videtur enim illis hoc quoque unum esse inter alia ornamenta, si dicatur eas esse eruditas & philosophas, & carmina componere Sapphiciis haud multo inferiora, ac propterea etiam hæ conductitios Rhetores, Grammaticos, & Philosophos secum circumducunt. Hos autem audire solent (id quod ipsum est ridiculum) quum vel comuntur, vel capillos religant, vel in convivio: aliàs enim non vacat. Cæterum sæpe etiam interim dum Philosophus differit, interveniens ancilla literas ab adultero missas porrigit: ac præclari illi de pudicitia sermones intermittuntur, opperientes donec illa rescripserit adultero, & ad auditionem redeat. Quum autem longo post tempore Saturnalibus, aut Panathenæis instantibus, miserit tibi miseram pœnulam, aut subputrem tunicam, tum præcipuè multam magnâque pompam celebrare oportet. Et primus quidem illico, etiamnum cunctantem dominum audiens, præcurrens ante alios nunciat, & accepto non exiguo nuncii præmio, discedit. Manè verò tredecim tibi *aliquid* afferunt, quorum quisque commemorat; ut multa dixerit, ut sub-

DE MERCEDE CONDUCTIS. 411

submonuerit, & cum ei commissum esset negotium, optimam vestem elegerit: omnes itaque accepto *præmio* discedunt, insuper mustitantes, quòd plura non dederis. Salarium enim ipsum est duorum circiter, & quatuor obolorum: idque si tu postules, gravis, & importunus videris. Quò igitur accipias, hero blandiendum est & supplicandum: est & captandus officiis œconomus. Estque hic alius etiam servitutis modus. Neque verò negligendus is, quem in consilium adhibet, & qui amicus est. Deinde quod acceperis, jam dudum debebatur vel vestiario, vel medico, vel cerdoni cuiquam. Quare dona, quæ accipis, pro donis haberi non possunt, sed sunt prorsus inutilia; invidia verò multa est: quinetiam calumnia sensim excitatur apud virum qui jam libenter admittit, siquid contra te dicatur: quippe qui perspiciat te jam assidue laboribus attritum, & ad munia famulatus obeunda claudicantem, atque deficientem, & podagram tibi suborientem. Proinde posteaquam id quod erat in te florentissimum decerpfit: ævique partem maximè frugiferam, ac præcipuum corporis vigorem detrivit, jamque te lacerum pannum reddidit, tum circumspicit in quod sterquilinum te deportatum abjiciat, atque alium ex iis, qui perferendis laboribus sunt idonei, in tuum locum assummat. Ibi infimulatus, vel quòd pusionem ejus tentâris, vel quòd homo senex uxoris ancillam virginem vitiâris, vel aliûs hujusmodi criminis, noctu obvolutus, in cervicem extrusus, discedis desertus ab omnibus, & rerum omnium in-

ops,

ops, optimam podagram unà cum senectute comitem sumens: Cùm interim quæ quondam sciveris, tanto temporis spatio dedidiceris, tum ventrem culeo reddideris ampliolem, inexplebile quoddam, & implacabile malum; etenim gula ea quibus insuevit, flagitat: quæ dum dediscit, indignatur. Præterea nemo alius te posthac recepturus est, jam exoletum, & equis senio confectis similem, quorum ne pellis quidem perinde ac antea est usui. Quin ex hoc ipso quod ejectus es, calumnia majorem ad verisimilitudinem conficta, facit ut aut adulter, aut veneficus, aut aliud quippiam tale videaris. Nam accusator etiam tacens fide dignus habetur: tu verò Græculus, moribus levibus, & ad scelus omne facilis. Vos enim omnes hujusmodi esse ducunt; idque jure optimo: nam mihi causam advertisse videor, cur ita de vobis sentiant. Etenim plerique qui in familias veniunt, quoniam boni aliud nihil nōrunt, divinationem ac veneficia pollicentur, in rebus, quæ ad amorem pertinent, gratiam, & hostibus mala. Idque eruditos sese affirmantes, palliis involuti, & promissas habentes barbas non contemnendas. Quare eadem de omnibus meritò suspicantur; quos optimos putabant, cùm tales videant, ac in primis usitam illis, & in conviviis, reliquoque convictu adulationem observent, quinetiam in captando lucro servilem animum. Ejectos autem eos oderunt, neque injuriâ: & undiquaque rationem quærunt, quâ si possint, eos funditus perdant. Cogitant enim fore ut multa illa suæ naturæ

DE MERCEDE CONDUCTIS. 413

naturæ arcana, ut qui omnia exactè nōrint, & qui nudos illos viderint, in vulgus efferant. Illud igitur eos angit. Omnes enim sunt fimiles pulcherrimis istis libris; quorum aurei *sunt* umbilici, & purpurea extra pellis: sed intus vel est Thyestes liberos suos comedens, vel Oedipus cum matre consuescens, vel Tereus cum duabus pariter sororibus rem habens. . Tales & ipsi sunt, splendidi, & admirandi, sed qui sub purpurâ multam tragœdiam intus occulant: quorum unumquemque si evolveris, Euripidis alicujus, aut Sophoclis fabulam non parvam invenies; extra verò est purpura splendida, & aureus umbilicus. Harum itaque rerum sibi conscii, oderunt, atque infidias parant, si quis ab illis defecerit, qui eos probè cognitos depingat, *qualésque sint*, evulget. Jam verò libet mihi Cebetis illius exemplo & imaginem quandam hujusce vitæ tibi depingere, quam contemplatus scire queas, num ex usu tuo sit eam adire. Equidem libenter rogarem, vel Appellem quempiam, vel Parrhasium, vel Aëtionem, vel Euphranorem tabulam hanc depingere. Verùm quia fieri non potest, ut nunc artificem aliquem tam egregium, tamque absolutum nanciscar, tenuem pro virili imaginem tibi adumbrabo. Ergo pingatur sublime ac inauratum vestibulum, neque id humi situm in solo, verùm procul a terrâ, in collis fastigio, cujus aditus valdè sit acclivis & lubricus, ita ut plerumque, qui jam in vertice se fore sperarent, lapso pede *præcipitati* cervicem frangant. Intus autem Plutus ipse sedeat, totus, sicuti videtur,

detur, aureas, formosus admodum, & amabilis. Porro amator, ubi vix tandem conscendit, jamque ad fores accessit, obstupescat, oculis in aurum defixis. Deinde & Spes, quæ & ipsa specioso vultu est, & versicoloribus amicta, manu prehensum introducat, mirè jam ipso ingressu attonitum. Exinde Spes illi semper præeat: tam aliæ mulieres, Fallacia & Servitus, eum exceptum Labori tradant: Hic verò miserum illum diu exercitatum tandem Senectæ tradat jam morbidum, & colore commutato. Postrema verò Contumelia arreptum illum ad Desperationem pertrahat: & ex eo tempore Spes avolans evanescat: tum ille non amplius per fores aureas, per quas fuerat ingressus, sed per posticum & occultum exitum expellatur, nudus, ventricosus, pallidus, senex: lævâ pudorem occultans, dextrâ seipsum strangulans. Occurrat autem exeunti Pœnitudo frustra lachrymans, & miserum insuper conficiens. Atque hic esto picturæ finis. Tu igitur, optime Timocles, ipse diligenter consideratis singulis, expende num e re tuâ sit ut in hanc imaginem per aureas illas fores ingressus, per illas longè dissimiles tam turpiter excidas. Quicquid autem feceris, memineris sapientis illius, qui dixit, Deum in culpâ non esse, sed culpam esse ejus, qui delectum fecerit.

VITARUM AUCTION.

JUPITER.

Tu quidem compone scamna, & locum advenientibus adorna: tu verò siste Vitas ordine adductus, sed exornatas prius, ut formosæ appareant, & quamplurimos alliciant. Tu autem, Mercuri, quod felix faustumque sit, proclama, & emptores, ut jam ad forum adfint, convoca. Philosophicas autem omnis generis, & variarum sectarum Vitas proclamabimus. Quod si quis præsentēs pecunias numerare nequeat, is constituto sponfore sequenti anno solvet. **MERC.** Multi conveniunt: Itaque nec cunctari, nec diu ipsos detinere par est. **JUP.** Vendamus igitur. **MERC.** Quem vis ut primum producamus? **JUP.** Comatum illum, ex Ioniâ profectum, gravitatem enim quindam præ se fert. **MERC.** Heus tu, Pythagorica *Vita*, descende, téque his qui sunt congregati, conspiciendum præbe. **JUP.** Proclama. **MER.** Optimam vitam vendo, & maximè venerandam; quis emet? quis homine major esse vult? quis cupit universitatis harmoniam nôsse, & reviviscere? **MERCAT.** Formâ certè non est il-
liberali: verùm quid potissimum scit? **MER.** Arithmeticam, Astronomiam, Prodigiorum scientiam, Geometriam, Musicam, Præstigiorum artem: vatem summum vides. **MERCAT.** Licet ne ipsum interrogare? **MERC.** Quod faustum sit, interroga. **MERCAT.** Cujas es tu? **PYTH.** Samius. **MERCAT.** Ubi verò institutus es?

es? PYTH. In Ægypto, apud sapientes qui illic sunt. MERCAT. Age verò, si te emam, quid me docebis? PYTH. Nihil equidem docebo, sed ut reminiscaris faciam. MERC. Quomodo facies ut reminiscar? PYTH. Primum animam tuam puram reddendo, & sordes, quæ ipsi inhærescunt, abluendo. MERCAT. Atqui finge me jam purum esse: quis erit modus quo facies ut reminiscar? PYTH. Primum quidem, longa quies, & taciturnitas, & quinquennale silentium. MERCAT. Ergo, bone vir, te Cræsi filium decet erudire: ego enim loquax, non statua esse volu. Verum quid post illud quinquennale silentium fiet? PYTH. In Musicâ, & Geometriâ exercebere. MERCAT. Rem lepidam dicis: si me prius citharædum fieri, deinde sapientem oporteat. PYTH. Post hæc numerandi artem addisces. MERCAT. Nunc etiam numerare scio. PYTH. Quomodo numeras? MERCAT. Unum, duo, tria, quatuor. PYTH. Vides ea esse decem, quæ tibi quatuor videntur, & perfectum trigonum, nostrumque juramentum. MERCAT. Per maximum igitur juramentum quatuor, nunquam aut diviniore, aut sanctiores sermones audiui. PYTH. Post hæc verò, hospes, de terrâ, aëre, aquâ, & igne scies, cujusmodi sit illis impetus, quam habeant formam, & quomodo moveantur. MERCAT. Formam ne habent ignis, aër, & aqua? PYTH. Certè manifestam. Neque enim sine formâ & specie moveri possent. Præterea ipsum etiam Deum numerum esse, & harmoniam cognosces. MERCAT. Mira narras. PYTH.

VITARUM AUCTION. 417

PYTH. Ad hæc quæ dicta sunt, te ipsum quoque, qui unus videris, alium conspici, alium verò esse scies. MERCAT. Quid ais? alius sum, & non is qui tecum nunc colloquor? PYTH. Nunc quidem ille es, quondam verò in alio corpore, aliòque nomine videbaris; & progressu temporis iterum in aliud transibis. MERCAT. Hocne dicis, immortalem me fore, dum plures in formas mutabor? sed de his satis. Jam quod ad victus rationem attinet, qualis es? PYTH. Nullum quidem animal edo; sed reliqua omnia, præter fabas. MERCAT. Quamobrem odisti fabas? PYTH. Non *odi*: sed sacræ sunt, & ipsarum natura mirabilis: ac primùm genitale sunt in totum: & si fabam adhuc viridem exueris, videbis eam virilibus membris similem naturam *habere*. Elixam verò si certis noctibus Lunæ exposueris, sanguinem facies. Et quod majus est: consuetum est Atheniensibus, fabis magistratus eligere. MERCAT. Præclare & religiosè omnia dixisti. Verùm te exue: etenim nudum te videre volo. Hercle! Femur est illi aureum: Deus, non mortalis videtur esse: itaque illum omnino emam. Quanti illum æstimas? MERC. Decem minis. MERCAT. Tanti acceptum habeo. JUP. Scribe nomen emptoris, & unde sit. MERC. Italus videtur esse, Jupiter, ex iis qui Crotonem, & Tarentum, ibique sitam Græciam incolunt. Atqui non unus tantum, sed propè trecenti ipsum communiter emerunt. JUP. Abducant: alium adducamus. MERC. Vis squalidum illum ex Ponto? JUP. Maximè. MERC. Heus tu, ex quo

pera dependet, qui exomidem indutus es, accedas, & confessum hunc circumeas. Vitam virilem vendo: vitam optimam, & generosam, vitam liberam; quis emet? MERCAT. Quid dixisti, præco? tunc liberum vendis? MERC. Maximè. MERCAT. Annon times plagii te accuset, aut in Areopago tibi litem intendat? MERC. Nihil ipsi curæ est quòd venditur: omnino enim liberum se esse putat. MERCAT. At cui foret usui hic sordidus, tamque miserè affectus? nisi quis fossorem, & aquæ gerulum facere ipsum velit. MERC. Non hoc tantum: imò si ipsum quoque janitorem constitueris, ipso longè fidiore quàm *aliis* canibus utère: nimirum & ille canis appellatur. MERCAT. Cujas autem est, & quam artem proficitur? MERC. Ipsum interroga: sic enim facere præstiterit. MERCAT. Vultum ipsius severum & tristem timeo, & ne me accedentem allatret, aut per Jovem mordeat: non vides ut baculum sustulit, & supercilia contraxit, & limis oculis præ se fert minax aliquid & iracundum? DIOG. Ne timeas: cicur enim est. MERCAT. Primum quidem, ô bone, cujas es? DIOG. Omnis ego sum soli. MERCAT. Quid ais? DIOG. Mundi civem vides. MERCAT. Quem verò imitaris? DIOG. Herculem. MERCAT. Cur non igitur & leoninam pellem induis? quoad baculum enim ipsum affimilas. DIOG. Hoc palliolum leoninæ pellis loco mihi est, & quemadmodum ipse, adversus voluptates pugno, non jussus, sed sponte meâ, cum vitam expurgare constituerim. MERCAT. Euge, quàm præclarum

VITARUM AUCTION. 419

præclarum institutum! sed quid te potissimum scire dicamus? aut quam artem nôsti? **DIOG.** Liberos homines facio, & medeor affectibus. In summâ, Veritatis & Audaciæ in loquendo antistes esse volo. **MERCAT.** Age, ô Antistes, si te emero, quomodo me exercebis? **DIOG.** Primum ubi te accepero, & deliciis exuero, & unâ cum egestate concluero, te palliolo amicum: deinde ad labores compellam: tum humi dormire, aquam bibere, & iis rebus quæ casu offeruntur, vesci faciam. Divitias verò siquas habueris, meo consilio, eas in Mare proicies: nuptias, liberos, patriamque non curabis; sed tibi nugæ erunt hæc omnia: & relictâ domo paternâ, sepulchrum, aut desertam turriculam, aut dolium incoles; & pera tibi erit lupinis & libris opisthographis plena. Hoc modo instructus, magno illo rege feliciorem te prædicabis. Quod si quis verberet te aut torqueat, nihil horum molestum esse putabis. **MERCAT.** Quomodo hoc dicis, me cæsum scilicet non doliturum? non enim testudinis aut carabi cute circumseptus sum. **DIOG.** Illud Euripidis imitabere: paucis immutatis. **MERCAT.** Quale illud est? **DIOG.** Mens tibi dolebit, sed lingua erit expers doloris. Quæ verò imprimis tibi adsint necesse est, hæc sunt: oportet ut sis impudens, & audax, & omnibus ordine, tam regibus, quam privatis maledicas: Ita enim *fiet ut omnes* in te oculos conijciant, téque fortem esse existiment. Barbara quoque vox, & sonitus absonus, ac planè similis sit canino: intentus sit vultus: & gressus, qui talem vultum

deceat; in summâ belluini & agreſtes ſint mores omnes: abſint autem verecundia, lenitas & mo-deſtia: erubescendi etiam facilitatem de facie prorsus abſtergas: loca hominibus frequentifſima conſectere: & in his ſolus, & ſine ullo com-mercio eſſe velis, neque amicum, neque hofi-tem adeundo: nam res iſtiusmodi hoc imperi-um diſſolvent. In conſpectu verò omnium ea facias audacter, quæ ne privatim quidem quiſ-ſiam alius faceret; & Venerem maximè ridi-culam eligas. Denique ſi tibi videtur, crudo polypo, vel ſepiâ devoratâ mortem oppetas. Hæc eſt illa felicitas, quam tibi procuramus. MERCAT. Apage, ſceleſta enim & inhumana dicis. DIOG. Sed, heus tu, ſanè facillima, & quæ quis nullo negotio aſſequatur. Neque enim ad *gloriam conſequendam* tibi opus erit eruditione, orationibus, ac nugis; ſed hæc eſt compendiaria ad gloriam via. Sive enim im-peritus fueris, ſive coriarius, ſive ſaſſamenta-rius, aut faber, aut nummularius: nihil tamen vetat quo minùs ſis admirationi, ſi modò ad-ſit impudentia, & audacia, & conviciari egre-giè didiceris. MERCAT. Ad hæc non indigeo tuâ operâ. Forſan autem nauta, vel hortulanus per occaſionem fieri poſſes: idque ſi velit iſte duobus ad ſummum obolis te vendere. MERC. Eum accipe. Nam ab eo libenter liberabimur, cùm nos clamoribus obturbet, prorsùſque om-nes contumeliis & maledictis laceſſat. JUP. A-lium accerſe, purpuratum illum & coronatum Cyrenæum. MERC. Agite, animum advortite omnes. Hæc res ſumptuoſa eſt & divitibus indiget.

indiget. Vita hæc jucunda. Vita ter beata est. Quis cupit delicias? quis mollissimum emet? MERCAT. Accede tu, & dic quid nôris. Emam enim te, si utilis fueris. MERC. Ne obturba ipsum, ô bone, neque interroga: ebrius enim est. Itaque non poterit tibi respondere, cum linguâ, ut vides, titubet. MERCAT. Eequis mentis compos emat tam corruptum & intemperans mancipium? quot unguenta olet, quam lubrico, & errabundo gressu incedit! sed dic, Mercuri, quibus artibus sit præditus, & quænem tractare soleat. MERC. In summâ convictor est, & compotor egregius: & ad lascivas saltationes unâ cum tibicinâ exercendas amatori, & perduto cuipiam hero idoneus. Cæterum *parandorum* bellariorum gnarus est, & in adornandis eduliis exercitatissimus: breviter, voluptatis ingeniosus est artifex. Institutus autem est Athenis, & Siciliæ tyrannis servivit, apud quos in magno pretio fuit. Summa verò propositi ipsius est, omnia contemnere, omnibus rebus uti, undique voluptatem corrogare. MERCAT. Tempus est ut anquem ex divitibus, & pecuniosis istis circumspiciendo quæras. Ego enim non sum idoneus qui hilarem emam vitam. MERC. Iste, ô Jupiter, quantum apparet, inemptus nobis manebit. JUP. Amove illum, aliumque adduc: seu potius duos istos, scilicet ridentem illum Abderitam, & flentem illum Ephesium: simul enim vendi volunt. MERC. Descendite in medium. Vitas optimas vendo; omnium sapientissimos proclamo. MERCAT. O rem contra-

riam, Jupiter! ille quidem perpetuò ridet: hic aliquem videtur lugere: omnino enim plorat: heus tu, quid hoc sibi vult? quid rides? DEMOC. Interrogas? quoniam ridicula videntur omnia quæ facitis, ac vos ipsi. MERCAT. Quid ais? nos omnes irrides, resque nostras nihili facis? DEMOC. Sic est, serium enim nihil ipsis inest; sed inania sunt omnia, & atomorum concursio, & infinitio. MERCAT. Nequaquam, imò tu vanus es revera, & imperitus. O contumeliam! non defines ridere? tu verò quid fles, ô optime? nam tecum colloqui longè, ut puto, melius fuerit. HERACL. Existimo enim, ô hospes, calamitosas & flebiles esse res humanas, nihilque ex illis non esse fato obnoxium: eas idcirco miserior, & lamentor. Præsentia magni non facio: futura planè ærumnosa *fore puto*: conflagrationes dico, mundi que totius calamitatem: ista sunt quæ ego deploro; quòdque nihil stabile est; sed omnia in cyceonem quodammodo convolvuntur: tum *quod* eadem res delectat, & offendit, estque cognitio, ignoratio, magnum, parvum: sursum, deorsum feruntur omnia, perque vices in hoc sæculi ludo mutantur. MERCAT. Quidnam est sæculum? HERACL. Puer ludens, ludens talis, contendens. MERCAT. Quid verò homines sunt? HERACL. Mortales Dii. MERCAT. Quid verò Dii? HERACL. Immortales homines. MERCAT. Heus tu ænigmata dicis, an griphos componis? planè enim, tanquam Apollo, nihil explicas. HERACL. Nihil enim vos curo. MERCAT. Itaque neque quisquam mentis compos

te

te est empturus. HERACL. At ego omnes sine discrimine homines plorare jubeo, tam eos qui me emunt, quàm qui non emunt. MERCAT. Hoc malum ab infaniâ non distat: neutrum horum emam. MERC. Inempti etiam hi manent. JUP. Alium proclama. MERC. Visne loquacem illum Atheniensem? JUP. Maximè. MERC. Accede tu. Vitam bonam & prudentem proclamamus, quis emet sanctissimum hominem? MERCAT. Dic mihi, quam potissimum artem nôsti? Soc. Pæderastes sum, & in rebus quæ ad amorem spectant prudens. MERCAT. Quî ergo te emam? etenim opus habeo pædagogico ad puerum, qui mihi formosus est, erudiendum. Soc. At quis magis me idoneus esse queat, qui cum formoso puero versetur? etenim non sum amator corporum: sed animam formosam existimo: & quanquam sub eodem pallioli mecum decumbunt, dicentes illos audies, se nihil grave a me perpeti. MERCAT. Incrediblem dicis, eum qui fit pæderastes, nihil præter animam curare; præsertim cum jacendi sub eadem veste fiat copia. Soc. Atqui per canem, & platanum, rem sic se habere juro. MERCAT. Hercle! quanta absurditas Deorum! Soc. Quid tu dicis? non videtur tibi canis esse Deus? nonne vides quantus sit in Ægypto Anubis, in cælo Sirius, apud inferos Cerberus? MERCAT. Accutè dicis: ego verò peccavi: verum canem vitæ generi insistis? Soc. Civitatem quandam, quam mihi ipsi extruxi, incolo: peregrinâ autem pollitiâ utor, meâsque leges præscribo. MERCAT. Unum aliquod ex tuis dogmatibus audire

velim. Soc. Audi ergo maximum illud, dogma scilicet meum de uxoribus. Censeo nullam debere cuiusquam esse propriam, sed quenquam, qui ita voluerit, nuptiarum esse participem. MERCAT. Quid ais? suntne abrogandæ leges de adulterio? Soc. Ita per Jovem, utque uno verbo dicam, reliquæ omnes nugæ eâ de re constitutæ. MERCAT. Quid verò tibi de pueris in ætatis flore videtur? Soc. Et hi optimatibus, qui præclari aliquid strenuique gesserunt, præmio erunt, ut eos osculentur. MERCAT. Papæ quanta Liberalitas! sed quæ tuæ sapientiæ est summa? Soc. Idææ, & eorum quæ existunt paradigmata. Nam quæcunque vides, terram, quæ supra terram sunt, cælum, mare, omnium horum imagines obscuræ extra universitatem existunt. MERCAT. Ubi autem existunt? Soc. Nullibi: nam si alicubi essent, non essent. MERCAT. Hæc, quæ dicis, paradigmata non video. Soc. Merito: cæcus enim est tibi animæ oculus. Ego autem omnium rerum video imagines, & te latentem, & me alium: in summâ, duplicia video omnia. MERCAT. Ergo emendus es, sapiens cùm sis, & acutè cernas. Age videam quid tu a me pro ipso exiges. MERC. Da duo talenta. MERCAT. Emi quanti dixisti: pecuniam verò in posterum numerabo. MERC. Quodnam igitur tibi nomen est? MERCAT. Dion Syracusius. MERC. Age, quod felix faustumque sit, accipe eum. Te jam voco, Epicure. Quis hunc emet? est risoris illius discipulus, Item illius ebrii, quos paulò ante proclamabamus. Unius autem rei cognitione vincit ipsos,

ipsos, quatenus magis est impius. Cæterum
 suavis est, & gulæ amans. MERCAT. Quo pre-
 tio venditur? MERC. Duabus minis. MERCAT.
 Accipe. Verum ut quoddam præterea sciam,
 quibus delectatur edulis? MERC. Dulcia edit,
 & mellita; maximè verò ficus. MERCAT. Bene
 se res habet: emam enim ipsi Caricarum mas-
 sas. JUP. Alium accersere: illum videlicet ad cu-
 tem detonsum, severoque vultu, Stoicum.
 MERC. Rectè dicis: videtur enim magna multi-
 tudo, quæ ad forum accurrit, illum expectare.
 Ipsam virtutem vendo, vitam perfectissimam.
 Quis vult omnia scire solus? MERCAT. Quomodo
 hoc dicis? MERC. Quod solus hic sapiens
 est, solus pulcher, solus justus, fortis, rex, rhetor,
 dives, legislator, & alia quotquot sunt. MERCAT.
 Itaque, ô bone, solus etiam coquus est, & coria-
 rius, & faber, & similia. MERC. Sic videtur.
 MERCAT. Accede, ô bone, & dic mihi tuo emp-
 tori, qualisnam sis; ac primum annon doleas te
 vendi & servum esse. CHRY. Nequaquam: ne-
 que enim in nobis hæc sunt, quæcunque verò in
 nobis non sunt, ista indifferentia esse solent.
 MERC. Non intelligo quorsum hæc dicis. CHRY.
 Quid ais? non intelligis quòd horum quædam
 sunt prælata, quædam e contra rejecta. MER-
 CAT. Ne nunc quidem intelligo. CHRY. Meri-
 tò quidem: neque enim assuetus es vocabulis
 nostris: neque imaginationem habes quæ facile
 apprehendit. Peritus verò qui dialecticam pe-
 nitus contemplatus est, non hæc tantum novit;
 verum etiam qualiter, & quantum accidens &
 præter accidens inter se differant. MERCAT.
 Per

Per philosophiam quæso, ne invid eas etiam hoc dicere, quidnam sit accidens, & præter accidens; nescio enim quomodo vocum istarum numero perculsus sum. CHRY. Imo ego perlibenter tibi id dixero: si quis claudus existat, illi quoque pede claudendo ad lapidem ex inopinato vulnus acceperit, is certè accidens habuit claudicationem, vulnus autem præter accidens accepit. MERCAT. O argutiam! præterea verò quidnam potissimum scire te profiteris? CHRY. Retia sermonum, quibus implico, & obstringo, denique tacere cogo eos qui mecum conversantur, planè capistrum illis obducens. Isti verò tantæ orationis vi nomen est, Syllogismus celeberrimus. MERCAT. Hercle fortem & inexpugnabilem syllogismum dicis. CHRY. Vide ergo, estne tibi puer? MERCAT. Quidni? CHRY. Si crocodilus hunc ad flumen errantem nactus rapuerit, postea verò se redditurum polliceatur, hâc lege ut verum dicas, quod de pueri redditione decretum est: quid illum decrevisse dices? MERCAT. Quæstionem rogas, ad quam respondere difficile est: dubito enim utrum dicendo *puerum* recipiam. Sed tu quæso per Jovem, respondens, incolumem puerum mihi serva, ne prius ipsum devoret. CHRY. Bono sis animo: etenim alia magis mira te docebo. MERCAT. Quænam sunt illa? CHRY. Istum sermonem metentem, & dominantem, præterea eam, quæ est supra omnes, Electram, & opertum illum. MERC. Quis ille opertus sermo aut quæ electra est quam dicis? CHRY. Electram illam dico valdè celebrem, Agamemnonis

ponis filiam, quæ eadem novit simul & non novit. Astante enim Oreste illi adhuc incognito, novit quidem Orestem suum esse fratrem, hunc verò Orestem esse ignoravit. Rursus verò opertum illum, ac planè mirabilem sermonem audies. Responde mihi: nòstine tuum patrem? MERC. Maximè. CHRY. Quid igitur? si prope te statuerem quempiam opertum, atque interrogarem: nòstine hunc? quid diceres? MERC. Scilicet, me non nòsse. CHRY. Atqui hic tuus erat pater. Itaque si istum non nòsti, palam est te patrem tuum non nòsse. MERCAT. Nequaquam: sed si ipsum detexeris, verum novero. Sed quisnam tuæ sapientiæ est finis? aut quid facturus es, si ad virtutis fastigium perveneris? CHRY. In his, quæ naturâ prima sunt, diu versabor; dico divitias, sanitatem, & similia. Sed priùs oportet *te* multos labores impendere, libris exiguis literis descriptis oculos admovendo, interpretationes congerendo, teque solœcismis atque absurdis vocibus implendo. In summâ, te sapientem fieri fas non est, nisi ter ex ordine helleborum biberis. MERCAT. Egregia sunt ista tua, & viro admodum digna. Verum Gniphona & fœneratorem esse, (hoc enim tibi inesse video) num dicemus esse viri, qui helleborum biberit, & justam virtutis magnitudinem attigerit? CHRY. Maximè: solum enim sapientem fœnus exercere decet. Quandoquidem enim illius proprium est syllogismis concludere, fœnerari autem & usuras computare, atque syllogismis concludere, parum differre videntur, hoc etiam, ut & illud, soli studioso

studioſo competit: nec illum ſimpliciter ſœnus, quemadmodum alii ſolent, accipere decet, verùm etiam alterius quoque ſœnoris ſœnus. Num ignoras enim ſœnus aliud eſſe primum, aliud ſecundum, velut quandam illius progenem? vides autem quid ſyllogiſmus concludat; ſi primum ſœnus acceperit, accipiet ſecundum: atqui primum accipiet, ergo & ſecundum. MERCAT. Num ergo & de mercede, quam pro ſapientiæ diſciplinâ a juvenibus accipis, ſimilia dicamus? & manifeſtum eſt ſolum ſtudioſum pro virtute mercedem accepturum eſſe? CHRY. Intelligis. Certè non meâ cauſâ, ſed dantis gratiâ accipio. Cùm enim alius ſit effuſor, alius comprehenſor, me quidem ipſum, ut ſim comprehenſor, præparo, diſcipulum verò, ut fiat effuſor. MERC. At tu contrarium dixiſti, juvenem eſſe comprehenſorem, te verò, qui ſolus dives es, effuſorem. CHRY. Heus tu ſcommate me perſtringis: ſed vide tu, ne te petam ſyllogiſmo, qui demonſtratione non egeat? MERCAT. Quid verò mali ex hoc telo *accidet*? CHRY. Dubitatio, & ſilentium, mentisſque ſubverſio. Quod autem eſt maximum, ſi voluero, te celerrimè lapidem reddam. MERCAT. Quomodo lapidem *me reddes*? neque enim Perſeus, ô bone, mini eſſe videris. CHRY. Hoc modo. Annon lapis eſt corpus? MERCAT. Certè. CHRY. Quid verò? nonne & animal corpus eſt? MERCAT. Maximè. CHRY. Tu verò, *nonne* es animal? MERCAT. Sic videtur. CHRY. Lapis igitur es, cùm ſis corpus. MERC. Nequaquam: ſed me per Jovem ſolve, & de novo fac hominem. CHRY. Non

VITARUM AUCTION. 429

Non est factu difficile; quare rursus sis homo. Dic enim mihi, anne omne corpus animal est? MERCAT. Non. CHRY. An verò lapis, animal est? MERCAT. Non. CHRY. Tu verò corpusne es? MERCAT. Maximè. CHRY. Corpus autem cum sis, animalne es? MERCAT. Maximè. CHRY. Ergo non es lapis, animal cum sis. MERCAT. Euge! effeceras ut jam mea crura non aliter ac Niobes frigerent & fixa essent: attamen te emam. Quantum pro ipso numerabo? MERC. Duodecim minas. MERCAT. Accipe. MERC. Solusne ipsum emisti? MERCAT. Non per Jovem; verum illi omnes quos vides. MERC. Certè multi sunt, iique validis humeris, & metente sermone digni? JUP. Ne tempus teras: alium accerse. MERC. Te Peripateticum accerso, formosum, divitem. Agite, emite hunc prudentissimum, qui omnia omnino scit. MERCAT. Qualisnam ille est? MERC. Modestus, mitis, vitâ bene compositâ: quodque maximum est, duplex. MERCAT. Quid dicis? MERC. Alius quidem foris apparet, intus verò alius esse videtur: itaque si emas ipsum, memento internum hunc, externum illum appellare. MERCAT. Quid verò potissimum novit? MERC. *Novit* triplicia esse bona, animæ scilicet, corporis, & rerum externarum. MERCAT. Humana sapit; sed quanti venditur? MERC. Viginti minis. MERCAT. Multum certè dicis. MERC. Nequaquam ô beate: etenim pecuniam aliquam habere ipse videtur: itaque non possis quin emas. Præterea autem protinus ab eo disces, quamdiu vivat culex, & quàm

quàm profundè mare à sole illustretur, & qualis sit ostrearum anima. MERCAT. Hercle quanta argutia! MERC. Quid si audias alia multa his acutiora, de semine, & generatione, deque embryonis in utero formatione? utque risibilis est homo, non risibilis autem asinus, neque ad ædificandum, neque ad navigandum habilis? MERCAT. Planè admiranda; & utilia præcepta narras: itaque viginti minis ipsum emam. MERC. Esto. Quis adhuc reliquus est? iste Scepticus: accede tu Pyrrhia, statim ut proclameris: multi jam effluunt, & in paucis erit venditio. Verum tamen quis emet istum? MERCAT. Ego. Sed primùm dic mihi tu, quid nōsti? PHIL. Nihil. MERCAT. Quid ita? PHIL. Quia nihil omnino mihi videtur existere. MERCAT. Nos verò nihilne sumus? PHIL. Neque hoc scio. MERCAT. Neque te existere nōsti? PHIL. Hoc multò etiam magis ignoro. MERCAT. O hæsitatiōem! verùm quid sibi volunt hæ stateræ? PHIL. Sermones in illis trutino, & ad æqualitatem redigo: postquam autem eos exquisitè similes, & æqualis esse ponderis videro, tunc quis horum verior sit, ignoro. MERCAT. Ex aliis autem rebus, quid compositè facere soles? PHIL. Omnia facio, præterquam quod fugitivum non persequor. MERCAT. Quare hoc tibi est impossibile? PHIL. Quia, ô bone, non comprehendo. MERCAT. Rectè, tardus enim & piger esse videris. Verùm quis tibi considerationis est finis? PHIL. Ignorantia: & nihil videre, neque audire. MERC. Ergo te surdum simul & cæcum dicis. PHIL. Imò

GALLUS ET MICYLLUS. 431

Imò iudicio etiam & sensu careo: in summâ, nihil à verme discrepo. MERCAT. Propterea emendus es. Quanti illum valere æquum est ut dicas? MERC. Atticâ minâ. MERCAT. Accipe. Heus tu quid dicis, tene emi? PHIL. Incertum est. MERCAT. Nequaquam: emi enim, & pecuniam numeravi. PHIL. Hâc de re assensionem retineo, & eam confidero. MERCAT. Atqui sequere me ut famulum decet. PHIL. Quis scit num vera dicas? MERCAT. Præco, mina, & qui adsunt. PHIL. An aliqui etiam nobiscum sunt? MERCAT. At ego te jam conjectum in pistrinum, adducam ut credas me tuum esse herum miseriore argumentandi modo. PHIL. [Hâc de re assensionem etiam retineo. MERCAT. Sed per Jovem jam ostendi. MERC. Tu quidem desine obniti, & eum, qui te emit, sequere. Vos autem cras advocabimus. Etenim idiotas, & fabriles, vilisque vitas proclamaturi sumus.

LUCIANI SOMNIUM, SIVE GALLUS.

MICYLLUS.

AT te, scelestissime Galle, cum sis adeo invidus, & vocem tam acutam habeas, ipse perdat Jupiter, qui quidem opibus affluentem me, ac dulcissimo in somnio versantem, & admirabili felicitate fruientem, penetrabile quiddam, & clamorū resonans expergefeceris; adeo ut ne noctu quidem effugere liceat paupertatē vel te ipso longe nequiores: atqui si conjectandum est tum e silentio, quod etiam-
dum

dum ingens est, tum e frigore nondum, ut affolet matutino tempore, me mordente, (nam hoc mihi certissimum est signum adventantis diei) nondum media est nox; sed iste pervigil, perinde quasi vellus illud aureum fervet, ab ipsâ protinûs vesperrâ vociferari cœpit, verûm haudquaquam impune; siquidem mox pœnas de te fumam, & fuste comminuam, si diluxerit modò, nam nunc negotium mihi facefferes in tenebris subfiliendo. GAL. Here Micylle, arbitrabar me tibi rem gratam esse facturum, si quoad possem altâ nocte lucem antevertissem, quo posses ante diluculum surgens multum operis conficere; si etenim, priusquàm Sol exoriatur, vel unicam feceris crepidam, eatenus progressus fueris in parando victu: quod si tibi magis libet dormire, ego quidem quiescam, & longè magis quam pisces mutus ero. Cæterum tute videto, ne per somnium dives factus, esurias experrectus. MICYL. O prodigiorum averfor Jupiter! ô malorum depulsor Hercules! quid hoc mali est? vocem humanam sonuit Gallus. GAL. Itane verò hoc prodigium tibi esse videtur, me eâdem, quâ vos, linguâ loqui? MICYL. Quomodo enim hoc non sit prodigium? sed avertite, Dii, malum a nobis. GAL. At tu mihi videris admodum illiteratus esse, Micylle, nec Homeri poemata legisse, in quibus Xanthus Achillis equus, cum hinnitui longum vale dixisset, medio in prælio constitit differens, & versus integros recitans, non ut ego nunc prosâ oratione loquens; quin etiam vaticinabatur ille, deque futuris edebat oracula, neque quicquam

quam prodigiosum facere videbatur, neque is qui tum audiebat, malorum averforem, uti tu, implorabat, averruncandum existimans, quod audierat. At quid fecisses, si tibi navis Argoæ carina fuisset elocuta, uti olim in Dodonæâ sylvâ phagus per se loquens oraculum edidit? aut si tergora serpere vidisses, si carnes boum mugire semiasias coctasque verubus transfixas? ego verò quum Mercurii sim affessor, loquacissimi, deorumque omnium facundissimi, præterea contubernalis vobis & convictor, humanam vocem nullo planè negotio ediscere debui. Quod si mihi taciturnum te pollicearis, verioremi tibi causam aperire non gravabor, cur eâdem, qua vos, utar voce, & unde mihi liceat hoc modo loqui. MICYL. Sed nunquid somnium hoc est, Gallum mecum sic fermocinari? sed dicito per Mercurium, ô Præclare, quænam alia sit tibi causa cur loquaris. Ut taceam neque cuiquam proferam, quid attinet sollicitum esse? quis enim fidem mihi sit habiturus, si cui narrem, me Gallum hæc loquentem audivisse? GAL. Ausculta igitur, nam sermonem tibi quam maximè incredibilem, sat scio, dicturus sum, Micylle; hic enim, qui nunc tibi Gallus videor, non ita pridem homo fui. MICYL. Profectò & olim istiusmodi quiddam de vobis audiavi, adolescentulum quendam Gallum fuisse, Marti adamaturn, atque hunc Deo compotâsse, & comessatum fuisse, & rerum amatoriarum conscium fuisse: cum itaque Venerem adiret Mars cum eâ cubiturus, hunc quoque Gallum unâ se-

cum adduxisse; quoniam autem Solem potissimum metueret, ne si e sublimi conspexisset, Vulcano se proderet, foris ad ostium adolescentulum semper relinquere solitum, qui indicaret, quando Sol emergeret; deinde Gallum aliquando somno correptum fuisse, & excubias deseruisse inscientem, solemque nullo presentiente imminuisse Veneri ac Marti securè dormienti, propterea quod confideret Gallum indicaturum fuisse, si quis interveniret. Vulcanum itaque a Sole edoctum eos comprehendisse, implicitos atque irretitos iis vinculis, quæ jam olim in illos fuerat fabricatus; porro Martem, simulatque dimissus est, indignatum adversus Gallum fuisse, eumque in avem hanc cum suis armis mutasse, ut in capite pro galeâ cristam haberet: hanc ob causam, quo vos Marti purgetis, quum jam nihil opus, simulatque Solem exorientem sensistis, multò antè vociferari, atque illius exortum prænunciare. GAL. Hæc quidem aiunt, Micylle: sed quod ad me pertinet, planè aliud fuit; quin & nuperrimè in avem transivi. MICYL. Quonam modo? nam istuc maximoperè cupio cognoscere. GAL. Audistin' de Pythagora quodam Mnesarchida Samio? MICYL. Nùm Sophistam illum dicis? gloriosum? qui instituit ut nequis vel carnes gustaret, vel fabas ederet, gratissimum mihi edulium mensis inferendum non esse declarans? præterea autem qui mortalibus suavit, ut ne intra quinquennium loquerentur? GAL. Id scias etiam hunc, priusquam Pythagoras esset, Euphorbum fuisse. MICYL. Præstigiatores, & prodigiorum arti-

artificem hominem aiunt fuisse, ô Galle. GAL. Ille ipse ego sum Pythagoras, quare desine, quæso, mihi convitari, præsertim cum ignores quibus sim moribus. MICYL. At hoc rursum multo quam illud portentosius, Gallus Philosophus. Dic tamen mihi, ô Mnesarchi fili, quid factum sit, ut ex homine avis, ex Samio Tana-græus nobis prodieris: neque enim ista verisimilia, neque omnino facilia creditu, quandoquidem duas res jam mihi videor in te animadvertisse, a Pythagora prorsus alienas. GAL. Quas? MICYL. Alteram, quod garrulus es, & obstreperus, quum illum filere in totos quinque annos (si memini) præceperit: alteram, quæ planè cum illius legibus pugnat, cum nihil aliud haberem, quod tibi objicerem, fabas heri (sicuti nôsti) ad te attuli, at tu nihil cunctatus protinùs eas collegisti. Unde necesse est, ut vel mentiaris, & aliud quiddam sis, vel, si sis Pythagoras, legem violaveris, & æquè impiè te gesseris, comedendo fabas, ac si patris caput comedisses. GAL. Nescis, Micylle, quænam sit huiusce rei causa, neque quæ ad unumquodque vitæ genus conducant, ego tum quidem non esitabam fabas; philosophus enim eram: nunc autem comederem; avibus enim convenit, neque nobis interdictum est hoc edulium; verùm, si molestum non est, audi quemadmodum e Pythagora hoc jam sim, quamque multis in vitæ generibus antehac vixerim, & quid ex unâquâque transformatione sim consecutus. MICYL. Narra quæso, nam mihi quidem auditu jucundissimum fuerit, adeò ut si quis mihi

deferat optionem, utrum te ista narrantem audire malim, an felicissimum illud somnium, quod paulo antè vidi, denuo videre, haud sciam utrum eligerem: usque adeò cognata germanaque puto esse tua cum suavissimis illis visis, & ex æquo vos æstimo, te pariter ac pretiosum illud insomnium. GAL. Etiamnum tu somnium illud, quod dudum tibi visum est, in animum revocas, & vana quædam conservas simulachra, &, uti loquuntur Poetæ, inanem quandam felicitatem memoriâ consecraris? MICYL. Imo nunquam, mihi crede, Galle illius visi obliviscar; tantum mellis somnium aufergiens in oculis mihi reliquit, ut præ illo vix queam palpebras attollere, rursus in somnum coëuntes: qualem itaque voluptatem movent penne in auribus versatæ, talem titillationem mihi præbent ea, quæ vidi. GAL. Mirum quendam mehercule, mihi narras amorem insomnii, siquidem alatum cum sit, (ut aiunt) somnumque habeat volationis terminum, jam septa transilit, & in apertis oculis immorans, mellitum adeo evidensque apparet. Quare perverlim audire cujusmodi sit istud, quod te supra modum delectat. MICYL. Paratus sum dicere; nam dulce est hoc ipsum meminisse, & commemorare de illo quippiam. Tu verò, Pythagora, quando narrabis tuas transformationes? GAL. Ubi tu Micylle, desieris somniare, melque illud ab oculis absterferis: interim prior dicito uti intelligam, utrum per portam eburneam an per corneam tibi somnium advolârit. MICYL. Per neutram harum, ô Pythagoras. GAL.

GALLUS ET MICYLLUS. 437

GAL. Atqui duas has tantum commemorat Homerus. MICYL. Valere finas nugatorem illum poetam, qui nihil de somniis intellexit, pauperum fortasse somnia per istas comineant portas, qualia videbat ille, neque id admodum perspicuè, quippe captus oculis: mihi verò per aureas quasdam portas dulcissimum hoc advenit *somnium*, & ipsum aureum, & aureis undique circumamictum, & auri plurimum *secum* adducens. GAL. Define, optime Mida, de auro fabulari, nam proculdubio ex illius voto istud tibi accidit insomnium. & totas auri fodinas mihi videris adduxisse. MICYL. Multum, ô Pythagora, aurum vidi, multum quam putas pulchrum! quo fulgore coruscans! quid tandem Pindarus in illius laudem dicit? nam in memoriam redige, si quidem meministi, cum aquam præstantissimam dicens, postea aurum admiratur, idque jure, statim ab initio carminis omnium bellissimi. GAL. Num illud quæris? Aqua quidem est optima; aurum verò, velut ignis ardens, noctu emicat eximiè superbarum divitiarum præstantissimum. MICYL. Per Jovem, isthuc ipsum. Pindarus enim aurum perinde laudat, ac si somnium meum vidisset. Sed ut tandem cognoscas quale fuerit, ausculta jam, sapientissime Galle: nôsti heri me domo non edisse: siquidem Eucrates dives ille fortè mihi in foro obviam factus, lotum me in tempore ad cœnam venire jusserat. GAL. Hoc probè scio, qui totum esuriebam diem, donec profundâ tandem vesperrâ domum reversus, subuvidus vinoque madens, quinque illas fabas

non admodum opiparam cœnam Gallo, qui quondam fuerit athleta, quique olim in Olympicis ludis non sine gloriâ decertârit. MICYL. Ast ubi reversus a cœnâ fabas tibi objecissem, obdormii protinus: tum mihi, juxta Homerum, ambrosiâ sub nocte, divinum verè somnium assistens. GAL. Sed prius quæ tibi apud Eucratem acciderint, Micylle, narra, & cujusmodi fuerit cœna, quæque in convivio acta sunt omnia: nihil enim prohibet, quo minus denuo cœnes, velut somnium quoddam ejus cœnæ exhibendo, & quæ tum ederis, rursum commemoratione quasi ruminando. MICYL. Credebam molestum futurum me, si hæc quoque retulissem; verùm quoniam tu desideras, id quoque narrabo; cum nunquam antehac in vitâ cœnâssem apud ullum divitem, ô Pythagora, heri bonâ quâpiam fortunâ in Eucratem incidi? atque ego quidem simulatque illum dominum *vocando* salutâssem, uti consueveram, subducebam me, ne pudori illi essem, si vili in veste fuisset affectatus: at ille, Micylle, inquit, hodiè natalitia filiæ celebro, plurimosque ad convivium amicos invitavi: verum quoniam aiunt quendam ex his incommodâ esse valetudine, neque posse ad convivium nostrum accedere, tu ejus loco venito lotus, nisi ipse fortè, qui vocatus est, semet adfuturum renunciaverit: nam nunc quidem ambigit. Hoc ubi audissem, adorato divite discedebam, omnes obsecrans Deos, ut Epialum, aut laterum dolorem, aut podagram immitterent valetudinario illi, cujus ego fullæ occupator,

tor, & vicarius in cœnâ, succedaneusque eram vocatus; idque spatii, quod usque ad balnei tempus intercessit, longissimum sæculum esse judicabam, subinde respiciens quot pedum esset solarii umbra, & quando me lavisse oporteret. Hic ubi tempus advenisset, ocius me corripio, atque abeo nitidè admodum cultus, sic obverso palliolo, ut in puriore parte amictus videretur: offendo autem ad fores & alios complures, in quibus etiam illum, sub cujus titulo me cœnare oportebat, qui ægrotare dicebatur, in sellâ gestatoriâ a quatuor viris portatum: & indicabat quidem malè se habere; nam ex alto gemebat, tussiebatque, & exscreabat quoddam ex abdito, quodque scretu vix attingi posset, totus pallidus ac tumens, annos natus circiter sexaginta: ferebatur autem philosophus quispiam esse, ex his, qui apud adolescentulos nugas deblaterant; at barba mirè erat hircina, supra quam credi posset tonsoris egens. Porro increpante Archibio medico, quod ita affectus advenisset, non decet, inquit, officio deesse præsertim hominem philosophum, etiam si obstitent, sexcenti morbi. Nam se a nobis contemni putaret Eucrates: haudquaquam, inquam ego, imo collaudabit te, si domi potius apud te emori velis, quam in convivio animam unâ cum phlegmate excreans. Atque ille quidem præ arrogantia dissimulabat sese dieterium audisse. Haud multo post accessit & Eucrates lotus, conspectoque Thesmopolide (nam id erat philosopho nomen) præceptor, inquit, probè quidem fecisti, quod ipse ad nos

veneris; tametsi nihilo deterius tibi fuerat futurum, siquidem etiam absenti omnia ordine missa fuisset. Dumque hæc dicebat, introgreditur manus illi porrigens famulis etiam innitenti. Ego igitur jam abire parabam; verum ille conversus, ubi diu secum hæsitasset, posteaquam me tristem admodum videret, ades, inquit, tu quoque, Micylle, ac nobiscum cœna; nam filium in mulierum conclavi unà cum matre convivium agere jubebo, quo tibi sit locus. Ingrediebar itaque, quum parùm abfuisset, quin essem velut lupo *ad prædum* frustra hians; pudefactus, quod Eucratis filiolum e convivio viderer expulisse. Ast ubi jam esset discumbendi tempus, primum tollentes Thesmopolim composuerunt, sanè non sine negotio, quinque utique proceri juvenes, cervicalia illi supponentes undequaque, quo nimirum in eodem habitu permanere, & diu persistere posset. Deinde cum nemo sustineret illi accumbere, me adductum reclinant, ut eodem in lecto essemus: deinceps cœnabamus, ô Pythagora, opiparam quandam, & variam cœnam, multo in auro, multoque item argento. Pocula erant aurea, ministri formosi, cantores, scurræ; in summâ, jucundissima erat conversatio. Cæterum unum molestiâ me afficiebat non mediocri, Thesmopolis obturbans, & virtutem nescio quam mihi commemorans, docensque duas negationes unam affirmationem efficere, & si dies sit, noctem non esse; nonnunquam & cornua mihi dictitabat esse, atque id genus multa continuato sermone apud me,
cui

cui nihil opus erat, philosophabatur, & voluptatem rescindebat, quum non fineret me exaudire eos, qui citharâ & voce canebant. Hæc mihi, Galle, cœna. GAL. Non admodum jucundâ, ô Micylle, maximè quia cum illo deliro sene sorte conjunctus eras. MICYL. Audi nunc & insomnium; putabam Eucratem ipsum, liberis orbem, nescio quomodo moribundum fuisse. Dehinc ubi me accersisset, ac testamentum condidisset, quo me hæredem omnium scripserat, paulum superstitem obiiisse: me verò, cum adiissem facultates, aurum argentumque ingentibus quibusdam Scaphis exhaustire, perpetuò scaturiens, & affatim affluens: cætera verò, vestes, mensas, pocula, ministros, omnia mea, ut par erat, esse. Postea bigis albis vectabar resupinus, cunctis, qui intuebantur, conspiciendus, & invidiosus. Accurrebant permulti, ac circumequitabant, plures sequebantur. Ego interim illius indutus vestitum, gravesque annulos gerens, circiter sedecim, digitis insertos, epulum quoddam splendidum jubebam adornari, quo amicos exciperem. Illi autem, ut par erat in somnio *credere*, aderant; & jam epulæ erant comportatæ; & convivium instruebatur. In his cùm versarer, & aureis phialis omnibus propinarem, qui aderant, amicis, cum jam inferrentur bellaria, intempestivo tuo clamore nobis convivium parturbâsti, mensasque subvertisti, ac divitias illas itâ dissipâsti, ut ad venti arbitrium agitata auferrî feceris. Num tibi videor stomachatus in te injuriâ? nam somnium id, quod mihi accidit,

vel

vel tres noctes perpetuas libenter viderem. GAL. Adeone es auri cupidus, & opum avidus, Micylle? idque solum omni modo admiraris, & in multo auro possidendo sitam esse felicitatem judicas? MICYL. Non ego solus, ô Pythagora, ita *judico*: sed & ipse tum, cum Euphorbus esses, auro atque argento comis intexto prodibas pugnaturus cum Achivis, idque in bello, ubi ferrum, quàm aurum gestare satius erat: Tu, *inquam*, id temporis voluisti auro revinctos cincinnos habens in periculum descendere; atque ob eam (opinor) causam Homerus comas tuas Gratiis similes dixit, quod auro argentoque revincirentur; longè enim nimium meliores, atque amabiliore videbantur, quod essent auro religatæ, unaque cum eo relucerent. Quanquam, Auricome, moderatè te gerebas, quod, cum Panthi esses filius, aurem in pretio habuisti: nam & ipse deorum omnium hominumque pater, ille Saturno Rheaque progenitus, cum Argolicam illam puellam adamaret, nihilque inveniret amabilius in quod se transformaret, neque quo Acrisii custodias posset corrumpere, audisti ut aurum factus sit, atque *ita* per tegulas illapsus potitus est eâ, quam deperibat. Quid igitur præterea tibi commemorem, quam multos usus præbeat aurum? & ut eos, quibus adfuerit, formosos & sapientes, & potentes reddat, decus & gloriam illis concilians? utque nonnunquam ex obscuris & ingloriis claros, & celebres repentè efficiat? nam nôsti vicinum mihi, & ejusdem artificii Simonem, qui paucis antè diebus apud me

me cœnavit, cum injectis duobus farciminis frustis legumen Saturnalibus coquerem. GAL. Novi fimum illum & brevem, qui fictilem olululam, quæ nobis erat unica, suffuratus, peractâ cœnâ, abiit, sub alâ gestans: nam ipse vidi, Micylle. MICYL. Atqui cum eam sustulerit, tam multos ille Deos postea jurabat. Sed non cur. prodebas, ac vociferabare tum, ô Galle, cum nos furto spoliari conspiceres? GAL. Coccyzabam, quod solum poteram id temporis. Verùm quid Simon ille? nam videbare de eo aliquid dicturus. MICYL. Ei consobrinus erat, vir supra modum dives, nomine Drimylus; is, quod vivebat, ne obolum quidem donaverat Simoni: nam quî daret, cum ne ipse quidem pecunias attingeret? postquam verò pridie mortuus est, omnia illa secundum *leges ad Simonem descenderunt*; & nunc Simon ille, qui pannis sordidis indutus erat, qui catinum lingebat, hilaris equo vehitur, purpureâ & coccineâ veste amictus, famulosque & currus, & aurea pocula, mensasque pedibus innixas eburneis possidet, ab omnibus adoratur, jamque nos ne aspicit quidem. Etenim nuper cum illum procedentem conspexissem, salve, inquam, Simon; at ille indignè ferens, edicite, inquit, mendico isti, ne nomen meum diminuat; neque enim Simon, sed Simonides appellor: porro (quod est *omnium* maximum) mulieres etiam illius amore capiuntur, atque is quidem fastidiosè se gerit erga illas, despicitque, & alias quidem admittit, comemque se *iis* præbet, aliæ verò, quæ negliguntur, necem conscituras sibi minantur,

minantur. Vides quantas commoditates pariat aurum; quandoquidem eos, qui sunt deformissimi, transfigurat, & amabiles reddit, non secus ac cestus ille pœticus. Audis insuper & Poetas dicentes, ô Aurum, res quam comiter excipimus, pulcherrima possessio. Item, Aurum est quod mortalibus imperat. Sed quid interim resisti, Galle? GAL. Quoniam tu quoque per inscitiam, Micylle, simili modo falleris opinione de divitibus, quo vulgus: verum (crede mihi) longè ærumnosiorē vitam, quam vos, agunt: hæc autem tibi loquor, qui ipse & pauper, & dives aliquando fuerim, atque omne vitæ genus sim expertus: porrò paulò post ipse quoque hæc omnia cognosces. MICYL. Per Jovem tempestivum jam est ut tu referas, quomodo transformatus sis, & quid in unoquoque vitæ genere perspexeris. GAL. Audis, hoc tantum præmonitus me neminem feliciorē in vitâ, quam tu sis, unquam vidisse. MICYL. Quam ego sim, ô Galle? hanc felicitatem, tibi ipsi imprecor; nam me te increpare impellis. Verum age, narra exordiens ab Euphorbo, quo pacto fueris in Pythagoram transformatus; deinceps ordine usque ad Galium; consentaneum enim est te varias res tum vidisse, tum tulisse in tam diversis vitæ formis. GAL. Quemadmodum initio ab Apolline profecta anima in terram devolârit, & corpus humanum subierit, ut *illic* pœnam quandam dependeret, longum dictu foret, prætereà neque mihi referre fas est, neque tibi ejusmodi audire. Verum ubi Euphorbus

GALLUS ET MICYLLUS. 445

bus factus essem. MICYL. Sed ego, priusquam essem is, qui nunc sum, ô præclare, quisnam eram? hoc mihi prius dicito, nunquid & ego versus fuerim itidem ut tu. GAL. Maximè. MICYL. Quis igitur eram? si quo modo potes dicere: pervelim enim isthuc cognoscere. GAL. Tu formica eras Indica ex earum genere, quæ aurum effodiunt. MICYL. Itane neglexi infelix exiguam *partem* ramentorum in vitam importare, ex illo pro viatico sumptam? sed age, quid posthæc futurus sim dicito, nam te scire consentaneum est; siquid enim bonæ, sit rei, jam nunc surgens me suspendam ab istâ perticâ, in quâ nunc stas. GAL. Isthuc profectò nullâ ratione possis cognoscere. Cæterum cum Euphorbus essem, (nam ad illa redeo) in Trojâ pugnabam, atque a Menelao necatus in Pythagoram postea veni; verùm eousque sine tecto perduravi, donec Mnesarchus mihi domum ædificâisset. MICYL. Num quæso absque cibo potuque? GAL. Maximè; nihil enim istis rebus opus, nisi corpori duntaxat. MICYL. Illa igitur, quæ ad Trojam gesta sunt, mihi prius dicito: num erant talia, qualia Homerus fuisse dixit? GAL. Unde is rescivisset, Micylle, qui quidem, dum ista gerebantur, Camelus erat in Bactris? ego autem tibi dico nihil tam supra modum naturæ tunc temporis fuisse; neque Ajacem usque adeo magnum, neque Helenam adeo formosam, quemadmodum arbitrantur homines: siquidem vidi candidâ quandam & procerâ cervice, ut hanc Cygno prognatam esse *omnes* conjicerent; cæterum anum omnino,

nino, & ætate æqualem propemodum Hecubæ. Hanc Theseus primùm raptam in Aphidnis possedit, qui Herculis ætate vixit: porro Hercules prius Trojam ceperat patrum nostrorum temporibus, qui per id temporis maximè florebant: nam hæc mihi Panthus narravit, se, cum esset admodum adolescens, vidisse Herculem diceās. MICYL. Quid autem? num Achilles talis erat, nempè quâvis in re præstantissimus? an & hoc est alia fabula? GAL. Cum illo quidem congressus non sum, Micylle, neque res, quæ apud Achivos gestæ sunt, ita accuratè possum referre. Quî enim scire potui, cum hostis essem? cẽtè Patroclum illius amicum haud ita magno negotio peremi hastâ transverberatum. MICYL. Deinde te Menelaus multo minore negotio. Verùm istis de rebus satis. Nunc res Pythagoricas refer. GAL. In summâ, Micylle, sophista eram, (oportet enim utique verum fateri) alioqui non imperitus, neque inexercitatus in præstantissimis disciplinis. Profectus sum autem in Ægyptum, quo cum prophetis congregarer, propter sapientiam *consequendam*. Ibi adyta ingressus Ori & Ifidis libros perdidici. Et cum rursus in Italiam vela fecissem, Græcos iis in locis ita institui, ut me pro Deo ducerent. MICYL. Audieram equidem isthæc, præterea quemadmodum creditus fueris, post mortem revixisse, utque aureum femur illis aliquando ostenderis. Verùm illud mihi dicito, quid tibi venit in mentem, ut legem statueres, uti neque carnibus, neque fabis vescerentur *homines*? GAL. Ne perconteris ista, Micylle. MICYL.

MICYL. Quamobrem, ô Galle? GAL. Verùm scilicet tibi de his rebus fateri erubesco. MICYL. Atqui non par est ut graveris aliquid dicere viro contubernali & amico; nam herum posthàc absit ut dixerim. GAL. Nihil fani, aut præclari erat. Verùm animadvertēbam me, si consueta modò, atque eadem, quæ vulgo traduntur, præcepissem, mortales in admirationem minimè pertracturum; sed quo magis peregrina proponerem, fore judicavi ut eo magis novus viderer illis, *ideòque admirandus*. Proinde nova comminisci decrevi, & eorum causa ut esset arcana, effeci, ut dum alii alias conjectarent, omnes obstupescerent, quemadmodum in obscuris oraculis solet usu venire. MICYL. Viden' me quoque vicissim irrides non minùs atque Crotoniatas, ac Metaponticos, & Tarentinos, cæterosque, qui te muti sequuntur, & adorant vestigia, quæ tu calcata reliquisti. Verùm ubi Pythagoram exuēras, quem post eum induisti? GAL. Aspasiā, Milesiā illam meretricem. MICYL. Papæ! quid dicis? num inter alia mulier quoque fuit Pythagoras? itane fuit aliquando tempus, quo tu, Galle generosissime, ova pariebas, & cum Pericle rem habebas, Aspasia cum esset? atque ex illo gravida facta es? præterea lanam carpebas, tramamque deducebas, & meretricum in morem te componebas? GAL. Ista quidem omnia feci: tametsi non ego solus, verùm & ante me tum Tiresias, tum E-lati proles Cœneus: proinde quicquid in me convitii dixeris, tantundem & in illos dixeris. MICYL. Age igitur utra tibi vita erat suavior,
cum

cum vir esses; an cum Pericles tecum haberet consuetudinem? GAL. Vides cujusmodi sit istud quod exquiris? responsum scilicet, quod neque Tiresiæ expediebat. MICYL. Atqui si minùs fateare, tamen istud Euripides satis explicuit, cum ait se malle ter sub clypeo consistere, quam parere semel. GAL. Imo præmoneo te paulò post puerperam fore, siquidem & tu mulier es olim futurus, idque sæpius in multo temporum circuitu. MICYL. Non tu pendebis, ô Galle, qui omnes mortales Milesios aut Samios esse ducas? nam aiunt te etiam tum, cum Pythagoras esses, venustâ formâ decorum, sæpius Aspasiâ fuisse tyranno. Verùm age post Aspasiâ, in quem vitrum aut mulierem denuò renatus es? GAL. In Cratem Cynicum. MICYL. O Castor, & ô Pollux? quam dissimile! ex Scorto philosophus? GAL. Deinde rex, deinde pauper, paulò post Satrapas, dehinc equus, graculus, rana, aliaque innumerabilia, perlongum autem fuerit singula recensere; postremò Gallus, atque id sæpius, nam hoc vitæ genere sum delectatus. Quinetiam servivi apud multos alios, reges, pauperes, divitesque; postremò nunc tecum vivo, rideoque quotidie, cum video te quiritantem & lugentem propter paupertatem, ac divitum admirantem fortunas, præ ignorantia malorum, quæ illis adsunt. Nam si curas nôris, quibus illi distringuntur, teipsum profecto riseris, qui antea credideris eum, qui sit opulentus, semper omnium esse felicissimum. MICYL. Ergo, Pythagora, aut quocunque alio nomine gaudes appellari, ne confundam orationem

tionem alias alio nomine compellando. GAL. Nihil intererit five Euphorbum, five Pythagoram, five vocâris Aspasiâ, five Cratem, quandoquidem ista omnia sum; veruntamen rectius feceris, (si quod in præsentiâ esse videor) Gallum me voces, ne contemnas avem quasi vilis esse videretur, præsertim cum tam multas in se contineat animas. MICYL. Ergo, Galle, quandoquidem omnia pene vivendi genera jam expertus es, atque omnia nôsti, velim mihi dilucidè narres seorsim, quæ sit divitum, quæ pauperum vitæ conditio, ut cognoscâ, verène isthuc affirmes, me divitibus esse feliciorē. GAL. En hunc ad modum perpende, Micylle; te quidem non magnoperè tangit cura belli, si quando rumor sit adventare hostes, neque sollicitus es, ne in agros incursantes populentur, neve hortum proculcent, aut vineas vastent; sed simulatque tubam audieris, si tamen audieris, de teipso uno circumspectas, quo deflectus servari queas, ac discrimen effugere. Contra illi tum de se solliciti sunt, tum animo discruciantur, cum de mœnibus quicquid opum possidebant in agris, id omne rapi ferrique conspiciunt. Et si tributum sit solvendum, *illi* soli accersuntur; five in prælium exeundum, periclitantur, aut peditum turmis, aut equitum alis præfecti. Tu interim vimineum gerens clypeum expeditus, ac levis ad salutem consulendum, paratus victorale convivium agere, siquando victoriâ potitus imperator sacra fecerit. Rursum pacis tempore tu quidem, cum de plebe sis,

F f

ingressus

ingressus in concionem, tyrannidem in divites obtines: illi verò trepidant, pavitantque, ac largitionibus te placant: etenim ut balnea, ludi, spectacula, aliaque omnia tibi abundè suppetant, illi operam dant. At tu censor, & acerbus iudex, perindè quasi dominus, ne alloquio quidem interdum dignaris illos; & si tibi videatur, ingentibus faxis in illos degrandinas, aut ipsorum bona proscribis. Ipse neque calumniatorem metuis, neque latronem, ne tollat aurum, vel ædium conscenso fastigio, vel pariete perfosso: & nihil habes negotii vel in supputandis, vel repetendis pecuniis, vel cum sceleratis dispensatoribus conflictando, vel istiusmodi curarum participando. Verùm simulatque unam crepidam perfeceris, mercedemque retuleris septem obolos, serà vespèrâ surgis, &, si libuerit, lavaris: tum empto Saperdâ quopiam, aut mœnidibus, aut paucis ceparum capitulis temet ipse oblectas, canens plerumque, optimâque cum Paupertate philosophans; adeò ut eas ob res salubri sis valentique corpore, & contra frigus obdurueris. Nam labores, qui te exacuunt, certatorem haudquaquam contemnendum reddunt adversum eas res, quæ compluribus inexpugnabiles esse videntur. Atque hinc fit ut nullus ex gravioribus illis morbis insidias tibi moliatur; quod siquando levis ceperit febricula, ad exiguum tempus illi obsecutus, & inediâ excutiens, protinus exilis: illa verò fugit illicò, quippe metuens te, quem videat frigidâ aquâ temet ingurgitantem, & medicorum ambagibus longum plorare denunciantem.

ciantem. At illi ex adverso propter intemperantiam quid tandem mali non habent infelices? podagras, tabes, pulmonum inflammationes, aquas intercutis: nam hæc *omnia* a sumptuosis illis conviviiis nascuntur. Proinde nonnulli ex his, dum Icarum in morem se nimis attollunt, & soli se propius admovent, nescii pennas sibi cerâ esse adglutinas, ingentem nonnunquam strepitum edunt, prono capite in mare delapsi. Cæterum qui Dædali instar non admodum sublimia, neque excelsa appetunt, verum *humilia*, terræque vicina, adeo ut cera nonnunquam salis aspergine madescat, ii tuto plerumque transvolant. MICYL. Moderatos istos & eordatos narras. GAL. Verum aliorum, Micylle, naufragia scèdissima conspicias, nempe ubi Cræsus revulsis alis risum exhibet Persis conscenso rogo, aut Dionysius tyrannide exutus Corinthi literas docet, post tantum Imperium pueros syllabas connectere cogens. MICYL. Dic mihi, Galle, tu cum rex esses, (nam ais te regem quoque fuisse) quale expertus es id vitæ genus? certè tum admodum felix eras, quandoquidem id, quod est bonorum omnium caput, possidebas. GAL. Ne mihi in memoriam regeras, ô Micylle; usque adeo supra modum infelix tum eram. Quoad quidem res externas, quemadmodum dixisti, planè fortunatus esse videbar; at intus innumerabilibus curis distringebar. MICYL. Quibus tandem curis? nam rem prorsus absurdam, neque credibilem narras. GAL. Imperabam equidem regioni neutiquam exiguae, Micylle, omnigenarum rerum feraci, cum

incolarum multitudine, tum urbium pulchritudine cum primis admirandæ, præterea fluminibus navigabilibus irrigatæ, ac mari portuoso usæ. Adhæc exercitus ingens, bene instructus equitatus, satellitium haud exiguum, triremes, pecuniarum vis major quam ut possit numerari, vasorum aureorum plurima copia, & reliquus imperii apparatus omnis, supra modum accumulatus. Cum itaque prodirem, plerique adorabant, Deum quempiam intueri se rati; aliique ex aliis concurrebant, quò me conspicerent: nonnulli conscensis tectis magni aestimabant, si plenè contemplari licuisset quadrigam, pallium, diadema, anteambulones, & eos qui sequebantur. Ego inter hæc mihi conscius, quam multæ res me discruciant, versarentque, illis quidem propter inscitiam ignoscebam, me autem miserebar, qui similis essem magnis illis Colossis, quos aut Phidias, aut Myron, aut Praxiteles fecit. Quorum quisque extrinsecus est Neptunus aut Jupiter, omni ex parte decorus, ex auro & ebore elaboratus, & aut fulmen, aut fulgur, aut tridentem dextrâ tenens. Cæterum si immisso capite, quæ sunt intus, inspicias, videbis vectes, paxillos, & clavos per universum transfixos, neque non stipites, & lutum, & cuneos, & picem, & multam id genus deformitatem intus habitantem. Omitto dicere muscarum & murium araneorum copiam, qui nonnunquam in eis manfiant. Hujusmodi quædam res etiam regnum esse videtur. MICYL. Nondum explicuisti lutum, & clavos, & vectes imperii, quænam sint,

sint, neque magnam illam deformitatem, quænam sit. Nam unice & cum admiratione spectari inter vectandum, tam multis imperare, ac numinis instar adorari, hætenus quidem cum Colossi exemplo quadrat; siquidem hoc quoque divinum quiddam est; nunc autem quæ sunt intra Colossus exponito. GAL. Quid primum tibi referam, Micylle? utrùm metus, curas mordaces, suspiciones, odium, quo regem persequuntur ii, qui cum illo vivunt, infidias, atque has ob res somnum rarum, eumque levem, ac plena tumultus insomnia, cogitationes perplexas, spes semper improbas; an otii penuriam, & occupationes, judicia, expeditiones, edicta, fœdera, consultationes? quibus rebus fit, ut ne per somnium quidem aliquâ re suavi frui liceat; verùm ut omnibus de rebus solus dispiciat necesse est, & mille negotia sustineat;

*Quippe nec Attriden Agamemnona dulcis habebat
Somnus, multa animo volventem.*

Idque dum reliqui omnes Achivi sterterent. Adde quòd Lydum illum discruciat filius mutus; Persam vero Clearchus Cyro milites peregrinos conscribens, atque alium Dion cum Syracusanis nonnullis ad aurum communicans; alium Parmenion collaudatus: item Perdicam Ptolemæus, Ptolemæum Seleucus. Quin illa quoque molestiam adferunt, amasius non sponte convivens, & concubina alio gaudens; tum si qui defectionem parare dicantur; aut duo quatuorve Satellites inter se susurrantes. Porro (quod est omnium gravissimum) ami-

ciffimi quique vel maxime suspecti sunt habendi, semperque sperandum magni aliquid mali ab illis proventurum; nam alius a filio veneno necatus est, ipse autem *filius* ab amasio; alium simile quoddam fortasse mortis genus eripuit. MICYL. Apagelis, atrociora sunt ista, quæ narras, Galle. Quare mihi tutius fuerit cerdonicæ operæ pronum incumbere, quam ex aureâ phialâ propinatum poculum haurire, cicutâ & aconito temperatum. Nam mihi quidem hoc unum est periculi, ut si scalpellum aberret, deflectatque ab incisione rectâ, me intersecandum leviter *ex parte aliquâ* digiti cruentet. At isti, ut ais, letifera agunt convivia, idque innumeris in malis constituti; deinde ubi conciderint, perfimiles esse videntur tragœdiarum histrionibus, quorum multos videre est, quoad Cecropes sunt, Sisyphi, aut Telephi, diademata gestantes, & enses eburneis scapulis *ornatos*, & comam vagam, & chlamydem auro intertextam. Quod si quis eorum (qualia multa accidunt) titubans mediâ in scenâ cadat, risum profectò movet spectantibus, personâ unâ cum ipso diademate contritâ; vero autem actoris capite cruentato, cruribusque maximâ ex parte renudatis: ut jam interioris amictûs quam mihi sint panni fiat perspicuum, ac cothurnorum, quos pedibus induxerat, appareat deformitas, utque pedis modo neutiquam respondent. Viden' ut me jam similitudines excogitare docueris, optime Galle? cæterum tyrannis talis quædam res esse tibi visa est: verum ubi equus esses, aut canis, aut piscis, aut rana, quomodo eam, vitæ

vitæ rationem ferebas? GAL. Prolixum exci-
tas sermonem, & qui non fit præsentis tem-
poris: cæterum ut summam dicam, nulla
ex omnibus vitis mihi non visa est tranquil-
lior quam humana, naturalibus duntaxat cu-
piditatibus, & necessitatibus circumscripta. Si-
quidem publicanum equum, aut sycophantam
ranam, aut sophistam graculum, aut cupedi-
narium culicem, aut cinædum gallum, atque
id genus alia, quæ vos esse studetis, inter illos
non videas. MICYL. Hæc, quæ dicis, Galle,
fortassè vera sunt. Verum non pudet me a-
pud te fateri id quod mihi accidit: nondum
possum cupiditatem illam dediscere, quam
a puero habui, ut dives evadam. Quin nunc
quoque somnium illud ob oculos versatur au-
rum ostentans. Potissimum autem excrucior
propter execrandum illum Simonem, qui tan-
tas inter opes delicietur. GAL. At ego te istoc
levabo morbo, Micylle; & quandoquidem nox
etiamdum est, surge modò, ac sequere me;
nam te ad ipsum Simonem adducam, atque
in aliorum divitum ædes, quo *nimirum* videas,
quomodo res habeant apud illos. MICYL. Quo-
modo hoc fieri potest, jam obseratis foribus?
nisi fortè me etiam parietes transfodere com-
pelles. GAL. Nequaquam. Verum Mercurius,
cui sum sacer, eximium hoc mihi dedit, ut si quis
longissimam caudæ plumam *habuerit*, quæ ob
mollitiem inflectitur. MICYL. Atqui duas habes
ejusmodi. GAL. At dextram *ex his* avulsam cui-
cunque ego gestandam dederò, is, quoad voluero,
fores omnes poterit aperire, & omnia videre,

ipse non visus. MICYL. Ignorabam equidem, Galle, te etiam præstigiatorum esse. Itaque si plumam hanc mihi semel præbueris, videbis illico Simonis universas opes huc deportatas; nam eas huc rediens transferam. At ille rursum soleas obrodens sordibus purgabit. GAL. Atqui nefas est isthuc facere; siquidem Mercurius *illud mihi* mandavit, ut si quis pennam tenens istiusmodi quippiam patrârit, vociferando furem proderem. MICYL. Rem neutiquam verisimilem narras, nempe Mercurium, cum ipse sit fur, non sinere alios, ut idem faciant. Sed tamen abeamus, ab auro enim *manus*, si potero, abstinebo. GAL. Pennam prius revellito: quid hoc rei? ambas revulsiisti. MICYL. Hoc tutius, Galle, minusque deforme tibi futurum est, ne alterâ caudæ parte mutilatus claudices. GAL. Age sanè, sed utrum Simonem prius adibimus, an alium quempiam divitem? MICYL. Minime; sed Simonem, qui jam dives factus pro dissyllabo tetrasyllabus esse affectat. Sed jam ad fores accessimus. Quid igitur deinceps faciam? GAL. Pennam seræ admove. MICYL. Ecce, dii boni! ostium perinde atque clavi patefactum est. GAL. Perge antrorsum: vides illum vigilantem ac supputantem? MICYL. Video per Jovem, & quidem ad obscuram ficticulofamque lucernulam; præterea pallet, haud scio unde, Galle, totusque exaruit, a curis scilicet extenuatus; non enim aliqui ægrotare dicebatur. GAL. Ausculta quid dicat. SIMON. Nimirum

GALLUS ET MICYLLUS. 457

Nimirum septuaginta illa talenta tuto admodum sub lecto defossa sunt, & ne unus quidem vidit: at vero sedecim illa Sosylus equiso vidit me sub præsepi occultantem; itaque de curando stabulo non est admodum sollicitus, præsertim cum laboris non sit amans. Ac verisimile est illam multo plura sustulisse; nam unde alioqui Tibius tam ingens salsamentum ipsi obsonasset? quin & dicebatur inaurem emissee uxori drachmis quinque. Hi prorsus dissipant mea infelicis bona. At neque pocula, quæ tot mihi sunt, in tuto loco sunt posita, vereor igitur ne quis ea suffoso pariete tollat. Complures mihi invident, atque infidias parant, præter cæteros autem Micyllus iste vicinus. MICYL. Ita per Jovem, nam tibi sum similis, ac patellas sub alâ gesto. GAL. Tace, Micylle, ne nos præsentem deprehendat. SIM. Optimum igitur fuerit, ut ipse insomnis servem. Surgam & totam obibo domum in orbem *obambulans*. Quis iste? video te per Jovem, ô parietum perfossor; quandoquidem es columna, benè res se habet. Refossam aurum numerabo iterum, ne quid fortè me prius latuerit. En rursus obstrepuit mihi nescio quis: nimirum obsideor, atque infidiis appetor ab omnibus: ubi mihi gladius? si quemquam deprehendero. Rursus aurum defodiamus. GAL. Sic tibi habent, ô Micylle, res Simonis, sed abeamus ad alium quempiam, donec noctis adhuc aliquantulum superest. MICYL. O miser, cujusmodi vivit vitam? hostibus eveniat ad hunc modum divites esse; itaque pugno in maxillam

maxillam illi illiso volo discedere. SIMON. Quis me percussit? latrocinio dispolior miser. MICYL. Plora ac vigila; & fias auro colore similis, penitus illi adhærescens. Nos autem, si videtur, Gniphonem sceneratorem visamus; nam nec is procul hinc habitat. Hæc etiam janua nobis patefacta est. GAL. Vides hunc etiam præ curis vigilantem, supputantem usuras, & digitos callo obductos habentem, cui propediem relictis his omnibus sit in blattam aut culicem, aut muscam abeundum. MICYL. Video equidem miserum ac vecordem hominem ne nunc quidem blattâ aut culice multo melius viventem. Ut verò etiam iste totus rationibus intabuit! nunc ad alium eamus. GAL. Ad tuum, si videtur, Eucratem; en & hæ fores patuere; itaque introeamus. MICYL. Paulò ante hæc omnia mea erant. GAL. At etiam nunc tu divitias somnias? vides igitur Eucratem ipsum a famulo, virum natu grandem. MICYL. Video profecto obscænitatem quandam, & lasciviam non virilem; quinetiam alterâ ex parte ipsam item uxorem a coquo constuprari. GAL. Quid ergo? num optâris & horum hæres existere, Micylle, cunctaque possidere quæ sunt Eucratis? MICYL. Haudquaquam, Galle; imò fame peream prius quam tale quid patiar. Valeat aurum, & convivium, duo oboli mihi potiores divitiæ sunt, quàm si a domesticis mihi domus perfodiatur. GAL. Sed jam nunc quandoquidem dies fermè diluxit, ad domum nostram redeamus: reliqua, ô Micylle, alias videbis.

DEORUM CONCILIUM.

JUPITER.

NE susurretis amplius, ô Dii, nec in angulis coacti in aurem alii cum aliis colloquimini, indignantes, quod multi indigni nostri symposii sunt participes. Sed quandoquidem de his datum est Concilium, quisque palam suam dicat sententiam, & accuset. Tu verò, Mercuri, præconium ex lege pronunciato. **MERC.** Audi, tace: quis ex perfectis Diis, quibus id licet, in concione vult verba facere? de inquilinis & peregrinis futura est Deliberatio. **MOM.** Ego Momus, ô Jupiter, si mihi dicendi copiam feceris. **JUP.** Hoc tibi jam concedit præconium; itaque permissu meo nihil erit opus. **MOM.** Dico igitur nonnullos ex nobis malè facere, quibus non sufficit se Deos ex hominibus factos fuisse, sed nisi pedissequas suos & famulos honore nobis æquales effecerint, nihil magni, nihil præclari præstitisse se putant, velim autem, Jupiter, mihi liberè loqui concedas: neque enim aliter *loqui* possim: imo omnes sciunt quam liberâ sim linguâ, nihilque eorum, quæ parum honestè fiunt, silentio præterire soleam. Redarguo enim omnia, & palam, quæ sentio, dico, neminem reformidans, nec sententiam meam præ verecundiâ celans. Quare plerisque molestus videor, & naturâ ad calumniandum propensus, publicusque accusator ab ipsis appellor. Sed quandoquidem licet, & proclamatum est, tuque das,
 ô Jupiter,

ô Jupiter, mihi liberè loqui, nihil reformidans dicam. Multi, inquam, parum contenti quod ipsi communis nobiscum confessûs sint participes, & ex æquo epulentur, idque cum sint dimidiâ ex parte mortales; suos quoque ministros & sodales in cœlum evexerunt, & *Deorum ordinibus* adscripserunt. Et nunc æqualem cum aliis distributionem sortiuntur, & victimarum sunt participes, quanquam pensionem, quam debent inquilini, nobis non persolverunt. JUP. Nequid obscurè dicas, ô Mome, sed dilucidè & apertè, & nomen cujusque addas. Jam enim in medium oratio ita tibi projecta est, ut multi conjecturas faciant, & alias alij tua dicta accommodent. Oportet autem liberum concionatorem nihil præ metu tacere. MOM. Euge, ô Jupiter, quod ad me loquendi libertatem cohortaris; hoc enim factum est omnino regium & magnificum. Quare dicam etiam nomen. Generosissimus videlicet ille Bacchus, semi-homo, nec a maternâ stirpe Græcus, sed mercatoris cujusdam Syrophænicis *nempe* Cadmi ex filiâ *nepos*, posteaquam immortalitater donatus est, qualis quidem ipse fit, non dico, neque mitram, neque ebrietatem, neque incessum: videtis enim omnes, opinor, quam molli & effæminatâ sit naturâ, semiinsanus, a diluculo statim merum spirans. Hic totum sodalitium nobis ascivit, & adducto choro adest, Deosque fecit Pana, Silenum, & satyros, agrestes quosdam, & caprarios plerosque, homines saltationi deditos, & formâ monstrosos. Quorum hic quidem cornua habens, &
dimidiâ

DEORUM CONCILIUM. 461

dimidiâ corporis parte deorsum capram referens, barbamque habens promissam, ab hirco parum differt. Ille vero glaber senex, naso fimo, qui plerumque asino vehitur, Lydus iste est: Satyri autem acutas aures habentes, & calvi ipsi cornigerique, qualia sunt quæ hædis recens natis excrescunt, *Hi* gente Phryges; caudas habent etiam omnes. Videtis cujusmodi Deos nobis faciat hic Generosus? Itane verò mirum est, si homines nos contemnant, cum tam ridiculos monstrososque videant Deos? mitto enim dicere eum & duas mulieres adduxisse, alteram ab ipso amatam, nempe Ariadnam; cujus etiam coronam astrorum choro inseruit; alteram vero Icarii agricolæ filiam. Quodque, ô Dii, est omnium maximè ridiculum, Erigones quoque canem adduxit, ne doleret puella, si non haberet in cælo familiarem illam, & quam in deliciis habuit, caniculam. Annon ista vobis videntur contumeliosè, petulanter, & in derisionem facta? de Aliis etiam audite. JUP. Nihil dicas, Mome, aut de Æsculapio, aut de Hercule. Video enim quo orationis tuæ impetu rapiaris. Nam horum alter medicum agit, & morbis levat ægros, & multorum aliorum instar est; Hercules autem, qui meus est filius, immortalitatem non paucis laboribus emit. Itaque ne ipsos accuses. MOM. In tui quidem gratiam tacebo, Jupiter, etsi multa possem dicere: quanquam si nihil aliud, adhuc tamen ignis signa ferunt. Porro si liceret & adversum te libertate-loquendi-uti, multa dicere possem. JUP. Atqui in me maximè

mè tibi licet dicere. Nunquid & me ut in-
quilinum in jus vocas? MOM. In Cretâ non
tantum hoc audire est, sed & aliud quid de te
dictitant, tuumque sepulchrum ostendunt. Ego
vero neque illis credo, nec ex Achivis Ægien-
sibus, qui te subdititium esse dicunt: sed quæ
potissimum reprehensione digna existimo, hæc
dicam. Etenim delictorum hujusmodi princi-
pium, & causam cur noster confessus nothis
adulteretur, tu ipse, Jupiter, præbuiisti, mor-
talibus mulieribus te commiscendo, & alias
aliâ formâ ad ipsas descendendo: ita ut nos
metueremus, nequis te comprehensum sacri-
ficaret, cum taurus esses, vel aurifex aliquis
te conficeret, cum aurum esses, & pro Jove
nobis aut monile, aut armilla, aut inauris fi-
eres. Attamen hisce semideis cælum implevisti;
neque enim aliter possum dicere. Et res
est quam maximè ridicula, siquis ex impro-
viso audierit Herculem factum esse Deum, Eu-
rystheum autem, qui illi imperabat, e vitâ
discessisse, & prope sita esse Herculis templum,
quasi famulus, Eurystheique sepulchrum, qui
herus erat. Rursus Thebis Bacchus quidem
Deus est, ejus autem consobrini, Pentheus, Ac-
taeon, & Learchus, omnium hominum fuê-
re miserrimi. Ex quo autem semel tu Ju-
piter rebus hujusmodi fores aperuisti, & ad
mortalium consuetudinem te convertisti, om-
nes te imitati sunt; nec masculi Dii solum,
sed, quod est turpissimum, etiam Dææ fæmi-
næ. Quis enim ignorat Anchisen, Tithonum,
Endymionem, & Jasionem, aliosque? Itaque
hæc

DEORUM CONCILIUM. 463

hæc omittenda censeo; longum enim reprehendere *singula* foret. JUP. Nihil, Mome, de Ganymede dicas; Irascar enim, si exprobrato genere puerulum contristaveris. MOM. Proinde neque de Aquilâ dicam, quod & illa in cælo versetur, regio sceptro insidens, ac tantum non super tuo capite nidificans, & Deus esse videatur? an & illam Ganymedis causâ omitemus? at, ô Jupiter, Attis, & Corybas, & Sabazius, unde nobis accersiti sunt? aut etiam Mithres ille Medus, qui candyn & tiaram gestat, nec Græcam vocem sonat: adeo ut siquis ei propinet, non intelligat. Itaque Scythæ & Getæ hæc, quæ illis acciderunt, videntes, nobis longum valere jussis, ipsi immortalitate donant homines, suisque suffragiis, quoscunque libuerit, Deos creant, eodem modo, quo Zamolxis servus clam nescio quomodo nobis adscriptus est. At sanè hæc omni, Dii, sunt mediocria. Cæterum tu canino vultu Ægyptie, qui sindone amictus es, quisnam es, ô bone, aut quomodo dignum te censes, qui sis Deus, cum latres? quid & sibi vult Memphites ille taurus, versicolor, qui adoratur, edit oracula, & prophetas habet? pudet verò me Ibidas commemorare, simias, hircos, & alia longe his absurdiora, quæ nescio quomodo in cælum ex Ægypto se inferuerunt. Hæc vos, ô Dii, quî sustinetis videre ex æquo aut etiam magis vobismet adorari? aut tu, Jupiter, quo fers animo, quod arietis cornua tibi nata sint? JUP. Turpia profecto sunt quæ de Ægyptiis narras. Attamen pleraque illorum, Mome, mysteria

teria in se habent, & quæ neutiquum per est profanum deridere. MOM. Planè nobis, Jupiter, opus est mysteriis, ut Deos cognoscamus esse Deos, & cynocephalos eos, quibus canina sunt capita. JUP. Missas fac, inquam, res Ægyptiorum: alias enim de his per otium deliberabimus. Tu autem de aliis dicito. MOM. De Trophonio, Jupiter, quodque me potissimum angit, de Amphilocho; qui quanquam scelesti hominis & matricidæ filius sit, in Ciliciâ *tamen* præclarus ille vaticinatur, multa mentiens, & duorum obolorum gratiâ præstigiatores agens. Proinde tu, Apollo, non amplius celebraris; sed jam lapis omnis, omnisque ara vaticinatur, quæ sit oleo perfusa, & coronas habeat, cuique vir præstigiator suppetat, quales multi sunt. Jam etiam Polydamantis athletæ statua febricitantibus in Olympiâ medetur, & Theagenis in Thaso. Quin Hectori quoque sacra faciunt in Illo, & Protefilao e regione in Cherroneso. Ex quo autem in tantum numerum excrevimus, frequentius est perjurium & sacrilegium; & nos omnino despexerunt homines, idque merito. Et hæc quidem de nothis & adscriptitiis Diis. Cæterum ego multa peregrina nomina jam audiens quorundam, qui neque sunt apud nos, nec ullo modo esse possunt, multum, ô Jupiter, etiam propter hæc rideo. Ubi enim gentium est illa multum decantata Virtus, & Natura, & Fatum, & Fortuna, vana rerum vocabula, & quæ substantiam non habent, stolidis hominibus, philosophis scilicet, excogitata?

DEORUM CONCILIUM. 465

gitata? & tamen, quanquam ab ipsis temerè sint commenta, ita tamen simplices ad credendum adduxerunt, ut nemo nobis nè sacrificare quidem velit, cùm persuasum habeat fore, ut etsi infinitas hecatombas nobis obtulerit, fortuna tamen nihilo minùs faciat, quæ fato decreta sunt, & cuique à principio destinata. Quare libenter ex te quæsierim, Jupiter, an alicubi videris aut Virtutem, aut Naturam, aut Fatum. Nam hæc te in Philosophorum disputationibus audire scio, nisi tam surdus sis, ut clamantes ipsos non audias. Quanquam multa habeo dicenda, dicendi tamen finem faciam. Video enim multos mihi dicenti succensere, & exhibilare; maximè verò eos quos orationis libertas perstrinxit. Tandem ergo si vis, Jupiter, decretum de his jam conscriptum legam. JUP. Lege: neque enim omnia citra rationem reprehendisti. Et fanè multa ex iis cohibenda sunt, nè ampliùs augeantur.

DECRETUM.

QUOD FELIX FAUSTUMQUE SIT.

CONCILIO legitimè coacto, septimâ die mensis ineuntis, Jupiter summus fuit administrator, præsidebat Neptunus, præerat Apollo, Momus Noctis F. Scribam agebat, & Somnus sententiam dixit. Quandoquidem peregrini multi, non Græci modò, sed & Barbari, etsi nequaquam digni sint, qui nostræ reipub. sint participes, adscripti nescio quomodo & Dii habiti, cælum impleverunt, ita

G g

ut

ut plenum sit symposium tumultuosâ turbâ
variarum linguarum hominum & collectitio-
rum: defecit autem ambrosia & nectar, ita ut
minâ jam ematur sextarius propter bibentium
multitudinem. Illi verò præ arrogantiâ, puls-
is veteribus verisque Diis, semetipsos præter om-
nem morem patrium primis sedibus dignati
sunt, & in terrâ ante alios honorari volunt;
decernatur à Senatu & populo, ut Concilium
in Olympo cogatur circa solstitium hyber-
num, & eleganter arbitri septem Dii perfecti,
tres quidem ex veteri Curiâ, quæ sub Saturno
fuit, quatuor autem ex Duodecim, interque
eos Jupiter; hique arbitri sedeant ipsi, præstito
legitimo Juramento per Stygem: Mercurius
autem proclamato præconio omnes congreget;
quicumque volunt huic Concilio annumerari:
veniant autem illi adductis testibus juratis,
certisque sui generis indiciis. Atque hi quidem
hinc figillatim transeant; arbitri autem exa-
minantes aut Deos esse declarabunt, aut ad
suos tumulos majorumque sepulchra ablega-
bunt. Siquis verò ex rejectis, semelque arbitro-
rum judicio secretis, comprehendatur in cælum
ascendens, ille præceps in Tartarum detur.
Præterea quisque rerum suarum fatagat; nec
medeatur Minerva, nec vaticinetur Æsculapi-
us, neque tam multa solus faciat Apollo, sed
uno quopiam delecto *munere*, aut vates, aut
citharædus, aut medicus sit. Porro Philosophis
denunciatur, nè vocabula nova fingant, nec de
iis, quæ omnino nesciunt, nugentur. Quicun-
que autem jam templis & sacrificiis digni ha-
biti

DEORUM CONCILIUM. 467

biti sunt, illorum simulachra subvertantur; & eorum loco vel Jovis, vel Junonis, vel Apollinis, vel ex aliis cujuspiam substituatur: illis verò Civitas sepulchrum aggerat, & altaris loco cippum erigat. Quòd si quis præconio non paruerit, & ad arbitros venire noluerit, deserti vadimonii eum condemnent *Arbitri*. JUP. Justissimum quidem, Mome, est hoc decretum: & qui ita sentit, manum protendat; seu potius ita fiat. Complures enim novi fore, qui manus non protendent. At nunc quidem abite. Cæterùm cùm Mercurius vos præconio citaverit, afferte quisque indicia manifesta, certasque probationes, matrisque nomen, & unde & quomodo factus est Deus, tributumque & contribules. Quæ quicumque non præbuerit, nihil curæ erit arbitris, quòd magnum in terris templum habeat, ipsumque homines Deum esse putent.

F I N I S.

Excudebat CAR. RIVINGTON.

13th Sept 1813.

Monday 13th Sept 1813

